

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Çirkin

"TUTKUYLA HARMANLANMIŞ BİR AŞK HİKAYESİ..."
Amanda Quick

"BU KİTABI HERKES OKUMALI!"
Pamela Morsi

Güzel

Seçkin bir Amerikan vârisi olan Louise Vandermeer güzel ve zekidir... ancak hayatından bıkmıştır – cesaret isteyen bir maceraya atılması da bu yüzden. Başka ülkedeki bir aristokratla evlenmek için okyanusun karşı tarafına seyahat edecektir. Dedikodulara göre evleneceği adam son derece çirkindir – bu, onu gün ışığında hiç görmediği ve merak uyandıran bir yabancıyla tutkulu, gözü kara bir ilişkiye iter.

Çirkin

Charles Harcourt, çocukken geçirdiği bir hastalığın bıraktığı yaraya rağmen, Avrupa'nın en entelektüel güzellerini elde etmeyi başarmıştır. Şaka olsun diye, kendi nişanlısının gemisinde kimliğini gizleyerek seyahat etmeyi – ve zifiri karanlıkta budala bir genç kıza baştan çıkarmayı – planlamıştır. Ancak, çapkın kahramanımızın şakası geri teper. Şimdi deliler gibi aşık olan odur, artık eşi olan ve her şeye çabucak sinirlenen Lulu ise sadece gemideki sevgilisine aşıktır, hem de tüm o zaman boyunca onun Harcourt olduğunu bilmeden. Ve Charles onun kalbine asla sahip olamayacaktır – içinde sakladığı prensi ona gösterene kadar.

ISBN 978-605-4188-64-2

9 786054 188642

JUDITH IVORY

Çirkin

K

Masum bir güzelin aşkı çirkin bir aristokratı terbiye edebilir mi?

JUDITH IVORY

KORIDOR

KORİDOR YAYINCILIK - 151
ISBN: 978-605-4188-64-2

ÇİRKİN
Judith Ivory
Özgün Adı: *Beast*

© 1997 Judy Cuevas
© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.
Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz
Editör: Zübeyde Abat
Çeviren: Esra Gül
Kapak ve sayfa tasarımı: İlknur Muştu
Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul 2010

KORİDOR YAYINCILIK

Telsiz Mah. 85. Sok. No.100

Dikilitaş-Zeytinburnu / İSTANBUL

Tel.: 0212 - 546 86 32 / 39 - 46 - 47

Faks.: 0212 - 546 86 64 / 65

E-posta: info@koridoryayincilik.com.tr

www.koridoryayincilik.com.tr

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM

Tel.: 0212 546 86 57 Faks: 0212 546 86 64

E-posta: info@yelpaze.com.tr

JUDITH IVORY

Çeviren: Esra Gül

LiseliArth

BİRİNCİ KISIM

Şaka

Dalgaları yaran narin bir gemi gibi
Eğilip sallanıyor bedenini
Serenleri deniz suyuyla sırsıklam olana kadar
Bir o yana bir bu yana dalgalanıyor

Gıcırdayan buzullardan gelen suyla
Büyüyen bir sel gibi
Ağzındaki sular
Dişlerinin kıyısına vurduğunda

Ahlaksız bir şarap tadıyorum
Gökyüzünü eriten
Ve kalbimi yıldızlarla kaynatan
Benim deniz tadındaki felaketim

Charles Baudelaire
Kötülük Çiçekleri, 29

Bölüm 1

“S eni hayvan! İt herif, alçak, pis domuz!” Charles Harco-
urt, çıplak kolların aşk ettiği tokatlardan kendini korumak
için yastığını kafasının altından çekti. Tokatlar durmadığında ka-
ranlıkta yatağın karşı tarafına, erişilmeyecek bir yere yuvarlandı.
“Sana söyleyecektim,” dedi, çıplak bacaklarını yataktan aşağı
sarkıtırken.

“Ne zaman? Bana evlilik davetiyesini verdiğin zaman mı?”
Pia hakaretlerine devam etti. “İnek, mankafa...”

Bunun üzerine, geminin motoru – çift pervaneli, çelik bir At-
lantik yolcu gemisinin kademeli buhar motoru – aniden daha gü-
rültülü bir şekilde homurdandı. Charles konuşmak için beklemek
zorunda kaldı. “Çok büyütüyorsun bunu.”

“Gemide bir evlilik kutlaması var ve damadın *sen* olduğu or-
taya çıkıyor. Sinirli olmam beklenmez mi?”

Charles ayakta durmaya çalıştı ve kısmen başardı bunu. “Si-
nirli, evet. Kendini kaybetmiş, hayır...” Motorun gürültüsü sesini
bastırdı. Karanlık oda onu aniden yatağın ucuna oturtan dairesel
bir sallantıyla yana yattı ve yükseldi.

Son yarım saat içinde, gemi motorunun gürültüsü bu şekil-
de zayıflayıp yükselmişti, bu da geminin su üstündeki hamle ve
dalışlarına duyulur bir ritim katıyordu. New York’tan yola çıkan
Concordia ve bin yüz yolcusu yaklaşan fırtınaya gebe açık de-
nizde ilerliyordu.

Gemi, büyük bir yalpalanmayla kendini düzeltirken Pia "Kahretsin." diye bir çığlık kopardı – okyanusun dalgalı olmasından şikayet etti, diye düşündü Charles. Sonra, omzunun arkasına bir şeyler isabet etti – daha demin Pia'nın belinin altındaki yastık. Çünkü yastığın tığ işi dantelini hissedebiliyordu.

"Kes şunu," dedi Charles, başını ve omzunu oynatırken. Yatağın karşı tarafında onu bulmaya çalıştı fakat oda, lüks kamara süitinin yatak odası, sadece geminin sallanan perdelerden içeri bir girip bir çıkan ışıklarıyla aydınlanıyordu. Pia'yı yatağın uzak ucundaki kötü bir koku, tırıçığının (Charles'ın değil ama Roland'ın, Pia'nın kocasının en sevdiği parfüm) pis kokusu olarak algıladı. Bundan daha fazla algılayamıyordu onu. Charles suratını ekşitti. Kocasının giysilerinin nerede olduğunu bulmak uğraşılması daha kolay bir sorun olurdu diye düşündü.

Ayağa kalktı, bu sefer başarılı bir şekilde; gemi motorundan gelen titreşim bacaklarını sarsıyordu. Ardından farklı bir his: Soğuk ve ıslak bir şey uyluğunun iç tarafına dökülüyordu. Bir prezervatif, yarı hâlâ takılı. *Capote anglaise*'i, onun İngiliz şapkası. Sinirli bir şekilde çekip çıkarıverdi onu. Böylesi şeyleri kullanmaktan nefret ederdi ama Roland bir erkek kedi gibi önüne gelenle yatıyordu. Charles berbat bir hastalığa yakalanmaktan korkuyordu. Bu yüzden, tabiri caizse, ne zaman Pia'yla zevkli bir gezintiye çıksa at arabasına koruyucu başlık takardı.

Pia, yatağın güneşliğinin gölgesi altında tekrar kaybolduğunda Charles'ın görme alanının dışında bir hareket, Pia'nın süt beyazı teni, gözüne ilişiverir gibi oldu. Belli belirsiz bir tıkırtı onu alarma geçirdi. Charles, sert ve keskin uçlu nesneler yağmurunu – kol düğmeleri, yaka düğmeleri, mücevherli taraklar, pasaportu, cüzdanı, Pia'nın komodinin üzerinden alabildiği ne varsa – tam zamanında başka yöne çevirmek için kollarını ve ellerini yukarı

uzattı. En sonuncusunu, anlaşıldığı kadarıyla kendi cep saatini, yakalamaya çalıştı ama tutamadı. (Gün ışığında bile kesinlikle derinlik algısına sahip değildi Charles.) Pia'nın komodinin üzerinden daha başka şeyler aldığını duyduğunda döküntülerin arasından geçerek, karanlık köşede eliyle kadının ayağını yakaladı; sinir bozucu bir parfüm bulutuna doğru ileri atılmıştı. Ayağından tutarak Pia'yı kendine doğru çekti.

Neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Pia Montebello sadece 1.50 cm boyundaydı, ancak her erkeğin sahip olmak isteyeceği en şehvetli, en kıvrımlı hatlara sahip bir 1.50'lik kadındı. Charles onu kollarına aldı, bu 1.80 santimin üzerinde boya ve 90 kilo üzerinde ağırlığa sahip, kaslı bir erkek için basit bir şeydi.

Pia kıpırdandı ve anadili İtalyanca'ya geri döndü, belden aşağı küfürler kataloğuna dönüştü söyledikleri: "*Traditore di merda, merdoso, merdonaccio, merda di madonna...*" Hain, pislik herif, bok herif. Pia yastıkları tekmeledi, Charles elini açmaya çalışırken o, saten örtüleri dağıttı; avucunda muhtemel bir fırlatılabilecek cisim tutuyordu sınıksız.

Onu ikna etmeye çalıştı. "Sana söyleyecektim," dedi, "Nice'te, daha iyi şartlar altında."

"Seni kokuşmuş, iğrenç..." diyerek İtalyanca devam etti.

"Daha bir hafta oldu karar vereli. Ve tüm sülalenin bir sonraki gemiye binmesini kesinlikle beklemiyordum. Onlar geçen ay Fransa'ya geri döndüğümü sanıyorlar."

Sorun tam olarak şuydu: Bu akşam, yemekte, Pia'dan çok da uzak olmayan özel bir masada "Harcourt/Vandermeer evlilik kutlamasının" Vandermeer tarafı olduğu söylenen bir grup, sıkıcı bir kutlama yapıyordu. Pia akşamın ilerleyen saatlerinde, geceye doğru Charles'la seviştikten hemen sonra bu "isimlerin komik tesadüf"nden bahsetti, üstündeki adamın sadece bir hafta önce kendini, ismini, unvanını, servetini ve parasını anlamayla

Gemi, büyük bir yalpalanmayla kendini düzeltirken Pia "Kah-retsin," diye bir çığlık kopardı - okyanusun dalgalı olmasından şikayet etti, diye düşündü Charles. Sonra, omzunun arkasına bir şeyler isabet etti - daha demin Pia'nın belinin altındaki yastık. Çünkü yastığın nğ işi dantelini hissedebiliyordu.

"Kes şunu," dedi Charles, başını ve omzunu oynatırken. Yatağın karşı tarafında onu bulmaya çalıştı fakat oda, lüks kamara süitinin yatak odası, sadece geminin sallanan perdelerden içeri bir girip bir çıkan ışıklarıyla aydınlanıyordu. Pia'yı yatağın uzak ucundaki kötü bir koku, ıtırçıçeğinin (Charles'in değil ama Roland'ın, Pia'nın kocasının en sevdiği parfüm) pis kokusu olarak algıladı. Bundan daha fazla algılayamıyordu onu.

Charles suratını ekşitti. Kocasının giysilerinin nerede olduğunu bulmak uğraşılması daha kolay bir sorun olurdu diye düşündü.

Ayağa kalktı, bu sefer başarılı bir şekilde; gemi motorundan gelen titreşim bacaklarını sarsıyordu. Ardından farklı bir his: Soğuk ve ıslak bir şey uyluğunun iç tarafına dökülüyordu. Bir prezervatif, yarısı hâlâ takılı. *Capote anglaise*'i, onun İngiliz şapkası. Sinirli bir şekilde çekip çıkarıverdi onu. Böylesi şeyleri kullanmaktan nefret ederdi ama Roland bir erkek kedi gibi önüne gelenle yatıyordu. Charles berbat bir hastalığa yakalanmaktan korkuyordu. Bu yüzden, tabiri caizse, ne zaman Pia'yla zevkli bir gezintiye çıksa at arabasına koruyucu başlık takardı.

Pia, yatağın güneşliğinin gölgesi altında tekrar kaybolduğunda Charles'in görme alanının dışında bir hareket, Pia'nın süt beyazı teni, gözüne ilişiverir gibi oldu. Belli belirsiz bir tıkırtı onu alarma geçirdi. Charles, sert ve keskin uçlu nesneler yağmurunu - kol düğmeleri, yaka düğmeleri, mücevherli taraklar, pasaportu, cüzdanı, Pia'nın komodinin üzerinden alabildiği ne varsa - tam zamanında başka yöne çevirmek için kollarını ve ellerini yukarı

uzattı. En sonuncusunu, anlaşıldığı kadarıyla kendi cep saatini, yakalamaya çalıştı ama tutamadı. (Gün ışığında bile kesinlikle derinlik algısına sahip değildi Charles.) Pia'nın komodinin üzerinden daha başka şeyler aldığını duyduğunda döküntülerin arasından geçerek, karanlık köşede eliyle kadının ayağını yakaladı; sinir bozucu bir parfüm bulutuna doğru ileri atılmıştı. Ayağından tutarak Pia'yı kendine doğru çekti.

Neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Pia Montebello sadece 1.50 cm boyundaydı, ancak her erkeğin sahip olmak isteyeceği en şehvetli, en kıvrımlı hatlara sahip bir 1.50'lik kadındı. Charles onu kollarına aldı, bu 1.80 santimin üzerinde boya ve 90 kilo üzerinde ağırlığa sahip, kaslı bir erkek için basit bir şeydi.

Pia kıpırdandı ve anadili İtalyanca'ya geri döndü, belden aşağı küfürler kataloğuna dönüştü söyledikleri: "*Traditore di merda, merdoso, merdonaccio, merda di madonna ...*" Hain, pislik herif, bok herif. Pia yastıkları tekmeledi, Charles elini açmaya çalışırken o, saten örtüleri dağıttı; avucunda muhtemel bir fırlatılabilecek cisim tutuyordu sımsıkı.

Onu ikna etmeye çalıştı. "Sana söyleyecektim," dedi, "Nice'te, daha iyi şartlar altında."

"Seni kokuşmuş, iğrenç..." diyerek İtalyanca devam etti.

"Daha bir hafta oldu karar vereli. Ve tüm sülalenin bir sonraki gemiye binmesini kesinlikle beklemiyordum. Onlar geçen ay Fransa'ya geri döndüğümü sanıyorlar."

Sorun tam olarak şuydu: Bu akşam, yemekte, Pia'dan çok da uzak olmayan özel bir masada "Harcourt/Vandermeer evlilik kutlamasının" Vandermeer tarafı olduğu söylenen bir grup sıkıcı bir kutlama yapıyordu. Pia akşamın ilerleyen saatlerinde, geceye doğru Charles'la seviştikten hemen sonra bu "isimlerin komik tesadüfü"nden bahsetti, üstündeki adamın sadece bir hafta önce kendini, ismini, unvanını, servetini ve parasını anlaşılmayla

Vandermeer'lere veren Harcourt'un ta kendisi olmasının bir tesadüf olmadığına bir saniye bile izin vermedi.

Charles bu gerçeği kabul ettiğinde bile Pia onun bir anlığına saka yaptığını düşünmüştü; adı gibi emindi ondan.

Charles Pia'yı deli gömleği giydirmiş gibi sınıksız kucaklayarak Pia'ya küçük fakat etkileyici elmas ve siyah yeşim taşından yapılmış tasma şeklindeki kolyesini – bunların benzerlerini Pia'ya vermesine izin yoktu – serbest bıraktırdı.

"Evlisin," diye yakındı Charles.

"Ve benim evli olmam hayatlarımızı zorlaştırmaktan başka bir şey yapmadı!"

"Öyleyse boşan kocandan."

Pia bormunu çekti ve Charles'ı itmeye çalıştı. "Böyle diyeceğini biliyordum! Yapamayacağımı biliyorsun." Yine, bu konu her açıldığında listelediği nedenleri sıralamaya başladı. "Çocuklarım... skandal... para... Roland'ın unvanı. Bir ailem var, biliyorsun."

"Ve ben de bir aile isteyebilirim." Kolyeyi çarşafın arasına bir yere fırlatıverdi ve Pia'yı serbest bıraktı.

Narin yapılı, güzel bir silüet gibi uçan perdelerden içeri giren ışığa doğru, yataktan yaylanarak kalktı. "Nispet olsun diye yapıyorsun," dedi eğilip korseye benzeyen şeyi yerden alırken.

"Gerçekçi davranıyorum. Artık yaşıyorum..."

"Ah Charles, istediğin zaman herhangi biriyle evlenebilirsin – yaşlandığında, eğer seçersen." Charles'a baktı ve biraz pohpohladı onu. "Çekicisin, zekisin, olağanüstü derecede popülersin." Son darbe: "Fena ve sert tarzınla, biliyorsun, oldukça gösterişli birisin."

Charles karanlıkta suratını buruşturdu ancak bu suratı sıcak bastı biraz. Böylesi pohpohlamalara karşı zayıf olmasından nef-

ret ederdi; çünkü Charles görünüşü konusunda hem hassas hem de kibirliydi. Uzun ve yapılı olmasına rağmen, birkaç kusuru vardı. Mesela, bir gözü görmüyordu. Bu gözün üzerinde bir yara da vardı. Ayrıca, eski bir diz yaralanmasıyla yerleşen kireçlenmenin ortaya çıkmasına bağlı olarak gidip gelen bir topallığı vardı.

Ne var ki Pia pohpohlamasının ona kazandırdığı avantajı mahvetti. "Ayrıca bir çar kadar zenginsin ve saçma şekilde de olsa etkileyici bir unvanın var. Bunlar çekiciliğini zedelemeyen, bello."

Charles homurdanarak ayağa kalktı.

Her zaman varlıklı kadınlarla ilişki kurmuştu, serveti yüzünden kadınlara aşırı değerli görünmek istemiyordu. Unvanına gelince, ismine yapılmış bir ekten daha fazlası değildi; Fransız yasalarının onu tüm diğer Harcourt'lardan – kardeşleri, kuzenleri, yeğenleri, halaları ve amcalarından – ayırmak için izin verdiği yasal bir şifreydi. "Korsen mi bu? Giymene yardım edeyim ama gitme ve de sinirlenme," dedi Charles.

Pia hiç oralı olmayıp "Anlayacağın, evlenmene gerek yok," dedi.

Hızlıca nefesini bıraktı Charles. "Her şeye rağmen kararlıyım. Çirkin, sert, kör, her neyse, eğer seninle evlenemiyorsam o zaman babası bu geminin sahibi olan kızla evlenirim ben de."

"Bu gemi mi?" diye tekrarladı Pia. "Neden bahsediyorsun? Ne diye bu gemiyi isteyesin ki?"

"Bu gemi değil. İstedğim amber. Vandermeer her çeşit gemiye sahip. Her zaman belli miktarda amber toplayacak kadar büyük bir filosu var.

"Amber," dedi Pia ifadesiz bir sesle.

"Bu, bazı parfümlerin en önemli ve çok, çok pahalı bir bileşenidir."

"Yaa," dedi Pia, sonra bunu onaylamadığını belirten bir ses çıkardı diliyle, *cık cık*.

Charles lüks mallar üreten bir şirkette hisselerin çoğunluğuna sahipti. İtalyan derileri, şampanya ve Provence'daki kendi tarlalarında yetişen çiçeklerden yapılan – kendi özel ilgi alanı – parfümler.

“Yani hepsi bunun için mi?” diye sordu Pia sinirli bir şekilde.

“Para ve senin o kahrolası parfümlerin için.”
Tabii ki bundan fazlasıydı ve parfüm kanşimleri Charles için paradan daha fazlası demektir. Fakat, evet, Vandermeer balına avlama filosunu iki katına çıkarmayı, sonra da topladığı tüm ambetri, afallatacak derecede cömert ve faydalı olan bir evlilik anlaşmasının parçası olarak ona vermeyi teklif etmişti. Eğer Charles aşk için evlenmeyecekse bile, kahretsin, kendisi adına önemli bir şey için yapabiliyordu.

Yine de Charles'ın şu söyledikleri tamamen doğrudu, “Hayır Pia, bu, Roland şehir dışında olmadığı ya da onu deniz tutmadığı sürece seni görmediğim için. Bu, prezervatif olmadan seninle sevişemediğim için, üstelik sen onun o burjuva tarzı parfümlerine bulanmışken. Bu, sana onun fark edebileceği bir hediyeye alamadığım için, istediğim zaman seninle bir akşam yemeği yiyemediğim ya da aklıma estiğinde seni bir yere ya da bir şeye davet edemediğim için. Bu, geceleri yatakta uzamp, senin o iğrenç, fahişelik yapan kocanın sadece istediği zaman sana dokunmaya izni olmasına değil, bir gün seni öldürecek bir hastalığı sana bulaştırabileceği gerçeğine sinirden köpürdüğüm için. Roland domuzun teki, Pia. Aşağılık...”

“O kadar kıskançsın ki...”

“Evet ve o kadar kıskancım ki sağlam gözüm onun senin üzerinde benden daha çok hakkı olduğunu düşündüğüm an bulanık görmeye başlıyor.”

Ufak bir tereddütün ardından “Ah Charles, buradan kesinlikle ama kesinlikle evlenmemen gerektiğini anlayan gerek,” dedi Pia.

“Bak şu işe, ben de eğer herhangi bir şekilde bir yaşam istiyorsam evlenmem gerektiğini anlamıştım.”

Karanlıkta uzun, kesik bir nefes aldı. “Çok bencil oluyorsun...” Nefesini tuttu, bir hıçkırık. Korsesini ona atarken Charles onun birkaç kez daha hıçkırdığını duydu, korse gölgelerin arasına, yere düşerken arapsaçına dönmüş bağcıkları Charles'ın koluna çarptı.

Pia, burun çekmeleriyle kesintiye uğrasa da, yatak odasından oturma odasına doğru yalınayak, sessizce yürümeye başladı.

Charles da peşinden gitti. “Chérie,” dedi avuç içlerini yukarı kaldırarak. “Senden ayrılmak istemiyorum. Hayatımı seninkiyle eşitlemek istiyorum, böylece birlikte yaşadığımız şeyden daha memnun olacağım.”

Oturma odası hâlâ karanlıktı, odanın özel terasının saçağı ışığın içeri girmesini engelliyordu. Charles ışıkları yakabilirdi ama duvardan duvara perdeler çekilmişti. O ve Pia orada çıplak olarak ayakta ve tartışırken güzel bir görüntü oluşturabilirlerdi.

Karanlıkta “Kalbin kırıldı ve gereğinden fazla sinirlisin. Sırf senin boşanmayacağını sonunda kabullendiğim için evleniyorum.”

“Boşanamam.”

“İyi.”

“Hayır, iyi değil işte.”

“Evet, değil. Ama yapabileceğim bir şey yok.”

“O yüzden de b-bunu yapıyorsun.” Söylediklerini ıslak, hıçkırıklı bir ses bölüyordu, bu ses Charles'ı aşağılık, bencil bir adam gibi hissettiriyordu. Bir kez daha hıçkırarak ağladı. “Benim için ç-çok k-kötü olan bir şeyi yapmaya zorluyorsun beni.”

İtirçiceği kokusunun nereden geldiğini çıkarmaya çalışarak Pia'nın sesini takip etti, kapıdan tarafta zifiri karanlık bir köşeye doğru hareket ediyor gibiydi. “Hayır, Pia, ben...”

Gemi yavaş, amansız bir şekilde yan yattığında Pia'nın yuvarlak omuzunu buldu. Bundan sonra olanların kasıtlı olarak mı yapıldığını yoksa Pia'nın sadece dengesini sağlamak için kapı kolunu mu kavradığını asla anlayamadı. Her neyse, çift kanatlı kapının sürgüsü açıldı, geminin yükselmesiyle birlikte kapılar büyük bir gıcırtıyla içeri doğru savruldu. Charles'ın çıplak ayaklarından yine çıplak olan cinsel organlarına, oradan üzerindeki kılların karmakarışık olduğu geniş göğsüne kadar tüm vücudu koridorun sarı ışığıyla yıkaniyordu. Tutunacak bir şey, herhangisi bir şey aradı – mekansal algıdan yoksun olduğu için kapının en yakındaki ucunu kaçırdı –, Pia kendini ondan kurtardığında, Charles bir an için dengede kaldı, sonra gemi suya daldı. Ağırılık merkezi değişti ve Charles ileri, salona doğru atıldı, uzak uçtaki duvarda buldu kendini.

Arkasında, kapılar da aynı şekilde yerçekimine boyun eğdiler. Ters yönde gıcırdayarak kapandılar.

Bu noktada, Pia kesinlikle kapıları yeniden açıp onu içeri alabilirdi. Fakat, bunun yerine kapının sürgüsünün çıt sesi duyuldu, küçük pencerede üç dilde rahatsız etmeyin yazıyordu – DO NOT DISTURB. VEUILLEZ NE PAS DERANGER. PER FAVORE NON DISTURBARE.

Ne olduğunu kabullenmesi birkaç saniye aldı: Hayatının aşkı, planlayarak ya da fırsattan istifade, üzerinde hiçbir bez parçası olmadan – bir prezervatif giysi olarak sayılmaz – gecenin bir yarısı onu odasının dışında bırakıyordu. Kendi eksenini etrafında dönerek, ellerini olur da kapılar açılıp kapatmak zorunda kalırsa diye yukarı kaldırarak, kamburu çıkmış bir halde yürüyordu. Aptal kadın, çocukça davranıyordu. Sonra, oymalı tablolarla çarpıp büyük bir gürültü çıkarmasına az kala tüm vücudunu bir mola yerine zor attı. Bu güvertede üç tane daha çok lüks kamara vardı, oda sakinlerinin hepsi şu anda uykundaydı. Gürültüsünün onları

uyandırdığını, bu gürültü de ne, diye kafalarını çıkarıp koridora bir baktıklarını varsayalım.

Ve işte Harcourt Prensi, koridorda çırılçıplak dikiliyordu. Kendi odasından atılmış, hem de – asla tahmin edemezsiniz – Amerika'nın Fransa baş diplomatının karısı tarafından, herhalde bir ilişki...

Aman Tanrım, herkes onun Fransa'da evlilik hazırlığı yaptığını düşünüyordu, müstakbel dünürlerinin gözünde ahlaklı ve güvenilir görünmek için buna gerçekten ihtiyacı vardı, karısı ve "Fransız arkadaşı"ndan açıkça şüphelenen Amerika baş diplomatından kendini korumak için ihtiyacı olduğunu hiç söylemiyordu bile. Hayır. Olası kötü sonuçları düşünmek Charles'ın daha iyi bir plan bulmasını sağlamıştı. Koridorun sonunda birinci sınıf gezinti güvertesine doğru giden kısa bir yol vardı. Orada, hasır güverte sandalyelerinin arasında bir battaniye bulabilir, sonra bir sandalyenin başlığı altında rahat ve güvenli bir şekilde saklanmış olarak oturabilir, Pia'nın giyinip odasından çıkmasını bekleyebilirdi.

Bölüm 2

Ve amber, bu nadir ve cezbedici madde... Sinbad onu gemisine,
fildişi, altın, elmas, sandalağacı, kafur,
karanfil ve mercanlar arasına taşıdı.

Yves DuJauc

"Binbir Gece Masalları'ndan Seçme Hikayeler"
Londra, 1887

Bes ay önceden başlayan ve bir tanesi kaybolan mektup ve
telgraflar:

9 Şubat 1902

Miami

Ekselansları,

Bu geçtiğimiz ayda sizle tanışmak ben ve Isabel için büyük bir zevkti. (Öyle ya da böyle, Amerikalılar kaçınılmaz bir şekilde Avrupalı unvanlardan etkileniyorlar ve biz de bu kişilere dahiliz.) Beni ve karımı işyerlerinize, tarlalarınıza ve fabrikalarınıza davet etmeniz gerçekten çok hoştu; Grasse ve Cannes'daki işletmeleriniz en hayranlık uyandırıcı olanlardı. Vandermeer Uluslararası Deniz Transit'in yükünün büyük kısmının kaynağını ve tabii ki bağlı ortağımızın en yeni müşterilerine temin etmeyi kabul ettiği amberin neye dönüşeceğini görmek çok etkileyiciydi. Tabii ki, Akdeniz'deki o sevimli evinize bizi davet etmeniz çok daha hoştu. Hâlâ

evin ihtişamı ve güzelliğini konuşuyoruz – manzara, deniz, araziler. Ah, eşimle heyecan içinde bunları konuşmaktan kendimizi alamıyoruz.

Şimdi, belki biraz haddimi aşan bir şey önermek istiyorum size. Isabel ve ben memleketinizden, nezaketinizden, aydın görüşlerinizden, yatırımlarınızdan, arkadaşlarınızdan, soylu konukseverliğinizden – kısacası sizden – son derece etkilendik. Şüphesiz, harika zaman geçirdiğimiz, Avrupa'daki en muhteşem ziyaretimizi yaşadığımız gözünüzden kaçmamıştır. Bu da beni cesur fikrimi sunmaya itiyor. Daha bu sezon cemi-yete tanıtılan bir kızımız var, Louise. Kendisi genç ve onunla çok ama çok gurur duyuyoruz. Oldukça sıradışı – latif ve becerikli. Fransızca'yı akıcı bir şekilde konuşabiliyor. Seyahat etmeyi sever. Açıkçası, bekar bir centilmen olan size kızımızla evlenerek ailemizle birleşmenizi bir düşünmenizi teklif ediyorum. Onun becerilerini sayfalar dolusu yazmak isterim, ancak sanırım bugünlerde genç insanlar tanışıp bu tür şeylere kendileri karar vermek istiyorlar. Müsait olduğumuz bir zamanda gelip bizi ziyaret etmeye davet ediyorum sizi. Kısa süre sonra New York'taki evimize dönüyoruz. Belki bu bahar gelmeyi düşünebilirsiniz.

Sizin gibi bir centilmene pek çok babanın bu gibi şeyler teklif ettiğinden şüphem yok. Öyleyse bana bu cesareti veren şey nedir? Böylesi kısa bir tanışıklıkta hem de? Pekala, bizim sizin arkadaşlığınızdan etkilendiğimiz kadar sizin de bizden etkilendiğinizi düşünmek hoşuma gidiyor. Aslına bakılırsa bana bu cesareti veren Louise, çünkü kızımın olağanüstü olduğunu biliyorum. Burada onunla evlenmek isteyen bir sürü genç var – gerçekten aranılan biri – fakat Isabel ve ben adaylardan hiçbirini sevgili Lulu'muza sizin kadar layık bulmadığımız konusunda hemfikiriz. Lütfen bu saygısızlığımı – eğer yaptıysam – bağışlayın, fakat

Judith Ivory
kalbimsden geçenleri söylemeye karşı koyamadım. Bu konudaki
düşüncelerinizi en kısa zamanda duymayı bekliyoruz.
Saygılarımla,
Harold P. Vandermeer

19 Şubat 1902
Nice, Fransa
Sayın Bayım,
Son mektubumuzdaki nazik sözleriniz ve teklifinizden dolayı
gururum oksandı. Ancak, şu anda iş teşebbüslerim tüm zama-
nımı alıyor. Bugünlerde benim için Amerika'ya bir yolculuk söz
konusu olamaz. Cömert iltifatlarınız için teşekkür ederim, fakat
sizi ziyaret etmeyi ve çok güzel olduğuna emin olduğum kızınızla
tanışmayı üzümlere geri çevirmek zorundayım.
Devamlılık arz edecek ve karşılıklı olarak faydalanacağımız
iş ilişkimizi dört gözle bekliyorum.
Saygılarımla,
Harcourt Prensi Charles Harcourt

2 Mart 1902

Miami

Ekselansları,

Tabii ki kararınızın benim mağrur (fakat istekli ve iyi niyetli)
teklifimle aynı yönde olmamasına saygı duyuyorum.

Otuz beş kilo gibi hatırı sayılır miktarda ambere sahip
Nassau'daki limanda bulunan Mitchell, bu umulmadık miktar-
daki amberin tamamını satın almayı arzu ettiğinizden bahsetti.
İş ilişkimizi genişletmek istemenize çok memnun oldum. (Fark
edeceğiniz üzere, bir damat tüm balıkçılık filosuna ve maliyeti
fiyatına, toplayabileceği tüm balina safrasına sahip olabilir – bu,
burnunuzu sürtmek için küçük bir şakaydı.) Lütfen, en az düzeyde

Çirkin

de olsa memnun etmemiz gereken diğer düzenli alıcılarımız ol-
masını anlayışla karşılayın. Yine de Mitchell'e en iyi fiyatla ma-
lin büyük çoğunluğunu satın alacağınızı söyledim.

Size hâlâ Miami'den yazıyorum. Taşıma hattım için yeni ha-
vuzlama alanını görüşürken "kışlık" evimizde kalıyoruz. Ziyaret
davetimizin burası ya da bizi bulabileceğiniz herhangi bir yer
için hâlâ geçerli olduğu konusunda emin olun. Miami'ye, ufak
ancak çok ince ve çok ilginç, tatlı tatlı kokan çiçeklere sanırım
aşık olur; onları bir kez koklasanız botanik bahçenize eklemek
için deli olurdu.

Saygılarımla

Harold Vandermeer

Not. Lütfen bu babanın gururunu bağışlayın: Benim kendi
tatlı çiçeğim, kızım Louise'in bir fotoğrafını ekliyorum.

30 Mart 1902

New York

Ekselansları,

Kocamın başarısız olduğu işi benim başarabileceğimi düşün-
düm. Harold ve ben hâlâ durmadan Riviera'ya yaptığımız geziyi
konuşuyoruz. Ne hoş bir zamandı! Ve en güzel kısmı da konukla-
rınız olarak evinizde geçirdiğimiz zamandı. Amerika'ya bir gezi
düşünmenizi öyle arzu ediyoruz ki. "Evlilik" sözünü etmeyiz ve
hatta Louise'e de bir şey söylemez ya da ima etmeyiz. Bir arka-
daş olarak gelir, Harold ile yeni nakliye ve tedarik anlaşmalarını
tartıştınız – ve Lulu'muzla tanışıp ikinizin nasıl uyduğunuzu
görürdünüz.

Bu arada, kuzeniniz Gaspard kendini bize tanıttı. Çok nazik
bir genç adam. Etrafımızda olduğu için çok mutluyuz. Louise'e
abayı yakmış görünüyor (fakat, yazık, biz safkan bir prens isti-
yoruz – ha ha!) Yine de biraz "asil" gibi görünüyor, bu da Ha-

rold ve benim iç çekip dua etmemize neden oluyor. Keşke, keşke
Nice'li arkadaşımız bizi bir ziyaretle omurlandırsaydı.
En iyi dileklerimizle,
Isabel Vandermeer

Asla yerine ulaşmayan mektup:
11 Nisan 1902

Grasse, Fransa

Sevgili Bay ve Bayan Vandermeer,

Bu size sürpriz gibi gelebilir. Oldukça kısa süre önce, ilç haf-
ta içinde Amerika'ya gitmek üzere yola çıkacağımı fark ettim,
bu süre bilgi alışverişi için yeterli olacaktır. Bir geceliğine New
York'ta olacağım, ardından da Miami'ye doğru yola çıkacağım.
New York'tayken size uğramaktan ya da belki bir akşam siz ikini-
zi ve kızınızı yemeğe davet etmekten memnun olurum. Çok fazla
boş vaktim olmayacak, fakat şehrinizde olup da size bir bonjour
demezsem kendimi affedemem.

Saygılarımla,

Harcourt Prensi Charles Harcourt

2 Mayıs 1902'de Nice'ten New York'a gönderilen telgraf:
bay ve bayan vandermeer stop yarın new yorka doğru yola
çıktırım stop 9 mayısta oraya varıp, sonra 10 mayıstan 30 ma-
yıs kadar miamide olacağım stop birkaç hafta önceki mektubun
postada kaybolmuş olduğunu sanıyorum stop umarım her şey
yolundadır stop new yorkta sizinle iletişim kurmaya çalışacağım
stop charles harcourt

2 Mayıs 1902'de Nice'ten New York'a gönderilen telgraf:
heyecanlandık ve çok şaşırdık stop evet evet lütfen new york-
ta bizimle iletişime geçin sonra özel vagonumuzla sizi miamiye

bırakınız stop kırmızı bir halı sereceğiz stop ne yazık ki louise
bir tür gezide stop daha sonra ayrıntılı açıklayacağız stop nerede
olduğundan tam emin değiliz fakat derhal eve gelmesi için olası
tüm iletişim noktalarına haber bırakacağız stop geleceğiniz için
çok sevinçliyiz stop harold ve isabel vandermeer

Bölüm 3

*Amber, çoğunlukla deniz yüzeyinde yüzerken bulunan oldukça aromatik, mumla kaplı, grimsi bir maddedir.
Harcourt Prensi Charles Harcourt
Amberin Doğası ve Kullanım Alanları Üzerine
Doğal Çalışmalar Derneği Yazıları
Paris, 1897*

Gecenin bir yarısı, anadan doğma bir şekilde ön güvertede olmak için fazlasıyla soğuktu hava. Deniz dalgalanıyordu, rüzgar serin ve nemli esiyordu. Düzenli bir şekilde tırabzanları aşip içeri giren deniz sularından dolayı güverte ıslaktı. Hava yüzünden Charles'ın içinde saklanmayı planladığı sandalyeler geri çekilmiş ve bağlanmıştı, oturmaya değil ama üzerlerine tırmanıp battaniye arayışı içinde onları karıştırmaya müsaittiler. Daha da kötüsü, güverte yolu altındaki ve küpeştelerin karşı tarafındaki birbirine bağlanmış sandalyelerin bulunduğu genel alan tamamen karanlık olan tek yerdi. Bu güvertenin hemen aşağısında, geminin seyir ışıkları yolun aşağısındaki bir ışıkla birleşip daha da artan soluk, uçuk renkli bir parıltı gönderdi. Geminin ortasındaki büyük salon hâlâ ışıklıydı, geceye göz kamaştırıcı beyaz bir pus saçıyordu. Birileri geç saatlerde bir parti veriyordu.

Böylece, ıslak, sallantılı gölgeler ve uzaktan gelen müziğin oluşturduğu sinir bozucu ambiyansta Charles üç battaniye buldu

ve bunları üstüne doladı. Ancak, rahat bir sığınak bulurum diye etrafı incelerken bir başka nahoş sürprizle karşılaştı: Geminin orta yerinde, aydınlıkta heyecanlı iki silüet beliriverdi – genç bir kadın, peşinde yine genç bir adamla hızla yaklaşıyordu.

Charles güverte yolunun altında eğildi, sonra gemi dik bir dalgayı yarıp geçerken basamakların altında kollarını destek yapmış şekilde sıkışıp kaldı. Gemi yana yatarken kızın da dengesi bozuldu. Doğrudan tırabzanlara saptı. Orada çabucak dönüp tırabzanlara dayanarak onu takip eden gencin yüzüne bakıp gülümsedi, genç ise ellerini onun her iki tarafına, tırabzanlara dayadı. Beyazlar içindeki genç teğmen onu birkaç dakikalığına kıpırdayamayacak halde tuttu. Charles kısmen bu ani girişe sinirlenmiş, kısmen de on metreden daha yakınında oynanan pantomimden, bu ezeli oyundan büyülenmiş olarak izledi onları. Onun o tatlı, sadistçe kadınsı gülüşünü, genç bir adama zevkle işkence eden genç bir kızın muzip sesini duydu. Bu ses bir anlığına rüzgarla taşındı, sonra gitti. Okyanus, tırabzanların üzerinde yükselmeye başladı sonra – ağ ağ olan beyaz köpüklerle kaplı yüksek siyah dalgalar, sonsuz uzunluktaki dantellerin dalgalanması gibi – güverteye köpüklerini sıçratarak alçaldı. Genç kız ve aşığı sulardan bir güzel ıslanırken kız cıyaktı. Sonra ikisi de koştu. Charles'a doğru.

Charles, telaşla ve üstünde battaniyeden başka bir şey olmadan güvertede olmasına mantıklı, kibar bir açıklama bulmak için deli gibi çabalar bir şekilde geri çekildi. Bu çifte kumruların hemen burada, güverte yolunun altında kendisine katılmak üzere olduklarından emindi.

Genç adamın niyetinin bu olduğundan, kız alt taraf yerine merdivenlerin yukarısına doğru tekrar yöneldiğinde kızın elini tutup Charles'ın küçük, karanlık yerine doğru çektiğinde daha da emin oldu. Oldukça geniş bir yelpaze yıldırım kadar çabuk bel-

riverdi. Bu yelpazeyle genç adamın parmak eklemelerine öyle sert vuruldu ki Charles çatırtıyı duydu ve genç teğmenin elini hızla çekip tuttuğunu gördü.

Genç adam "Tanrı aşkına, Bayan Vandermeer, neredeyse kırıldınız parmaklarımı!" diye bağırdı.

Genç adamdan kurtulan kız kınarak yürüdü, yarım düzine basamağı çıkıp döndü ve oturdu - basamaklar arasındaki boşluktan süzülerek inen büyük bir ipek ve fıfır dalgası Charles'ın çıplak omzuna ve koluna değiyordu. Çiçek kokulu, memnuniyet verici derin bir nefes alıp tuttu Charles. Sonra, kendi elini çabucak basamaktan çekmek zorunda kaldı, yoksa genç kız o küçük, sevimli ayağını tam parmaklarının üzerine basabilirdi.

Kızın kokusu omzunda küçük bir bulut gibi yerleşti kaldı. Genç kız akasya ve karanfil izlerine sahip bir yasemin parfümü sürmüştü, zarif bir yasemin karışımıydı; ancak mükemmel olmak için orta notalarda biraz fazla kümelendi. Paris'ten Belvienne'nin parfümü. Tüm bunlar bir anda, çaba gerektirmeden geldi aklına, sonra karmaşıklaştı her şey. Daha fazlası vardı, daha farklı bir şey. Gerçek yasemin kokusu. Bu genç kızda, elbisesinde, tüm kişiliğinde belirgin bir şekilde, taze çiçeğin kendisinin baygın kokusu vardı; koku ya da parfüm değil ama sadece doğanın üretebileceği hafif, katmanlı, ahenkli bir şey; yaz sonunda Charles'ın fabrikasının zemininde bele kadar yükselen, yağa batırılmış bezden çerçevelere yayılmak üzere hazır bekleyen çiçek yığınlarını hatırlatan bir şey. Sonra genç kız kafasını öne doğru eğdi ve aşağı taraftan olağanüstü bir ışık açıklama yapmak istemesine kızın arkasını aydınlattı: açık sarı renkteki saçlarının aralarına daha da açık renkteki küçük beyaz *Jasminum simplicifolium* yıldızları sıkıştırılmıştı. Bu küçük çiçek takımıydı, yuvarlak bir topuzun arkasından aşağı doğru süzülüyordu; elbisenin düşük omuzlarının fiyonklarıyla birbirine dolanmıştı.

Bu arada genç adam merdiven korkuluğunun etrafında dönüvermiş ve bir iki basamak tırmanmıştı. Bir kolunu küpeşte duvarına koydu, bu kez kızı merdivende sıkıştırıyordu.

"Neredeyse parmaklarımı kırıyordunuz," diye ısrar etti.

Genç kız hafifçeşrep bir gülüş kaçırdı ağzından, bu küstah bir ayrıntı katıyordu. "Hayır, kırımıyordum," dedi. "Ne kadar sert vurduğumu tam olarak biliyorum. Acıttığını biliyorum; ama bir parmağı kıracak kadar sert olamaz."

Genç teğmen bu cevaba sinirlendi. "Peki," dedi, "o şeyi üzerinde tekrar kullanmayın."

Genç kız, omuzlarını Charles'ın kulağı hizasındaki basamağa doğru yasladı. "Öyleyse istemediğim halde beni tutmayın siz de. Ellerinizi kendinize saklayın Teğmen Johnston, o zaman bu gece eklem yerleriniz tam olarak gidersiniz buradan."

Genç teğmen bu uyarıya hiç aldırmaz etmeden ileri eğildi, dirseklerini bükerek dizini kızın çok bol olan eteğine koydu. Kızı öpmeye çabalayarak ileri doğru bastırdı. Sonra, aniden geri çekildi, daha doğrusu itildi. Charles sadece kızın bir süngüden farksız olan yelpazesi ile desteklediği koluyla, adamı bir kol uzunluğundan daha fazla mesafeye ittiği yerde yuvarlak, çıplak bir omuzun geçtiğini gördü. Genç adam göğsüne doğrultulan şeye baktı.

Charles ne anlamda kullanıldığını bilmiyordu bu cümlelerin. Teğmen, "Aptallık etmeyin," diye mırıldanırken suratını kıza çevirdi yeniden.

Kız sadece güldü.

İsrarla karşılık verdi adam, "O bir şeytan."

"Evet, tüm gece ima edip durdunuz bunu."

Genç teğmen sert bir kahkaha attı. "Himm. Peki, artık ima etmeyeceğim. Açık konuşacağım. Harcourt iğrenç bir adam..."

Harcourt? Bayan Vandermeer? Charles, merdivenin diğer ta-

rafındaki genç adamın, doğrultusundaki bir sürü ipek ve gölgele-
re kafasını çevirip kaşlarını çatı.
"...çabucak sinirlenen topal bir şeytan..."

Karanlık bir zindan kapısından çıkan gıcırta gibi Charles kib-
rinin kabardığını hissetti.
Genç aptal devam etti. "Dürüst olacak herhangi birine sor. Bir
görü kör ve diğeri de ürktü. Topallayarak yürüyor. Ve yaşlı,
Senin yaşının iki katı değil. Ne de onun iki katı yaşında (gerçi
En kesin olanı, yaşlı değil. Ne de onun iki katı yaşında (gerçi
geçen yıl olabiliyordu). Kızın yaşı Charles'ın evlilikle ilgili çekin-
celerinden biriydi. On sekiz yaşındaki kızları, kendisi on sekiz
yaşındayken bile, hiç sevmemişti. Ancak zaman genç kızın bu
kusurunu düzeltebilirdi. Gerçi, bir başka adamın parasını elde
etmeye çalışan, agulayarak konuşan bir safdili nasıl düzeltirdi,
orası ayrı..."

"...ve kızgın olduğunda, ki sık sık öyledir, ölüm perisi gibi
herkese bağırıp çağırır."

Hayır, bazen, genç teğmenlerin lüks gemilerde ağırlı bir kepçe
içinde Antarktika'ya gönderilmek üzere atanma belgelerini kay-
bettiklerinden emindi.

"...kindar ve agresif..."

Hepsi, aptal bir kızdan bir öpücük alamayan küstah bir em-
besilden saçmalıklar...

Aptal genç kız bu tirada güldü, ancak Charles teğmenin kuş-
kulanıyor gibi görünmediği bir şey yakaladı kızın neşesinde:
Louise'in olası bir küçümseme belirtisiyle birlikte bir şeyleri an-
ladığını.

"...Sanki gülünç bir züppe gibi giyiniyor, dikkatle bakılacak
bir şeymiş gibi, ki öyle de zaten." Genç adam tiksindiğini göste-
ren bir ses çıkardı. "O çok çirkin..."

Charles dişini sıkı ve Bayan Vandermeer kendi boğazlama tü-

rünü bulduğunda, kendi "çirkin" elinin basamaklar arasından çı-
kıp bu herifi boğazından yakaladığını hayal ederek keyiflendi. "Ve
tahmin edeyim: Benim çözümüm sizsiniz. Onun yerine bana "ko-
calık" yapmak istiyorsunuz, en azından bu geceliğine?" dedi kız.

Teğmen, öksürtüğe benzer bir ses çıkardı. Bir anlığına cevap
veremedi. "Şey, tabii ki, eee, hayır..." Boğazını temizledi. "Şey,
evet, gerçi ben aslında evlilik teklif ediyordum."

Kızın gülüşü bu kez onunla açıkça alay ediyordu – sanki ken-
dinden çok daha yaşlı birinden çıkmış gibi duran iki kesik soluk.
"Yani bir gecelik tanışıklıkla bir gemideki teğmenle kaçmamı mı
teklif ediyorsunuz?"

"Şey, evet, ah ben sandım ki..." Bir anlığına ne diyeceğini
bilemedi, sonra neredeyse komik denebilecek bir ciddiyetle tek-
rar lafa girdi: "Bayan Vandermeer: Sizi gördüm, size bayıldım.
Buraya geldiniz benimle. İlk görüşte aşka inanmaz mısınız?"

"Hayır, aşka hiç inanmam," dedi açıkça.

Bu onu durdurmadı. Cesaretini topladı. "Louise," dedi, "ken-
dinize bir bakın. Hayallerin de ötesinde sevimlisiniz, sevimliden
fazlası..." Kuş beyinli adam bir anlığına tamamen sustu. Sonra
gülünç bir hürmetle şunları söyledi: "Harikuladesiniz. Harcourt
gibi bir adam. Niçin o canavar ruhlu..."

"Ah, durun," dedi kız. "Charles Harcourt'un kim olduğunu
biliyorum ve benim için harika bir eş olacak o."

Bu, hem Charles'ı hem de genç adamı düşündürdü.

Işık altında dikilen genç teğmen daha fazla bir şey söylemedi
de yapmadı da; şaşırmıştı.

Bu sırada merdivenlerin altındaki adam sadece rahatsız ol-
muştu. Belli belirsiz memnuniyet verici olsa da kızın iddiası an-
lam bakımından ironi içeriyordu – çünkü bunu gülerek karanlığa
çektiği, baş başa oturduğu genç bir adama söylüyordu. Ya da ne-
redeyse baş başa.

Üçü dalgalı denizi seyretti bir anlığına, sadece Charles bu tuhaf birlikteliğin farkındaydı: İki erkek ve bir kadının her birinin okyanusun itinasız bir şekilde vücutlarını, farklı kaygılarını yu-karı sonra aşağı savurmasına karşı koymak için vücutlarını ben-zer şekilde yaslayış şekillerinin. Cılız bir mırıltı kulağına geldi-ğinde yanlış duyduğunu sandı ilk önce.

Belirli bir kimse duymasın diye değil, ama neredeyse duyula-mayacak şekilde sordu kız: "Gerçekten total mı?"

"Evet," dedi genç adam sertçe.

Hayır, Charles savunmak istedi kendini. *Bazen, sadece bazen topallıyorum ve o zamanlarda da çok zarif bir baston kullanıyo-rum. O anda - aşağılayıcı bir zamanlamayla - dizinin acımaya başladığını, rutubet ya da barometrik düşüştü dolaylı tutulduğu-nu fark etti. Gemi bir sonraki aşağı doğru dalışını gerçekleştir-diğinde eliyle en yakın desteği - daha aşağıdaki bir basamağı - yakalamak zorunda kaldı.*

"Bu komik," diye mırıldandı, "ailem bana bunu söylemedi." Ve ekledi, "Gerçi, Harcourt Prensi'nin klasik anlamda yakışıklı olmadığından bahsetmişlerdi."

"O çirkin," dedi teğmen alçak, öfkeli bir sesle.

Charles içinden söylendi ve dudaklarını birbirine bastırdı.

Bir sonraki dalgayı yapıp geçerlerken kız basamaklardaki ye-rine yerleşti iyice. Charles'ın parmaklarında bir şeyler hareket etti. Kızın elbisesi takılmıştı eline. Kendini dengede tutmaya ça-lışırken elbisesinin eteğinin bir kısmına dolanmıştı.

Kız dizlerini büktü ve kumaşı aniden çekiverdi.

Hemen bırakıverdi Charles da.

"Sorun ne?" diye sordu yukarıdaki adam.

"Bir şey yok. Elbisem bir şeye takıldı."

İkisi gölgelerine doğru eğildiler, kafaları yan yana. Şimdi anlaşılabilir bir şekilde serbest olan etekleri çekiştiriyorlardı. Bu

pozisyondayken teğmen, yüzünü birkaç santimetre daha yaklaştırmış olmalıydı, çünkü birkaç saniye sonra - elbisenin çekiştiril-mesinin kesilmesinden belliydi- onu öptüyordu.

Kız hafifçe içini çekti ve kafasını yukarı kaldırarak arkasına yaslandı. Bu kez kendini ona bıraktı, dudaklarını öperken çıplak omuzlarını ovmasına izin veriyordu.

Genç adam on saniye kadar başarısını tadabildi - Charles'ın kızgınlığının kaynağının, her şeye karışan gemi teğmeninden to-pal bir şeytan olarak güvenmiş olduğu, toy, hayal gücü kıt genç kıza kaydığı on kırgın dakika.

Charles'ın kibri karanlığa fısıldadı, sıcak nefesi bu saldırıyı savuruyordu. *Ben mükemmelim, dedi kibri. Sıradan standartlara göre yargılanamayacak kadar mükemmel. Şahaneyim, harika, eşsiz. Öfkesi daha da arttı. Tanrım, müstakbel eşi; ismini, mülk-lerini, mevkisini, kendisine atfedilen tüm saygıyı, her türlü say-gınlığı vermeyi beklediği kadın buradaydı ve ne yapıyordu? Ni-çin, evliliğine doğru yol alan gemide tanıştığı, tümüyle yabancı bir adamı, bir başkasını öperken adamın kulağına doğru o hafif, iştahlı sesleri çıkarıyordu? Küçük fahişe. Hoppa kız.*

Kendi açıklamalarımı unut! diye düşündü Charles. Onunkiler başladığında boş ver açıklamalar çöksün. Kahretsin, o kız orada ne yaptığının ve neden yaptığının hesabını çok iyi verebilirdi. (Hem anne babası nerdeydi bu kızın?) Güverte yolunun altından adımını atmak üzereydi.

Sonra, zavallı, beceriksiz teğmen hafifçe kamburunu çıkardı, ellerini öne attı ve ani bir hareketle genç kadının ön tarafını - muhtemelen göğüslerini - tutmak için çabaladı, geminin makine dairesindeki iki buhar vanasını tutup sıkıca burkuyor gibiydi.

Kız aniden geri çekildi, adamı ileri itti ve sonra ayağı fırladı. Burnunu çekerek adama baktı, ışık kısmen vuruyordu kıza bu durumda.

Charles durdu. Aşağıdan gelen gemi ışıkları, elbisesinin rengi gerçekte neyse onu gümüşü bir leylak rengine çevirerek aydınlattı kızın yan tarafını. Parmakları boğazındaki boneuklarla oynuyordu. Birden çok dizisi olan siyah inciler takıyordu – ufak, uyumlu, yuvarlak ve pırlı pırlı, bembeyaz boğazından aşağı uzanan dizili balık yumurtaları gibi. Çenesini kaldırdı. Görünür ya da kısmen görünür olmak için yüzünü döndü.

Ve, aman Tanrım, imkansız gibi göründü; ancak Harold Vandermeer alçakgönüllülük yapmıştı!

"Sevgili Lulu" güzelden daha fazlasıydı. Sadece sıfatlarını listelemekle (sarı saç, renkli gözler, çıkık elmacık kemikleri, bir bebeğinki gibi şekil verilmiş, dolgun kırmızı dudaklar) ona hakkını vermiş olmazdınız. Bir havası vardı kızın... bir cazibesi... servetle parlaklık verilmiş doğal bir güzelliği vardı. (Havyar benzetmesi tam yerindeydi, inciler geniş, pastel renkteki bir mersin balığının yumurtaları büyüklüğünde ve rengindeydi. Charles'ın aklına, eğer bu kızla gerçekten evlenirse elinde tutması çok pahalıya mal olacak bir şeye sahip olacağı geldi.) Tac Mahal mimaride neyse Louise Vandermeer de kadınlar arasında oydu: Göz kamaştırıcı, zarif, aşırı harika. Alelacele, siyah beyaz bir fotoğrafına bakmakla hakkını veremezsiniz onun.

Ve babasının gönderdiği fotoğrafın açıkça gösteremediği başka bir şey: Kız şaşırtacak derecede gençti aynı zamanda.

Charles ona baktığında *on sekizin* aslında ne anlattığını tamamen anlamamış olduğunu fark etti. Genç kız köprücük kemiğindeki diziyle oynarken dudaklarını büzdü, görünüşü (tam olarak öyle düşündü Charles) huysuz bir yeniyetme – çok güzel, yase-min kokulu bir huysuz yeniyetme – gibiydi. Charles'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Bu egzotik, körpe varlık teğmenin bakışlarını görünüşte asla

yaşlanmayan bir sakinlikle; kayıtsız, tereddütsüz bir duruşla karşıladı. Sadece tek bir kelime daha çıktı ağzından:

"Sersem" – öyle bir kesinlikle söylendi ki bu kelime, Charles bile cinsel anlamda acemi bu genç adam için utandığını hissetti.

Sonra kız, geniş eteklerini çaba harcamadan savurarak arkasını döndü. Puslu ışığa doğru geri giderken kalçaları bir o yana bir bu yana salınıyordu yavaşça, *Concordia* gibi: simsiyah, sallanan geceye doğru tam yol hızla yan yatan, düzelen; vurdumduymaz, kaygısız.

Bölüm 4

Eski Mısırlılar amberi tütsü olarak kullandılar.
Harcourt Prensi Charles Harcourt
Amberin Doğası ve Kullanım Alanları Üzerine

Gün ağarmadan hemen önce, bu kez geceliği ve robdöşambri içinde olan Charles süitinin terasına çıktı. Hava onu dışarı çekmişti. Rüzgar sert esiyordu. Fırtına neredeyse tepelerindeydi. Okyanustaki yağmurun uzaktan gelen sesi duyulabiliyordu, her taraftan yükselen gürültülü bir ıslık sesine benziyordu. Charles, ıslak rüzgar yüzünde, egzotik bir geminin rengarenk yelkenleri gibi vücuduna çarpan, yukarı ve yana dalgalanan sabahlığına – aslında geniş bir Arap kaftanı – sarınarak durdu orda. İşin garip yanı, bu ortamda neredeyse huzurlu hissetti. Pia iki kere aramıştı bile geminin telefonundan, her defasında Roland'ın horultusu geliyordu Pia'nın fısıltılarıyla birlikte. *İlişkiyi bitiriyorum*, demişti. *İlişkiyi bitirdiğimi bil diye arıyorum sadece. Sen ahlaksızın, hahinin tekisin. Senden nefret ediyorum*. Gerçi Charles birinin bir ilişkiyi bitirmek için iki kere aramayacağını biliyordu: Aslında hiç aramayacağını. Pia'dan uzun zamandır olmadığı kadar emin hissetti; en sonunda kazanmıştı.

Gözlerini kapadı, rüzgarın yüzünü yalamasına izin verdi. Doğayla tamamen uyumlu hissediyordu kendini – kurşuni, mor – gri bir günün sabahına geçiş yapan geceyle; bir beklenti

hissiyle dolu, yağmur yağması umuduyla pırıldayan havayla uyumlu.

Kendinden emindi, dün geceyi tamamen arkasında bırakmıştı. Pia'yla anlaşmaya başlamışlardı. Kafasının üstünde, merdivenlerde geçen, kulak misafiri olduğu konuşmaya gelince, şey, niye olayı büyütecekti ki? Ondan önceki sayısız genç kız gibi Louise Vandermeer de bu ciddi ve hayatını değiştirecek evlilik kararına adım atarken her kızın yaşayacağı tahmin edilebilir paniği yaşıyordu şüphesiz. Dış görünüşe böylesi meraklı olacak kadar sık olmasını doğal buluyordu. Fakat, o genç ve sevimli bir varlıktı, belki birazcık kendi taze güzelliğine fazla önem vermeye eğilimliydi. Ne olmuş peki? Dünya konusunda deneyimsiz olması affedilebilirdi. Bu yüzden pek çoğundan biraz daha fazla tedbirsiz bir şekilde şımarabilirdi; fakat aslında sadece ufak bir oynamada bile neredeyse hemen durmuştu.

Evet, hepsi unutulmuştu. Hepsi bağışlanmıştı. Kızın daha görmeden adamdan korktuğunu, budala bir genç adamla hoplayıp zıplamak için karanlıklara karışacak kadar korktuğunu boş ver şimdi. Aslında Charles'a dikkatlice *baktığında*, şey...

Yüzüne bakılacak kadar hoş bir adamdı, bu konuda emindi kendinden, cazibesi ve tatlı hareket tarzına bakılınca iyiden fazlasıydı. Pek çok arkadaşı vardı; tanınan biriydi. Ve – bu konuda kendiyse övünürdü – pek çok aşığı olmuştu, bunlar arasında Fransız Rivierası'nın en güzel, en bilgili kadınları vardı. Üstelik, klasik eğitim almış, başarılı biriydi. Bir kadının onun karısı olup da bundan memnun olmaması için önemli bir neden yoktu – aslında Provence'daki, benzersizliğin, özün ve tarzın kıymetini bilen bir düzine ya da daha fazla kadın minnettar olurdu böyle bir şeye.

Öyleyse neden, titizlikle Amerika'ya bir gidip bir gelen gemiler dolusu kıymetli amber bu kendi güzelliğine aşık, hoppa kızla

olan ilişkiye bağlı, diye yakındı kendi kendine. Hayal gücü, belki aslında birazcık farklı olabilecek korkularına dayanan hayal edilebilir korkular oyununda kolayca meşgul olan bir kıza bağlıydı bu. Sürekli süslenmeleri ve yapmacık davranışlarıyla ve hayat komedisindeki tıy anlayışlarıyla tüm bu tatlı genç kızların canı cehennemde, diye düşündü. Onları sevmiyordu; hiç sevmemişti. (Buna gücü yetmezdi, çünkü böylesi nazik bir eserin değerini bilebilmesi için belli miktarda dünya deneyimi gerekiyordu.)

Bu noktada siniri ve kibri onu içeri gönderdi. Kollarıyla kapıyı itekleyip oturma odasının duvardan duvara perdeleri arasından geçerek açık kapılar arasından yürüdü.

"Ve, daha da kötüsü," dedi kuyruklu piyanoya (çalmıyordu, piyanoyu, parti vermek isterse diye vardı), "bu ufaklık, bu yaramaz ufaklık, geminin karanlık, gizli yerlerini gezinmeye istekli ve yapabilir de bunu - kendini mümkün olduğunca çabuk lekelemek için çıktığı zevksiz görevindeyken cemiyete yeni tanıtılan memiş olsa da, Louise Vandermeer'in daha fazlasını denemeye niyetlendiği olasılığında birleşti. Başka birini, kendi banal standartlarına uygun, sıradan özelliklere sahip birini bulabilirdi.

Charles'ı aptal yerine koyabilirdi.

Anlamadan, dinlemeden yargıda bulunuyorsun, dedi kendine, hemen suçluyorsun. Bunu kafaya takmamalısın. Bu sorunu düşünmemelisin artık.

Yine, bir bacağı belli belirsiz destekleyerek, pelüş halının üzerinden zorla yürüdü, yanan bir şömineyi, hareli kumaştan bir kanepayı ve sandalyeleri, piyanonun yanındaki geniş bir kanepenin etrafındaki orijinal bir Singer Sargent yağlı boya tablosunu geçip (oldukça büyük bir parti verilebilirdi; altmış ya da daha fazla sayıda insan kolaylıkla öndeki oturma odasına, yandaki antreye ve

yemek odasına sığabilirdi), ebeveyn yatak odasına açılan çift kanatlı cam kapıdan girdi. Yatak odasında ceviz ağacından yapılmış büyük tenteli yatağın yanındaki şifonyerde ilaç kutusunu buldu. İçini karıştırdı, sadece eter ve bir damla nane yağı eklenerek kullanılabilir hale getirilen karışımı, balık yağı ve arpa özü merhemini arıyordu; artrit ilacını. Bazen bir krizi savururdu bu, bazen de işe yaramazdı. Dizi alevler içinde yanıyormuş gibi ağrıyordu.

Balık yağını, sonra da ek olarak tavşan kürkünü aldı, bir diğer sözde tedaviydi bu (gerçi hiçbir şey tutarlı bir şekilde işe yaramamıştı). Sonra bastonunu buldu ve oturma odasından geçip antreye aksayarak yürüdü, bir sandalyeye çöktü, bacaklarını birbirine dayadı ve defterini bacaklarının üstünde açtı.

Gerçek şu ki, yapacak çok az işi vardı. Roland'ı deniz tutmasının kendine tüm Atlantik boyunca aralıksız olarak Pia üzerinde harıl harıl çalışmasına izin vereceğini tahmin ederek deli gibi çalışmıştı zaten.

Derin bir iç çekerek, yapacak bir şey arayışı içinde, en sevdiği projesini ruhen okşayarak notlarını gözden geçirdi.

Charles yaşam boyu sürececek bir amaç için yola çıkmak üze-reydi: Kendi özel parfümünü yaratmak, karıştırmak ve sonra satmak. Genelde, Grasse'daki parfüm fabrikası sadece gül, yasemin, lavanta, mimoza ve diğer çiçeklerin yağlarını, özütlerini ürettiyordu. Paris'teki birkaç parfüm evine uçucu çiçek yağları temin ediyordu. Ayrıca, az miktarda bu evlerin ürünlerinin imitasyonlarını satıyordu. Çok az koklasa bile Charles neredeyse tüm parfümlerin içeriklerini tanıyabilir ve ayırabilirdi; parçaları koklayabilir, farkları söyleyebilirdi. Ufak bir karıştırma ve ölçümle herhangi bir parfümü mükemmele yakın derecede kopyalayabilirdi. Fakat Charles'ın ne kadar mükemmel olursa olsun ne parfümün ne de başka bir şeyin imitasyonuna ilgisi yoktu. Charles emsali olmayan güzellikte - rakipsiz, benzersiz - bir koku

yaratmak istiyordu, yeterli miktarda amber ve başka bir bileşenle bunu yapmaya hazırdı. Sihirli denebilecek bir şekilde, hem amber hem de bu bileşen bu gemide bir araya gelmişti. Fakat, Charles'ı Tabii ki, Vandermeer amberi tedarik edecekti. Fakat, Charles'ı okyanusun karşısına geçiren, bulunması daha zor olan diğer bileşeni bulma umuydu.

Charles birkaç yıldan beri parfümü için güzel – ve tanımlanması oldukça zor – bir bileşen: diğer parfüm üreticilerinin tam olarak tanımlamakta zorluk çekeceği bir şey arıyordu, çünkü yaptığı parfümü kopyalayabilecek diğer uzmanlar ya da kendi gibi "bunun" olarak anılan diğerleri vardı. Şimdiye kadar, Charles onların kafalarını karıştıracak bir yol bulmuştu. Miami'ye sadece efsanelerde var olduğunu düşündüğü nadide bir yasemini, *Jasminum nocturnum* ya da Düşün Gecesi Yasemini'ni görmeye, koklamaya ve, bir olasılık, temin etmeye gelmişti. Miami'deki bir botanistle arasında geçen mektuplaşmaların verdiği ipuçlarıyla Miami'ye gitmiş, elinde çok miktarda efsanevi çiçekle birlikte ülkesine geri dönüyordu. Düşün Gecesi Yasemini vardı gerçek-ten. Çiçeğin kendisi ve sürgünleri şu anda çiçekçinin soğuk ambarında duruyordu.

Charles şimdi, bu yeni bitkinin Güney Amerika türlerinden çoğaltılan bir Yeni Dünya yerlisi olduğunu biliyordu. Ve, daha da iyisi, kokladığı en tatlı, en güzel kokulu yaseminlerden biri olduğunu biliyordu bunun (gerçi ilginç bir şey vardı bu çiçekte, gündüzleri cılız, karmaşık bir çalırken geceleri tatlı tatlı kokan çiçeklere sahip kocaman bir buket haline geldiğini bildiği tek yasemindi; çiçekleri sadece gece açıyordu.) Charles bunu Grasse ve Cannes civarındaki en uzak tarlalarında kimseye fark ettirmeden, normal köklere aşılama planlıyordu. Gündüzleri kötü bir hasat, kötü bir senenin ürünleri gibi görünürdü. Geceleriye çiçeklerin yapraklarını toplar, sonra da karıştırmak üzere koku-

larını çıkarırdı. Bu yasemini temel alan ve amberle sabitlenen yeni bir parfüm yapardı, parfüm üreticilerinin incelemek ya da çözümlemek için uğraştıkları, aynı zamanda da harikulade kokan bir parfüm olurdu bu.

Bu fikir – eşsiz güzelliğe sahip bir şey yapmak – Charles'ı çok heyecanlandırmıştı. Kokular, genelde, onu heyecanlandırdı; belki de tek gözü gördüğü için koklama duyusu daha da güçlenmiş, daha fazla üç boyutlu hale gelmişti. Burnu kesinlikle pek çok kişiden daha iyi koku alıyordu. Dünyayı büyük oranda koku alma organıyla deneyimlemişti. Koku her şeyi kaplardı. Anı yoğunlaştırır, geçmişini canlı bir şekilde hatırlatabilirdi. O, anılarını kokularla hatırlardı, duymasal belleğin koleksiyon defteri gibi. Mesela, gözlerini kapatıp Provence'a gidebilirdi, sadece *Jasminum grandiflorum* kokusunu, yukarısında merdivenlerde oturan sevimli, çiçek tatlılığında bulutları hatırlayarak...

İrkilerek gözlerini açtı. Saçlarına yaseminler takmış o kahrolası kız. Louise Vandermeer kendi tarlaları gibi kokuyordu, deniz suyu ve yağmurun karışmış olarak ama. Kahrolası kız. Aptal yaratık. Nasıl olduysa, bu düşünce dizisi Charles'ın elinin altındaki telefona bakmasına neden oldu.

Birden sevimli Bayan Louise Amelda-May Vandermeer'e ilişkin korkularını test edebileceği aklına geldi. Kulaklığı kaldırdı ve telefonun kolunu birkaç kez çevirdi.

Geminin operatörü cevap verdi. "Evet? İsminizi ve oda numaranızı alabilir miyim lütfen?"

"Burası Rosemont süiti." Çok lüks dairelerde seyahat edenlerin ayrıcalığına sahip olduğu için Charles ismini kayıtlara vermemişti. (Yan taraftaki daireden, görevden alınmış bir emirin oğlunun çıktığını fark etmişti, gemide de resmi görevli olarak bulunmuyordu.) "Bayan Louise Vandermeer kendi kamerasında mı yoksa ailesiyle birlikte mi kalıyor?"

Bu sorunun ne kadar uygunsuz kaçtığına aptal bir işareti olan bir bekleme vardı. Fakat operatörün meşgul olduğu kişi teorik olarak kusursuz ve Bayan Vandermeer'in de her türlü nezaketi göstereceği bir kişiydi. "Kendi kamarasında kalıyor efendim," dedi operatör burnundan gelen bir sesle.

"Kaç numara olduğunu söyleyebilir misiniz?"
Hiç tereddüt etmeden "Hayır efendim, söyleyemem. Hiçbir surette hanımefendilerin kamara numaralarını vermiyoruz. Hanımefendiye kendinizin sormasını önerebilirim," dedi kadın.
Charles bir an düşündü ve sonra "Peki. Beni odasına bağlayın," dedi.

Birkaç saniye süren tıktırdan sonra, hatta bir cızırtı sesi duyuldu. Hat açıldı ve durgun bir ses "Merhaba?" dedi.
Hatta inceden bir cızırtı olsa da sesi tanıdı. Ahenkli, yumuşak.

Kendine özgü bir tınısı vardı sesinin, bir kadın için fazla kalın, yankalı, çelişkili olarak çok genç gelmeyen bir sestir bu.
Bir şeyler söylemeyi planlamamıştı, ancak operatörün aradan çıktığını duyduğunda kendini konuşurken buldu. "Yaptığın şey biraz tehlikeli," dedi.

"Kimsiniz?"

"O genç teğmen bir aptaldı, söylediğin gibi tam anlamıyla bir budala."

"Ne?" Ufak, fakat fark edilebilir bir panik o tatlı-yavaşı, melodili sesini keskinleştirmişti.

"Oyunu bir adım ileriye taşımak ister misin?"

"Ne oyunu?"

"Eğer ilgilenirsen sana göre bir şeyim var." Bunu söylerken tereddüt etti, ancak bunu söylemek çok cezbediciydi.

Bu tatlı tatlı kokan yaratığa onu ikna edebileceğini düşündüğü bir şey teklif etmeyi göze aldı. "Biraz yasemin," dedi.

"Yasemin?"

"Yaseminleri seviyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Şey, bu nadide bir yasemin. Biraz senin gibi." Bir anlığına kendini, böylesi garip bir şekilde bağlandığı çocuk-kadının sihirli, yasemin kokulu hayalinde yüzerken buldu. Geminin ışıklarının elbisesini ve yüzünü nasıl aydınlattığını hatırladı. Bir anlığına tekrar, kız gitmek için döndüğünde gördüğü saçının gölgelerine sıkıştırılmış beyaz yasemin çiçeklerini hatırladı. "Öyleyse dinle beni," dedi. Sana öyle çok etkileyici olmayan bir yasemin dalı göndereceğim. Dalı aldığı anda suya koy onu, sonra bu akşam yemekten sonra, mesela saat dokuz civarında, onu koyduğun yere git. Çiçekler yalnızca karanlıkta açıyor: Cennet gibi kokuyorlar. Eğer çiçeği beğenirsen ve hakkında daha çok şey bilmek istersen, gece yarısı benimle buluş," - tereddüt etti; neden olmasın? - "sancak tarafındaki güverte yolunda; geminin ortasından gezinti güvertesinin ön kısmına doğru yürüdüğünde ilki."

"Siz delisiniz. Gelmeyece..."

"Peki," dedi. "O zaman oynadığın oyunun neden tehlikeli bir heves olduğunu anlamaya başlıyorsun. Benimle buluşma öyleyse. Ya da buluş."

"Siz nasıl..."

"Yaseminler birazdan gelir." Charles telefonun kancasını indirdi ve kulaklığı kapattı.

İkinci görüşme on saniyeden az sürdü. Çiçekçiyi Bayan Louise Vandermeer'in kamarasına Rosemont süitinin yasemin dallarından birini göndermesi için ayarladı, ardından kendine şaşarak olduğu yerde oturdu kaldı.

Böyle şeyler yaptığında her zaman hayretler içinde kalırdı. Çok fazla gurur. Çok fazla kibir. Ancak neşesi yerindeydi ve mutsuz olduğunu ya da kendinden tamamen utandığını söyleyemezdi. Dudaklarının cılız bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldığını

hissetti. Belli belirsiz, kısmen fena, eğlenceli ve hepsinden öte tatmin edici bir fikir şekilleniyordu kafasında. Evet. Evet, evet, bu genç kadının ne kadar namussuz olduğunu, "çirkin" Fransız kocasını aptal yerine koymaya ne kadar kararlı olduğunu ortaya çıkarmanın ilginç bir yolu vardı.

Charles onu karanlığa çekebilir, burada geçen gece tanık olduğundan epey ince teklifler sunabilirdi – ona "biraz farklı"nın ne kadar cazip ve kremi bir yumuşaklıkta olabileceğini gösterebilirdi. Bir başka deyişle, eğer izin verirse onu ayartırdı. Geminin onu tam olarak göremeyeceği gölgeleri arasında geceleri ona kur yapardı. Sonra, eğer başarılı olursa, gün ışığında "canavar"ını, yani müstakbel kocasını, görünüşü – "yaşlı" farklılığı – hoş bir genç adamın sığınağına koşturmasına neden olan kocasını görmesine izin verirdi.

Ne hoş bir şaka, diye düşündü Charles. Çünkü, yüzeysel-liğe nasıl ayna tutulacağını bilirdi – tüm hayatı boyunca dalga geçmişti bununla; eğer bu kızda böyle bir şey varsa, onu bulurdu. Arkasına yaslandı, kötü olan bacağını diğeriyle esnetmek için sandalyeden kaldırdı. (Dizi bile daha iyiydi; bir işaret bu.) Kasvetli ruh hali gitmişti ya da en azından sırasını değiştirmişti. Tüm girişimi birinci dereceden bir şakaydı ve bu şakanın olası sonucu, büyük ölçüde mizah anlayışının karanlık tarafına hitap ediyordu.

Bölüm 5

XV. Louise amberi en sevdiği yemekleri tatlandırmak için, Kraliçe Elizabeth ise eldivenlerine ve pelerinlerine koku vermek için kullanmıştır.

Harcourt Prensi Charles Harcourt

Amberin Doğası ve Kullanım Alanları Üzerine

Louise Vandermeer telefonun kulaklığını kapattı, şaşkındı. Birileri onu gizlice gözetliyordu. Sonra daha da şaşırtıcı olanı: Bu birilerinin anne babası olabileceği aklına geldi. Onları düşman olarak düşünmek ne ilginçti, ancak onun Montreal macerasını keşfettiklerinden bu mümkündü. Başkalarına olduğu kadar kendine de kızmış bir halde ayakta dikildi, sonra boynunun arkasında yakasının ses çıkararak açıldığını hissetti. Telefon işini yanda kestiğinde ellerini arkasına uzatmış düğmelerini ilikliyordu. (Hizmetçisini anne babasına deniz tutması için bir ilaç alsın diye geminin kliniğine yolladığından kendi kendine giyiniyordu.) Ayakta durarak düğmelerini iliklemeğe devam etti, oda yan yattığı için bir kalçasını dengede durabilsin diye karyolaya dayamıştı. Zemin düzeldi ve bacakları ata biner gibi ayrı, dirsekleri tavanı gösterir halde durdu. Daha olası bir açıklama geldi aklına.

Kimsenin onu gözetlediği yoktu. Kendini rahatsız eden telefon görüşmesinin kaynağı dün geceki sersem teğmendi. Tanrım, hiç de beklediği gibi çıkmamıştı bu teğmen. Ve şimdi koca adam

patavatsızlık yapıyor, intikam alıyordu. Bu telefon, ondan ya da gugur geçmek isteyen arkadaşlarının birindendi.

Bunu anlayabilirdi. Telefona yöneldiğinde son düğmesini de ilikledi, siyah renkteki kulaklığı kaldırdı ve telefon santralini aradı. "Santral, ben Bayan Vandermeer, yüz üç numaralı odadan. Birkaç dakika önce bir numara bağlanıştınız bana. Arayanın kim olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Burundan gelen ses yanıtladı. "Rosemont süitini bağladım ha-nimefendi. Beyefendi ismini vermedi."

Louise bir an şaşırıldı. "Teşekkür ederim." Kaşlarını çatarak kapadı telefonu.

Rosemont süitinin fiyatını düşünüldüğünde teğmenin arkadaşlarından biri değildi muhtemelen. Bu, fiyatı en geniş birinci sınıf kameraların beş katı olan, geminin ön tarafında üst güverte'deki çok lüks dört süitten biriydi. Rosemont süiti tam ve kesin bir mahremiyet için gereğinden fahiş fiyat ödediğiniz bir yerdi. Sonra, başka bir gerçeğin farkına vardı: Konuşan kişinin İngilizce'sinde hafif bir İngiliz aksanı vardı ya da hayır – başka bir aksan vardı, hafifü fakat kesinlikle vardı, İngiliz konuşma kalıplarıyla eğitilen ve anadili İngilizce olmayan birinin heceleme-si. Ne kadar ilginç. Bir Avrupalı. Louise'in bildiği Avrupalı sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi – bunlardan biri dadısı, diğeri de ailenin baş kahyasıydı.

Bir anlığına sesin ritmi ve tonlaması üzerinde durdu. Başka bir şey daha vardı... *Yaseminleri seversin, değil mi?* (Bir yabancı bunu nasıl bilebilirdi ki?) Hattın diğer ucundan Louise'e yabancı olan bir şekilde aldığı ve kapıldığı güçlü bir duygu gelmişti. Bunu kısaca düşündü, sonra ayağa kalktı. Hayır, diye düzeltti, aptal bir şakacının sinsî bir sesle konuşmasından daha fazla bir şey duymamıştı.

Babası, tabii ki, bu adamın adını öğrenebilirdi. Babasına bu

konuyu açabilirdi. Gerçi, telefon konuşmasından bahsetmeden babasının yardımını nasıl alacaktı? Hayır, dün geceki davranış-larını düşündüğünde, babasının bu konuşmayı henüz öğrenme-mesini tercih ederdi. Bu adamın kim olduğunu kendi kendine bulacak ve gerekeni yapacaktı.

Yirmi dakika sonra kamarasından çıkarken çalıcı benzer ye-şil tomurcuklara sahip bir dal geldi. Kahvaltıya gitmeden önce, birkaç saniye bu çirkin şeyi elinde evirdi çevirdi, sonra iğrendi-gini belirten bir homurtuyla çöp tenekesine fırlattı.

Louise, ilacı aldılar mı diye anne babasının kamarasına uğ-radı. İlaç almışlardı, sonra hizmetçisi Josette hizmetçilerin ye-mekhanesine gitmişti. Böylece, Louise tam olarak planlamadığı şekilde anne babasıyla baş başa bulmuştu kendini. Her ikisi de suratları yeşil, alınlarında buz torbaları, yan yana uzanmışlardı. Eğilip ikisini öpmek için eğildi, sonra hemen doğrulacaktı, ancak eyvah, son yanağı öperken annesi elini tuttu. İşkence başlıyordu. Annesi hemen her zamanki öğütlerine başladı: Louise'in "ken-dinden daha az nimetlere sahip kişilere cömertçe nazik davranır-ken" aynı zamanda ihtiyatla ve soylulara yaraşır şekilde konu-munun farkında olarak bir leydi gibi davranması bekleniyordu.

"Ve daha çok kişiyle arkadaşlık kurmalısın," diye ekledi annesi.

Louise'in annesi onun "zenginler sınıfı"ndan biri olarak mesa-feli olmasını, hem de annesinin uşağından Opera Cemiyeti'ndeki arkadaşlarına kadar herkes tarafından samimi bir şekilde sevil-mesini istiyordu. Louise herkesle çabucak arkadaşlık kurmaya eğilimli değildi, hele huysuz ve şikayetçi anne babasıyla hiç de-ğildi.

Sanki dünya onun yumurtalarını nasıl istediği ya da kimin ya-nına oturduğu üzerine dönüyormuş gibi sırayla kahvaltıda kendi-leri olmadan nasıl davranması gerektiği hakkında tavsiyeler ver-

diler. Sonra yattığı yerden sadece burnu ve ağzı görünen babası atık klişeleşmiş nutkunu çekmeye başlamıştı, "Kontrolsüz bir ergenden daha farklı davranmalısın."

"Bir geleceğin var," dedi babası, sadece bir hafta önce eve döndüğünden beri yüz kere söylemişti herhalde bunu. "Amaçla-

rını unutma."

"Senin amaçlarını yani," diye mırıldandı Louise.

"Ve saygısız olma," dedi babası buz torbasını kaldırıp kafası-

nı uzatırken, ona bakarken çalı gibi kaşlarında su yüzünden oluk-

lar oluştuğunu gördü Louise. "İyice terbiyesizleşmeye başladın

Louise Amelda-May."

"Bir şey olduğum yok. Bana kendim için düşünmeyi öğretti-

niz, şimdi bunu geri almak istiyorsunuz çünkü düşündüğüm şey

hoşunuza gitmiyor," dedi Louise biraz sinirlenerek.

Montreal'ı sevmiştir mesela. Anne babası yerini bulana kadar

çok güzel bir buçuk gün geçirmişti orada. Birden bu olay, tabii

ki, konuştukları konu haline gelmişti. Prensin evlilik teklifinin

telaşesinde üçü oturup Louise'in evden uçuşunu uzun uzadıya

konusmaya fırsat bulamamışlardı.

Babası Louise'e sert sert bakarak, "Ne vardı aklında?" dedi.

"Ne konuda?" diye sordu Louise, kaçınılmaz sonu bir an daha

ertelemek için.

Bu cevap annesinin de alnındaki buz torbasını kaldırmasına

neden oldu. Louise her ikisi de cevap bekleyen anne babasına

bakarken içinden sızlandı.

"Bir şey yoktu aklımda. Montreal'e giden bir tren vardı. Birkaç

günlüğüne Mary'de olduğumu sandınız. Oraya gidip geleceğime ve

kimsenin haberi olmayacağına inanmıştım," diye savundu kendini.

Babası "Neden peki, Tanrı aşkına!" diye sordu.

"Çünkü para için tavla oynadıkları müzikli bir eğlence yeri

vardı orada ve ben de kazanabileceğimi düşündüm."

Annesinin yüzünde Louise'e acı veren, kızının sebepleri ya da mantığında sağlam bir nokta göremeyen bir annenin endişeli, şaşkın bakışları vardı. Çaresizce, "Ama bunu New York'ta da yapabiliirdin," dedi.

"Evet. Ama bunu bir de Fransızca yapmak istedim, bakalım becerebiliyor muyum diye."

"New York'ta kumar oynadın mı?" diye müdahale etti babası.

"Birkaç kez."

"Becerebildin mi bari?" diye sordu annesi.

"Neyi?"

"Fransızca kumar oynamayı?"

"Evet."

Babası karısına baktı ve, "Aslında, Isabel, tut ki bu..." dedi.

Bundan sonra ikisi biraz birbirine geçmiş bir sohbe daldı-

lar, ikisi de aynı anda konuşup birbirinin cümlesini tamamlıyor-

du. "Şey, biliyorum kaçması kepaşelik... gezide olması daha

doğrusu... prense söylemeliydik... evet, eğer anlarılarsa o da

herkese dikkat ederdi... ve birinin her şeyi öğrendiğini düşün...

evet, oraya gittiğinde ne yaptığını... bizim güzel, zeki kızımı-

zın... en çok övülen, bu yıl en çok talibi çıkan kızımızın... hâlâ

bunu nasıl yaptığını... neden Tanrım neden... bunu hak edecek

ne yaptık..."

Pekala, diye düşündü Louise. Akıllıca değildi. Ya da en azın-

dan bu macerası bu kadar abartılacak bir şey değildi. Fakat anne

babası - bunu yapacaklarından emindi - olayı büyütüyorlardı.

"Biliyorsunuz, kumar oynamayı hayat boyu sürececek bir meslek

olarak görmüyorum. Bir daha oynar mıyım, o bile umutumda

değil. Sadece merak ettim..." diyerek söze girdi.

Babası aniden saldırdı. "Neyi merak ettin?" dedi. "Consuelo

Vanderbilt, Marlborough Dükü'yle evlendiğinden beri olabilecek

en iyi talibimizi mahvedip mahvedemeyeceğini mi?"

"Bir şeyi mahvetmedim. Aslında daha da iyisini yapmak üze-
reyim."

"Bazım müdahalemiz yüzünden."

Louise bu alayı cevaba karşılık verdi. Eğer gerekirse onların
"müdahale"sine başvuracağını biliyordu. Babasının mükemmel
bir şekilde onaramayacağı hiçbir şey yapmamıştı.

Annesi ekledi, "Eğer baban seni görmüş olan herkese, tren
kondüktöründen otelin görevlisine, gece görevlisine kadar her-
kese sus payı veremeyecek durumda olsaydı ve insanlar bunu
öğrenseydi neler söylerlerdi biliyor musun?"

Louise saldırıya geçti. "Başkalarının düşüncelerini önemse-
diğiniz yok. Dün tüm sabah kamaranızda kaldınız, gemi yol almaya
başlamamış bile. Güvertedeki insanların bunun biraz uygunsuz
olduğunu düşünecekleri aklınıza gelmiyor mu hiç?" Louise'in
anne ve babası arasındaki yakınlık her zaman bir dayanak nokta-
sı, hayatının güvenilir bir parçası olmuştu. Ancak, evliliklerinin
son aylardaki hali, Louise'e karşı birleşmeleri ona kendini terk
edilmiş hissettiriyordu. Konuşmaya devam etti, "Ve neredeyse
çeyrek asırdır evli olmamıza rağmen herkesin içinde el ele tutuşu-
yorsunuz. Yani, kendimi gereksiz hissediyorum..." Söylediğini
düzeltilti, "fazlalık gibi hissediyorum, her türlü - lüzumsuz -; bu
denli yaşlı olmasaydınız neden bu kadar kırgın olacağımı düşü-
nemezdim..."

"Louise!" Babası Louise'in küçük düşürücü eleştirisini dur-
durdu.

Annesi de babası da yataklarında dimdik oturdular ona bak-
mak için.

Louise'in yüzüne kan hücum etti. Söylediklerinin hangisinin
yanlış olduğu konusunda tam olarak emin değildi, fakat anne ba-
bası dehşete kapılmış gibiydiler. İncinmiş görünüyorlardı. Mü-
kemmel bir uyum içinde, tamamen dilleri tutulmuştu sanki.

Louise özür dilemek istedi fakat aklına bir şey gelmiyordu.
Ve açık söylemek gerekirse, bir tarafı bu iki insan üzerinde böy-
lesi büyük bir etki yarattığı için mutluydu. Aynı bir etki, onun
kendi etkisi; bir yetişkine yaraşır bir etki. Bu günlerde öyle anlar
oluyordu ki anne babasını tokatlamak geliyordu içinden. Ya da
kendini ya da başka birini...

Kelimeler tereddüt ederek çıktı. "Ah, ben..." Uzaklara baktı,
bozulmuştu, hem utanmış hem dürüst, hem de kullanılmış hisse-
diyordu kendini. Bakışlarını odada gezdirdi, çekili perdelerden
dikine konmuş seyahat sandığına, babasının üzerine frakını ve
annesinin de elbisesini astığı sandalyeye gitti gözleri: İsmi ko-
yamadığı, belki de orada olmayan bir şeyi arıyordu. Bir nefes
çektik içine, bıraktı sonra, göğsü hüsrarla inip kalktı. "Ah, kayıp
hissediyorum kendimi" - kızgınlıkla çabaladı - "Yani, kızgın.
Çok kötü bir sabah geçirdim." Bu aptal dil sürçmesi onu man-
tiksiz bir şekilde küplere bindirmişti. Kendini kaybetmemişti ya
da kafası karışık değildi ya da çocukça herhangi bir şey değildi
bu. Bütünöyle ve sadece bu iki insana kırgındı, memnun olduk-
larında birbirlerine sımsıkı tutunan, sonra Louise kendine sadık
kalınca onu azarlayan bu iki insana.

Bu arada, herhangi bir şeye cinsel bir anlam yüklemekten uta-
nan annesi Louise'in uzun ve boş laflarla dolu şikayetlerini hiç
konuşulmamış saydı. "Boş ver. Montreal geçmişte kaldı. Önü-
müze bakmalıyız," dedi.

Babası da gönüllü olarak annesine uydu. "Evet, bunu deneyim
kabul et. Gençsin. Sadece hayatı keşfederken biraz daha dikkatli
olman gerektiğini unutma," diye mırıldandı.

Evet, ah, evet, diye düşündü Louise. Hayatı keşfetmeye. Hadi
buna kadeh kaldıralım! Fakat yaptığı tek şey yelpazesini ve sa-
çaklı şalını kapıp uysalca mırıldanmak oldu. "Şimdi kahvaltıya
gidiyorum. Umarım ikiniz de daha iyi hissedersiniz."

Louise anne babasının odasından çıkarken bir baş belası olmaya başladığını fark etti. İkisinin birbirlerini teselli ettiklerini duyabiliyordu neredeyse. Çığlık atmak, ağlamak istedi. Yakın zamana kadar kendinin ve anne babasının çok iyi geçindiğini bilişündürdü hep. Ama şimdi kızları kendinden ne beklediğini bilmiyormuş gibi davranıyorlardı ama biliyordu Louise. Sanki bunu hiç kabullenmemiş gibi davranıyorlardı, ki kabullenmişti.

Sorun şuydu ki, her şey hızla geliyordu. Genç bir kadının en mutlu olması beklenen döneminde çoğunlukla huzursuz, sabırsız ve hatta bazen de kederli hissediyordu kendini. Sanki yapmaya niyetlendiği yüzlerce şey tamamlanmadan bırakılmış gibi hissediyordu – ancak, yapmadığı ama yapmak istediği o şeyin ne olduğunu bilemiyordu. Kendi için bir plan düşünemiyordu, sadece sırasıyla olacak şeyler vardı: Parlak bir evlilik, çocuklar, toplumda saygın bir konum, zengin, güzel bir hayat. Öyleyse muhtemelen yanlış olan şey ne olabilirdi ki? Hiçbir şey. Huzursuzluğunu kendine sakladı, daha doğrusu başka bir yerde olmayı istediğini anlayana kadar denedi bunu, Montreal gibi bir yerde. Ya da Fransa.

Öyle sanıyordu ki bu olayda o ve anne babası eski uyumlarına biraz olsun kavuşmuşlardı: Anne ve babasının, kızlarını onun adını henüz asil davranışları dışında anmayan, yabancı unvana sahip bir adamla evlendirmekten çok memnun olduklarını biliyordu. Onlar için kızlarının Harcourt Prensi'yle evlenmesi onun iyi özelliklerini tamamlıyordu, Louise yabancı şehirlere kaçamak geziler yaparken vergi ödemeyecek hem de ailesine gıpta edilen bir isim kazandıracaktı.

Bu arada Louise de tekrar hareket halinde olacağı için mutluydu. Fransa'da onu kimse tanımazdı. Yabancıları, onlar üzerindeki ilk izlenimini değerlendirmeyi seviyordu. *Kimsiniz?* Yeni bir yere vardığında insanlar öyle ya da böyle bu soruyu sorarlardı.

Evet, o da bunu bilmek istiyordu: Kimim ben? Kesinlikle, çocukluğundan beri etkilediği insanları geceleri de etkileyebilmek için tüm gün boyunca kendini onaran, doğru şeyleri söyleyen, doğru insanları tanıyan, doğru kitapları okuyan, sonra alışveriş yapan bu aptal yaratık değildi o.

Bölüm 6

*Zengin Danimarkalılar ve İngilizler kahvaltıda amberi yumurta üzerinde yemektedirler.
Harcourt Prensi Charles Harcourt
Amberin Doğası ve Kullanım Alanları Üzerine*

A nne babasının kamarasından yemek salonuna olan mesafe uzak değildi, her ikisi de geminin orta kısmındaydı. Fakat yürüyüşü yavaştı. Louise piring alışıma tirabzana tutunuyor, omzu arada sırada maun duvara sürtünüyordu. Bir noktada, geminin yan yatması onu tirabzandan çekip karşı duvardaki tirabzana doğru yavaş, kaçınılmaz bir şekilde sendeletip itti. Bu şekilde, oymalı duvarların olduğu koridorlardan birinci sınıf yemek alanına inen büyük merdivenlere giden kısa labirentte sallanıp yalpalayarak ilerledi.

Bu geniş, çok geniş merdivenlerin tepesinde Louise zengin bir alana bakıyordu. Yemek salonu geminin tüm enine yayılmıştı, üç güverte boyunca yukarı ve doksan metre yanlara doğru genişliyordu. Altınla süslenmiş beyaz İyonya sütunları kemerli, süslü, yüksek tavanı destekliyordu. Bu sütunlar, üzerinde etrafında temsil edilen yedi kıtaya beraber güneşli ve köpüklü açık denizin resmedildiği bir fresk olan merkez kubbeye yükseliyordu. Yemek odasının duvarları fildişiyle bezenmiş oymalı İspanyol maunundandı. Kristal avizelerle süslenmiş paslı gümüş rengin-

deki tavan ışıklandırması, aynaları ve çiçekleri, mavi renkli, desenli, pervazlı kadifeyle döşenmiş koltuklarla uyumlu, titizlikle konulmuş beyaz keten örtülü masalarıyla bu geniş alan bir geminin çelikle çevrili bir bölümünden çok bir sarayın kabul salonuna benziyordu. Ama bu salon sallanıyordu. Döner ya da zemine civatalarla tutturulmuş olsun, oturacak yerlerin çoğu boştu. Anlaşılan, bugün yolcuların sadece üçte biri kadarının gözü kesmişti kahvaltıyı.

Kahvaltı yapanların oluşturduğu küçük bir topluluğun arasından kuzeni Mary el salladı ve odanın ortasından bağırdı, bu selamlama birkaç düzine kafanın çevrilmesine neden oldu. Louise merdivenlerden inmeye başladığında artan sayıda insan ona ağızları açık bir şekilde bakmak için döndüler.

Buna alışkındı. Bakışlar onu neredeyse her yerde izlerdi, yaygın – ve demokratik – bir olguydu bu. Herkes ona dönüp sonra da aval aval bakmaya meyilliydi. Yabancılar, arkadaşlar, uşaklar; arkadaşların uşakları, uşakların arkadaşları; nüfuzlu kimseler, çocuklar, postane memurları, temizlikçi kadınlar. Louise bu şekilde güzel olduğunun farkındaydı. Sokakta trafiği durdururdu. Bir odaya girişi genç adamların cümle ortasında susup kalmasına neden olurdu. Daha gençken bundan utanırdı; sirkteki bir ucube gibi hissederdı kendini. Şimdiyse görünüşünü olduğu gibi kabul ediyordu. Bir dereceye kadar diğerleriyle tanışıp onlar tarafından sevilmesine engel olduğu kadar insanlar üzerinde bir çeşit güçtü bu.

Salonun merkezdeki masasının öbür ucunda, yanında arkadaşlarıyla oturan bir başka kadın sanki Louise normal bir insanmış gibi ona kendilerine katılmasını işaret etti eliyle – kuzeni Mary'nin çaprazında ve Louise'e mükemmel bir şekilde kıbar davranacak kadar nazik olan Gaspard de Barbot'un yanında oturuyordu kadın. Louise'in tanımadığı birkaç kişi daha vardı. El

sallayan kadın Louise'in aralarında oturabilmesi için Gaspard'ın ileri kaymasını istedi, bu arkadaşça hareket çekici gelmişti, çünkü Louise'in diğer kadınlar arasındaki varlığı her zaman samimi-yete neden olmazdı.

Louise sallantılı bir oyun yüzeyindeki bir tilt topu gibi yalpalayarak bu insanlara doğru ilerliyordu, tabak ve vazolar hariç her şey zemine tutturulmuştu; kararlı bir neşeyle gülen insanlar bunları durdurmaya çalışırken eşyalar kayıyordu arada sırada.

Louise geldiğinde "Tam yanında senin için yer var," dedi arkadaş canlısı kadın. Kızlımsı altın renginde saçlara ve geniş, oynak bir ağza sahip kadın ufak tefek ve inceydi, gözlerinin altında halkalar vardı. Tabağında bir parça sade, yağsız tost vardı. Louise'in baktığı yeri fark edip, "İyi olacağım. Bu sabah, eşimin deniz tutması için aldığı ilaçtan aldım biraz - o gerçekten hasta." Etraflarına düzgün bir şekilde kalem çekilerek vurgulanmış gözlerini devirdi, kirpikleri siyaha boyanmıştı. Yanaklarına pembe alık sürülmüştü; kaşlarını da kalemle çizmişti. Louise'in standartlarına göre bu kadar boya fazlaydı ama sanatsal şekilde uygulanmıştı bunlar. "Okyanusu geçişim bu kadar kötü olmamıştı hiç, sizin oldu mu?" diye sordu kadın.

"Bu benim ilk geçişim." Garson meyve servisini, yani kavun kaselerini kaldırmaya geldiğinde Louise oturuyordu. Kafasını sallayıp kendi servisinin de kaldırılmasını istedi.

"Şey, genelde bundan daha kibardılar." Kadın elini uzattı. "Ben Pia Montebello, Amerika'nın Fransa ortaelçisi Roland Montebello'nun eşiyim. Eğer herhangi bir yardımımız olacaksa söylemelisiniz - Anlayışla karşılarım bunu, Bayan Vandermeer, Fransa'nın en güzel yerinde yaşamaya başlayacaksınız."

Louise ifadesizce baktı. "Nice yakınlarında oturacağım." Kendisine uzatılan eli sıkamadan geri çekilmişti el. Bayan Montebello tabağı kucığına doğru kayarken iki elini de kullanmak zorunda kalmıştı.

Balık servisi başladı: Baharatlı tereyağıyla birlikte pişmemiş istiridyeler geldi. Bayan Montebello küçük bir iniltiyle kafasını sallayarak bunları reddetti, sonra döndü ve ağzını peçetesıyla kapattı. Bir hanıma yakışmayacak şekilde yüksek sesle geçirdi. Hastalıklı bir şekilde gülerek "Roland'ın ilaçlarından daha fazla miktarda almaya ihtiyacım olabilir," dedi.

Louise istiridyeleri severdi ancak yanındaki narin midenin hatırına coşkusu bastırdı. Küçük olanlardan birine çatalını batırdı, inci rengi kabuğundan tabağındaki tereyağı kabına daldırdı, sonra tümünü ağzına attı. Bayan Montebello "Çok yakında evleneceğinizi duydum," dediğinde Louise'in ağzı doluydu.

"Mmm." Louise'in tek söyleyebildiği buydu önce. Kafasını evet anlamında salladı.

"Senin için ne kadar heyecanlı olmalı."

Louise ona baktı. Kadın bir şey istiyordu. Samimiyetinin bir amacı vardı. "Evet," dedi Louise, sonra bir lokma istiridye daha aldı ağzına.

Mary kendiliğinden "Gerçek bir prensle evleniyor. Romantik değil mi?" dedi.

Louise kuzenine dikkatle baktı, sonra "Bugün köpek kulübe-lerine gittin mi, Mary?" diye sordu.

"Hayır."

"Ben erkenden gittim ve biri gemiye pire getirmiş. Bu sabah Bear'ın üstündeki iki tanesini öldürdüm." "Bear" Louise'in yeni köpek yavrusu Bugger için gerçek bir isim bulana kadar için kullandığı isimdi. (Onu bir günlüğüne Bugger* diye çağırırmıştı, babası fark edene kadar.)

"Ah, hayır!" Mary masadan neredeyse zıpladı. "Zavalı Cayenne! Çok hassastır o." Mary'nin kedisi Cayenne'i bir pire ısırınca uyuz olur ve vücudunda şişler oluşurdu.

* Bugger (İng.): Herif, haylaz, oğlan, (Çev. N.)

"Çayenne iyi. Onu paltomun altına koyup odama gizlice soktum, banyo yaptırıp yatağında uyur halde bıraktım. Kahvaltıdan sonra görebilirsin onu." Anne babasıyla aynı kamarada kalan Mary kedisini oraya götürmeye cesaret edemezdi.

Mary rahatlamış halde sandalyesine tekrar yerleşti. "Ah, teşekkür ederim, teşekkür ederim..." Sonra masaya bakıp kedisinin soytarıklarının heyecanlı tanımlarına dalıverdi - Louise'in bu aşırı derecede arkadaş canlısı yabancılarla konuşmasının yönünü başarılı şekilde değiştirmişti.

Bu muhabbet omlet, ızgara domates ve sosisten oluşan kahvaltı geldiğinde bir başkasına geçiş yaptı, kahvaltı neredeyse Mary'nin bile istekli olabileceği kadar ihtişamlıydı. Louise masadakiler arasında midesi açlığa mutlulukla yanıt veren tek kişi gibi görünüyordu. Bu arada Mary, zayıf iştahını evcil hayvanlardan okul arkadaşlarına, sadece Paris'te bulunabilen ruj renklerine uzanan açgözlü bir gevezeliikle telafi ediyordu. Louise'in hevesi kaçmıştı.

Daha az sıkıcı olan şey ise Teğmen Johnston'un masada oturduğunu fark etmesiydi. (Gemideki subaylar boş zamanlarını birinci sınıf yolcular arasında, kabul salonlarında geçirmelerini konusunda teşvik ediliyorlardı, çünkü birinci sınıf partilerin çoğunda erkek sayısı azdı; anneler, teyzeler ve kızlar unvan sahipleri bekarlar için Eski Dünya'nın her yerini gezerken, hali vakti yerinde babaları evde kalıp işlerini takip etmeye meyilliydiler.) Genç adam orada oturmuş, kızın dün geceki yaptığı hataya gülümsüyor ve ona doğru kafasını sallıyordu. Dün akşam öyle hoş bir ilgi değişimi yaşamıştı ki.

Kısa bir anlığına Louise yaşadığını hissetmiş, centilmen, nazik, ruh eşi olduğunu düşündüğü birinin kendine eşlik etmesinden hoşlanmıştı - bunlar Montreal yolunda yaşadığı umutlu heyecandan çok farklı değildi - ama sonunda vardığı yer, deyimi yerindeyse, geveze, yağcı, hödük bir budalaydı.

Tam bir münasebetsiz olan teğmen, Louise'e göz kırptı, sanki bir şeyler paylaşmışlar gibi. Dudaklarını büzüp ilgisini malzemelerden oluşmuş yığının etrafına dağılmış ızgara domatesine çevirdi.

Teğmen Johnston şüphesiz gemideki en hoş görünen gençlerden biri olarak kalmaya devam edecekti, ancak onun yakışıklı dış görünüşü kesinlikle hayal kırıklığına sebep olmuştu - bu da açıklanamaz, ancak gittikçe tamdik gelen bir endişeye, Louise'in göğsünü sıkıştıran küçük, adı konulmamış bir paniğe yol açmıştı.

Bu his aciliyet fikriyle birleşmişti. Çünkü onu bekleyen, yeni ortaya çıkmış bir başka hayal kırıklığı daha vardı, bu konuda doğrudan yapabileceği şeyler çok azdı. Bir saniye bile olsun anne babasının onu, "güzel hazine"lerini yaralı, bir gözü kör ve topal bir adamla evlendirecekleri aklına gelmezdi. Fakat, geçen gece yatmadan önce anne babasını sıkıştırmıştı ve bir ay boyunca onu "sıradışı", hatta "harika" olarak adlandırdıktan sonra dolaylı olarak da olsa itiraf etmişlerdi (Topal? Topallayarak mı yürüyor, Harold? Hatırlamıyorum. Ama, evet tatlım, bir gözü kötü, gerçi bu onun çekiciliğini azaltmıyor. Seyretmek için gerçekten ilginç." İlginç. Louise Notre Dame'ın kamburunun ilginç olduğundan emindi.) Belki de zarif ve nüfuzlu arkadaşlara sahip Harcourt Prensi'nin fiziksel olarak tamamen acayip olması sorun olmamalıydı, ama, tamamen dürüst olmak gerekirse, oluyordu. Louise gösterişsiz erkeklere bayılmazdı; çirkinliği itici bulurdu.

Erkeklere bakarak gizlice masayı gözden geçirdi. Çok yaşlı olmadıkları sürece yaşlı olanlar sinirini bozmuyordu. Fakat çirkin ve komik görünenler ve tamamıyla sönük olanlar... Herhangi bir erkeğe sahip olmaya yetecek kadar güzeldi. En azından evlenmeden önce bir kereliğine (ve belki de şimdi ve sonra, eğer Charles Harcourt düşündüğü kadar göz zevkini bozacak biriyse) yakışıklı birini hak etmiyor muydu?

Louise diller mantıkla düşünülüp taşındı. Harcourt Prensi onun için pek çok yönden çok iyi bir kısmetti. Yüksek bir unvana ve en az kendisinin kadar çok mal varlığına sahip konuksever, zeki, cömert bir adamın, hak ettiğinden daha az olmadığı konusunda emin oluyordu. Fakat o güzelliğe de cömert bir adamın görüşlerini paylaşıyordu. (Eğer bu bir şeye değmiyorsa, anne babasının görüşlerini paylaşmıyordu.) Yakışıklı ve görüyorlardı, kim vermezdi ki? (Eğer bu bir şeye değmiyorsa, bir insan olarak kendi değeri kesinlikle düşmüştü.) Yakışıklı ve kıban, yakışıklı ve zeki, yakışıklı ve cömert bir adamla tanışmak, fikir otok, düşünmek ve sevmek istiyordu. Sonra, boynunu atıp etrafındaki çok sıradan erkeklerle bakmaya çalışırken Bayan Montebello'nun görünüşünü kapadığını fark etti.

Kadın gülümsedi ve göt teması kurmak için başını hareket ettirdi. "Peki, ne konuda öğrenim gördün tatlım?" Görünüşe bakılırsa Mary'nin gevezeliğinden rahatsız olmamıştı.

Louise'in konuşmaları konu hakkında bir fikri yoktu. "Nerede?" diye sordu.

"Okulda tabii ki." Kadın yardım ediyordu, "Dikiş? Müzik?" İlgisi içtendi fakat soru nedense öyle değildi. Louise omletinden bir çatal aldı.

Louise hemen cevap vermeyince kadın akılsız çocuklara gös- terilen neşeli hoşgörüsüyle sordu, "Yürüyüş biçimi?" Sonra ekledi, "Gerçekten çok tatlı bir yürüyüş tarzın var tatlım."

Louise gözlerini kadına kaydırdı tekrar, omletini yedi, sonra "Matematik," dedi.

"Matematik?" Bu cevap Bayan Montebello'nun kıkırdaması- na neden oldu.

"Ve diller."

Kadının kıkırdaması açık bir kahkahaya dönüştü. "Bir genç adamın eğitimi," dedi. "Beni kafaya alıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

Neşeyi sordu kadın, "Hangi diller o zaman?"

"Fransızca, İtalyanca, Almanca..."

"Vay be, ne kadar meşgul..."

"Flemenkçe, İspanyolca ve Sanskritçe."

Kadın sessizliğe gömüldü. Sonra İtalyanca sordu. (Louise'in gerçekten konuştuğu dillerden biriydi bu -Louise'in bir başka küçük kusuru da - uygun şartlar altında - yalan söylemeyi sev- mesiydi.) "Her zaman böyle çokbilmiş misindir?"

Mary araya girdi. "Ah, hayır," dedi. "Cevaplar. Gerçekten başka diller de konuşur, gerçi çok sayıda değil ama." Mary göz- lerini devirdi. "Gösteriş düşkünü olabiliyor." Bu şikayetin ardın- dan Louise'in yüzüne aydınlık bir gülümsemeyle güldü gerçi. "Biz her zaman Lulu'nun kendinden önde gittiğini söyleriz."

Kadın cılız bir şekilde gülümsedi. "Lulu?"

"Kısa adı," diye açıkladı Mary. "Küçüklüğünden beri."

Bayan Montebello bir kaşını kaldırdı. "Çok uzun zaman önce değil yani," dedi. Kaşlarını çatarak parmaklarıyla soluk renkte, tumbul bir sosisi aldı ve ısırdı.

Pasta ve kahveler geldiğinde Gaspard, bitişiğindeki cemiyete mensup kadın ve Mary büyük yolcu gemisi felaketlerini tartı- şıyorlardı. Güven verici şaka ve gülüşmelerle dolu, gergin bir muhabbetti. Konu buradan yiyeceklerle, gemideki bolluk ve ihti- şama ve herkesin bu yiyeceklerin tadını tamamen çıkaracak du- rumdaki midelere sahip olamamasının ne kadar yazık olduğuna döndü. Birisi bir önceki gece içtiği şarabın midesini rahatlatmış- ını söyledi, bunun da gerçekten iyi, yıllanmış bir kırmızı şarabın özelliklerinden biri olduğunu keşfetmişti.

Bir refleks olarak Louise bu yanlış bilgiyi düzelitti. "Yeni bir taneydi o. Yıllanmış olanlar, korkunç denizeiler gibidir."

"Anlamadım?"

"İyi bir Bordo şarabı sunan bir okyanus gemisi yoktur," diye- rek masayı bilgilendirdi Louise.

Bir an boşluk oldu. Louise bu boşlukta Bayan Montebello'nun konuştuğunu fark etti. Kadın bir anlığına Louise'e dik dik baktı, sonra "Pekala, bir anda bilgi pınarı oldun çıktın sanki," dedi. Çabucak ve diplomatik bir edayla gülümsemesini tekrar yerleştirdi yanaklarına. "Gerçi haklı olduğuna eminim, Lulu," diye ekledi. Huzursuz bir şekilde mırıldandı Louise. "Özür dilerim." Gerçi ne için özür dilediğinden tam olarak emin değildi.

"Hayır, hayır," diye ısrar etti kadın, yine belirgin bir samimi-yetsizlikle. "Haklı olduğun için asla özür dileme." Güldü. "Ben dilemem." Gülmesi durduğunda gülümseyen gözlerinde bir çeşit içe işleyen bir bakış bıraktı. Louise'e sert baktı, sonra geriye yaslanıp kollarını kolçaklara düşürdü. Durduk yere "Vay be, ama sen çok gençsin," dedi. Tekrar güldü, bu kez oldukça eğleniyor gibiydi.

İçinde sade bir kabalığın ötesine geçen rahatsız edici bir şey olduğunu anlasa da Louise espriyi anlayamadı. Sırtını kadına dönüp Gaspard'ın sorduğu bir şeyi cevapladı. Ancak kahvaltının en ilginç kısmı, arka taraftaki özel bir yemek bölmesi boşalıp ana salona nadir görülen manzaralardan birini, geminin yol aldığı Akdeniz bölgesi sakinlerinden olan Ortadoğuluların oluşturduğu dağınık bir grubu ortaya çıkardığı zamandı. Bu bölgeden gelen ya da burada yaşayan insanların çok azının Batı'ya seyahat edecek kadar parası ya da hevesi vardı. Hepsi erkek olan bu grup Louise'in yanından hızla geçtiler, iki masa arasından Arapça mırıltılarla zorlukla hareket ediyorlardı. Dalgalandıran kaftanları, pırlı pırlı ipek sarmalarıyla süslenmiş rengarenk yünlerin oluşturduğu egzotik bir dereydi, gerçi hepsi elbiselerinin altına Batı tarzı pantolonlar giymişlerdi.

Bayan Montebello'nun bu kafiye izlediğini fark eden Louise risk alarak sordu: "Onları tanıyor musunuz?"

"Hayır." Kafasını sallayarak masaya doğru geri döndü. "Ger-

çi bir an uzun olanın tanıdığım biri olduğunu sandım." Münasebetsizce gülmeye başladı, sonra yelpazesini ve el çantasını toplamaya başladı.

Louise de ayağa kalkıp erkeklerin geçişlerini izlemek için döndü. "Neredeydiler? Dün akşam nerede yemek yediler? Bu, onları ilk görüşüm. Kim bunlar?"

Bayan Montebello da etrafa baktı ve iki kadın ortak merakları yüzünden gergin bir ateşkes içinde ayağa kalktılar. "Maiyetiyle birlikte gezen bir şeyh ya da paşa sanırım," dedi daha yaşlı olan kadın. "Geminin en üstündeki sütlerden birinde kalıyor olmalı, orada akşam yemeği ya da istediğin herhangi bir şey kapına kadar getiriliyor."

"Gerçekten mi?" Louise aşağıya baktı – kadın en az bir on iki ya da on beş santimetre daha kısaydı Louise'den. "Şu çok lüks sütlerden biri mi?" Aklına, Arabistan'ın pahalı yasemin parfümleriyle anıldığı geldi. Louise'in ilgisi artmıştı.

Kadın daha fazla cevap vermedi, ancak Louise'le birlikte Arap erkeklerin merdivenlerin yukarısında gözden kaybolmasını seyretmeye devam etti.

Louise'in ardından masanın etrafındaki diğerleri de gitmek için ayaklandılar. Fakat Louise sandalyenin üzerinde bıraktığı eşyalarını almak için döndüğünde kendini bir kez daha Bayan Montebello'nun yakın incelemesine maruz kalır durumda buldu.

Yine dik dik bakar halde güldü kadın – kısmen gergin, mahcup bir ses; kısmen kontrol altında tutmayı zor bulduğu garip, neşeli bir kıkırdamaydı bu. Hafifçe omuzlarını silkti. "Bu kadar, bu kadar genç olduğuna inanamıyorum hâlâ."

Louise gözlerini devirip yüzünü "gençliğe özgü" bir biçimde astı. "En azından dün geceki şaraptan daha yaşlıyım," dedi kadına.

Bayan Montebello bir kaşını kaldırdı bu cevaba, yüzündeki ifade bir anlığına tümüyle kötüye döndü; sosyal incelikler ya da

maske yoktu bakışında. Louise'e "Pekala, zekisin. Senin yerinde olmak çok hoş bir şey olmalı. Her zaman ortamda bulunan en akıllı, en genç, en güzel kadın," dedi. Gözleri parlak, nefret dolu bir öfkeyle ışıldadı.

Louise böylesi yoğun bir kinle dolu bu yüze bakarken çok şaşırılmıştı, dürüstçe cevapladı. "Hayır. Kasvetli bir his. Çoğu zaman nefret ediyorum bundan. Tüm bunların en kötü düşmanımın başına bile gelmesini istemezdim." Yürüme yolundan iki balkon yukarıda Charles, Pia ve Louise Vandermeer'in, kendi bulunduğu balkonun kenarları hariç tümü erguvan rengindeki bir salonda mor elbiseler içinde, mor suratlı iki kadının olduğu yemek salonuna, on beş metre aşağıya bakıyordu. Charles, tek parmağıyla koyu renkli, mor merceklerle sahip gözlüğü burun kemerine doğru indirip, gözlük camları üstünden baktı. Amerikalı kızın küstah, zengin sınıfı ses tonuna süzülen tatlı tedirginliği bu sabah tekrar duyduktan sonra onu daha iyi ışık alan bir yerde görme arzusuna yenik düşmüştü. Ve kız oradaydı işte: fark ettiğinden daha uzun (ayakkabılarıyla birlikte ayakta dururken boyu bir yetmiş beş falan olmalıydı), hatırladığı gibi soğukkanlı (kendine sorun çıkaran Pia'ya karşı), hava solu-yan canlıların en zarfı, ve... bir şey daha. Charles başını yana yatırıp onu inceledi.

Kızın yüzü neredeyse ifadesizdi. Kız sakindi, pekala. Onu izlediği süre içinde kızın yüzündeki her anlık ifadenin neredeyse aynı kaldığını fark etti: yani sakin, heyecansız, mesafeli. Çevresindeki herhangi biri ya da bir şeyle bağlantısı ya da hevesi olmadan. Belki de Charles bir şeyleri fark edememişti; ne de olsa aralarında epey mesafe vardı. Fakat bu mesafeden bile onunla ilgili hüzünlü bir şeyler vardı.

Onun için beslediği iyi niyeti silkip attı üstünden. Bu bencil, genç şeyin şeytani, cinsel anlamda erken bir deney üzerinde ol-

duğuna dair her olasılık mevcuttu – kendisi küçük bir şakanın hedefi olmayı tamamen hak ediyordu.

Hemen sonra bu tatlı, genç şey kafasını çevirip gözlerini, yukarı doğru bakarken hafifçe yay çizen sevimli, uzun boynunu kaldırdı. Sanki onun orada olduğunu biliyor gibiydi. Altı metre ve bir sütun uzaklıktaydı, fakat bakışı yanlış mahâl vermeksizin üzerinde sabitlenmek üzere aynı yere geri döndü. (Bunu düşünmemiştii, ama tabii ki biri yukarıya bakacak olsa giysileri onun fark edilmesine neden olurdu.) Gözleri yemek odasının geniş mesafesinde ve üç kat yukarıda buluştu. Charles omurgasından aşağı doğru tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Ürkütücü. Koyu renk gözlüklerini kaşlarına doğru itti, kaftanının ve kefiyesinin yanlarını toplayıp hemen geri çekildi.

Louise yukarıdaki renk denizi şeklindeki adamı izledi, gidiyordu. Elbisesinin mor, mavi ve altın sarısı katları açıldı, sonra arkasında kan kırmızısı bir yelken dalgalandı.

Bu, Arap şahı ya da şeyhi ya da sultanı ya da her ne ise, bir emir, paşaydı; etrafı korunmuş özel yemek bölmesinden gelen uzun boylu adamdı, şu çok lüks süitte kalan. Ve o kendini, Louise'i izliyordu.

Louise atıldı. "Affedersiniz," dedi. "Görüşürüz..." Şimdiye kadar daha fazla bir veda konuşmasına gerek olmamıştı. Kahvaltı arkadaşlarının duyma mesafesinden uzaktı. Yemek salonunu boydan boya hızlı bir yürüyüşle geçti, ara sıra bir sandalyenin sırtına dayanarak dengesini sağlıyordu. Merdivenlerde hızını artırabilirdi. Ayakları kıvrılan merdivenlere hafifçe vururken tırabzanı kavrayıp elini yukarı doğru kaydırды. Sonra merdivenlerin tepesinde tedbirli davranmaktan vazgeçip tam bir koşuya başladı.

Bölüm 7

Parfüm koruyumlarında amber kullanımı Avrupa'ya başlıca, Araplarla ilişkiler vasıtasıyla ve Haçlı Seferleri sırasında gelmiştir.

Harcourt Prens Charles Harcourt
Amberin Doğası ve Kullanım Alanları Üzerine

Charles arkasından birinin çağırıldığını duydu, ama sesin kendisiyle alakalı olduğunu düşünmemişti. Koşan adım seslerini duyduğunda bile Louise Vandermeer'in onu takip edebileceği aklına gelmemişti.

"Sensin!" dedi ses sert ve yüksek bir tonla.

Charles gürültünün ne olduğunu anlamak için arkasına baktı, sonra beklenmedik ve karşı konulamaz görüntüyle durdu: Muhteşem Bayan Vandermeer, sallanan geminin dar koridorunda ona doğru nefes nefese ve paldır küldür koşuyor, sonra zikzak çiziyordu. Charles öyle ani durdu ki Louise neredeyse ona çarpacaktı. Charles onun tekrar ayakta durmasına yardım etti. Onun incecik, güçlü kollarının sıcaklığını aniden ellerinde hissetmek ne kadar hayret vericiydi. Kendini düşünerek, kontrol ederek koyu renk gözlüklerine dokundu ve geri adım attı. Dönmek üzereydi.

"Hayır. Olduğun yerde kalıyorsun!" dedi genç ve görkemli sesin sahibi.

Çirkin

Bir parmak ucunun göğsüne bastırıldığını hissetti. "Pardon?" derken Louise'in parmağını itti. Hafifçe reverans yaptı, bu duruşu gözlüklerinin üzerinden ona bakışını saklamak için kullanıyordu. *Vay be, vay be çok yakındaydı o.*

Kız uzun, gür kirpiklere sahip gözlerini – öyle maviydiler ki neredeyse menekşe rengine dönmüşlerdi – kıstı. Sık ve parlak saçları sıradışı bir renkteydi. Alnındaki koyu, kül rengi bir bej, alnın yaldızlı fildişinden, gümüşü bir beyaza kadar değişen açıklıkta kaymağın yüzeyi kadar kusursuzdu, buradan uzun boyunlu, çıkık elmacık kemikli, çukur yanaklı bir güzellik yükseliyordu – muhteşem, soylu bir güzellik. Herhangi bir mesafeden, herhangi bir açıdan bu kız, imkansız olacak kadar göz kamaştırıcıydı.

"Sensin o," dedi kesin bir inançla. "Biliyorum." Gemi tekrar yattığında kararını vermek zorunda kaldığı bir an oldu: Yakınlaşmaktansa geri adım atarak uzaktaki tirazı tutmaya karar verdi.

Charles da geri adım attı, bulabildiği bir gölgenin korumasına çekti kendini. Koridorun zemini boyunca küçük ışık dizileri vardı; çok ışık vermiyordu ama her yerde vardı. Daha düzenli aralıklarla ve daha şık bir şekilde, yaklaşık her altı metrede bir duvar lambaları, vazelin camından, küçük ampullü elektrik "kandilleri" vardı – sadece yumuşak bir ışık yayıyorlardı; gerçi bu Charles'ın isteyeceğinden daha fazla görünürlük sağlıyordu. Bu çok aydınlık ortamdan çıkmak istedi; Louise Vandermeer'e ışıktaki bakmak istedi.

"Sen de kabul etsen iyi olur," dedi. Hayret verici bir dengeye sahipti, ayakları yere sağlam basıyor, dizleri ona sallantılı bir denge veriyordu. "Sadece söylediğin iki kelimeden sesini, İngilizce'ni tanıdım."

Charles bundan epey şüphe etti. Savunmaya geçmeye, her şeyi inkar etmeye eğilimliydi. Fakat bu tahterevalli gibi inip kalkan

koridordaki yüzleşme öyle beklenmedik, öyle ilginçti ki. Kendini ona "Zarar vermek gibi bir niyetim yok," derken buldu. Geriye doğru birkaç adım daha attı, bu sırada kız onu tilki avındaymış gibi takip ediyordu. Charles gülmek istedi. Donakalmış, aynı zamanda her şeyi karıştıran şaşkınlığıyla oldukça eğlenmişti. Bu kız nasıl yapmıştı bunu? O kadar insan arasından kendini nasıl bulmuştu? Onun o kişi olduğuna nasıl karar vermişti? "Ayrıca," dedi Charles, "bize yeni bir buluşma yeri bulmam lazım. Açık güvertedeki herhangi bir yer fırtınayla birlikte çok tehlikeli hale gelir."

Charles'in kabullenmesiyle kız durdu. Ellerini beline koydu. "Seninle hiçbir yerde buluşmuyorum."

Charles tekrar hafifçe reverans yaptı ve geri geri gitmeye devam etti. "Nasıl istersen. Belki de aradığın şeyi başka şekilde bulacaksın. Peşinde olduğun şeyi arama şeklin tehlikeliydi."

"Peşinde" olduğum şeye kafam yorma. Bu-Ben seni ilgilen-dirmiyorum."

Charles durdu, çifte aydınlatmanın yarı gölgesinde, yarı eğilmiş duvarın gölgesinde çok az güvendedi. "Aslında," dedi, "sen bir bulmacasın, gerçi çok, çok ilgi çekici bir bulmaca." Charles birden şiddetle hissetti bunu; gerçekten bunu demek istedi. "Ne istiyorsun, Louise?"

Kaşlarını çatı. "İsmimi nereden biliyorsun? Kimsin sen?"

"Ben, kim ya da ne olmamı istersen oyum."

"Pardon?"

"Bu gece gel. Nereye geleceğini haber vereceğim. Sonra, birinin seni dinlemesini istersen ben dinlerim. Eğer anlayış istersen anlayışlı olurum. Eğer tavsiye istersen bulurum. Eğer birinin seni öpmesini istersen ben öpebilirim. Emrindeyim tatlım."

"Niçin?"

"Seni memnun etme zevki için."

"Güzel olduğum için." Geçen geceki hafif neşeli, hafif küçümseyici ses tonuyla sordu, "Bana hayran mısın?"

Charles güldü. "Pek sayılmaz. Bu seni düzgün, iyi bir ışıkta ilk görüşüm."

Kız bunu düşündü, ince, kavisli kaşlarını hafifçe çatı. "O zaman neden? Neden benim için bir şeyler yapmak istiyorsun?"

"Çünkü çok kuşkucusun." Tekrar güldü ve geri gitmeyi sürdürdü; kız da daha uzak mesafeden takip etmeyi sürdürdü, ama şimdi daha dikkatliydi. "Ve inatçı." Kafasını, şaşırılmış halde sal-kadar akıllısın, fakat öyle gelmenin biraz riskli olacağını bilecek – nasıl olsa geleceksin. Ah, ve çünkü yasemin gibi kokuyorsun, çok daha iyi."

Bunların sadece bir kısmına karşı çıktı: "Kendini beğenmiş değilim," dedi.

Karşı çıkışında ağlamaklı bir şey vardı; bir çocuğun korktuğu şeyin doğru olduğunu görünce acınası ağlaması gibi. Charles – kesinlikle hatalı bir şekilde – bu sevimli, uyanık, fevkalade kendine güvenli insan için üzüldüğünü hissetti; sonra, daha somut bir şekilde, bir şeyin topuğuna değip onu durduğunu hissetti. Arkasında bir duvar vardı, koridorda bir kavis. "Ah, fakat öylesin," dedi ona. "Tahminimce, güzel olduğun gerçeğinden asla kaçamıyorsun, bununla yaşıyorsun. Fakat bu gece değil. Bu gece benimle buluşursan, karanlıkta bundan kaçabileceksin."

"Hayır, gelmiyorum."

Charles çabucak döndü, elbisesi koridoru dönerken dalgalanıyordu.

Bir an onun yine kendisini takip edeceğini düşündü. Fakat bunun yerine kız dönemeçten döndü ve bağırdı, "Senle buluşacağım, tamam. Ama gelirsem babamı da getireceğim. Ve geminin kaptanı..."

Charles onun böyle yapmayacağını biliyordu. Yürümeye, gülmeye, eğlenmeye devam etti. Onu şaşırtıyordu bu kız. Onun

enejisinin ya da öfkesini ya da, evet, saldırganlık için şaşırtıcı derece istekli ve yetenekli olacağını tahmin etmemişti. Fakat bir tahmininde oldukça güvende hissetti kendini: Arkasında duran genç kadın kuralları her zaman bozan biriydi. Louise Vandermeer otoriteye çok az saygı duyuyordu; kendini koruması için otoriteye hemen başvuracak biri değildi.

Louise Vandermeer'in Charles için öyle olduğuna inanması istenen muhteşem, küçük yaratık olmadığına şüphe yoktu – babinin küçük ödülünden çok mide yanması gibiydi bu kız. Her neyse, Charles daha fazla bilgi istedi ve bunu nereden alacağını biliyordu. Akli birden Pia'yla kahvaltı etmiş bu genç kadınla dolu ve keyiflendi.

Bu yüzden, geminin kış tarafındaki merdivenleri çıktı, ardından güvertenin dar koridorlarında ilerlemek üzere aynı yoldan geri döndü, geminin hareketiyle sallanırken duvarlara yaslanıp destek alıyordu. Pia herhangi bir yerde gün içindeki birçok elbisinden ilkinde değiştiriyordu muhtemelen.

Pia'yı tam giyinme kabininden çıkarken gördü. O ve Roland okyanusu geçerken her zaman iki kabin ayırtırlardı, biri kendileri bir de Pia'nın bavulları içindi; Pia bu ikinci kabinde tüm bavyollarını dizer, giysilerini bunlardan çıkarıp giyerdi. Günde dört beş kez giysilerini değiştirdiği düşünülürse gerçek bir kolaylıktı bu. Şimdi geri çıkıp, kapıyı kilitlemek için eğilirken gümüş rengi satenden yapılmış elbisesinin katları ve etekleri koridorun yarısını kaplayarak dalgalanıyordu.

Charles kapının pervazına yaslanırken tüm bunları yana çekti.

Pia sıçrayıp doğruldu, sonra kaşlarını çatı. "Charles?" Elini göğsüne koydu. "Sensin."

"Başka kim olacaktı?" Gülümseyerek koyu renk gözlüklerini ona bakabilmek için burnunun üstüne indirdi.

"Kahvaltıdaki de sen miydin?" diye sordu.

"Kahvaltıdaki?" Kafasını salladı. "Kahvaltımı yalnız yaptım." Sonra kafa karışıklığının nedenini anladı. Kefiyesi ve üstündeki egal bitişindeki süitte kalan yaşlı emirin oğlunun korumalarından birinindi. (Charles'ın yaşlı emiri tanıyor olması üzüntü yaratmamıştı, Charles Araplar'ın kafalarına taktıkları bu kumaşlara duydukları saygı ve attettikleri kutsallıktan da haberdardı.) Charles giyinip kuşanırken bu adamlar kahvaltıya gitmişti. Geri kalanı, gözlükler ve kaftan ona aitti. Bütün olarak değerlendirildiğinde, yıllar önce Tunus'ta bu gibi giysileri giyerek yaşamış olmasından dolayı, bir şekilde tanıdık olduğu ve tanınmamak için giyilebilecek oldukça muntazam bir kıyafetti. Halinden oldukça memnundu. Gözlüklerinin üstünden Pia'ya sırtırtırken kaşlarını oynattı. "Sıradan bir Arap prensi, ha?"

Pia'nın rahatlaması hayal kırıklığına dönüştü. Ona gücenmiş bir bakış attı. "Sıradan bir aptal," diye fısıldadı. "Burada ne yapıyorsun? Roland hemen içeride." Bir sonraki kabinin sessiz, kapalı kapısına doğru kafasını salladı, tekrar eğilip anahtarını kilide sokmaya hazırlandı. Ancak Charles'ın omuzları kapıyı tam olarak kapamasına engel oluyordu. Dikildi ve sert sert bakarak konuşmak üzere döndü.

Charles onun kendisine dargın olduğunu hatırladı. Tartışmalarını tamamen unutmuştu. Akli vites değiştirdi. Ya da değiştirmeyi denedi. Aslında, konunun sormak istediği şeyden, Pia'nın kahvaltı yaptığı kız hakkında soracağı sorulardan uzaklaşmasına biraz sinirlenmişti. Yine de görev duygusuyla, işaret parmağını Pia'nın açık ağzının üzerine çaprazlamasına koydu ve daha yakına eğildi. Kulağını hafifçe ısırды, sonra fısıldadı, "Sakinleştiğine emin olabilir miyim?" Hoş kokuyordu, tam olarak yasemin gibi değil; ama güzel. Ve tabii ki o yetişkin, tamamıyla gelişmiş bir kadındı ve bunun da avantajları vardı. Kulağını daha coşkulu bir şekilde dişledi.

Pia onu itti. "Dur." Yüzüne, sonra da baştan aşağı vücuduna baktı. Kaşlarını iyice çatarak "Bir dolap çeviriyorsun. Ne var?" dedi.

"Boynuzlu Roland birden bana güzel bir fikir verdi." Sırttı ve parmağını Pia'nın çıplak omzu boyunca gezdirdi.

Pia suratını ekşitti ve onu gerisin geri itti. "Charles," dedi, "Kahvaltıda senin o küçük nişanıyla oturdum ve dürüst olmak gerekirse, bu Vandermeer kızıyla evliliğin şaka olmalı. O bir çocuk yahu!" Pia kollarını kavuşturdu, huysuz bir şekilde acele etmeyi reddediyordu şimdi.

Bu, Charles'in bu muhabbeti başlatırken umduğu işbirlikçi tavrı değildi. Dolaylı olarak bir açığı yaparken "Roland'ın altındaki zemin yavaşça öne doğru bir açı yaparken "Roland nasıl hissediyor?" diye sordu. Dengede durabilmek için dimdik durmak zorundaydı.

"Berbat. Doktor ona bir şeyler verdi." Geminin sürekli yan yatması öyle sert hale geldi ki Pia düşmemek için elini duvara dayadı. Geminin alt taraflarında bir şey gıcırdadı, çeliklerin uzun, mırıltılı inleyişiydi bu. Pia yüzünü buruşturdu, duyulamayacak mırıltıya mırıldandı. "Lanet olsun bu gemiye. Roland'ın bir ses tonuyla mırıldandı. "Charles'a baktı. "Miden bile ilaçlarından ben de aldım biraz." Charles kafasını salladı. Pia kafasını kaldırmadı değil mi?" Charles kafasını salladı. Pia kafasını kaldırıp "Ve bir şeyler karıştırıyorsun. Nedir?"

"Hiçbir şey." Gülümsedi.

"Hayır, bir şeyler var," diye ısrar etti. "Suratında o hınzır bakış var." Pia atıldı: "Gelinin." Hoşnut bir şekilde, sessizce kıkırdadı. "Bir şekilde seni sinirlendirmiş." Sesi sinsî bir tonda çıkmaya başladı. "Onu 'Lulu' diye çağırıyorlar. Ne tatlı değil mi?"

"Hayır. Sıkıcı." Charles bir kaşını kaldırıp alaycı bir şekilde gülümsedi. "Gerçi, ne mutlu ki hiç mi hiç ismi gibi görünmüyor."

Pia bunu duymazlıktan geldi, espri anlayışı çiçek açmaya başlıyordu. "Buradaki hayvan kulübesinde bir köpek yavrusuna sahip olduğunu biliyor muydun? Ve kamerasında bir kedi? Çocuklar hayvanları çok sever değil mi?"

Charles burnunu çekti.

Pia güldü. "Yani, on sekiz yaşında, gerçekten on sekiz, Charles. Kahvaltıda muhabbeti kedi Cayenne, Bear adındaki köpek yavrusu, okuldaki çalışmaları, ah ve sadece Paris'te bulabileceğin yeni, Fransız rujları vardı. Yani, eğer on sekiz yaşındakileri seviyorsan..."

Pia onun sevmediğini biliyordu. Fakat sadece inat olsun diye "Bebek pürüzsüzlüğündeki tene ve köpek yavrusu hevesine sahip kızları beğenmeye karar verdim. Çok zor olmamalı: O, oldukça çekici," dedi.

Pia'nın gülümsemesi hafifçe soldu. "Eğer bu kadar alımlıysa yanlış olan ne? Gemide böyle dolanarak ne yapıyorsun?" Giysilerini işaret etti.

"Odamda kalıp sadece seni beklemem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Yani planladığımız şey buydu, değil mi?"

"Zamanın çoğunda beraber olacağımızı planlamıştık, çünkü Roland'ı deniz tutuyor."

"Şey, o şimdi gerçekten hasta ..."

"O yüzden odama mı koşmalıyım hemen? Sen de geliyorsun değil mi?"

"Hayır." Yaralanmış onuruyla soluğunu verdi. Sonra ona baktı tekrar. "Eğleniyorsun. Eminim buna. O senin küçük entrikalarından biri içindesin. Ne yapıyorsun, Charles?"

"Yardım edecek misin?"

"Eğer edersem onunla evlenmeyecek misin?"

"Ne yapacağımı bilmiyorum henüz." Tekrar Louise Vandermeer'in düşündü.

"O beklediğimden çok daha genç ve meraklı ve" — durakladı.
 "Ah, biraz da üzgün."

"Üzgün? Tanrım, Charles. O küçük bir küstah. Kendini fasul-
 ye gibi nimetten sayan iğrenç, çok bilmişin teki."
 Charles güldü. "Kıskançlığımı ne güzel sergiledin. Yardım
 edecek misin?"

Bir elini kalçasına koydu, soruyu düşünüyordu, sonra "Belki.
 Eğer sorunu anlatarsan," dedi.

"Peki, nişanım topal, tek gözlü koca fikrinden biraz ürkmüş
 gibi görünüyor."

Bu cevap ufak, istemsiz bir kıkırdamayı beraberinde getirdi.
 "Ah, Charles, bu öyle aptalca..."

"Aynen öyle."
 "İşte çocuklarla oynarsan hak edeceğin bu," derken gülüşü
 acımasız bir tona büründü.

"Kendi söyledikleri ve yaptıklarından ya da kendi sözlerini
 tutmaktan sorumlu olmayacak kadar küçük değil."

"Hayır." Pia'nın gülümsemesi yavaşça büyümeye başladı.
 "Öyleyse korkunç derecede yaramaz bir şeyler olduğunu mu fark
 ettin?"

"Erkeklerden herhangi birini özellikle beğeniyor mu?"

Pia bir kaşını kaldırdı. "Erkekler?"

"Kimden hoşlanıyor? Biri yok mu?" Bildiği şeyi de ekledi,
 "Genç Teğmen Johnston hariç."

Pia ters ters baktı. "Nereden bilebilirim?"

"Hadi ama. Böyle şeylerden anlarsın. Kime böyle gizli gizli
 bakıyordu? Kim onun yüzünü kızartıyordu?"

"O kızaran tiplerden değil." Kaşlarını çattı. "Niçin bunu bil-
 men gerekiyor?"

Omuzunu silkti. "Bilmem gerekmiyor. Oda numarası kaç?"
 "Ne?"

"Hangi kamara? Geminin ortasındaki birinci sınıf süitlerden
 biri ama onlardan kırk tane falan var gibi görünüyor. Hangisi?"
 "Bilmiyorum."

"Öğrenebilir misin?"
 Bir nefes daha bıraktı. "Öğrensem bile sana söyler miydim,
 bilmiyorum."

"Kılık yapma, chérie." Anahtarını elinden aldı, kapıyı çekip
 kilitleyecekti onun için.

Fakat kapı tokmağını tutacakken Pia elini yakaladı, fısıldaya-
 rak, tıslayan bir sesle "Roland yan odadayken olmaz!"

Charles gözlerini kırıştırdı, kafası karışmıştı. Sonra fark
 etti: Görünüşe göre kapıyı açıp, onu odaya sürükleyip sonra
 da kapıyı içeriden kilitlemek üzere olduğunu sanmıştı. Böylesi
 bir aptallık Charles'ın aklına gelmemişti açıkçası. Bu yüzden
 Pia'nın itirazlarının bir adım daha ileriye gittiğini duyduğunda
 şaşırıp kalmıştı.

Pia, "Oraya seninle gitmeyeceğim, Charles. O küçük aptal-
 dan kurtulana kadar ne oraya ne de başka bir yere. Gidip Lulu
 Vandermeer'e ve tüm ailesine sadece bir balina kusmuğu için
 bilmediğin biriyle evlenme fikrinin aptalca olduğunu söylüyor-
 sun hemen."

Charles'ın yüzündeki şüpheli bakış bunun oldukça kötü bir
 plan olduğunu düşündüğünü anlattığında Pia dudaklarını büzdü.
 "Şey, her neyse," dedi. "Bir şeyler yapana kadar yanıma gelme.
 Ciddiyim, Charles. Bu ilişkiyi bitirene kadar seni bir dakika bile
 görmeyeceğim. Yapmayacağım bunu."

Bölüm 8

Uzakdoğu, yüzyıllardır amberi farz edilen afrodizyak özellikleri için kullanılmaktadır.
Harcourt Prensi Charles Harcourt
Amberin Doğası ve Kullanım Alanları Üzerine

Akşama doğru, Concordia sanki alt taraflarındaki iç kısımlarda bir yerlerde, kocaman bir kontrbas iki notayı çalıyormuş gibi sesler çıkıyordu, yavaşça geri - gacırırır - sonra ileri - gicırırırır - Bu hüznü dolu iki notadan ibaret tek düzeses yolcuların çoğunun sinirini bozmuştu; tüm o neşeli numaralar bırakılmış, insanlar odalarına çekilmişlerdi. Charles sevimli Louise'le nerdeyse her yerde buluşabiliyordu.

Neredeyse, anahtar kelime haline geldi. Charles ana salonun ve yemek salonunun amaçlarına uygun olmadığına karar verdi; personel iyimserlikle akşam yemeği ve bu geceki dans için hazırlık yapıyordu. Erkeklerin baca gibi tüten sigara salonunda dört adam vardı. Sapasağlam durumdaki yaşlı bir kadın kütüphaneye yerleşmişti iyice. Geniş oyun odasında tek bir masada, fırtınanın geçmesini kağıt oynayarak bekleyen üçlü bir grup vardı. Türk hamamında patronlar ve çalışanlar yoktu, sıcak su kazanı soğuktan fakat yerde bileğe kadar su vardı. Yan kapıdaki Pompei tarzı yüzme havuzu iç mekanda kendi dalgalı denizini sahneleyerek tüm alan boyunca mermer ze-

Çirkin

min üzerinde akan suları etrafa saçıyordu. Bunun aşağısındaki çocukların oyun odası kilitliydi.

Halka açık tüm odalar bu kuralı izliyor gibi görünüyordu. Ya kapalıydılar, ya içinde oturulacak durumda değildiler ya da dengeli olmaları ve midelerinin bozulmaması sayesinde fırtınaya karşı koyan Charles gibi birkaç yolcuyla doluydu.

Bu yolcular arasında sevgili Louise'ini de sayabileceğini fark ettiğinde çok sevindi. Öyle ya da böyle, Louise koridorda onun arkasından koşup sendelediğinden beri onun Louise'i olmuştu, çünkü onu ne kadar büyüleyici bulduğunun etkisinden kurtulamıyordu. Huysuz taleplerinden masum denemeyecek mavi gözlerindeki ikileme; basit, toy küstahlığına kadar onu iğrenç bulabilirdi. Fakat mesele bu değildi. Şakası için mükemmel hedefin o olmasından daha fazla bir şeydi bu. Cinsel bir şeyle ilgili değildi bu (gerçi onun taze-yumuşak, pürüzsüz teni için belli belirsiz de olsa müstehcen anlamda merak duymaya başladığının farkındaydı, ne zaman düşünse tüm vücuduna ürperti yayıyordu bu merak.)

Hayır, onun kişiliğindeki yönleri seviyordu; çabukluğunu, kendine güvenini ve canlılığını. Ondand hoşlanıyordu, cinselliğin ötesinde, ondan ayrı bir şey - ona olan ilgisi gençliğinde kaçırıldığı fırsatlarını arayan otuz küsur yaşında bir adamın genç bir kadının eteklerinin fırırını koklamasından çok daha büyüktü. (Genç bir kadını, gerçekten genç bir kadını hiç tanımamış olduğunu düşündü ve ilk kez bu gerçek onun daha genç halini düşündürmüştü.)

En önemlisi de, onun tanımlayıcı özelliklerinden birine hemen uyum sağlaması ve sempati duymasıydı: Görünüşüne olan nefretle birleşmiş derin aşkla dolu bağlılığını - bir tür aşk-nefret ilişkisi - algılamıştı.

Charles gece yarısı randevusu için kendine ve bu büyüleyici, biraz rahatsız edici olan ve yanlış yola sapmış bu kıza güvenli,

kutu ve karanlık bir yer aramayı sürdürürken yüksek sesle şarkı mırıldanıyordu. Durumu mümkün olduğunca kontrol edebileceği bir yer arıyordu. Kadınlar salonu ya da veranda kafesi değil: Spor salonu ya da duvar tenisi kortu da olmazdı. Sonunda. Bu seçimi Pia'ya borçluydu; eğer o, geminin hayvan kulübelerine sahip olduğundan bahsetmeseydi asla bilemezdi burayı. Bu kulübele-ri aradı, sonunda onları en üst güvertede buldu; burada geminin hareketleri lunaparktaki insanı sersemleten dönme dolaplarındaki gibiydi.

Kimsecikler yoktu etrafta, birkaç ürkmüş, uluyan hayvanı saymazsak. Burası körü bir havada çok az kişinin zaman harca-yacağı bir yerdi, hatta iyi havalarda bile gece yarısı çok az kişi gelirdi buraya. Üstelik Bayan Vandermeer burayı biliyordu.

Daha ve daha da iyisi, kulübeler tamamen içe doğuydu, dışa-rı açılan bir penceresi yoktu, yani herhangi bir yerden ışık gire-mezdi ya da birinin dikkatini çekmezdi. Tek dezavantajı dezen-fektan kokmasıydı, gerçi gemide birkaç düzine kedi ve köpek ve bir tane de maymun olduğu düşünülürse bunların kokusuna ter-cih edilebilir bir kokuydu dezenfektanındaki. Charles metal kafes-lerden oluşan sıralar ve kuleler boyunca yürüdü, kafeslerin pek çoğu boştu, yine de yürürken arada sırada havlamalar duyuluyor-du. Yukarıda, yürüyüş yolu boyunca ışıklar yerleştirilmişti; sekiz taneydiler. Bunların bir duvar anahtarına bağlandığını keşfetti. Eğer onun kendisini görememesini isterse, ya anahtarı etkisiz hale getirmek zorunda kalacaktı ya da yukarıya çıkıp tüm ampul-leri gevşetecekti. İkinci seçenek daha yorucuydu ama geminin elektrik tesisatından anlamadığı ve elektrik çarpmasından nef-ret ettiği düşünülecek olursa sonuçta daha cazip geliyordu bu.

Kafeslerden oluşan koridorun ortasında geldiğinde VANDER-MEER etiketli bir sepetin önünde durdu. Yavaşça eğilerek bildi-ği herhangi bir köpekten çok ufak bir kutup ayısına benzeyen,

tombul, kabarık tüylü, kirli beyaz, ufak bir köpek yavrusuyla bu-run buruna geldi. Bu kardeş dost canlısıydı ve dışarı çıkmak için etmekteyse uzaklaştı oradan.

Araştırmaya devam etti. Zemin karoyla kaplıydı, aralarda oluklar ve atık su boruları vardı. Göze çarpmayacak bir şekilde bazıları yakın zamanda üzerlerine su serpildiği için hâlâ ıslaktılar. Koridorun sonundaki kapı açık güverteye, köpekler için gezinti yoluna açılıyordu. Fakat daha da ilginç olanı, orta taraftaki iki kafes yığınının arasında, geminin sancak tarafındaki kafeslerin oluşturduğu sıraların arkasındaki birkaç metre aşağı açılan, kapı-lı bir alana giden bir geçiş yeri vardı. Bir çeşit iç mekan gezinti için bir alan – bir tür halı kaplı, rahat bir kümes. Bu alandaki tek mobilya üç yuvarlak kanepeydi, her biri dökme pirinçten, el oyması Korint tarzı lambalığı daire içine alıyordu. Her bir lamba-lıkta yeşilin itici bir tonuna sahip abajur, bunların altında da tek bir parlak ampul vardı. Bu üç ampul, odanın diğer kısmındaki kafeslerden gelenler dışında tek ışık kaynağıydı.

Kümeşte ya da iç mekan gezinti yerinde ya da her ne idiyse orada, Charles bir lambadan diğerine geçerek tüm ampulleri çı-kardı; uzun, sıcak alan karanlık, gölgeli bir mağara haline gelene kadar. Tekrar ana alana gelerek koridorun uzak ucuna yürüdü, kafeslerin oluşturduğu en sondaki kuleye tırmandı, sonra en yük-sekteki kafese koluyla tutunarak ampulleri yeşil renkteki kıvrım-lı cam armatürlerinden çıkarttı.

Koridordan, kulübenin dışından bir ses geldiğini duyduğun-da eli altıncı armatürdeydi ve kafesten sarkıyordu. Hayvanların genel coşkusunun onu uyarması gerekirdi ama öyle konsantre olmuştu ki hayvanların kafeslerinde kımıldanmaları, tek tük hav-

lamaları sadece neredeyse artık çok geç olana kadar dış seslerin bastırılmasına yardım etmişti: Birileri kulübelerin girişinin diğer tarafındaydı.

Charles asıldığı kafesin tepesine tırmandı, dizi üzerine binen baskıya direniyordu. Neredeyse acil denebilecek bir şekilde kapı savrulmuştu. Köpek havlamalarının artan gürültüsü ve tırmakların yerin metal zeminlerinden çıkan tıkırtılar Charles'ın kendi yarattığı karanlıkta en geriye gidene kadar kafeslerin üstü boyunca tırmanmasına olanak tanıdı. Aşağısında, kalan ışığın tam ucunda genç bir kadın eğildi ve bir kafese dikkatle baktı. Ağzını açmadan bile Charles onun kim olduğunu biliyordu: Böyle hemen dibinde ortaya çıkıp duruyordu, sanki gemide değil de bir sandalda falan seyahat ediyorlardı.

Louise Vandermeer "Buraya gel," diyerek köpeğinin kafesini açtı, "İyyy, pis kokuyorsun!" Küçük arkadaş hevesle sesler çıkararak kendine doğru atılırken Louise güldü. Kollarında tutmaya çalışırken köpek onun yüzünü yalıyordu. Onu göğsüne yaklaştırdı. "Ayyy, Tanrım, ahır gibi kokuyorsun." Bir bez parçası alıp kafesi temizlerken köpekle gevezelik etmeye devam etti, sonra köpeği küvete taşıdı. "Işıklara ne oldu ki?" diye sordu sanki Charles cevaplayabilecek durumdaymış gibi.

Charles oturma durumuna geçerek rahatladı, onu izlemek için hafifçe öne doğru eğilirken bir bacağını aşağı sarkıtıyordu. Köpek olduğu yerde çok mutluydu, kuyruğunu öyle hızlı sallıyordu ki tüm vücudu seğiriyordu. Küvette arka patilerinin üstünde dikildi, ön patilerini Louise'in kucağına koydu, çenesini yalamaya çalışıyordu. İkisi arasında gerçek bir samimiyet var gibi görünüyordu; bu köpekle kesinlikle insanlarla olduğundan daha çok anlaşıyor gibi görünüyordu. Köpeği musluğun altına iterken aynı zamanda kaşımaya ve gülmeye devam ediyordu.

Elbisesine aldırmadan köpeği temizledi, köpeğin kıpırdanıp

kaçmaya çalışırken önünü köpüklemesine izin verdi. Bu arada kendisi ve köpeği sohbet ediyormuş gibi davranıyordu.

"Hayır, öğleden sonrası kahvaltıdan daha iyi geçmedi," dedi bir soruya cevap verirmiş gibi. "Ne? Hayır, hayır, sadece havadan sudan konuşmaktan ve insanlara gülümsemekten öyle yorulmuş ki. Yani, bugün birisi yaklaşan evliliğime sevindiğini ifade etti, sonra da gerçek bir prensesin görünmesi gerektiğini ifade etti, gülmü söyledi. Ne demek bu, Bear?"

Eğildi, küvetin altında bir havlu bulup köpeği sardı. "Aslında," diye devam etti, "evleneceğim şu adam herhangi bir şeyin, bir ülkenin ya da buna benzer bir şeyin gerçek bir prensi bile değil. Öyleyse gerçek bir Hiçbir Şey Prensesi gibi mi görünü- isterdim?" diye sordu köpeğe. "Bana" – bir an kelimeleri aradı – "bilge olduğumu söyleyecek birini." Alçak ve alaycı bir sesle, "Bak sen, şu Louise Vandermeer çok bilgeeee," dedi. Güldü. "Ya da yetenekli. Ya da bağımsız. Ya da merhametli. Ama kimse fark etmezdi, sanmıyorum, yeryüzündeki en bilgili insan olsam bile." Kıpırdanan köpeği kucağına alıp yolun sonundaki ışıkları açmayı denedi.

Tabii ki açılmadılar. "Hımm, garip," dedi. Köpeği omzuna yerleştirip oyun alanına açılan büyük kapıya doğru yöneldi. Tamamen gözden kaybolurken "Ah, bunlar yetmezmiş gibi, Teğmen Johnston bana bir not yazdı bugün. Zalim olduğumu söylemiş," dedi. Birden kıkırdarak güldü. "Pekala öyleydim ama bu bilgili olmanın parçası, anlıyor musun? Bunu hak etti. Notunda daha başka neler dediğini biliyor musun?" Aşağıdaki karanlık yerden, mest olmuş birinin heyecanlı konuşmasındaki tumturaklı sözleri tekrarlıyordu sesi. "Bayan Vandermeer," diye başlamış, "Duygusal kişiliğinizi incittiğimden dolayı dehşete düştüm. Bunun sorumlusu güzelliğiniz. Gözlerinizin mavi

şarabında sarhoş oldum." Şeytani bir zevkle gülerken bu son cümleyi zorlukla çıkardı ağzından. "Mavi şarap," diye tekrarladı. Sonra sanki köpek onu kinanmış gibi kendini savundu. "Pe-kala, yine kötü olmaya başladım, ama Tanrım, bir kadın böylesi bir zıvalığa ne diyebilir ki?"

Louise, kendisiyle konuşulmasına alışmış, hatta bu konuşma yüzünden susan köpeğiyle sohbeti devam ederken, kafeslerin ar-kasındaki karanlık yerden Charles lambaların anahtarlarına bir bir basıldığını duydu. "Bu çok komik, Bear. Erkekler bana not yazıyor. İnsanlar benimle konuşmak istiyor ama cevaplamak için rısı gibi açık açık benden hoşlanmayan tipler var. Ne var bende? Sorun ne? Nazik olmaya çalışıyorum ve sonra bal gibi biliyorum ki nazik değilim, kötü davranıyorum. Ama elimde değil."

Charles Louise'in kendine doğru geldiğini duydu, silüetinin cıltz ışığa tekrar girdiğini gördü, sesi yakından geliyordu yine. "Humm, çok ilginç ya," dedi. "Işıklara ne olmuş böyle?"

Ancak bu kez küçük köpek bir şey görmüş ya da koklamış olmalıydı. Birden Louise'in kollarında havlu ve tüylerden oluşan bir yumak haline geldi, Charles'ın olduğu tarafa zıplamaya çalışırken kızgın bir şekilde havlıyordu.

İlk önce azarladı köpeği. "Kes şunu, Bear!" Kesik ve tiz bir sesle de olsa hırıldıyordu köpek. Sonra, Louise gölgelik yere doğru dikkatle bakıp tereddütle sordu. "Orada biri mi var?"

Charles kendini tutamayıp güldü. "Bu şekilde buluşmaya bir son vermeliyiz."

Louise kesik kesik havlayan köpeği sıkıca tutarken donup kaldı.

Charles onu rahatlatmaya çalıştı. "Bir köpeğe de olsa nazik olabileceğini bilmek güzel," diye takıldı Louise'e.

Bir sonuca vardığını anladı Charles - dilini dişlerine vurarak

sinir bozucu bir ses çıkarmıştı Louise. "Yine mi sen? Neredesin?" Silüeti bir adım daha yaklaştı, karanlıkta yukarı doğru bakıyordu.

"Burada kafeslerin üzerinde oturuyorum."

"Işıkları sen mi bozdun?"

"Evet." Güldü yine. "Gerçi bitmemişti hepsi. Sence de bu gece buluşmak için güzel bir yer olmaz mı burası? Yani, çok sallanıyor ve yasemin gibi kokmuyor..."

"Senle buluşmayacağımı söylemiştim."

"Ama buradasın."

Sustu. Bir süre sonra sordu, "Ziyaret alanındaki ışıkları düzeltebilir misin?"

"Ziyaret alanı?"

"Aşağıda." Gölgesi, karartılmış pencereye doğru işaret etti.

"Işık yok, unuttun mu?"

Diliyle başka bir ses daha çıkardı, daha da sinirlenmişti. "Köpeğimle oynamak istiyorum."

"Işığa ihtiyacı yok, güven bana."

"Bu oyunların aptalca. Beni ilgilendirmiyorlar." İğrendiğini belirten bir ses çıkardı. "Peki ne yaptın? Ampuller nerede?"

Soketleri kontrol edince ampullerin yerinde olmadığını anlamıştı. Charles cevap vermedi. Bunun yerine karşılık verdi. "Peki ışığa neden ihtiyaç duyuyorsun?" Birden aklına geldi: "Bugün seni çok sinirlendiren konuşmaları bir düşün. Bunların karanlıkta geçtiğini, senin neye benzediğini bilen birilerinin olmadığını, diğer meziyetlerine güvenmek zorunda kaldığını farz et." Louise susarken Charles pis pis güldü. "Başka meziyetlerin de var, değil mi? Bilge misin sen, Louise?"

Louise homurdandı. "Senin amacının ne olduğunu bilecek kadar meziyet sahibiyim."

Charles güldü. Nedenini bilmiyordu ama bu kız çok eğleniyordu onu.

"Neden görünmek istemiyorsun? Tüm o eğilmelerin ve veransların yüzünden sana tam bakamadım bu sabah," dedi Louise.

"Zamanı gelince görürsün," dedi. "Beni yakışıklı görünü- şünden" – bir an tereddüt etti – "etkilenmeden tanımanı tercih ederim." Doğrulurken sesinin ciddileşmesine izin verdi. "Senden hoşlanıyorum; kendim gibi, sadece kendim gibi biriyle konuş- mayı öyle isterdim ki. Görünüşüm için değil, tenimin kaslarım ve kemiklerim üzerinde yayılış şekli için değil ama benliğimin kalbine daha yakın bir şeyler için beni tanısin diye."

Loş ışıkta Louise'in surat ifadesinden emin olamıyordu ama duruşunda bir şeyler değişmişti, ağırlığını diğer tarafa vermişti. Gönlüsüzce Charles'ın olduğu tarafa baktı.

"Geri kalan ışıkları da kapat," dedi sessizce. Neden olmasın, diye düşündü. O buradaydı. Kendi de buradaydı. Yöneldiği yer de buydu zaten. Bu tesadüfi buluşmadan istifade edebilirdi.

Louise orada ruh gibi durdu, kucagındaki köpek kendinden daha canlıydı.

"Devam et," dedi Charles.

Sonra daha başka hiçbir cesaretlendirme olmadan beklenme- dik bir şekilde devam etti Louise. Duvar anahtarına yürümek için sırtını ona dönerken, "Bear'ı da yanıma alıyorum. İstersen zi- yaret alanına inebilirsin. Onunla orada oynayacağım. Eğer beni rahatsız edersen seni ısıtır. Çok korumacıdır."

Charles'ın gözü pek korkmamıştı. Evde sekiz köpeği vardı, açık arazi köpekleri, ev köpekleri. Louise'inki çok vahşi görün- müyordu. Ve köpeklerin genç kadınlardan çok da farklı olmadı- ğını anlamıştı. Eğer birisi onlara tehlike arz etmez ve doğaları- na saygı gösterirse, Charles'ın onlardan istediği şeyi alması çok uzun sürmezdi.

Işıkların sonuncusu da söndü. Koridorda ilerlerken Louise'i

ve ayaklarına sokularak gelen, tırnakları yerde ses çıkartan kü- çük köpeğin geldiğini duydu. Louise büyük kapıyı açtı. Zayıf bir gıcırta sesi geldi.

Louise kapıdan girdiğinde Charles kafeslerin ön tarafından aşağı doğru kaydı, sonra yavaşça takip etti, hareketlerinin çıkar- dığı sesin düzgün olmasına dikkat ediyordu. Dizi ağrıyordu, yine kadar çok değildi ağrısı.

Çukur yerde, ya da Louise'in deyimiyle ziyaret alanında, Charles onun tam olarak nerede olduğunu kokusundan an- layabiliyordu. Bugün saçlarında çiçekler yoktu ama geçen geceki parfümün aynısını sürmüştü ve bir başka koku daha vardı – gözleri bağlı bile olsa bir oda dolusu kadın arasından seçebileceğine inandığı eşsiz ve özel bir koku. Louise Vander- kullanıyordu. Eğer bir testere dişiyle sözgelimi sağlam, çim şından yağ özünü çıkartacak olsanız bu belki de taze süt ko- ağzının tatlı, sağlıklı kokusuyla birleştğinde... evet, işte bu onun vücudunun kokusunun başlangıç notalarına yaklaşılmaya başlamıştı.

Ondan sadece yarım metre kadar uzakta haliya oturunca Lo- uise şaşırdı. Geri çekildiğini duydu. Köpek üstünü koklamaya geldi, burnunu kullanma konusunda Charles kadar tedbirli de ğil- di. Köpek, avuç içi ve parmaklarıyla tatmin olana kadar Charles pantolon ağını korumaya aldı. Köpeği itmeden önce başparmağı- nı şapırtılı bir şekilde yalamasına izin verdi.

"Oldukça inatçısın," dedi Louise.

"Ashnda değilim. Sadece kararlı ve nispeten kendine güve- nen biriyim." Charles gerindi, dirsekleri üzerinde geriye doğru

yaslandı – ve köpek geri gelmiş, dirseğini, sonra zemin boyunca
dirsekle bileği arasını ve daha sonra da bacaklarını kokluyordu.

“Ve tam olarak neye karar verdin?”

“Bir şeytanlık düşündüğüne,” dedi Charles, “oldukça zekisin ve an-
ladığını bir şekilde yalnız. Daha önce de dediğim gibi, bir bilmece.”

Birkaç saniye düşündükten sonra, “Tüm istediğinin beni
memnun etmek olduğunu söylediğinde sana inanmıyorum. Bu
tam bir saçmalık,” dedi.

Bir kolu kafasının altında geriye doğru yaslanmışken yine
güldü Charles. Serbest eliyle onu yalnız bırakmayacak olan kö-
pekle oynamaya başladı. “Tam olarak değil,” dedi. Köpeğin ku-
laklarıyla uğraşıp karını kaşırken.

“Ama kısmen öyle. Bu kısmı tartışalım işte.”

“Pekala.”

“Kendin için ne istiyorsun?” diye sordu Louise.

“Seni.”

“Sana eşlik etmemden fazlası, yanılmıyorum değil mi?”

“Ah, evet.”

“Başka bir yere sözüm var.”

“Aah, sonsuza kadar değil, sadece okyanusu geçerken.”

Bu sözler ondan tek, yumuşak bir kahkaha çıkmasına neden

oldu. “Kollarına anılmam gerek o zaman, değil mi?”

“Ah, hayır, bu eğlenceli olmazdı. Kendim için ne istediğimi
sordun. Ben de söyledim. Bunu nasıl elde etmeyi planladığımı
söylemedim.”

“Yüzünü görmek istiyorum – Bir şeyler kaçırdığımdan emi-
nim: Öyle emin görünüyorsun ki...”

“Öyleyse, bir şeyler kaçırıyorsun,” dedi, “çünkü sadece bir
aptal bir şeyden kesinlikle emindir. Ayrıca,” diye ekledi, “iyi bir
poker oyuncusu ne düşündüğünü yüzünden belli etmez. Dört du-
yun daha var. Onları kullan.”

Louise’in kıpırdandığını duydu. Karanlık birkaç saniye-
ğine muslin ve ipek hışırtılarıyla doldu, duruşunu değiştirmesi
çimen kokan, kaymak tazeliğinde, güzel bir tatlılığın ortama
yayılmasına neden oldu. Bu arada oda o kadar ışıksızdı ki bir
gölge ya da silüetin kımıldadığı bile görünmüyordu. Charles
da bu kör deneyi oldukça sevmişti. Onun nefes alıp verişini
duyabiliyor, ılık, taze kokusunu koklayabiliyordu. Bu karan-
lık alanda, oldukça tatlı, küçük ıslak burunlu bir köpekle bir-
likte sadece ikisinin olduğu bu yerde onu hissetmek ve tatmak
harika bir şey olurdu.

Sesi biraz farklı bir yerden geldi, birkaç santimetre daha aşı-
ğıdan ve daha uzaktan, sanki kolları üstüne geriye doğru yaslan-
mış gibiydi. “Gerçekten Arap mısın? Sesin öyle gelmiyor.”

“Oxford. Seksen dokuz yılı.” Neredeyse doğruduydu; Charles
İngilizce’yi Cambridge’te öğrenmişti. Üstelik, varlıklı Kuzey
Afrikalılar ve Ortadoğulular genellikle Avrupa üniversitelerinde
öğrenim görürlerdi.

Fransızca “Ve sen iyi bir poker oyuncusu musun?” diye sordu.
Fransızcası beklenmedik şekilde temizdi, alışlageldik Amerikan
aksanının izlerinden yoksundu.

Fakat Charles İngilizce cevap vererek kendini de şaşırttı.
“Fransızca’m iyi değil,” dedi. Ona neden yalan söylediğini bil-
miyordu.

“Eğitimli tüm Araplar’ın Fransızca konuşabildiğini düşünür-
düm.”

“İstemeyerek inan bana. Bu bize baskı yapanların dili. Ayrıca,
Arap dünyasında Fransızca’nın gereksiz olduğu yerler de var.”

“Mesela?”

Bir an düşünmek zorunda kaldı. “Mısır,” dedi sonra.

“Mısırlı mısın?”

“Hayır.” Tabii ki, ona ne söylediği, yalan ya da doğruyu söy-

leyip söylememesi önemli değildi. Zaten gırtlığına kadar yalana batmış durumdaydı.

Fakat sohbetlerinin gidişatına henüz eklediği bu nedensiz yalan kaşlarını iyice çatmasına neden oldu –çünkü bu dille ilgili aldatma birden çıkıvermişti ve asıl amacıyla hiçbir ilgisi yoktu. Birkaç saniye bunu düşündü, şaşırmişti, sonra boş verdi.

Verdiği cevaplar sevimli Louise'e daha inandırıcı gelmişti. Analarında bir sessizlik oldu, bunun anlamı: Louise'e meydan okumuştı; sınavların ilk raundunu geçmişti. Çıkmaz sokakları ve açmazları onun gizemlerinin bir parçası gibi kabul edilmişti, Louise bunları tereddütle kabullenmeye karar vermişti.

Bir süre yanında bir yerlerde uzanmış köpeği dikkatle izleyerek konuşmadı. Sonra birden, "Bir şeyi yanlış anlamamı istemiyorum. Yani biraz önce köpeğe derdimi söylerken: Şey, olduğum kişi olmayı seviyorum, güzel olmayı seviyorum. Çok seviyorum bunu," dedi.

"Biliyorum."

Aniden sordu, "Nasıl bir şey olduğunu biliyor musun şeyin..." Başka bir şekilde denedi, "Görünüşleriyle çok övünen insanlar için bir umut var mı sence?"

"Evet, öyle umut ediyorum," dedi, müşfik bir gülüşle.

Durakladı, sonra sordu. "Yakışıklı mısın?"

"Hiç uzak duramıyorsun değil mi?"

"Neyden?"

"İnsanların nasıl görüldüğünden?"

"Ama sen de öylesin. Bunu gülüşünde duyabildim: Görünüşünle aşırı derecede gurur duymanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun."

İçini çekti sonra kabullendi. "Kibirli olabilirim."

"Onu kontrol edebilir misin?"

"Neyi?"

"Aşırı gururunu."

"Hayır. Ama o da beni kontrol etmez."

"Açıklasana bunu."

Bu iki kelimeyi aniden söylemişti, yine de ısrarla konuşmak istediği bir konuya gelmiş gibi görünüyordu. Talebinde – Açıkla-sana bunu – yoksulluk noktasına gelen bir ihtiyaç hali vardı. Onda ki o büyük eksiklik apaçık belli olmuştu; insan ilişkilerinde iyi değildi ama buna fakir bir insanın ekmeğe ihtiyaç duyduğu gibi ihtiyacı vardı. Ve daha da rahatsız edici olanı Charles onun bu gereksinimini giderdiği bir çeşit kaynak haline geldiğini fark etti. Bu onun sadece güvenini kazanmaktan daha fazlasıydı; Louise acemice ve tartışmaya yer bırakmayacak şekilde bir arkadaşlık kurmaya cesaret ediyordu.

Kendisinden beklendiği gibi davranmayı (ve belki de tüm geçmiş, şimdiki ve gelecek sahtekarlıklarını telafi etmeyi) denedi. "Aslında," diye başladı söze, "Hissettiklerimi kontrol etmem. Kimse edemez. Ama bunlara olan tepkilerimi kontrol ederim. Ben..." İlgiyi istediği yere yeniden yönlendirmek için özneyi değiştirdi. "Sen," dedi, "eğer bunun güvenli ya da eğlenceli ya da memnun edici olduğunu düşünüyorsan, kötü davranmayı, mesela kibrine teslim olmayı seçebilirsin. Ya da bunun senin iyiliğin için tehlikeli olduğunu ya da belki de bir başkasına adaletsizlik olacağını bildiğinde kibrinin esiri olmayı kabul etmezsin. Hissettiğini hissedersin ve az ya da çok bunu kabullenirsin. Ve yapabildiğin kadarıyla yararlı olana uygun hareket edersin."

Louise birkaç saniyeliğine bunları düşünüyor gibiydi, sonra "Anne ve babam bana mutlu olmam, mutlu hissetmem gerektiğini söyler, ama bazen yapamıyorum bunu," dedi.

"Belki de sadece mutlu rolü yapmanı ve sorun çıkarmamamı istiyorlardır."

Tatlı tatlı kokan yaratık bu cümleye herhangi bir denizcinin

çıkarcak kadar yüksek ve komik bir sesle güldü. Sonra vur-
gulayarak lanet okudu. "Doğru, lanet olsun," dedi, "Kayalıkları
yememi de isteyebilir onlar."
"Evet, doğru, anne babalar oldukça katlanılmaz olabiliyor-
lar," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti. "Benimkiler kesin-
likle öyleydi."

"Gerçekten mi?" diye sordu, fakat cevap verme olanağı yok-
tu. İçten gelen, mutlu – mutluluk verici – bir kahkahaya boğuldu.
Bu, Charles'ın ondan duyduğu ilk berrak, çınlayan, çağılayan ses-
ti, derinlerinden geliyordu bu ses. Charles'ın kollarındaki tüyler
diken diken olmuştu. Ensesindeki kıllar dimdik olmuştu.

Bu arada, Charles bu masum, rastgele yorumuyla sohbetin
akışı içinde mahremiyetin ortadan kalkmasına neden olmuştu –
kaynayan su içine düşen bir midye gibi açılıvermişti Louise.

Mary onu çok sıkıyordu, yine de çok büyük, kafa karıştırıcı
bir düşkünlükle seviyordu onu. Amerika'nın Fransa'dan sorumlu
diplomatının eşi yumuşak ve keskindi, bir kedinin patisi gibi al-
dancıydı. (Charles Pia'yı bu şekilde düşününce güldü.) Louise'in
müstakbel kocasının New York temsilcisi, ki şu anda gemidey-
di, onun tek yeni arkadaşığıydı, bu Louise'i şaşırtmıştı çünkü bir
erkeğin kadınsılığa bürünmeden olabileceği kadar tatlı, geri ze-
kerliğin kadınsılığa bürünmeden olabileceği kadar aptaldı. (Charles bu kişinin
kuzeni Gaspard olduğunu fark ettiğinde kahkahayla gülmesini
zor bastırdı.)

Sevgili Louise şu sıralar onlara karşı öfke içinde olduğundan
bunu kabul etmese de anne babasına tapıyordu. Aşka değil gü-
zelliğe inanıyordu, gerçi iki insan arasında geçen derin bir dene-
yimin, bir şeylerin olabileceğini kabul ediyordu – anne ve babası
en uygunsuz zamanlarda bunun gibi bir şeyin içinde kaybolu-
yorlardı. Kendi hayatına gelince, genç Louise kendini daha iyi
anlayabileceği bir "dönüm noktası" bekliyordu. Kuşkusuz kim

olduğu, nereye gittiği ve gerçekten ne yapmak istediğine dair ka-
fası karıştı.

Charles'ın takip edebileceğinden daha uzun süre konuşup
durmuydu – ama hayvanlar ya da okul veya Paris'teki ruj renk-
leri gibi çocukça şeyler hakkında asla konuşmamıştı. Charles'ı
eğlendirmişti adamakıllı. Daha az cazip olan ise, sonunda yak-
laşan evliliği ve – bu en zor kısmıydı – şimdi kendisinden çocuk
yapması beklenen çirkin yabancı hakkında konuşmasıydı. Cinsel
süreçlerden çok da habersiz değildi. Büyümüş de küçülmüştü as-
lında. Charles onun bekaretinin çoktan tarih olduğundan şüphe-
lendi. Kesinlikle, tüm içtenliğiyle masumiyeti kaybolmuştu.

Bu noktada ısındı. Bu ukala, içini kıpırdatan genç yaratık bir-
den daha ulaşılabilir, bir yatak arkadaşı olarak daha kabul edi-
lebilir – ve hayal ettiğinden çok daha çekici – göründü gözüne.
Orada, o karanlık ve rahat yerde uzandı, köpeği kaşırken ya da
onun o tatlı tatlı kokan eteğine hafifçe dokunurken ya da ona gü-
lerken şaka olsun diye dizleri (hasta olan dizi) çarpıştığında onu
cinsel anlamda düşünüyordu belli belirsiz. Öyle büyülenmişti ki
ne düşüneceğini bilemiyordu neredeyse. Zaman akıp geçti.

Louise aniden "Ah, Tanrım. Akşam yemeğine geç kalacağım.
Annem ve babam nerede olduğumu merak edecekler!" dediğinde
saatin kaç olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ayağa kalktı. Charles da ayağa kalktı. İkisi birlikte, arkaların-
da Louise'in köpeği, karanlık yol boyunca ilerlediler.

Charles Louise'in kendi boyunun ölçüsünü nasıl kurnazca
aldığını bilseydi iki kere şaşırdı – önce heyecanlanır, sonra da
dehşete kapılırdı.

Heyecanlı kısım şu olabilirdi: Louise en koyu karanlıkta geçen
bu garip sohbetlerini harika ve bir şekilde... önemli bulmuştu.
Onun Arap'ı, eğer gerçekten buysa, teğmenin olmadığı her şey-
di: tatlı dilli, cesur, çekici ve, bu konuda şüphesi olsa da, cinsel

anlamda ateşli. Daha az heyecanlı olan kısım da şuydu: Louise Charles'ın cinsel ilgisini su gibi biliyordu, böyle ilgi gösterenleri çok küçük yaşlardan beri savuşturmuştu ve – açık büfeden seçimin yapan biri gibi – bazen de def etmemişti başından bu kişileri ya da en azından tamamen def etmemişti.

Ve işte başka bir adam, diye düşündü, denemeye değer, her gün kendilerini ayaklarına seren çok sayıdaki erkekler büfesinden alınacak ilginç ve egzotik bir lokmaydı. Zeki ve bilgeydi, daha büyüktü kendinden. Yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin etti ve bu yaş – hissettiği beceri ve güven bu yüzdendi – genç hayatında ilk kez ilgisini çekti. Teğmenin yaşındaki erkeklerle, kendi yaş aralığına yakın erkeklerle gönül eğlendirirdi hep. Farklı bir kültürden gelen bu olgun erkekle bir ilişkiyi düşünmek barika bir şekilde zevkli ve maceralı olacak gibi geldi ona.

Üstelik, Louise kafeslerin olduğu koridora adım atarken onun fiziksel görünümünün bıraktığı etkiyi hatırladı: Upuzun bir boy, geniş omuzlar, seyredilesi parlaklıkta kısacık bir gülümseme. Eğilmiş bir vaziyette etekleri dalgalanan bir derviş gibi geri geri gitmeden önce, kahvaltudan sonra koridordaki kısa karşılaşmalardan olabildiğince çok şey hatırlamaya çalıştı. Onun sert, yakışıklı yüzünü hatırlayabildiğini düşündü. Koyu renk teni, koyu ren gözleri, evet, gözleri koyu renkti değil mi? Sami ırkına özgü yakışıklılık. Ayrıca, hiç çaba harcamadan kadınları çeken bir adamın rahatlığı vardı onda. Sıradışı bir şekilde yakışıklı, varlıklı, mevki sahibi bir adamı diye karar verdi. Kendisiyle eşit biri.

Kendisini öpmesine izin verecekti. O da deneyecekti zaten. Buna izin verecekti ve, önceki tüm işaretlere bakılacak olursa, bundan hoşlanacaktı.

Bear'ın soğuk metal parmaklıklar içindeki kafesine olan yaklaşıp mesafeyi hesaplayıp koridor boyunca yürürken onun kendini yakından takip ettiğinin farkındaydı. Sonunda kapısı açık olan

bir kafes buldu. "Sanırım bu," dedi. Sonra mümkün olduğunca kaygısız bir şekilde, "Bu noktada biraz ışık kullansam iyi olur. Anahtar bulabilir misin?" diye ekledi.

Paşası ya da sultanı ya da her kimse biraz ışık kullansa iyi olacaktı anlaşılan, çünkü tam ona doğru yürüyordu. Sonra geri çekilmedi. Bu şekilde kaldılar, neredeyse birbirlerine yapışık şekilde. Kendine doğru eğildiğini hissetti, duydu ve algıladı. Ah, evet, diye düşündü. Fakat sonsuzluk gibi gelen süre içinde hiçbir şey olmadı. Sadece orada dikilip duruyordu.

Dayanamayıp sordu, "Beni öpmeyecek misin?"

Sesi, yüzünden sadece birkaç santimetre uzakta mırıltı gibi çıktı. "Hayır," dedi. "Karanlıkta bir yabancıyı öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorsun sadece, ama bu yeterli değil."

Bu cevap onu şaşırtmış, sinirlendirmişti. "Yeterli değil mi?"

"Yeterli ilgi, ilk adımı atma, bir amaç. Öpeceğimi umut edene kadar ve öpmeyeceğimden korkup kalbi güm güm atana kadar bir kadını öpmeye hevesli olmam."

Louise bu ukalalığa güldü. Hayatında daha önce hiç biri kendini öpmeyecek diye korkmamıştı. Ona arkasını döndü. Aptal. Öyleyse beklesin. Köpeği alıp kulübedeki kafesine koydu. Bear uzandı, kafesin kapısını kapatıp kilidi yuvada döndürürken ufak kemikli vücuduyla köpek, metal örgülü zemine zarif olmayan bir şekilde iniş yaptı. Çılgın Arap yanında duruyordu. Louise döndü, bir omzunu kafeslere dayadı, bu kim kimi en uzağa itecek oyununa destek vermeyi ya da boyun eğmeyi reddediyordu.

"Neye benziyorsun?" diye sordu. Cevap vermeyince, "Işıkları açacağım. Anahtar iki adım ötede. Bu oyununu daha fazla oynamayacağım," dedi.

Charles'ın kolları aşağı düştü, ellerini Louise'in beline koydu. Avuç içlerini göğüs kafesiyle kalçası arasında kıvrıma bastırdı, elleri onu nazikçe, sıcak, doğal bir uyumla sarmalıyordu. Bunun

ardından ne görünüşünü, ne ışığı, ne de karanlığı tartışmayacağına, bunları tartışma götürmeyecek konular olarak gördüğünü anlatan bir sessizlik oldu.

Karşılığında, Louise bundan kaçınmak neredeyse zor olsa da ellerini ona yaslamayı reddetti. Köprücük kemiğindeki inci diizlerini tuttu, kaydırmak için çevirdi, diğer eliyle dirseğini tutuyordu, kendini tutuyordu.

Tepesinde Charles fısıldadı, "Louise, bak ne düşündüm: Fiziksel çekiciliğinin o değişmeyen, bunaltıcı varlığından uzaklaşmak isteyebilirsin. Aslında, güzelliğin seni korkutuyor. Hakındaki hiçbir şeyin güzelliğin kadar olağanüstü olmayabileceği geldi aklına, değil mi? Yine de tatlım, sığ biri olma konusunda endişelenmen gerçeğe ulaşma yolunda ilerlediğini gösterir. Bu yüzden görsel şeylerden söz etmeyi bırak, her şeyi görünüşü açısından düşünmekten vazgeç."

"Hayır," diye ısrar etti. "Ben kör değilim ve senin için kendimi kör edecek değilim. Işık istiyorum."

"Eğer denersen giderim."

Güldü. "Gidemezsin. Seninle kapı arasında duruyorum."

"Ortadan kaybolurum. Söz veriyorum. Hayallerinde uydurduğun bir şeyden fazlası değilmişim gibi."

Louise bunu düşündü. İnatçı şey. Ama korkmuştu da biraz. Tüm öğleden sonrası öyle büyüleyici geçmişti ki, neredeyse sihirliydi. Neredeyse onu hayalinde uydurmuş gibiydi. Her neyse, boş ver diye düşündü. Onu daha sonra yakalardı. "O zaman en azından şunu kabul et: Benim görüldüğüm kadar dikkat çekicisin, değil mi?" dedi.

Charles güldü. Louise'in içinde bir şeyleri uyaran, karnında bir kıpırdanmaya neden olan alçak sesli, gürleyen kıkırdama geldi. "Köpeğin kadar inatçısın. Bunu biliyor muydun?"

"Evet. Eğer göstermiyorsan söyle o zaman."

Charles'in gülüşü derin, güzel ve bas sesindeydi; bal gibi tatlı, bulaşıcı. Ve bunu pişmanlık duyduğu bir aptallıkla – kabul edilen kibir – sonra da gönülsüz bir teslimiyetle duyabiliyordu. "Evet, görünüşü dikkate değer iki insanız biz. Işıktaki muhteşem bir çift," dedi. Sesini daha da alçalttı. "Ve karanlıkta daha da muhteşem olan bir çift." İleriye doğru eğildi.

Charles'in geniş göğsünün sıcaklığının daha yakına geldiğini hissetti Louise, nefesinin nemli sıcaklığı yanaklarındaydı.

Kalbi güm güm atmaya başladı Louise'in. Yukarıya kadar çıkıp onun dudaklarına dokunması için boğazında bekliyor gibiydi kalbi. Nabzının attığını boynunda hissedebiliyordu. Dudakları kendi kendine aralandı, beklentiyle küçük bir "Ah" sesi çıkardı.

Charles alt dudağını ıslattı, dilinin dokunuşu hoş ve şaşırtıcı şekilde özel geldi. Hafifçe genç kıza doğru üflledi, heyecan yüzünden kızın dudakları hem ılık hem de soğuktı. Sonra yanağına doğru mırıldandı, "Hâlâ yeterli değil," ve geri çekildi.

Louise'in ağzı, yüzü hissettikleri yüzünden karnıcalanıyordu; eksik, tuhaf. Daha fazla temas istemişti, bunun eksikliğini mide boşluğuna kadar hissetti, karnının aşağılarında bir şeyler takla atıyordu sanki. Yüzünü sıcak bastı birdenbire. Olduğu yere çakılıp kaldı, neler olup bittiğine inanamıyordu.

Aklı başında değildi. Kontrol altında değildi. Bir tarafı aşırı sevinmişti buna: Gerçekten eşit, kendisi kadar sert oynayabilecek bir arkadaş bulmuştu! Bir tarafı da kıyasıya şikayet ediyordu: Kendi isteklerini Louise'inkilerden daha çok düşünen adi, ne yapacağı bilinmez herifin tekiydi!

Mırıldanmaya devam etti. "Bu gece yarısı. Saçına yaseminlerimden bir dal koy, sonra tatlı ağzın tam böyle açıkken yine bana gel" – parmağını dudaklarının üstüne koyup içine dokundu bir an, parmak ucu dişinin kenarına geliyordu – "sonra, eğer gerçekten, ama gerçekten öpmemi istersen, seni öperim. Ya da, tereih

senin, sadece konuşuruz." Eğlendiğini belirten yumuşak bir ses çıkardı. "Evet. Sadece konuşacağımızı söyle kendi kendine." Sonra gittiğini fark etti.

Louise ölümlerinden zayıf bir esintiydi. Sonra gittiğini fark etti. Ketten kaynaklanıyordu. Ne yapıyordu? Louise ışıklara doğru koştu, etradan onun çıkabileceğini düşünmemişti. Kaşlarını çatı. Birkaç adım arkasına atıldı. Işıkları açtı. Hemen tepesindeki iki armatür ışığa boğuldu, kulübelerin ön kısmını aydınlatı, burada, armatürlerin yarısından fazlasının çalışmadığı, karanlığa doğru giden iki kafes sırası arasında parke döşenmiş bir yol vardı.

Arap, koridorun karanlık ucunda gözden kaybolurken Louise sadece ince yün ve ipekten yapılmış rengarenk kumaş parçasının süzülerek uçtuğunu görebildi. Sonra ani ve olanaksız bir biçimde serin bir esinti odaya giriverdi. Güçlü, nemli bir rüzgar elbisesinden bacakları arasına girdi. Tanrım, köpekler için kullanılan yürüyüş yolundan çıkacaktı dışarı. Koridor boyunca arkasından koştu, bir yandan da bağıırıyordu.

"Öpme o zaman beni!" dedi. "Bir sürü kişi var bunu yapacak!" "Hem yüzüne bile bakılmayacak canavarın teki olabilirsin. Bundan emin bile alamıyorum. Beni öpmeni istemiyorum."

Kapıyı geriye doğru savrulurken yakaladı, sonra iterek çiseleyen yağmurun altına çıktı. Güverteye yürüdü, gemi ayaklarının altında hamleler yapıyordu. Bir anlığına tüm yağmuru yüzüne yedi, sonra sırtına - ve sinir bozucu bir şekilde sadece daha fazla bulanıklık görmüş, görüş netliği daha da kötüleşmişti. Karanlık gökyüzü çok yakındaki siyah bir tavan gibi görünüyordu. Ayın loş ışığı dokunulabilecek kadar yakındaydı sanki, alçaklardaki mor-siyah bulut katmanlarının arkasında bir ışık halkasında yüzüyordu ay. Güvertede, bu gökyüzünün altında kimse yoktu. Hiçbir şey. Her yön, gemi bacalarının hantal, devasa iskeletinin

aşağısında bilinmezliğe doğru kaybolup gidiyordu. Önünde bun-
lardan ikisini görebiliyordu, belli belirsiz görünen hayaletler gi-
biydiler, ağızları kendi siyahlıklarını püskürtüyordu. Kulübelerin
arkasında iki tane daha olduğunu biliyordu. Bunları saymazsak
geniş güvertenin tamamı küpeştelere açılıyordu.

Louise geminin yalpalamasının onu ileriye doğru, tirabzanlarda tutunabileceği en yakın yere doğru taşınmasına izin verdi. Buradan, altı metre aşağıdaki güverteye baktı. Tehlikeli bir yüksekti. Sonra geminin pruvasına doğru bakarken – eğer birisi tirabzandan atlayıp, aşağı sarkarsa, sonra lüks süitlerden birinin özel terasına düşerse – ön tarafta bu mesafenin bunun yarısı olduğunu fark etti.

Olayların bu şekilde olduğunu düşünmüştü. Şahi ya da sultanı (muhtemelen sahip olmadığı tüm olası Ortadoğulu unvanlarını düşünmek Louise'i eğlendiriyordu.) gemi boyunca koşmuş, sonra da evine zıplamıştı. Geminin bir sonraki anı yana yatmasında dengesini kaybetmesi de tuz biber ekmişti olanların üstüne. Kaydı ve tirabzanı yakaladı.

İnci kolyesi tirabzanlara vurarak şıkırtılar çıkarıyordu, tirabzanı sıkıca kavradığında incilerin bir dizisini de sıkıca tutmuş oldu. Boynunun arkasında bir şeyin öne doğru sertçe itildiğini, sonra da bu boncuk dizisi kopunca rahatladığını hissetti. Siyah inciler birden dağılıp her yere uçtu. Bir aşağı bir yukarı zıpladılar. Güverte boyunca ihtişamla güverteden aşağı, diğer güverteye düştükleri gibi her yöne yuvarladılar – ıslak gece hızla dökülen sedefli boncukları yuttu, yuvarlanma ve şakırtı sesleri okyanusun ışıltısıyla neredeyse anında bastırılmıştı.

Louise elinde ıslak iple, elbisesi sırlıklam, saçları berbat bir halde ve en uzun dizisi tamamen kayıp olan çok sıralı bir kolye taktığı, belli belirsiz acıyan boynuyla kalakalmıştı.

Bölüm 9

*Amber, bir kalamın ağzı ya da bir mürekkep balığının serri
gagaları ispermeçet balinasının mide zarını tahriş ettiğinde
sindirim gücünü kullanarak oluşmaya başlar.*

*Harcourt Prensi Charles Harcourt
Amberin Doğası ve Kullanım Alanları Üzerine*

Charles'ın güzel kadınlara özel bir düşkünlüğü vardı. Aşırı düşkünlük de diyebilirdi bazıları buna. Hangisi olursa olsun, eğer bu tercihi analiz edecek olsaydı (ve bunu yapmamaya çalışmasına rağmen son birkaç yıldır zaman zaman anladığını bildiren ufak yıldırımlar düşüyordu aklına). Bu, muhtemelen insanların onun çirkin olduğunu düşünmelerinden korkmasıyla ilgili olurdu. Koluna güzel bir kadın takıp gezmek kendinin de göze hoş görünmek zorunda olduğunu söylemenin bir yolu gibiydi; yoksa cennetten inen bir tanrıça nasıl onun yanında dururdu? Nedeni ne olursa olsun, enfes görümlü dişiler üzerindeki cazibesi efsane olmuştu – bunun yanı sıra bu kadınlarda gereğinden fazla başarılıydı, bu başarı onun hem laneti hem de medarı iftiharıydı.

Yaşadığı yerdeki insanların çoğu Pia'nın onun metresi olduğundan şüphelenmişti mesela. Bu bağlantı Charles'ın Fransız Rivierası'nda baştan aşağı parlamasını sağlamıştı. Burada en çok aranan güzellikle gezip tozmak, zevk sahibi ve maceraperest ol-

duğunu gösterir ve bu da kişinin kendi cazibesine yansır. Diğer yandan, Pia çok düşünceli bir kadın değildi.

Mesela, o gece aradığında Charles akşam yemeğini yediğini söylemiş ve nazikçe yarım saat içinde tekrar aramasını istemişti. Onun cevabıysa yemeğin boğazında kalmasını dilemesi ve telefonu suratına kapadıktan sonra ölüp masaya yığılmasını istediğini söylemesiydi. Bir eliyle telefonun uzun kısmını, diğeriyle de parazit yapan kulaklığını kavramış, salonunun dışındaki antrede ayakta duruyordu. Bir süre sonra, içini çekip görev duygusuyla onu geri aradı. Eğer bu kadar sinirliyse, ikna etmeye...

Ancak, bir sonraki küçük sohbetleri daha iyi gitmedi. Pia eklemeler yaparak başladı, "Söylemek istediğim şey, benim evli olmaya iznim var ama senin yok."

Charles çatalını randevu defterine sapladı, sonra çalışma masasının sandalyesine oturdu. "Pia, sen de alışsan iyi olur: Onunla evleneceğim. Bunu yapmam için bir sürü yüreklendirici sebebim var," dedi.

"Pekala, yedekte beklettiğin kadın olmayacağım."

"Neden olmayacakmışın? Ben iki yıldan fazladır yedekteki erkeğim ama."

"Aynı şey değil, sen de biliyorsun."

Güldü. "Hayır, bilmiyorum. Aynı şey."

"Hayır, hayır, hayır, değil," diye itiraz etti Pia. "İki kadına sahip olmak için entrikalar çeviren erkekler korkunç, ahlaksız heriflerdir ya da daha da kötüsüdürler."

Tekrar güldü. "Daha da kötüsü?"

Cevap vermedi.

"Peki ya iki erkeğe sahip olmak için entrikalar çeviren kadınlara ne denir?" diye sordu.

Pia cevap olarak burnundan soludu, sonra hat yine klik sesi çıkarıp kapandı.

Kendini sakinleştirmesi için birkaç dakika geçtikten sonra yine aradı onu. Oldukça makul bir şekilde olduğunu düşünerek sordu. "Neden akşam yemeğinde herkesle beraber değildin? Nasıl hissediyorsun?"

"Berbat," dedi. "Öğle yemeğimi kustum. Midem öyle bulanıyor ki ayakta duramıyorum. Bu gemiden nefret ediyorum."

Tereddüt etti, sonra nazik olmayan bir soru sormaya cesaret etti. "Son adet ne zamandı?"

"Adetim şimdi. Kramplarım da var."

"Ah, şey, bu iyi. Yani üzgünüm." Beceriksizce açıklama yaptı. "Yani krampların için. Sana getirebileceğim bir şey var mı?"

"Evet. Louise Vandermeer'in başı, sorun olmayacaksa eğer." Anında sinirlenerek, siyah ahizeye doğru bağırdı. "Bence Louise onu kullanıyor. Sen de kendininkini kullan: Bana bununla saldırmayı kes. Somurtmalarını ve sinir krizlerini de bırak artık."

Telefon hattı yine kesildi.

Charles tekrar yemek odasına gitti, yemeyi denedi fakat süütün içinde amaçsızca dolanmaya başladı, ne yaptığı konusunda emin değildi ve kendini neyin rahatsız ettiğini bilmesine de huzursuzdu. Telefon tekrar çaldı. Bu kez açmadı. On iki kereden fazla çalıp durdu, sonra tekrar çalmaya başladı. En sonunda telefonu açmak için gittiğinde randevu defterinin sırtına doğru yaslanmış siyah bir inciye fark etti. Bunu Louise'le buluştuktan sonra bulmuştu, ardından Louise onu her yerde arayıp durmuştu (halbuki yakın-lara bakması gerekiyordu –kulübenin açık kapısının gölgesinde dikiliyordu.)

Charles oturup alıcıyı kaldırdığında bu çaldığı tek siyah inciye düşünüyordu.

Pia, bir merhaba bile demeden ince, sinirli sesiyle konuşmaya

başladı, "Ama bu kıza kur yapacak zamanı nasıl buldun anlamıyorum."

"Ben yapmadım. Babası kur yaptı bana." İnciyi parmaklarında çevirip ışığa doğru tuttu. Büyüklüğü sıradan inciler kadardı, fakat bunların bir korsan hazinesi olacak kadar çok sayıda, Louise Vandermeer'in boncuklarla bezenmiş bir zırh kadar sert olan göğsünün kıvrımlarından aşağı sarktığını hatırladı.

Verdiği cevap parazitli bir sessizlikle karşılandı. Sonra, "Ve sen de hiç tanışmadığın bir kıyla evlenmenin iyi bir fikir olduğunu düşündün?"

Sandalyede arkasına yaslanıp inciyi masaya koydu, esprili halini korumasının daha iyi olacağına karar verdi. "Hayır," dedi. "Aptalca olduğunu düşündüm. Ama yazmayı sürdürdüler. Onları kırmaktan korktum."

"Bundan biraz bahsetmiştin bana. Bunlar özel vagonlarında New York'tan Miami'ye kadar sana yemekler, şaraplar ikram eden insanlar değil mi?"

"Evet."

Pia burnunu çekti. "Ama ne zaman? Nasıl?" diye sordu. "Sen ve ben New York'tayken sen" – kelimeyi telaffuz etmeyerek bunun doğru olmasını engelleyebilirmiş gibi söylemekten kaçındı – "onunla yakınlaşmadın, değil mi?"

"Hayır, Roland geri gelip seninle birlikte üç günlüğüne New York'u gezmeye gidene kadar değil." Bir şeyler söylemesini bekledi Pia'nın. Parazit. Hafif bir esinti. Derin bir iç çekti. "Gözünde canlandır bir," dedi: "İki hafta boyunca Vandermeerler tarafından dünyalar teklif edildikten –dünyalar, ama sen hariç – ve reddettikten sonra, yine de kralmışım gibi davranıldıktan sonra New York'a geri dönerim. Sen ve ben Roland Washinton'dayken birkaç günlüğüne rahatızdır. Sonra o New York'a erken döner. Bu yüzden, tüm arkadaşlarımıza ben bir önceki hafta Fransa'ya

dönüşüm gibi numara yaparız, bu yüzden bana refakat edecek ismin bile olmadan bir otel odasına tıklır kalırım, sen planladığımız üç 'sürpriz' gün yaşarken – sana Tiffany'den kahrolası bir mücevher bile alırsan ben kimsenin beni tanınamasını umut ederek yaşarım. Ben bir başıma, sıkılmış ve kızgın bir halde otel odasından oturuyorumdur – ve oldukça ilginç bir seçenek yüzüne bakıp durmaktadır.

"Bu yüzden seçeneklerimi denemeden geçirdim. Memlekete benim adıma Vandermeer'leri beni ziyaret etmeleri ve ilişkileri yeniden başlatmak için bir telgraf gönderilmesini istediğimi bildiren bir telgraf çektim. Nice vasıtasıyla verdiğim cevabım bir başka telgraftaydı, New York'taki kuzenim Gaspard'a benim adıma evlilik sözleşmesini imzalaması için vekalet veriyordum. Öncülen sözleşme kısa ve özdü ve o da iki kez telgraf çekilmişti – Nice'e ve sonra diğer tarafa. Vandermeer bir köşeye çekilmeyi düşündüğünü ve damadı olarak bana her şeyi verebileceğini, işleri bırakıp emekliye ayrılacağını söyledi, gerçi deyim yerindeyse oldukça fazla bir 'emekli maaşı' istiyor. Yine de harika bir teklifti bu. Gaspard iki gün önce sözleşmeyi imzaladı. İşte böyle."

Uzun bir sessizlikten sonra, sessizce, "Telgraflara ufak bir servet ödedin ve kendini o kadar kastın, tüm bunlar hiç görmediğin bir kızla evlenerek kendini satmak için miydi yani?" dedi.

Charles sessizleşti. "Tam olarak değil." Kabulleniyordu. "Oraya gittiğim ilk gece evlerinde bir tablosunu gördüm." Kendini savunarak ekledi, "Aptalcaydı gerçekten. Bunun zengin anne babaların evlatlarını güzel göstermek için yaptırdıkları tablolarından biri olduğunu sandım. Bilirsin: İdealleştirilmiş, kişiyi olduğundan daha güzel gösteren türden tablolar. Onun daha çarpıcı, daha güzel olabileceğini bir an olsun düşünmemiştim."

"Daha güzel? O bir çocuk, Charles."

Parmakları dalgın bir şekilde inciye buldu yine. "Louise Van-

dermeer seksen yaşında da güzel olacak. Bu onun içine işlemiş, gözlerinin şekli, saçının yapısı..."

"Onu çekici buluyor musun gerçekten?"

"Estetik bir şekilde."

Nefesini bıraktı öfkeyle. "Bir erkek olarak, olgun bir erkek olarak Charles, on sekiz yaşındaki çok bilmemiş, şımarık bir çocuğu fiziksel olarak çekici buluyor musun gerçekten?"

Belki yalan söylemeliydi. Pia'yla yüz yüze konuşup suratını görebiliyor olsaydı söyleyebilirdi. Ama antredeki masasında oturup başparmağıyla işaret parmağı arasında siyah bir inciye yuvaldattığı seçenek aklına bile gelmedi. Basit bir şaşkınlıkla, "Evet. Kesinlikle," dedi.

Pia bu kez telefonu kapadığında, ses öyle yüksek çıktı ki Charles irkilip kulaklıktan geri çekilmek zorunda kaldı.

Yarım saat sonra Pia tekrar aradı. Sesi ahizeden hücum ederken ağlıyordu. Ulumaya benzer hıçkırıqlarla, "Sonuna geldik. Eğer onu hemen bırakmazsan sonsuza kadar ayrılıyoruz."

"Gülünçleşiyorsun, Pia. Karaya ayak bastığımızda bu yaptıklarından pişman olacaksın. Hastasın ve keyfin yok."

"Evet." Birkaç saniye, birbiri ardında gelen hüngürtü ve hıçkırığa yakalandı. "Senin zamparalığından bıktım."

Charles güldü. "İki yıl içinde, senin yatağından ayrılmadım hiç, seni sevdim ve onurlandırdım ve ondan fazla kere evlenme teklif ettim sana."

"O zaman tekrar teklif et."

Charles gerildi, sonra sordu, "Roland nerede?"

"Yanımda, uyuyor."

Kahkaha attı – her ne kadar saklamaya çalışsa da iç rahatlamasıydı bu.

Kendi hissettikleri dışında her şeye karşı ihmalkar olan Pia

asıl söylemek istediklerine döndü. "Eğer şimdi ondan vazgeçip bu sorunu halletmezsen – kızın ailesine burada, geminde, senin o dolambaçlı telgraflarından birini çekmezsen – biz ayrılırız Charles. Sonsuza kadar bitmiş olur."

Oldukça sakin bir şekilde, kendi söyledikleri geldi kulağına. "Pekala Pia. O zaman ayrıldık sonsuza kadar."

Bu kadar basitti. Charles telefonu kapattı, ahizeyi yerine yerleştirdi. Bir an parmaklarını masaya vurdu, teselli edilemeyecek, perişan bir halde kalmış gibi hissetmeyi bekledi. Fakat sadece büyük bir sıkıntıdan kurtulmuş gibi hissediyordu, çok uzun zamandır hissettiğinden kadar daha özgür ve daha iyi. O ve Pia ayrılmıştı. Bitmişti. Bunun onu yerle bir etmesini beklemek yerine durduğu yerde doğruldu ve kendine bakarak çaba harcamadan gerindi.

Masanın üzerinde bir inci vardı. Bir süre aylak aylak kitaplarının, notlarının ve formüllerinin, programının ve randevularının üzerinde gezdirdi bunu. Sonra inciyi pantolon cebine koyup diğer eliyle sayfaları aceleyle çevirmeye başladı. Bu küçük odanın loş ışığında ayakta durup, gözlerini kolonlardan aşağı gezdirir ve ekleri ve geleceğinin dipnotlarını okumak için kafasını yana yatırırken Charles, Louise Vandermeer'le sadece bu iyi bir anlaşma olduğu için değil, fakat çok tahmin edilemeyecek bir nedenden dolayı da onun kocası olmaktan mutlu olacağını fark etti: Onu kucaklamayı öyle şiddetle istiyordu ki teni seğiriyordu; onu düşününce tesisleri, hareket kolu çalışan bir yayık gibi güm güm vuruyordu. Ve sadece bu yoğun sezgiyi kabul etmesi bile Charles'ın nehirден kütükleri kaldırabilecek güçte bir ereksiyon yaşamasına neden oldu.

Bu genç kıızı görüşünün bulanıklaşacağı noktaya kadar istiyordu. Onu çıplak, bir inci kadar yuvarlak uzuvları ve pırıltılı teniyle hayal edebiliyordu. Cazibeli Dişiler Komitesi'nin oy ve-

rehilen tek üyesinin ufak aklında başka bir kadın yoktu. Soluk renkli omuzlardan... narin genç bir bedenden yerde kumaştan bir havuz oluşturacak bir elbisenin düşmesiyle oyunu saydırma-ya hazır, esas duruşta bekleyen pantolonun içindeki üyeydi bu.

Vay canına, hayal gücü bu özel kişi üzerine dalıp gidiyordu. Neden? Charles merak etti. Bir çeşit gecikmiş, şehvetli, delişmen bir ergenlik hevesi yaşadığından şüpheleniyordu; tüm bu gecikme özellikle merak uyandırıcıydı. Şimdi düşününce gençliğinde süzdüğü bir kıızı hatırladı, Louise'le karşılaştırıldığında geri zekalının tekiydi, ama güzellik aynıydı. Bu kız – hatırladığı kadarıyla Ginette – kilise ayininde yanında oturmayı reddetmişti. Bir soru dışında onunla hiç konuşmamıştı. (Bu sandalye boş mu?)

Kız onu zekadan yoksun bir cevap dışında herhangi bir kelimeyle onurlandırmamıştı hiç. (Hayır, şey, evet, dolu; yani birisi gelir gelmez dolu olacak, bir dakika içinde.) Bunu düşündükten sonra çabucak ve korkarak Ginette'in "çok genç", "aslında bir bebek" olduğuna kanaat getirdi. Charles'a daha olgun biri gerekti. Ve bu yüzden pek çok şekilde buna ulaştı. Fakat, şehirdeki en tatlı kızın arkasından koşmak için kendine güveni yoktu on sekiz yaşındayken.

Şimdi bir şeyleri düzeltiyor gibiydi. O eski doyumunu yaşıyordu. Çünkü uzun zamandır gördüğü en tatlı genç kadın ondan hoşlanmıştı; bundan emindi. Ve olayın gerçekleşmesi garanti altındaydı. Burada, gemide başaramasa bile, Fransa vardı, bir evlilik ve gerdek yatağı. Tanrı'ya şükür!

Pia? Charles bir kez daha yokladı kendini. İki yıl boyunca çok fazla öfke, özlem ve umut. O olgun mu, diye merak etti. Özellikle değil. Fakat, dünya zevklerine düşküncü ve deneyimliydi ve bir sürü şey hakkında bilgisi vardı. Peki onu kaybettiği için berbat hissediyor muydu?

Hayır, o... aç hissediyordu. Akşam yemeğine ne olmuştu? Charles yemek odasına geri döndü, oturup münasebetsiz telefonların ilki geldiğinde didikleyip durduğu şeyi yalayıp yutuverdi: Büyük bir enginar, hintpirincinden bir tepecik, tane karabiberli bal ve kaymakla terbiye edilmiş sülün, salata, sonra taze armutla yapılmış tatlı, üç çeşit peynir ve iki bardak sauterne şarabı. Yemek oda sıcaklığındaydı ama kusursuz bir şekilde lezzetliydi. Aslında harikaydı. Bundan sonra, kendine bir şişe şampanya istedi. Kesinlikle bir şeyleri kutluyor gibi hissetti.

Bölüm 10

... oysaki amber deniz yüzeyi dışında hiçbir yerde bulunmaz.
Herman Melville
Moby Dick, Bölüm 20
1851

Neredeyse altı yüz birinci sınıf yolcu arasından aşağı yukarı elli kişi gelmişti akşam yemeğine. Mary bile odasında kalmıştı. Masada oturan yaşlı teyzenin dışında Louise sadece bir kişiyi daha tanıyordu. Yemeğin sonunda peynir ve meyve servisi yapılana kadar ortalıkta görünmeyen Pia Montebello. Gerçi yaşı takta kalsa daha iyi olacakmış gibi görünüyordu. Suratı bembeyazdı, bir ton makyajla saklamaya çalışsa da gözleri şişmiş ve kızarıktı. Yine de Louise'in grubunun en uçtaki tarafına katıldı, burada bir banker, Standard Oil'in ortaklarından biri (Rockefeller anne babası fırtınanın çalkantısına kurban gitmiş küçük bir oğlan çocuğunu antreden yemek salonuna getiren, cemiyete mensup bir yaşlı kadın vardı.

Yemek salonunun uzun pencerelerinin dışında yağmur okyanusa öyle sert düşüyordu ki, Louise yanında oturan adamı duymakta güçlük çekiyordu (genç bir doktor ve balayındaki yeni evlilerin damat tarafı). Yağmur güverteleri dövüyordu. Pencerelere doğru çarpıyordu. Camdan eşyaların, porselen üze-

rindeki gümüşlerin her zamanki şingirti ve çınlamalarını, yu-
moşatıp çırtı ve mor bulutların soluk karaltıları hareket ediyordu.
kendisi, gri ve mor bulutların azalarak beş kişilik bir gruba düşmüş-
İçeride, akşam orkestrası azalarak beş kişilik bir gruba düşmüş-
tü. Yağmurun gürültüsünün üstüne Brahms ezgileri periyodik
olarak yerinde, acıklı keman kısımlarından diyezlerle geçmesiy-
le geliyordu kulağa.

Bu arada herkes kaptanın masasına oturmuştu, genellikle or-
tada görünmeyen kaptan bu gece moral vermek için oradaydı.
Herkes şampanya ısmırladı. Su gibi tüketildi şampanyalar. Bu
hafif çakarkeyf kahkahalar dışında, fırtınadan etkilenmeyen bu
insanlar görgü kurallarına bağlı kaldılar. Tertemiz beyazlar için-
deki kaptan, siyah frakları; kaskatı, kolalı beyaz gömlekleriyle
tastamam akşam yemeği için giyinmiş erkeklerle cömertçe laf-
lıyordu. Kadınlar da aynı şekilde resmîydiler; saten ve danteller
içinde, kolları ve boyunları kapitalist kocalarının kazançlı ortak-
lıklarının ganimeti olan mücevherlerle doluydu – sıkıcı derecede
aynı cinsten insanların oluşturduğu bir gruptu, ortalıkta Arap biri
görünmüyordu.

Louise'e göre, bu geceki yemek salonu – tüm gemi – New
York'un şaşıaşı Yukarı Doğu Kısmı'ndan çekip çıkarılmış, son-
ra da daha şahane bir orana sahip gerçeklik üzerine yüzmeleri
için bırakılmış ufak bir kova dolusu yapay zarafet gibi görün-
üyordu. Fırtınayı gerçekten sevmişti. Sırtını sandalyesine doğru
itip, sonra ileri savurmasından hoşlanmıştı. Sohbetleri bastırma
gücünü, müzikten daha yüksek sesli kreşendolarla gürlemesini
sevmişti. Su üstünde gitmeleri, dışarıdan güm güm vuran doğa
güçlerinin nefes kesen canlılığı hayatı biraz olsun daha cazip
hale getiriyordu.

"Biliyorsunuz, hepimiz ölebiliriz," dedi bir noktada. Buradan
'eğer bu yeryüzündeki son geceniz olsa ne yapardınız?' oyununu

başlatmayı istemişti. İçini romantik-hastalıklı bir merakla doldu-
ran bir fikir.

Burada, bu iyi aydınlatılmış, iyi yemekleri olan, kuru, sıcak,
güvenlikli yerde bu, bir salon oyunundan fazlası değildi.

Ancak, oyun ya da değil, sohbet öyle birdenbire durdu ki
söylediği şeyle, hemen klasik cevaplara, kibar ilgisizliklere geri
döndü Louise. Tatlılar geldi. Kahve. Bu akşam da önceki bin tane
gibi geçiyordu, berbat bir şekilde beş saat önceki çay vakti gi-
biydi. Ondan önceki öğle yemeği, ondan önceki kahvaltı, geçen
akşam yemeği gibi, sonsuza kadar böyleydi.

Ve tabii ki, Louise'in nakaratında bazı değişiklikler oluyordu,
mesela: Tatlı boyunca genç doktor-damat ona bir şeyler söylemek
için çabaladı durdu, kısmen çevrenin müdahalesinden, kısmen de
söylemek istediği şeyden utandığı için tereddüt ediyor, kekeli-
yordu. Sonunda, havanın daha az sessiz olduğu anlardan birinde,
göğsünden ağır bir yük kaldırıyormuşçasına şöyle dedi, "İnsanlar
bunu her zaman söylüyorlardır size... Yani, karıma tapıyorum
ama... tamamen objektif olursam, tabii ki... görünüşünüz, şey,
siz, ah, şaşırtacak derecede güzelsiniz..."

Louise "Teşekkür ederim," deyip, kremayı kahvesine karış-
tırdı.

Masanın karşısında oturan ve tüm yemek boyunca neredeyse
kesintisiz bir şekilde ona bakan küçük çocuk – altı yaşlarında ol-
mahıydı – ekledi: "Öğretmenim bana hep masallar okuyor. Merak
ediyordum da. Siz bir tanrıça mısınız?"

Louise ona gülümsedi. "Evet," dedi. "Ve fırtınayı getirdim.
Bu yüzden iyi bir çocuk ol, yoksa bu gemiyi dibe yollarım."

Çocuk masum bir şekilde kafasını salladı, onun asil ölümsüz-
lüğüne takdir ediyordu.

Bayan Montebello sonunda Louise'in dikkatini çektiğinde,
hepsi ayağa kalkmış, balo salonuna gitmeyi iptal edip bu sessiz

sinema oyununa devam etmemek için hazırlanıyorlardı. Diğerleri ayakta dikilirken, Louise masanın etrafında adeta koştu. Dört sandalye aşağıdaki yere oturmaya zorlanmıştı, Louise'in Pia yokmuş gibi davranmasına yetecek bir mesafeydi.

Yine de, Pia Louise'in kolunu yakaladı.

"Tatlım," dedi. "Charles Harcourt..."

Louise ona baktı.

"Evleneceğin prens, değil mi?"

"Evet."

"Onu tanırım."

Louise gözlerini kırıştırdı, nasıl bir cevap vereceğinden emin değildi. "Bu sabah bir sürül soru soran biri için, bu gece fazla bilgisi sahibisiniz."

"Evet," dedi şeytani, birazcık da cadı gibi bir gülümsemeyle. Kadın kesinlikle berbat görünüyordu. Hasta, kızgın, aksi. Bir şeyler söylemeden önce bekledi biraz. "Birisi anlattı bana. Bir prens. Sonra düşündüm. Yani, kaç tane Fransız prensi var ki?"

Louise boş gözlerle baktı, "Birkaç tane, yanılmıyorsam."

"Peki neye benzediğini bilmek istemiyor musun?"

"Zaten biliyorum. Annem ve babam onun yanında epey zaman geçirdiler."

"Ben de," dedi kadın anlamlı anlamlı.

Ne söylüyordu böyle? Aman Tanrım. Louise'in aklına geldi: Müstakbel kocasının bir metresi vardı. Ya da önceden vardı. Ya da biriyle sıkıntı yaşıyordu. Bununla. Amerikan diplomatik çevrelerinin Bayan Montebello'su Harcourt Prensi'yle yatmıştı ve o Louise'in bunu bilmesini istiyordu.

"Belki de, neye benzediğini duymak istemezsin?"

"Nasıl görüldüğü hakkında iyi bir fikrim var." Fakat kadın ona söyleyecekti nasılsa, bu kesindi. Louise içini çekip, "Pekala, neye benziyor?" dedi.

"Şey, o harikadır."

Louise kaşlarını çatı, sonra bu yeni yoruma gözlerini kırıştırdı.

Bayan Montebello devam etti, "Cüsselidir, kaslı ve gösterişlidir ve saldırgandır iş şeye gelince..." Aniden güldü, sanki söyledikleri şakaymışçasına.

"Neden, daha önce hiç aklıma gelmedi ki," dedi, "ama sanırım oldukça korkutucu olabilir, yani, genç bir kız için..."

Bir bakire için demek istedi. Louise bu kadının cüretinden afallamış ve ipnotize olmuştu, gerçi bilginin kendisi o kadar etkileyici değildi. Yani, onun müstakbel tek gözlü kocası oynamak için oldukça yaşlı olsa da – Bayan Montebello en az otuzunda olmalıydı – çekici bir arkadaş bulacak kadar zengin ve güçlüydü demek. İyi. Öyleyse bu kadın, Louise'in kendini nahoş bulduğu alanlarda Charles'la ilgilenebilirdi.

Bayan Montebello bir şeyler söyleyecek gibi görünüyordu. Fakat bu alanda daha fazla fesatlık olması kesintiye uğradı.

Herkes aynı anda duymuştu: Dışarıdan, denizden yüksek, küt bir ses duyuldu ve geminin tüm iç kısımlarında, yukarısında, aşağısında yankılanıyormuş gibi geliyordu. Odanın içinde duvar kaplamaları titredi. Yemek salonu iskeleye doğru, sestən uzaklaşarak yan yattı, odanın ön tarafında başlayan, yavaşça geminin kıç tarafı boyunca ve buranın aşağısında ilerleyen alçak sesli, ağıt gibi bir gıcırta boyunca bu halde kaldı.

Tüm sohbetler, müzik, nefes alıp verişler bile bu süre boyunca durdu – beş ya da altı saniye. Sonra gürültü başladığı gibi aniden kesildi ve gemi düzeldi.

Biri inledi. Masanın uzak ucunda oturan bir kadın ağlamaya başladı. Hiç şüphe yoktu: *Concordia* bir şeye çarpmıştı.

Bir saniye sonra odadaki elektrikler gitti. Curcuna. Louise insanlar çılgınlık atmaya başladığında sadece olduğu yerde durdu. Bir

adam ona çarptı. Birkaç kişi masa etrafında koşuştururken onu yuna itti, ardından duvara doğru itilip, buradaki bir aynaya yaslandı. Filika dendiğini duydu, bir adam, "Kadınlar ve çocuklar filikalara," önce. Geçmelerine izin verin. Kadınlar ve çocuklar filikalara," dedi. İki ya da üç dakika boyunca herkes kendini hazırlamaya çalışıyordu. Sonra, şaşırtıcı bir şekilde salonun uzak ucundaki ışıklar geri geldi, salonun yarısı hâlâ ışsızdı – fakat aniden aptalca bir panik hali olduğu anlaşılan bu durumun ortasında kalmış insanların birbirlerine uzun uzun bakmalarına yetecek kadar ışık vardı.

Kaptan ileri atıldı. "Herkes yerine otursun. Ben kaptan köşküne gidiyorum. Ne olduğunu söylemesi için hemen birini göndereceğim." Sonra ayrıldı.

Bazıları oturdu. Louise aynanın kalın, derin oymalı çerçevesini tutar bir şekilde duvara yaslanmış olarak kaldı. İşte orada bir şeyi fark etti: Gerçek ölüm fikri çok da çekici değildi, hiç mi hiç oyun gibi değildi. Ve o – o – bir tanrıça değildi. Ölümlüydü o. Eğer bu gemi köpüklü denizde ortadan kaybolursa, kendi de ölürdü.

Louise, kendine güvenen Louise, soğukkanlı Louise hiç tahmin edilemeyecek bir tepki verdi. Çok gencim, diye haykırdı aklı. Daha yapmak istediğim bir sürü şey var. Şehirdeki birkaç gezinti ve Montreal'a yaptığı rezil edilmiş geziden başka yetişkinlikle uzaktan yakından alakası olan hiçbir şey yapmadım; bu sınırlandırılmış hayattan dışarı çıkacak hiçbir şey yapmadım. Bir tür sinir krizi geçiriyordu. İlginç bir kişi olmadım. Sevimli olmak dışında! Ama olabilirim, bundan eminim. Bir daha gözden geçirdi düşündüklerini. Hayır, kendim olmak istemem ilginç değil ve onun kim olduğundan bile emin değilim! Dünyayı deneyimlemek, keşfetmek istiyorum, öğrenmek istiyorum, hangi parçası ben, hangi parçası değil...

Louise titremeye başladı, dizlerini titreten bir sarsılma değil-di, kasları seğiriyordu, ciğerlerine kadar giden ve durmayan ısı-rarcı bir ürpermeydi bu.

Kaptan birini göndermedi ama kendi gelip "bu şartlar altındaki en iyi olası haberleri" duyurdu. Her şey iyiydi şu anda. Tesisat kulelerinden ikisi delinmişti ama kalan on dördü kusursuz bir şekilde su geçirmez görünüyordu. Concordia su üstünde kalıyordu. Herkesin anlayabileceği gibi, gemi ışıklarının kaçırdığı bir buzdağına çarpmıştı, ufak bir buzdağına. Baş mühendisler bu iki kuleyi tıkayıp içlerindeki suyu boşaltmanın mümkün olduğunu bile düşünmüşlerdi. Bu arada, kaptan fırtınayı düşünecek olurlarsa, tam sürat ileri gitmek için gereken gücü kullanmalarının en iyisi olacağını düşündü. Deniz oldukları yerde durup tamir yapmak için fazla sertti. Bu, geminin ön tarafının zaruri olmayan güç kaynaklarının hepsinden yoksun kalması anlamına geliyordu. Herkesten, lütfen, kısa süreliğine bu alanlarda elektrik olmaması durumuna katlanmaları istendi; kalorifer kazanlarından biri çalışmıyordu, bu da ana jeneratörü etkiliyordu. Bunlar hizmete geri sunulabilirdi. Gemi batmayacaktı. Concordia, okyanus üzerindeki en güvenli, en modern gemiydi ve pek çok gemiyi denizin dibine gönderecek zorlu bir darbeden sağ çıkarak kendini kanıtlamıştı.

Kaptan birkaç soruyu yanıtladı. Evet, her şey normaldi, sadece tamirler yapılana kadar sancak tarafına doğru hafif bir eğim olacaktı ve çalışmayan jeneratör kullanıma girinceye kadar elektrik kısıtlı olarak kullanılacaktı. Evet, acil durumlar için gaz lambaları vardı, fakat ne yazık ki ilk seferde gaz almadan yola çıkılmıştı. Dikkatsizlikti bu. Çok üzgünüz, fakat bu en az düzeyde sıkıntı yaratacak, sadece kısa süreliğine. Olabildiği kadar çabuk, tam bir operasyon düzenleyeceğiz. Böylece kaptan, gemiden ve insanların yaşamlarından sorumlu bu adam, birkaç dakika daha onlara gü-

vence verdikten sonra kaptan köşküne dönmek zorunda olduğunu söyledi. Ardından topuklarında ustalıkla dönerek ilerledi.

Louise amaçsızca, sersem şepkele, yalnız ve hâlâ sarsılarak odasına doğru yürüdü. Yolu üstünde Mary'nin odasında durdu; Mary ailesinin koymunda çok iyi avutulmuştu. Sonra kendi ailesinin odasında durdu. Louise'in anne ve babası onu odalarına memnuniyetle kabul ettiler. Geminin çarpmasıyla babası başını kamatacak kadar sert bir şekilde vurmuştu ve şimdi de başında yumurta şeklinde bir şişik vardı. O ve annesi Louise'i onlarla kalmaları için davet etmişlerse de Louise kalmadı. Babası annesinin varlığından zevk alıyordu. İkisi de iyiydi. Ve her zamanki gibi kendilerine yetiyorlardı. Kızlarında sıradışı bir şey olduğunu fark etmediler, bir şey sormadılar ya da Louise'in başını sallaması dışında ona bakmadılar. *Evet, iyiyim ben.* Louise ikisini de kucakladı. (İğrenç, hasta kokuyorlardı.) Sırtını sıvazladılar. Tam hatırlanacak türden bir yoleuluk olacaktı bu. Sonra, gülümseyip ikisinin de iyi olduğuna kanaat getirince odadan çıktı. Titreyen bir zombi gibi odasına giden koridor boyunca yürüdü.

Louise içeri girdiğinde hizmetçisi ortalıkta değildi. Fakat başka bir şey vardı. Daha önce hiç koklamadığı gibi bir yaseminin ağır kokusu hücum etti üstüne. Koku tatlı, güçlü, çarpıcıydı. Louise'i çöp kutusuna çekti bu koku. Orada, karanlığa doğru eğilip, canlılığını yitirmiş çiçek demetini aldı, sonra ışığını denemeyi düşündü.

Işık titreşerek açıldı. Kendini bir aynanın önünde, çiçekleri sıkıca tutmuş bir halde dikilirken buldu, kendi kendinin hayaleti gibi görüyordu. Soluk, gözleri çukurlaşmış. Yalnız ve sessizce titreyen. Korkudan buz kesilmişti, ama neyden korktuğunu da bilmiyordu tam olarak.

Aynada kısa bir an bir şeyleri görür gibi oldu. Karanlık. *Ben karanlığım, kendi kendimin karanlığıym.* Kendim hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kafasını çevirdi. Demir çerçeveli pencere-

lerin ötesinde deniz siyahı. Onu yutmayacak bir deniz. Bu gece değil. Yaşıyordu; ertelenmişti ölümü.

Telefon çaldı.

Ahizeyi kaldırdığında, ses, "Telefon çalışıyor," dedi. Onun sesi Paşasının sesi, derin, yumuşak, kendine güvenen. "İyi misin?" diye sordu. Sorusunda samimi bir endişe var gibi görünüyordu.

"Hayır," dedi. Tereddüt ettikten sonra sordu, "Kimsin sen?"

"Niye bunu sorup duruyorsun? Sana söylemeyeceğimi biliyorsun." Bekledi, sonra gülerek, "Biliyorsun, artık geminin yarısında istediğimiz yerde buluşabiliriz. Geminin ortasından öne doğru her güverte mağara gibi, geminin hareket eden ışıkları varken bile. Bir yarasa mutlu bir şekilde uyuyup seyahat edebilir bizle," dedi.

Gülümsemedi, yapamıyordu bunu. Tüm söyleyebildiği şuydu. "Karanlığı gerçekten sevmiyorum."

Hattın diğer ucunda bir duraklama oldu. Sonra cevapladı. "Hayır. Sevmediğini tahmin edebiliyorum. Ama alışmalısın buna. Güneşi kadar doğal bir şey bu."

"Nefret ediyorum bundan. Aptal hissettiriyor beni."

"Bu öğleden sonra gayet iyiydin ama."

Savları ve cesaretlendirmeleri, eğer nedeni bunlarsa, Louise'in ağlamak, ona çığlık atmak istemesine neden oldu. Fakat bunun yerine, kızgın bir şekilde, aptal gibi, tüm söylediği "Eğer Tanrı karanlıkta yaşamamızı isteseydi bize elektriği vermezdi," oldu.

Charles kıkırdadı, sanki bu iyi bir espriymişçesine, sonra da "Ama bu gece onu bizden aldı. Louise" –Huzur veren sesi anlayışlı, sabırlı bir hale gelmişti – "Işık karanlık olmadan bir hiçtir. Birbirlerini tanımlarlar." Kısa bir ara verip devam etti. "Kulübelere bayılmıyorum artık. Orada elektrik var; ışıkları gerçekten açabilirsin. Bu yüzden şimdi Tanrı bana bu muhteşem fırsatı vermişken balo salonuna ya da belki kütüphaneye ne dersin? Açıkçası kimse'nin oralara gireceğini sanmıyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Cevap vermedi. Veremiyordu; boğazı konuşamayacak kadar gergindi.

"Beni duyuyor musun?" Tekrar sordu, "İyi misin?" Orada, bir elinde ahize, diğerinde kokulu, çiçek açmış dallar dikiliyordu. Sonra bu soru bir şeyi fark etmesini sağladı: Sakin denemese de, artık çingiraklı bir yılan yutmuş gibi titremiyordu.

"Öyleyse neresi olsun?" dedi. "Balo salonu fikrini daha çok sevdim. Gece yarısı orayı bulabilir misin?"

Kendi kulaklarına bile çok uzak gelen bir sesle, "Hayır. Seninle buluşmuyorum..."

"Bir kez buluştun zaten."

"Buluşmadım..."

"Neyden korkuyorsun?"

"Malum sebep."

"Neymiş o."

Kendini savunmasının, kullandığı kelimelerin annesininkiler gibi olduğunu fark etti, annesinin söyleyecekleri şunlar olurdu: "Yabancıysın sen. Tanımıyorum seni. Beni boğabilirsin ya da daha kötüsü de olabilir."

Göğsünün derinliklerinden gelen bir kahkaha attı. "Daha kötüsü ne olabilir?" Sonra ses tonunu yumuşatıp, "Ve ben yabancı değilim. Artık değilim. Ayrıca, isteseydim çoktan incitirdim seni. Düşün bir."

Düşündü, itirazlarını oturtacağı bir yer bulamıyordu. Kuru bir hıçkırık yükseldi göğsünden, denizin altından, derinden gelen küçük bir hava kabarcığının yüzeye yükselmesi gibi. "Neye benzediğini bile bilmiyorum," dedi zayıf bir şekilde.

"Ben nasıl görünmemi istersen öyle görünürüm. Söylemiştim sana. Olmamı istediğin şey olacağım. Gel artık. Louise, hayal gücünü kullan."

Kendi ismi. Bunu kullanması, Louise'i sakinleştirmesi doğal

geldi. Hayır, bir yabancı gibi gelmiyordu. O anda, tek arkadaşısı oymuş gibi hissetti. Bir karara varmıştı. Ve bununla birlikte gevşeme oldu. Kan tekrar damarlarında dolaşmaya başladı, ısıniyordu.

Kararı. Onun kendi kararı. Annesinin değil, babasının değil, hatta telefondaki bu adamın da değil.

"Hayır," dedi, "Seninle balo salonunda ya da kulübede ya da herhangi başka bir yerde buluşmayacağım."

Louise, fikrini değiştirmeden önce hemen kapadı telefonu.

Yaseminden bir parça koparıp, dalların gerisini yatağın üstüne fırlattı (Mary'nin kedisinin rahatını bozmuştu – hakaret gibi bir miyavlamayla yere atladı kedi). Louise bunu ve gerçek hayatının diğer her bir parçasını görmezden geldi. Yasemin dalını saçlarına takarken eldivenlerini, şalını ve çantasını bıraktı, aceleyle kamerasından çıkıp karanlık bir koridora döndü.

Kapı çaldığında Charles hâlâ telefonun kulaklığını tutuyordu, çok alıştığı o kadının sesine sahip şaşırtıcı nesneye bakakalmıştı. Yalınayak ve göğsü çıplak olduğundan kapıya bakmaya giderken kaftanını giymeyi düşündü. Bunun, şampanyayı – ve kısa süre önce geminin yandan çarptığı buz dağının detaylarını – getiren kamarot olduğunu düşündü. Son derece cömert bir bahşişin ardından daha fazla bilgi alabileceğini düşündü.

Ancak, kapıyı açtığında ufak, suya batmış buz parçası için neredeyse mutlu olacaktı. Çok şükür ki ışık yoktu. Kamarot da değildi.

Şaşırmak, narin, yasemin kokulu bir gölgenin onu geçip süitine adım attığında Charles'ın hissettiklerini – sersemlemiş, ağzı açık, bir şaşkınlık denizinde savrulmuş ve kaybolmuş – anlatmak için yeterli değildi.

Arkasını döndü, tüm ağırlığını kapıya vermiş, kelimenin tam anlamıyla hayretle kapatıyordu kapıyı. Louise Vandermeer ya da

Judith Ivory

onun ışksız halinin zarif devinimi sordu, "Pekala, seni nasıl çağıracağım? Bir ismin var mı? Yoksa bundan sonra seni sadece "paşam" diye mi çağırayım?"

İKİNCİ KISIM

Bomba

Sana anlatmak istiyorum sevgi dolu, büyüleyici kadın,
Bir yolunu bulup ağzını çevreleyen
değişik güzellikleri;
Güzelliğini resmetmek istiyorum senin için,
Genç kızlık halinin açıklanamayacak şekilde
kadınlığa dönüştüğü güzelliğini.

Dolgun, yuvarlak omuzlarının üstündeki
Uzun boynunun üstüne konmuş başın
Üstündeki harikalar diyarıyla gösteriş yapıyor
Kendi halinde bir zafer havasıyla
Bildiğinden şaşmıyorsun, görkemli kız...

Göğüslerin harel ipeklerin içinde yükselip geriliyor
Mükemmel göğüslerin... gül rengi uçlara sahip
cılalanmış zırhlar gibi, ardında tatlı, nefis sırlarla
dolup taşan bir hazine uzanıyor...
Kalpleri ve akılları delirtmeye yetecek kadar!

*Muhşem bacakların, iki yana açılan eteklerinin altında
Neden oldukları karanlık arzulara işkence ederler
Büyük bir kazanın görünmeyen derinliklerinde
Kuru sevdâ iksirini karıştıran
İki büyücü gibi.*

Charles Baudelaire
Kötülük Çıçokları, 55

Bölüm 11

Charles'ın odasındaki tüm lambalar neredeyse çarpmanın gerçekleştiği anda titreşerek kapanmıştı. Yatak odası gibi, oturma odası da sadece ay ışığıyla aydınlanıyordu. Bu ışık bile geminin öte tarafından, fırtına bulutları ve yağmurun süzgecin-den geçerek, daha sonra – kaloriferler çalışmadığından – sıcaklı-ğı korumak için çekilmiş perdelerden geçerek geliyordu. Bu dış- tarafa bakan iki odadaki çok az görüş netliği de en hafif deyimiy-le çok zayıftı. İç taraftaki odalar – yemek odası, küçük çalışma odası, mermer banyo ve tuvalet –, tabii ki kapkaranlıktı. Son kırk beş dakikadır gaz ya da mum ya da herhangi bir şey için süütünin altını üstüne getiren Charles elektrik dışında odada, bir çekmece ya da dolapta ışık verebilecek herhangi bir şey için çalışma edebilirdi. Bir kibrit bile yoktu. Gemini arama ışıkları bile ça-lışmıyordu; henüz hareket ettiklerini görmemişti. *Concordia* kör gözlerle fırtınalı bir denizi yarararak ilerliyordu. Ya da yarı kör bir biçimde, çünkü geminin kış tarafında ışık var gibi görünüyordu. Louise hafifçe yana yattı, bu Charles'ın, odasındaki zeminin eği-minde bir ya da iki derecelik bir değişim olduğunu fark etmesine yetmişti. Ne ironi ama. Çelik gövdesi ve perçinleri üstünde ge-mideki herkesin yazgısını taşıyan bu kocaman gemi, ayaklarının altında, topal, yarı kör gibi ilerliyordu. Şimdi karşısında karanlıkta, arkasındaki teras kapılarında gürültülü yağmur ve okyanusla birlikte Louise Vandermeer sa-

birlikte bekliyordu. Bir isim istemişti – daha da önemlisi bir Arap ismi bekliyordu. Charles orada dikilmiş bir isim bulmaya çalışıyordu.

"Ran," dedi. Nutku tutulmuş aklına ilk gelen isimdi bu, Tumas'taki bir arkadaşının ismiydi.

"Sadece Ran mı?" Charles yüzünü buruşturup kollarını kavuşturdu. Arap isimleri uzun ve karmaşık olmalı, diye düşündü; Rafi'nin ismi sonsuza kadar devam ediyordu. "Hamid" diye ekledi – Muhammed'in bir başka şekli, *Eğer yüz tane oğlumuz olursa hepsine Muhammed adını verirdiniz* – "Abdul Rahman." Bu, uygun, ağız dolduran bir isim gibi geliyordu kulağa. Genç Louise'in bu konuda kendi kadar cahil olması için dua etti.

"Senin adın gerçekten bu mu?" diye sordu.

"Hayır."

Charles'in tüm çabasını bir kenara bıraktı. "Peki o zaman," dedi, "Sana 'Charles,' diyeceğim."

Nerdeyse nefesi kesiliyordu Charles'in. "Anlamadım?" *Şarl*, diye telaffuz etti. Her Fransız arkadaşı ya da tanıdığının ettiği gibi.

"Bu herhangi bir isim kadar iyi ve hiç olmazsa evlendiğim zaman uygun olmayan anlarda yanlış isimleri telaffuz etme olasılığını ortadan kaldıracaktır."

Charles kapıya yaslanmış bir şekilde, Louise'in teras perdelerinin önüne geçince daha da kesinleşen silüetini izlerken susup kalmıştı, kendi çiçeklerinin egzotik-tatlı kokusunu yayan esnek, kıvrımlı bir ısıltıydı Louise. Bu imkansız yasemin hayali onun oturma odası boyunca, sonra da bir sandalyenin iri gölgesi etrafında yürüdü.

Soğuk şöminenin yanındaki sandalyeye oturup, inanılmaz bir biçimde sordu, "Evet, Charles, ne yapacağız bu gece birlikte?"

Charles'in yapmak istediği şey bir an önce ona vurup kapı dışarı etmektir. Ne yapıyordu böyle, bir erkeğin süitine vals yapar gibi girerek? (Bunu sık sık yapıyor muydu acaba? Tüm aşklarını "Charles" diye mi çağırıyordu?) Onu zaten aşağı yukarı böyle bir duruma sokmaya çalışması önemli değildi. Daha yeni başlamıştı Charles. Bu çok kolay oluyordu. Bunun yanlış olduğunu hissetti.

Bir süre hiç konuşmayınca, Louise şöminenin yanındaki karanlık sandalyeden, "Burada olduğum için kızgın mısın?" diye seslendi.

"Biraz. Beni nasıl buldun?"

"Santral memuresi."

Kendisine hiç de yardım etmeyen telefondaki tiz ve çirkin sesi hatırlayıp suratını ekşitti. Kadınların gizli ittifakı. "Anahtarın olmadan özel süitlere giremezsin."

"Balo salonuna giden servis çıkışını, sonra da yan taraftaki güverte yolunu kullanırsan girebilirsin –eğer yanılmıyorsam bu yolun yukarısından Teğmen Johnston'la beni izlemiştin geçen gece."

Tam yukarıdan sayılmaz, ama yeterince yakın. Pekala, köşeye sıkışmıştı, kısasa kısas.

Bacak bacak üstüne attı Louise, içindeki sinirleri bozuk özgüvenine karanlıkta tempo tutuyordu elbisesinin satenine tekme savurup eteğini dalgalandırarak; bacağını ileri doğru savuruyor, ipek kumaşın çıkardığı hışşş sesi duyuluyordu. "Pekala," dedi, "işte buradayım, geldim ve aklımı tek bir soru meşgul ediyor: Ne istiyorsun benden?" *Tekme-hışşş, tekme-hışşş*. Charles bir şey demeyince ekledi, "Belki de geminin yarısını seni karanlıkta, daha doğrusu kendi ininde bulmak için dolaşmayı düşündüm, senin güvensizliklerini hiç yokmuşlar gibi saymak istedim."

"Güvensizliklerim?"

"Evet. Benim öpmen için "yeterince" ilginç olmamam ya da buna "yeterince" ilgi göstermemem konusunda. Yani, eğer kuş-kulan olmayan bir adam bir kadını öpmek isterse o kadının dizle-ri üstünde yalvarmasına gerek görmez, değil mi?" *Tekme-hışış*.

Charles güldü. "Belki de istemedim öpmeyi." Hareketi bir anlığına durdu. Sonra yine başladı. Şöminenin yanındaki gölgeden gelen ses kibirliydi, umursamayarak, "Ben-den daha iyi bilirsin sen," dedi. Tereddüt etti - *tekme - hışış* - sonra sordu, "Peki şimdi beni öpmek istiyor musun Charles?"

Louise adını her kullandığında ensesindeki tüyler diken diken oluyordu Charles'in. Kahrolası kız. Ah, tamam, öpecekti onu. Kapıdan ağırlığını çekip, ileriye, yan tarafında hayalet gibi bir piyano duran şöminenin önündeki iki sandalyeye doğru gitti. Ar-kasından ışık vurmaması onun için bir avantajdı. Boş sandalye-kasından ışık vurmaması onun için bir avantajdı. Boş sandalye-nin yanına geldiği zaman, diğer dolu olanın aşağısına tekme atıp sandalyenin arkasını yakaladı. Eliyle ve ayaklarıyla sertçe itip şömine tuğlasının etrafında kaydırdı, eğilip her iki eliyle döşeme kaplı kolçakları sıkarken sandalyeyi de ve dolayısıyla Louise'i de döndürüyordu.

Onun sıçradığını, sonra da duruşunu doğrultmak için bacak-larını açarken elbisesinin hışırtısını duydu. Bacaklarını sallaması durmuştu. Sandalyede kendini ondan geriye ve yukarı doğru itti. Charles eğildi, kafası onun gölgesinin içindeydi. Böyle suskun, tereddüt içindeyken ay ışığı başının üstünü arkadan aydınlatıyor; belli belirsiz, endişeli nefes alış veriş sesini ışık halkasıyla çeviren kıvrılmış saç telleri peri gibi görünmesine yol açıyordu.

"Ne demeye buraya geldin bakalım?" diye sordu yüzüne. Kahrolası yasemin gibi kokuyordu - saçlarının arkasında, ense-sinin yakınlarında bir yerden tatlı, çok etkili bir koku geliyordu.

Kendinden çok da emin olmayarak cevapladı, "Çünkü ben - ben korkmuştum ve..."

"Sen ne yapmıştın?" diye sordu kuşkuyla.

"Ben - Şey, sen benimle konuştun." Sakin kalmaya çabalı-yordu fakat Charles onu korkutmuştu -şükürler olsun Tanrım, onu korkutabiliyordu. Bu küstah kızı merak etmeye başlamıştı. Neden hep böyle gözünüpekti? Sözlerini tamamladı. "Gemi çarptı, biliyorsun ve ben de..." Bir şeyleri frenlemeye çalışıyordu, sonra tekrar cesaretini topladı. "Bir arkadaş arıyordum ve bugün ko-nuşmamız hoşuma gitmişti."

Kolçakları öyle sıkı tutmuştu ki tüm sandalye sarsılmıştı. "Tanrı aşkına," dedi, "Gemide bir annen ve baban var, düzine-lerce halan ve amcan var, anlattıklarından hatırladığım kadarıyla. Onlarla konuş."

"Konuşamam," dedi öfkeyle. "Anne ve babam beni neredey-se hiç görmüyorlar. Kuzenlerim de ya önümde saygıyla eğiliyor ya da tuhaf olduğumu düşünüyorlar. Halalarım ve amcalarım benden korkuyorlar; tamamen kötü değilse de huysuz olarak gö-rülüyorum çoğu tarafından."

Bir hayal et, diye düşündü Charles. Olduğu yerde doğruldu. Etrafına bakındı. Karanlıkta her yere. Kendi seçimi dışında gelişen karanlığa. Şakası kendi kendine yeni bir hayata başla-mış gibi ürkütücü bir hisse kapılmıştı. Ellerini pantolon ceplerine soktu.

Pürüzsüz, sert, yuvarlak, küçük bir inci bulmuştu burada. İnciyi cebinden çıkardı - doğaçlama bir hareketle, Tanrı bilir nereden geldi aklına - eğilip Louise'in yanağına değdirdi.

Geri çekildi. "Bu ne..."

"Sessiz. Gözlerini kapa - diğer algıların, Louise - sonra bana bunun ne olduğunu söyle."

Başparmağını ve diğer parmak uçlarını kullanarak Charles in-ciye yanak çukurunda, ağzının kenarı boyunca, çenesi etrafında aşağı, sonra dudağının üstündeki olukta yuvarladı. Bir süre orada

tuttu inciyi. "Nedir bu?" dedi. Onun biraz olsun rahatladığını, sandalyeye sessizce yerleştiğini hissetti.

Nefesi Charles'ın avuç içinde ılıktı. İnci, Louise konuşunca onunla birlikte hareket etti. "Soğuk ve sert ve yuvarlak." Durdu. "Bilemiyorum." Tahmin etti. "Şeker?"

Güldü. "Sen bir çocuksun."

Ama bunu sevmişti, onun teni üzerinde yine onun incisi. Tekrar sandalyeye eğildi, bir koluyla ağırlığını sandalyeye verirken, diğeriyle de inciyi Louise'in burnu ve ağzı arasında küçük çukurda tuttu. İnciyi dudaklarından aşağı yuvarlamayı düşündü, belki çenesi boyunca yuvarlardı, köprücük kemiği boyunca, sonra göğüsleri arasındaki vadiye doğru, muhtemelen oradaki karanlığa doğru düşerdi...

Louise üst dudağını dişleriyle tutup kafasını hafifçe yukarı kaldırdı, böylelikle inciyi dudakları arasında yakalamak için aşağı yuvarladı. Charles'ın parmaklarından kurtarıp inciyi ağzına aldı. Charles incinin Louise'in dişlerine çarptığını duydu. 'Gel de al.' dedi, sonra hafif kıkırdayarak, hafif nefes nefese bir sesle güldü. Boyunu geçen suda oynayan, şakalaşan bir genç kızın sesiydi bu. Ya da - daha kendine yeni yeni gelen, yumurtadan çıkmış yavru - bir sirenin sesiydi ve boğulma tehlikesi olan kişi de Charles'ın kendisiydi. Charles karar veremiyordu.

Bir kolu hâlâ havada asılı halde ağırlığını diğer koluna vererek öne doğru eğildi; yüzünü bu iç gıcıklayıcı kahkahaya çeviriyor, bir çimen - tatlı yasemin bulutunun içine giriyordu. Ne güzel kokuyordu bu kız. Düşüncelerini gözden geçirdi. Her zaman kendine on sekiz yaşındakilerin çocuk olduklarını söylemiş olsa da bu öyle değildi. Başını, onu öpmek için yana eğdi.

Neredeyse yüzleri çarpışıyordu.

Görünüşe göre onun hareketini fark etmeyen Louise aniden öne doğru oturdu. Louise'in hareketlenmesinden kaynaklanan

hafif esinti ve hoş kokulu saltanatındaki değişikliklerle uyarılan Charles yan tarafa kaçtı. Louise'in alını omzuna çarptı, kafasına çarpacaktı az kalsın. Sandalyede karanlığa eğildi, muhtemelen inciyi tükürüyordu. "Bu benim," dedi, konuşması yabancı nesnelerin etkisinden kurtulmuştu. "Benim incim! Nasıl buldun bunu?" Yeni keşfettiği şey yüzünden çılgık altı, "Oradaydın sen! Neredeydin?"

"Kapının diğer tarafında, saklanıyordum." Charles sırtı ve doğruldu tekrar. "Sırılsıklam olurken seni izliyordum."

"Buraya geri geleceğini düşündüm. Biliyorsun, geminin ucuna koşup, sonra da tırabzanlardan geçer ve aşağı atlardın."

"Neredeyse." Charles bu romantik saçmalığa ağzını büzdü, sonra açacağı şampanyaların tarafına doğru ilerledi. Artık neredeyse bir kutlamaydı bu, içkiye ihtiyacı vardı. "Bir kuyuda yılanlarla dövüşmeyi tercih ederim."

"Ne?"

Şampanyayı bulmuştu. Kamarot, piyanonun yanındaki kanepenin üzerine içi buz dolu bir kovayla odaya getirmişti bunu. "Biraz şampanya ister misin?"

"Müslüman değil misin?"

Alkol. Peygamberin öğretilerine bir ihlal. Aman Allah'ım, diye düşündü Charles, *bu genç kadın korkutucu şekilde, bazı şeyleri çok iyi biliyordu*. Mümkün olduğunca nazik bir sesle, "İslam hakkında bu kadar şey bilmen gururumu okşadı. Batılı bir kadın için bu, alışılmamış bir şey."

"Ah, bu sabah bu kadar şeyi bilmiyordum. Fakat, kütüphaneye gidip tüm gün okudum. Şimdi biraz daha fazla biliyorum."

Harika. Muhtemelen kendi bildiğinden daha çok şey biliyordu bu kız.

Şişenin boynunu tutup mantarı çıkarırken ve inananlar arasında yaşarken doğru olduğunu bulduğu şeyi alaycı bir biçimde

açıklamaktan daha iyi bir şey yapamadı: "Bir Müslüman ne kadar zenginleşirse, özellikle de evden uzaktayken, o kadar yaramazlık yapar."

Mantar fırlayarak yerinden çıktı. Şampanya bir gayzerin ışıltısıyla fışkırdı. Charles bir kadeh buldu, görünüşe göre tek kadehti bu, sonra tahterevallı gibi sallanan zeminde dengesini sağlayıp taşan şarap yağmurunu yakalamaya uğraşırken kolu ve kaftanının yeni ıslanmıştı.

Arkasından seslendiğini duydu. "Peki, öyleyse, 'Yaramazlığa.' Evet, ben de yaramazlık yapacağım. Ve ne demek istedin, yılanlarla dövüşmeyi tercih ederim derken?"

"Pardon?"

"Yüksekte olmaktan nefret mi ediyorsun?" diye sordu.

Dalgın bir halde, seviyeyi ölçmek için başparmağını kadehin kenarına koymuştu. "Ah, evet," dedi. Parmağı ıslanmıştı kadar döktü.

"Ama çok yüksek bir geminin tepesinde uyuyorsun."

"Ah, aşağıya bakmak benim için sorun değil. Gerçi, aşağı atlamak başka bir mesele. Babam beni midillimden indirmek için çabalamak zorunda kalırdı, yani abartmıyorum, ben çılgık atarken parmaklarımı atın yelesinden zorla çekerdi ve indirirdi beni. Ata binmeyi severdim ama sadece hayvandan inmek yıllarımı aldı. Yüksek yerlere gelince, şey, merdivenleri birer birer tırmanıyorum ve tirabzanlarda da atlamıyorum diyelim."

Dolu kadehi alıp ona yöneldi. "Paylaşmak zorunda kalacağız," dedi kadehi Louise'in gölgesine doğru uzatırken. "Bir misafir beklemiyordum."

Elleri birbirini buldu. Elleri soğuk ve yumuşaktı; ah, bir çocuğunkiler kadar yumuşak, gerçi uzun, zarif parmakları vardı. Bu parmaklar, kadehi ona verirken kendi parmakları altında kaydı. Sonra, piyano taburesini çekip yanına oturdu. "Ee, Louise..." diye söze başladı.

"Sen de bana Lulu diyebilirsin. Bütün arkadaşlarım böyle der." Dirseğine bir şeyler değdi, Louise'in koluydu. "Biraz ister misin?" diye teklif etti.

Şampanya. Charles kadehi aldı, bir kez daha parmaklarının okşaması, karanlıkta fiziksel bir temas daha. Louise'in elleri ağır nesneyi uzatırken hafif, çabuktu. Şampanya kadehi kristal camdandı, karmaşık desen ve çizgilerden oluşan bir kütle.

Ayrıca neredeyse tamamen boşalmış bir kadehti bu.

O, olağanüstüydü; anlaşılmıştı. "Pekala Lulu..." dedi Charles, biraz geri çekildi, sonra başını genç kızın bıraktığı son yudumu almak için eğdi. "Böyle bir gecede, niye doğrudan buraya geldin? Neden aynı zamanda hep taptığın hem de nefret ettiğin aile üyelerinden birinin peşine düşmedin?"

"Söyledim sana, yapamam."

"Yapmayacağını söyledin," diye düzeltti. "Şikayet ettin, ama tüm öğleden sonra dolambaçlı yollardan da olsa yüksek sesle onlara ne kadar değer verdiğini anlattın."

"Öyle mi yaptım?"

"Evet. Her kapisini çekmek dışında sana aldırış etmeyen anne baban. Aptal olan fakat yine de bazı durumlarda onun suçunu üstüne alacak kadar sevdiğin kuzenin. Kötü bir etki bıraktığını düşünen ama akşam yemeklerinde seninle övünen halan."

Bunların yeniden sayılmasını duymak Louise'i sinirlendirmişti. Tam olarak böyle dememişti ama tabii ki Charles haklıydı; bu insanları çok seviyordu. "Peki. Sanırım nankörün tekiyim öyleyse," dedi.

Louise onun, buraya gelme kararını onaylamayacak bir aileden bahsetmeyi kesmesini diledi. Onlar, Louise'in ışıktan karanlığa kendi iradesiyle attığı adımı, ilgiyi kendisinin yönettiği, bir sonraki an ne olacağını bilmediği ya da kimin kurallarının hüküm sürdüğünü bilmediği bir yere gelmesini anlamazlardı.

Sadece, kulübede gördüğü, karanlıkta rahat olan bir adama geldiğini biliyordu. Eğer ışıklar olmadan bu sallanan gemide kendini huzurlu hissedecek biri varsa o da işte buradaydı. Onun paçası, batılı bir pantolon içinde yaramazlıklar yapan Arap arkadaşı – bir anlığına bacaklarının, omuzlarının genişliğinin silüeti çarpmıştı gözüne; hareket ettiğinde sabahlığının dalgalandığını hissetti. Birkaç saatlik okumanın teşvik ettiği bu ipuçları, hayal gücünün komik şeyler üretmesine neden oluyordu.

Gölgede, yerdeki ipek yastıkları görebiliyordu neredeyse, bunların yanında Türk tütünyle dolu bir nargile vardı, odanın kendi dalgalandıran, şeffaf perdelerle kaplıydı, rulo haline getirilmiş bir seccade mür dolu bir sandığa yaslanmıştı. Onun için, içeriye adım attığı saniyeden itibaren bu yasak oda başka iklime ait bir huzura, derin bir manevi mahremiyete, bir caminin kutsallığına sahipti. Ya da bir saray... harem...

Sözcükler. Bugün kütüphanenin kitapları, hepsi batılı bir önyargıyla yorumlanmış rastgele detaylar ve geniş özetlerin yanı sıra olanaksız kavramlarla doluydu. (Müslümanlar içki içmezdi ama onurlu bir nedenden dolayı birbirlerini öldürmelerine izin vardı. Günde beş vakit ibadet ederlerdi fakat kadınlarını, ahlakları bozulmasın diye misafir ve komşulardan saklardı. Bu ırklar kolay heyecanlanırlardı ve kincilerdi. Araplar, Bedeviler, Berberiler ve Mağribiler; zamandan bile eski olan halklar, ülkeleri medeniyetin beşiği olan insanlar.) Okuduğu şeylerin çoğunun muhtemelen yanlış genellendirmelerden kaynaklanan yüzeysel izlenimler olduğunu biliyordu. Yine de bu imgeler ilginçti, ah, çok ilginçti ona göre... kendi ve bu adam arasındaki bazı derin farklılıkların simgesi diye düşündü; bir bakış açısı farklılığı. Onu aşırı derecede merak ediyordu, hayır, içini gıcıkliyordu bu adam; hayır her ikisi de.

Tuhaf ve merak uyandıracak şekilde dengesizdi, ona gülümseyemiyordu da – yoksa onu büyülerdi.

Sandalyesine yapıştı, ayağa kalkmaya utanıyordu neredeyse. Ama paçası değil. Charles ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı, odanın en karanlık yerlerine yürüyordu. Bir şişenin kristal kadehe değme sesini, şampanyanın köpük sesini duydu.

"Eleştirmiyordum," dedi Charles odanın diğer tarafından. "Az önce. Anne babana ve halalarına ve amcalarına karşı olan çelişkili hislerini." Bir cevap vermediğinde ekledi, "Bu gibi duygular alışılmamış şeyler değil, gerçi bunların ifade edildiğini çok duymam. Düşüncelerini açık bir şekilde ifade ediyorsun, sezgilerin kuvvetli. Kendi paradokslarından anlam çıkarma gibi oldukça meşgul edici bir süreçle uğraşan, anlaşılması güç bir genç kadınsın. Selamlarım seni."

Güldü, hafifçe sıçradı Louise. "Yağcılarda incek var," dedi. Sesi, kahkahası istediğinden daha cilveli çıkmıştı. Kendi yaptığı şeyden hoşnut olmamıştı. "Neden o şampanyayı getirmiyorsun?"

Çok cilveli davranmaya başladığını; içmesi gerekenden fazla içtiğini biliyordu. Fakat durum ya da bu adam, bir şey – belki de kendi "paradoksları" – bu şekilde davranmasına neden olmuştu, daha terbiyesiz, daha tahrik edici. Odanın karanlık olması bir anlığına iyi geldi, sonra belli belirsiz de olsa endişelenmesine neden oldu. Odanın karşı tarafındaki bu erkek, karanlıkta hareket ederken – karanlığı soluyordu, içine çekiyordu – sanki bunun için yaratılmıştı.

Onun karanlıktaki gücünü hissedebiliyordu. Louise'e göre daha rahat bir şekilde hareket ediyordu karanlıkta. Kendi yerinde, kendi bölgesinde, Louise'in hareketlerini ve duruş şeklini, oturmasıyla alakalı olmayan şeyleri bile daha net bir şekilde, sanki gerçekten görürmüşçesine; algılıyor gibiydi. Karanlık onun bölgesiydi, kulübede olduğu gibi; onun için güç kaynağıydı.

Sesi olduğu yerde, odanın uzak ucunda kaldı. "Yağ çekmi-

Judith Ivory

yordum. Samimiyim: Senin ailenle kurduğun ilişkide" – durdu – "bizim sevgi diye adlandırdığımız ayaklanma dürtüleri var," dedi.

Louise'in yüzü kızardı. Sandalyesinde kıpırdandı; hassas, umutsuz hissediyordu kendini. Charles Louise'in sadece konuyu değiştirmek için söylediği şeylere çok derin ilgi duymaya başlamıştı. Mırıldandı, "Beni kendim hakkında bu kadar konuşuran şey ne, bilmiyorum."

"Bu hoşuma gitti." Sevgi dolu bir şekilde güldü Charles. "Tıpkı şu anda seni biraz utandırmaktan hoşlandığım gibi. Bir kadının benimle bu kadar" – gülüşü daha da müşfik, daha hoş bir hale gelmişti – "konuşkan olup açıldığını hatırlamıyorum." Ekledi, "ya da anlatırken bu kadar komik olduğunu."

"Komik?" Kucagina, elbisesinin katları boyunca, saten kumaşa inciyi yuvarlayan kendi hayal meyal görünen parmaklarına bakmaya devam etti kaşlarını çatıp.

"Evet, beni eğlendirdin." Ekledi, "Ve beni şaşırttın: Tatlısın, tatlı olduğundan daha fazla zekisin. Ve zannediyorum sevdiğin kişilere karşı daha cömert, daha verici olduğun kadar da daha dürüstsün."

Louise kaşlarını iyice çatıp sordu, "O şampanyayı getirebilir misin?"

Hiçbir zaman cömert ya da komik olarak düşünmemişti kendini. Ya da dürüst olarak bile.

Şampanyayı kadehe boşalttığını duymuştu, fakat ne zaman döndüğünü ve kendine doğru geri yürüdüğünü bilmiyordu. Görünüşe göre, en karanlık bölgeden, sessizce hareket ederek (uçları kıvrık kırmızı terliklerle ya da yalınayak diye düşündü) yaklaşıp odanın kenarlarında kalıyordu. Kesin olarak bildiği şey, aniden yine yanında olduğuydu.

Varlığını hissedebiliyordu; – nefes alıp vermesi, sıcaklığı ve

nemli tenini daha fazla hissediyordu – garip bir şekilde onun, ya da kınlığının farkındaydı. Gemi sabunu kokuyordu, kısa süre önce banyo yapmıştı, saçları muhtemelen nemliydi. Başka zayıf bir koku daha vardı, daha kişisel bir şey, erkek parfümü, belki bergamot kokuyordu.

Şampanyadan sessiz bir yudum. Sandalyesinin kolçağı üzerine, Charles'a doğru eğildi. Karanlıkta, Charles'ın uyluğunun üstündeki kısmen dolu, dengede duran kadehi buldu. "Alabilir miyim?" diye sordu. Charles'ın parmaklarından kadehi kaldırdı. Sonra kaybetti; Charles kadehi yukarıya kaldırıp uzağa götürmüştü.

Şaşırmıştı. Dengesi, onun tepkisini okuyabilmeyi istediği her boş yere baktığında kayboluyordu. Kendine doğru mu eğilmişti yoksa uzaklaşmış mıydı? Şakalaşılıyor muydu? Ciddi miydi? Ne yapıyordu? Düşünüyor muydu? Diğer yandan Louise söylemek istiyordu, *bak bana, gör beni*. Görünmeyen güzelliğini görünür hale getirip hakkındaki herhangi bir düşünceyi değiştirebilmeyi, gölgede bırakabilmeyi isterdi.

Louise tüm ağırlığını kolunun ön tarafına vermiş şekilde, sandalyenin kolçağında sallanan parmakları Charles'ın bacağına değinceye kadar ileriye doğru daha da eğildi. "Ee," dedi, "bir çeşit kutsal adam falan mısın sen? Şampanyayla hafiften bozulmuş bir adam? Benimle böyle konuşabilmenin nedeni bu mu?"

"Nasıl?" diye sordu.

"Bir rahip gibi? Halife ya da işte öyle bir şey falan mısın?"

Şaşırdığını belirten bir ses çıktı Charles'ın ağzından ve arkasına yaslandı.

Daha fazla şarap, diye düşündü Charles. Kadehin tamamını içti ve yeniden doldurdu – şişeyi kolunun altına sıkıştırıp aşağıya doğru eğecek kadar akı başındaydı. Şişenin tamamını boşalttı, sonra şişeyi arka tarafına koyarken başparmağını yaladı.

Judith Ivory

Louise'in koluna çarpmasıyla tekrar öne doğru eğilmesi bir oldu. "Paylaşacak mısın, paylaşmayacak mısın?" diye sordu Louise.

Kadehi almasına izin verdi, parmaklarını da; hepsi o, bir yutuştu.

Kadehi dudaklarına götürmek için kendinin ve Charles'ın el-dum alırken sımsıkı tutuyordu kadehi. Kadehi dudaklarına götürmek için yudum aldı. Sonra Charles, lerini kullandı, hüpürdeterek koca bir yudum aldı. Sonra Charles, parmaklarının kadehten ayrıldığını hissetti. "Teşekkür ederim," dedi Louise kadehi alırken. Arkasına yaslanıp, "Peki, dinî inanç-larından dolayı cinsel ilişkiden kaçıyor musun ya da durum ne?" diye sordu. Her zamanki net telaffuzu bozulmuştu, harfleri yu-varlayarak çıkarıyordu. İyice sarhoş değilse de, çakırkeyf olduğu tartışılmazdı. Bir kadeh şampanyayla.

"Dini inançlarımdan dolayı ilişkiye girmiyorum da ne de-mek?" diye sordu ifadesizce.

"Biliyorsun, beni öpmek istemiyorsun, çünkü sadece merak ediyordum, çünkü hiç denemedin bile."

Kahkahayla güldü sonra, "Korkarım genç teğmenlere çok alışmışsın," dedi.

Charles, hoş ve tatlı kokmasıyla değil, aynı zamanda üzerin-deki dokuların zıtlıklarıyla genç kıızı çok canlı bir şekilde hatırladı birden: Boğazının nemli yumuşaklığını kaplayan, saten elbi-sesinin yakasının üstünde tümsek oluşturan göğüslerinden aşağı inen tüm o küçük incilerin sertliği... bu göğüslerin tepecikleriyle karşılaşan, sarp vadilerine giden dolambaçlı yoldaki inci dizile-ri... sonra daha fazla dizi, daha uzun, gergin, ipek gibi yumuşak göğsünden aşağı iniyordu, narin belinden her bir tarafa sallanı-yordu diziler; bir dağcının cankurtaran halatının kazığının çıkıp çılınca bir o yana bir bu yana sallanması gibi.

Gölgesi bir süre Charles'ın cevabını düşündü, sonra görünüşe göre ona zaman tanıdı. Sandalyesine gömüldü yeniden, yastık-

ların ve ipeğin hisirtisi duyulmuştu. Rahatlığı, ona pek çok kez söylediği şeyler yüzünden artıyordu: Öpme konusu Charles için Louise'in boyunun ölçüsünü almaktan, bir öpücüğün onları nere-ye götüreceğinden daha önemsizdi.

Charles karanlıkta ona ulaştı, koluna dokundu. Elini, Louise'in kolunun ön tarafından aşağı, şampanyaya doğru indirdi. *Tanrım yardım et*, diye düşündü, parmakları karıncalanıyordu. Hafif bir sertleşme hissetti; pantolonunun dikişleriyle, ön tarafındaki döğ-meleriyle olan savaştaki ilk hücumdu bu. Louise'in avuç içini bulabilmek için elinin arkasını parmaklarıyla okşarken, yerçek-i-minin onu yeniden yerleştirmesine izin vererek piyano taburesin-de öne doğru kaydı. Bu şekilde, kadehi tekrar eline aldı, göğsü inip kalktı. Gözlerini kapadı. Nefes alıp verişleri hızlandı.

Louise haklıydı. Direndiğini fark etti Charles. Neden peki? Sonra bu aptal bir soru haline geldi. Bu Lulu denen küstah, bü-yümüş de küçülmüş kızdan hoşlanıyordu. Ayrıca, yanında uyanıp kendinden korkması artık komik gelmiyordu ona.

Diğer yandan, onu öpmek sorun değildi - müstakbel gelinin-den küçük bir örnek alacaktı. Tanrı biliyor ya, çok çekiciydi. Belki de çok büyük bir örnek, tamamı. Alçakgönüllülükle ona bir ders verme fikrini de boş vermiş gitmişti. Yeni plan: Oldukça güven-li bir şekilde kendisiyle eğlenmesine izin verecekti. Haysiyetine zarar gelmeyecekti; her ikisi için de mahcubiyet olmayacaktı. Sonra onu kendi yoluna gönderebilirdi, evliliğe ve sadakate...

Sadakat. Charles, gözündeki yara, saç bitimindeki deriyi ge-rene kadar kaşlarını çattı bu kelimeye. Sormadan edemedi, müm-kün olduğunca doğal bir şekilde, "Evlendiğin zaman sadık olaca-ğımı düşünüyor musun?" dedi.

"Kime?"

"Kocana tabii ki."

"Bilmiyorum." Louise çok dikkat ediyor gibi görünmüyordu.

"Bir gün birine sadık olmayı umut ediyorum, bilirsın, bir şeye sadık..." Sesi gittikçe kısıldı.

Sandalyesinin kolçağının üstünden Charles'a doğru eğildi. Eli Charles'ın uyluğunu ve bunun üzerinde dengede duran şampanyayı buldu. Kadehi eline aldı tekrar, sonra arkasına yaslanmadı, duyulabilir bir sesle şampanyadan büyük bir yudum daha aldı. Kadehi tekrar Charles'ın uyluğuna koydu, sonra bir masaymışçasına kolunu dayadı buraya. "Biliyor musun, bu, kaptanın akşam yemeğinde servis ettirdiği şampanyadan daha iyi."

Ah, bir kadehten daha fazla. O tatlı elleri merak etmelerin ya da uzun uzadıya düşünmelerin bir dakika içinde ne kadar az önemli hale geleceğini gösteren, vücudundaki büyüyen kısma doğru tehlikeli bir şekilde sarktığında Louise'in ne kadar sarhoş olduğunu merak etti.

Charles karanlıkta ona, hafifçe yana yatmış bu gemide hayatının çok güvenli bir parçası olan sığınağı – karşı cinsin cazibesi, gücü – arayan hoş bir genç kadına doğru daha da eğildi. Fazlasıyla hissediyordu bu gücü kendinde. Göz kapakları yanıyordu bu duyguyla.

Onu öpecekti. Yapacaktı bunu. Öyle yapmasını istemişti o; evet yapacaktı. Fakat, olan bitenlere karşı açıklanamayacak şekilde tedbirli, gönülsüz bir şekilde – Tanrı bilir neden – oturdu kaldı orada.

"Dilini kedi mi yuttu? Ya da başka bir yerini?" diyerek sataştı Louise. Kendi müstehcenliğine sinirli sinirli kıkırdadı, sonra, "Sarhoş değilim. Sarhoş olmadığımı bilmeni istiyorum. Yemin ederim," dedi. Bir elini, perdelerden sızan loş ışığın düz avuç içini aydınlatmasına yetecek kadar yukarı kaldırdı, yemin ediyordu. "İsteddiğini sor." Akıl sınırlarının ötesine geçecek kadar sarhoş olmamıştı ama iyice gevşemişti. "İslam hakkında bir soru?" diye sordu.

Tanrı korusun, diye düşündü. Sadece susturmak için onu öpecekti.

Charles ona ulaştı, başının eğimli tepesini, harika, ipek gibi saçlarını buldu; şehvetine yenik düşerken bir yerlerde dengesini alt üst ettiğini biliyordu. Tepetaklak olmuş gibi hissetti, kaşlarını çatıyor, gülümsüyor, umutsuzca sürükleniyordu... Louise Vandermeer'i sevimli, şaşırtıcı, anlaşılmaz; zeki, komik ve tatlı buluyordu. Onun vahşi, yanlış anlaşılabilir Louise'i – sadece on dakikada bu naif değerlendirmeye dişlerini gıcırdatabilirdi (sonra da bunu yaptığı için bir ay içinde kendini vururdu), fakat o anda karanlıkta Louise'in dudaklarını bulmak için öne doğru eğilirken, bu tanımın sadece yerinde değil aynı zamanda tamamen ilham verici olduğunu düşünüyordu.

Bu arada Louise de büyülenmişti. Eliyle ensesini kavramış olan bu adam, ışıktaki tam olarak asla görmediği bu adam, onu karanlıkta dudaklarına doğru çekiyordu. Hakkında ikilemde kaldığı her şey dudaklarının dokunuşuyla kaybolup gitmişti. Charles başını eğdi ve ağgözlü bir hırsıyla öptü onu. Louise'in duyuları alev aldı; kör edici beyaz bir ışık yayarak, odadaki en parlak nokta haline geldiler. Charles ağzında daha derinlere gittikçe yüzünün sanki o güneşmiş gibi bu öpücüğe dönmüştü; ıslak, şehvetli, ateşli. Dudaklarını daha aralamıştı, bu hızlı, aşırı zevk içinde yüzüyordu.

Kışkırtıcı, elle dokunulabilir bir ateş vardı öpücüklerinde; ılık, hafifçe çatlamış dudaklarında, dilinin derin, kaygan ve ıslak gezinişinde. Kalbi her saniye bir öncekinden daha hızlı, daha şiddetli atıyordu. Charles öptükçe, elleri kendiliğinden sandalyenin kolçağından yukarı kalkmıştı. Bu tutkudan şaşırılmış bir halde, havada asılı kalmıştı elleri. Ta ki, paşası onu dirseklerinin üstünden tutup ayağa kaldırana ve serseri, tekinsiz karanlıkta yanına alana kadar.

Sandalyesiz, desteksiz, sadece onu uzun, sağlam yapılı bir adamın karşısına getiren, yan yatan, denizi yarıp geçen geminin inişli çıkışlı ilerlemesi. Göğsü genişti, kolları beklediğinden daha kaslıydı; atletikti bir şekilde. Gerçi hiçbir şey uyluklarına benzemiyordu. Kalın, sert, kaslı ve kuvvetli; bir atlinin, güçlü bir atlinin uylukları. (Çölde ata eyersiz binilen Arap atlarını hayal ediyordu Louise.) Ağırlığını ona doğru vermişti, ve o da kendine doğru; birlikte geminin hareketlerine karşı koyuyorlardı. Charles onu tekrar öptüğünde bir şey yere düştü – inci. Oda boyunca zıpladı – *tip tip tip*, duvardaki fayansa ve oradan şömineye doğru düzgünce yuvarlanarak durana kadar daha kısa, daha da kısa aralıklarla zıpladı.

Bununla birlikte tüm utanma ve kontrol de yuvarlanıp gitti. Charles onun kollarını kendi boynuna doladı ve Louise parmaklarının ucunda dikilerek sarıldı ona. Ne kadar tuhaftı bu. Louise daha önce istekliliğinin heyecan uyandırdığını hissetmemiş değildi ancak bunu sanki birdenbireymiş gibi ani, keskin bir şekilde hissetmemişti. Charles'ın avuç içleri yerçekimi kadar doğal bir şekilde, Louise'in kollarının alt tarafından geçerek kol-tuk altlarını buldu, göğüslerinin kenarlarına yerleşti. Elleri kat burgalarındaki ilk tümseği, göğüslerini ovuyordu. Bir süreliğine bu, nazik bir gıdıklamaydı, sonra elleri bunların etrafında kaydı, çevrelerini kuşatıyordu. Göğüslerini tamamen ele geçirmişti, Louise'in nefesi kesildi. İnleyerek, nefesini Charles'ın ağzına verdi.

Charles, Louise'in ağzına yaptığı başka bir şiddetli inişte onun iniltisini yuttu. Onun ciğerlerindeki havayla yaşamak istiyordu. Kendi nefesi de düzensizleşmişti, bir buhar makinesi gibi sesler çıkarıyordu. Çıkarabildiği diğer bir ses de göğüslerini bir araya itip sonra da ellerine geri bırakırkenki hissettiği doyumun neden olduğu hırıltıydı. Louise'in göğüsleri etine dolgun, dik ve sıcak-

tu – ve elbisenin sateninden daha da pürüzsüzdü. Bu göğüsleri kaldırdı, sıkı, bastırdı, bu arada uçlarını başparmaklarıyla okşuyordu. Göğüslerini elbisenin yakasından dışarı çıkardı, sonra iki göğsün arasındaki derin kanaldaki nemli sıcaklığı içine çekti, dudakları ve diliyle öptü burayı.

Louise yanağını omzuna eğmiş inliyordu. Kalbi göğsünde küt küt atıyordu, şiddetli, yayılan bir çarpıntı boğazında atıyor, oradan karnına inliyordu. Charles'ın ellerinin ve ağzının vücudunun her yerinde olması, bir santimetresini bile atlamaması için yalva-riyordu içinden. Karanlıktaki bu adam tüm hayal gücünü aşmıştı. Güven verici... korkak değil, ilişkiye girmekten çekinmiyor... bildiğini okuyan, yumuşak ellere sahip ve göğsü sıcacık. Aslında ellerinin sabahlığının altında omuzlarına, çıplak tenine dokunduğunu fark etti. Sadece bir pantolon ve sabahlık vardı üzerinde; şeyhi, eski bir ırkın paşası yarı çıplaktı. Sabahlığının ona değen kolu sıırılsıklamdı ve soğuktu. Parmakları sabahlığının içinde boynunu okşadı. Ensесinin üstündeki saçlar nemliydi. Yanağına dokundu. Yüzünü, çenesini, burnunu, gözlerini öpmek istedi.

Elleri bileklerinden yakalandı. Charles sarılmayı bıraktı ve bir adım geri çekildi.

Karanlıkta nefes nefese kalmış bir halde ayakta dikildiler. Charles Louise'in bileklerinden tutuyordu.

Louise, nefes alıp vermesini kontrol etmeye çalışırken dudaklarını ıslattı.

Charles yavaşça nefesini bıraktı, "O-la-" tam anlamıyla Fransızca olan bir nidayı yarıda kesmişti, o-la-la. Sonra, bir şeyler haykırma ihtiyacı duyarak, on yıl önce sırf bir kafir olarak merakından dolayı öğrendiği bir Arapça ifadeyle nefesini verdi. "La ilahe illallah." İmanın akidelerinin yarısıydı bu. Allah'tan başka tanrı yoktur. Ve Muhammed değil ama Lulu-Louise cennetin bu

dünyadaki elçisiydi. Tanrı biliyor ya, kollarında bu gezegendeki hiçbir şeye benzemiyordu, doğaüstüydü.

Yatak odası neresiydi? Ne taraftaydı yatak odası? Parmaklarını onunkilerle birleştirip Louise'i Tanrı bilir nereye doğru yarım adım çekmişti. Gölgelere iyice bakarak durdu. Karanlıkta, yavaş bir dönüşle beş dakika boyunca Louise'in etrafında olmaktan yorulmuş bir duygusunu kaybetmişti. Yönünü bulmaya çalışarak, heyecanı artarak, zorlukla nefes alıp vererek ve uysallıktan daha fazlasına sahip genç bir kadının elinin tutmuş bir halde ayakta dikiliyordu. Louise, kolunun altında yan tarafına doğru sokulmuştu. Dönüp yavaşça onu tekrar öperek karşılık verdi. Bir başka derin, savurgan öpücük daha.

Daha çok öpücük. Doyamıyordu bir türlü. Louise'in ağzı yumuşaktı, dokunduğunu hatırladığı en yumuşak dudaklara sahipti ve içi daha da yumuşaktı. Doğrudan önüne çekti Louise'i, elleri kalçalarını bulup onu kendine daha da yaklaştırmak, daha da sıkarken, bir geri çekilme ve diliyle iyice kavramadan oluşan ve çok çaba gerektiren bu oyuna ritim tutarken diliyle Louise'in ağzının içinde geziyordu. Öpücükleri çok sıcak, azgın hale gelmişti. Louise'de ona uydu, izin verdi, sabahlığının ön tarafını avuç içlerine almış sıkıyor, ona yardım ediyordu. Parmak uçlarına dikilmiş, kalçalarını ona doğru bastırıyordu. Bir süre sonra sarılmalarını bozdu yine, gülerek, zorlukla konuşuyordu. "Biliyor musun" – derin bir nefes aldı, onu tekrar okşarken verdi nefesini – "şömineyle piyano arasında bir yerlerde düşüp kalacağımız bu gidişle" – nefes almak için tekrar çaba gösterdi – "halbuki yatak çok daha rahat."

Sıkı dokunmuş bir şark halısı üstünde bile olsa, dizinin bu kadar harekete dayanabileceğini sanmıyordu Charles.

Onu burada yitik karanlığın içinde yere sürüklemeyi düşündü. Uzun sürmezdi, bundan emindi. Sadece nazik bir inişle onu

altına alırdı, deminki gibi bir öpücük ve tamam, üstünde olurdu, bir hizadaki güneş sisteminin sahip olduğu aynı enerji ve güçle girerdi içine.

Kendi şehveti yetmezmiş gibi Louise alnını göğsüne dayamıştı. Hafifçe nefes nefese kalmış bir şekilde, "Ah..." Göğsünü şişiren büyük bir nefes aldı. "Ah..." Bir nefes daha. "Ben-aa-ben bunu bilmiyordum..." Bir nefes. "Ne müthiş bir arzu bu," diye mırıldandı, sonra güldü. "Beni ikiye bölecekmiş gibi hissediyorum."

"Evet, biraz delice bu." Charles gözlerini kapadı ve kulaklarında hissettiği kendi kalp atışlarını dinledi. Kesik nefeslerle güldü. "Ama güzel." Aklına geldi birden ve "Bu arada, bu gibi şeylerde ne kadar deneyimin var?" diye sordu. Louise cevap veremeyince, "Çünkü, canım, böyle aralıklarla durmaya gönüllü olmazsak, sanırım sırtını koyacak rahat bir yer bulduğum an çok bir giriş yapmadan seninle sevişeceğim."

"Tamam," diye mırıldandı.

Charles en azından böyle duyduğunu sandı. Sesi çok az geliyordu, başı hâlâ ona yaslanmıştı. "Tamam?" Güldü ve Louise'in omuzlarını kendine doğru, koltuk altına çekti. Sıkıca sardı onu. "Tamam değil. Seninle doğru düzgün sevişmek istiyorum. Ne taraf yatak odası? Biliyor musun?"

Louise'le birlikte yürüyerek üç yüz altmış derece açıyla bir kez döndüler. Teras perdelerinden sızan zayıf ışık arka tarafından belirdi, bu bir işaretti. Bu büyük, atılgan kahraman öne doğru eğildi, Louise'in dizlerinin arkasını buldu, bacaklarını yukarı kaldırdı ve sırtından tutup kucakladı. Louise kıkırdadı ve yavaşça ona vurur gibi yaptı, Charles'ın bacağına sabahki şişmesine degecek bir şekilde kucağına sokuldu. Özenli bir şekilde yürüdü, onu yatağına götürüyordu.

Bir saat önce, sonsuzluk kadar önce, zihni küçük, garip oyun-

lar oynuyordu. Yakasından bulup çıkardığı ve dudakları arasından geçen inciler. Karanlıktaki oyunlar, yoldan çıkmalar. Şimdi hissettiği şeyse basit ve açıktı. Dolambaçlar yoktu. Eğri bögü dönüşler yoktu. Sadece, uyarılmasının en zirvesindeyken mermi bızında doğrudan bir vuruş. Dudaklarını öpüp göğüslerine dokunduktan hemen sonra. Onu yatağın üzerine atmak için sabırsızlanıyordu.

Ancak oraya vardıklarında daha fazlasını istedi. Cinsel açgözlülük. Eğer giysileri üzerindeyken onu öpmek bu kadar iyi hissettiriyorsa, kim bilir... Soyunmuş istiyordu onu, çözülmüş. Kalçaları yatak örtüsüne değer değmez saçlarına ulaştı. Charles firketeleri çıkarırken Louise kolları üzerinde arkasına yaslanmıştı. Önce özenle çıkarıyordu. Bir. İki. Üç. Ama daha bir sürü vardı. Sonunda, çıldırması gibi çıkarıyordu, firketeler uçuyordu, bazıları sessizce halının üzerinde düşerken bazıları çelik komodine çarparak cılız sesler çıkarıyordu.

Saçları öbek halinde açıldı, uzun ve sık. Kalçalarından aşağı sarkıyordu saçları, düzdü ve parmaklarının arasından su gibi akıyordu – kovalar dolusu soğuk su gibiydi, o kadar çoktu ki. Onun geri kalanı gibiydi, çok fazla. Çok güzel... çok yumuşak... çok genç... çok istekli... Omuzlarını tuttu ve geri itti; öperken giysilerini çıkarıyordu.

Louise buna istekli değildi. Ya da istekliydi fakat bir şekilde bu duruma çok şaşırmıştı. Yardımcı olmuyordu. Hatta bir noktada sordu, "Ne yapıyorsun?"

"Açıyorum," diye cevap verdi. "Elbisenin arkasındaki kopçaları. Bir sürüler."

"Ah." Kıkırdadı ve bir dirseğinin üzerinde yuvarlanıp döndü, böylelikle Charles için daha iyi bir açıda olabilecekti.

Kopçaların yarısına geldiğinde dikkati dağıldı. Louise aniden kalçalarını onun tamamen kalkmış organına doğru

bastırıp yaslandığında Charles ağzını onun omzunun kıvrımına koymuş, boynundan yukarıya doğru öpüyordu. Çok şaşırmıştı – ve omurgasını kıvraklıkla hareket ettirirken öyle tahrik edici bir yeteneği vardı ki Louise'in – mutluluktan o anda ölebilirdi.

"Ah, Tanrım, Louise," diye inledi – bir başka küçük, sessiz savaş daha yaşarken: İngilizce'ye hakim olmakta zorlanıyordu. Fransızca yakarışlar ve dualar dilinin ucuna kadar geliyordu.

Nasıl olduğunu anlamadan kendini yine onun üstünde buldu, pantolonunun önüyle beceriksizce uğraşırken. Korkunç bir şey geldi aklına: Bu genç kadının sağlığı ve saygınlığından sorumluydu. Ve üç metreden bile daha yakın mesafedeki bir çekmecede ikisini de güvence altına alacak bir şeye sahipti. Bir prezervatif. Bir tane almalıydı. Bu sorunu kısacık bir süre düşünmek için kendisiyle savaştı, sonra Louise'in dudaklarını bir kere daha, çabucak öptü ve üzerinden kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Koruma almaya."

"Ne almaya?"

"Hemen burada," diye ikna etti onu. "Sadece bir saniye alacak." Pantolonun önü açık, bir kütük kadar ağır, inip kalkan, ereksiyon halindeki organıyla karanlıkta, sessizce yürüdü. Kalbi, kanı yatağa dönüp bu işi bitirmesi için gürliyordu. Tanrım, nefret ediyorum bundan, diye düşündü. Evliliğin bir ay kadar kısa bir süre içinde olacağını düşünseydi bunu yapmazdı.

Çekmeceyi buldu, eğilip açtı.

Yataktan Louise seslendi, "Sana bir şey söylemeliyim." Kesik nefeslerinin arasından gülüyordu hafifçe.

Omzunun üstünden sordu, "Ne?" Parmakları çekmecenin görünmeyen içini beceriksizce karıştırırken çok dikkat etmiyordu söylenene.

"Şey..." Soluğunu vererek durdu. "Teknik olarak ben bakireyim." Charles durdu, döndü ve sesin geldiği yöne baktı. "Teknik olarak?" Dudaklarını ıslattı. "Diğer tür ne peki?"

"Biliyorsun işte, Saf olanı sanırım."

"Sen saf bir bakire değil misin?"

"Ah, hayır," dedi lakayt bir şekilde. "Bir sürü erkekle öpüş-tüm." Günahların en büyüğü buymuş gibi.

"Bir bakire," diye tekrarladı Charles boğuk bir sesle. Bu sözcük sefil bir şekilde ve anında, bir gerçek olarak çınladı zihninde.

Devam etti, "Yani, çok öpüştüm ve, şey, öpüşmekten biraz-cık daha fazlası ve ne yapıp ne yapmayabileceğim hakkında çok konuştum. Ah, fakat, Charles" – hafifçe, tatlı tatlı inledi – senin gibi kimse, hiçbir şey olmadı şimdiye kadar. Eğer olsaydı, eğer tanışaydım, yeryüzündeki en büyük fahişe olurum!"

Bunu içten bir övgü olarak söylemişti tabii ki. Fakat, abartma konusunda daha iyi bir şey seçebilirdi. Charles, kaşlarını çatıp eğer burada bir kötü adam varsa o da benim, diye hatırlatmak zorunda kaldı kendi kendine. O bir bakireydi. Aman Tanrım. Hafif sarhoş, hatta ayık ve on sekiz yaşındaki bir bakire gemiyi baştan başa geçip buna razı olduğunu göstermek için ilk adımları atarak Charles'ın bu maskeli halinden yeterince sersemlemişti. Yeryüzündeki en büyük fahişe değildi. O, kendinin faydalandığı – vak-tinden önce gelişmiş – genç, toy bir kızdı.

Charles alnını ovalayarak doğruldu. Durumdaki bu yeni pür-üzze şaşırmış bir halde yön tayini yapmaya çalışırken onun ola-bileceği yöne doğru gözlerini kısarak baktı. "Bunu, ah, yapmak istiyor musun?" diye sordu.

"Ah, evet," dedi çabucak. "Sadece seni şaşırtmak istemedim."

"Aslında şaşırdım," dedi. Yaptığı bu yorumu önemsememeye çalıştı. Güldü. "Ve, korkarım ben kendim de bir tür bakirim. Ben hiç, ah, bu olaya yeni olan bir kadınla yatmadım."

Louise, ilk önce ne demek istediğini anlamadı. Yatakta yuvar-landı, siluetinden dirsekleri üzerinde doğrulduğu anlaşıyordu.

Rahatlatıcı bir şekilde, "Beni yanlış anlama, eğer istersen bu sorunu halledebilirim. Genel olarak olayın biyolojisinden anlıyo-rum ama uygulamada bununla hiç karşılaşmadım şimdiye dek," dedi.

Louise onun dediğini çözmişti ve tekrar yatak örtüsünün üzerine düştü, gülüyor, gürültülü bir şekilde kıkırdıyordu. "Peki, o zaman bunu birlikte keşfedeceğiz."

Belki komikti bu ama Charles zevk almamıştı bundan. Ken-di kendini aldatıyormuş gibi garip bir hisle duraksamıştı. Eğer sevecen bir duygu ortaklığı, hayatının olayı olacaksa bu, bunu kendi için, gerçek kendi için istediğini fark etmişti. Hatıralarında paylaşacakları bir şey istiyordu, asla sesli bir şekilde dile getire-meyeceği bir şey.

Birden aklına bir sürü şey üşüştü: Kendi içinde ikiye bölünmüştü. Fransızca konuşan ve bu kızla evlenecek ve şüphesiz hayatının geri kalamında onu sevecek olan Charles Harcourt vardı (gerçi Louise'in aşk ilişkileri konusundaki eğilimleri hakkında birazcık endişelene-bilirdi.) Ve, bir de kendi egosu için bu genç kadını ayartmaya karşı koyamayan Arap esmeri Charles vardı ve eğer Louise onun ne iş çe-virdiğini ve neden çevirdiğini anlarsa İngilizce konuşarak oynadığı oyunları çok büyük sıkıntılara sokabilirdi kendini.

Düşündüğü bu oyun için deli gibi akan kanı sakinleşmişti.

"Belki de," diye önerdi, "durmak istersin? Sorun değil. Anla-rım. Bazen bir kadın bunu kocası için saklamak ister."

Louise'in hafif çakırkeyf kıkırtıları yuvarlak, karnından ge-len ha ha seslerine dönüşmüştü. Durarak, aralıklarla, "Benim neyim?" – kıkırdama – "kocam mı?" – o nazik boğazından çıkan yumuşak, boğuk kahkahalar – "kambur kocam?"

"Anladım?"
Sakinleşmeye çalıştı. "Önemli değil." Burnunu çekti. Ağla-
yınca kadar güldü kendi kendine. "Tipi bozuk onun," diye ha-
tırlattı kendine. Düşünmeden ekledi, "Onunla bunu yapmayı dön-
göze beklemiyorum."

Charles dişlerini sıkı. "O, kambur değil."

"Hayır, hayır. Tabii ki değil. Önemli değil."
Charles dudaklarını birbirine bastırdı, kısmen kadın, kısmen
Charles dudaklarını siluete odaklanmaya çalışıyordu yüzünü
çarşaf olarak görünen siluete odaklanmaya çalışıyordu yüzünü
buruşturarak. "Onun kambur olduğunu mu sanıyorsun?"

"Önemli değil," diye tekrarladı.

"Hayır. Tabii ki."

Louise yattığı yerden çekmecenin kapandığını sonra da hari-
ka aşığının birdenbire, tekrar baş ucunda yatağın yanında oldu-
ğunu duydu. "Umarım senin için sorun değildir ama kılıfım yok
görünüyor."

"Neyin?"

"Önemli değil," dedi - Louise'in ifadesi ve neredeyse onun
tonlamasıyla - döşek aşağı çökerken. Üzerine boylu boyunca
uzandı.

Ağır ve sıcacıktı Charles. Louise'in karnı karıncalanıyordu,
Charles tüm bedeni boyunca bastırırken Louise heyecanlanıyor-
du, elleri çılgın gibi giysilerini çekiyordu, açıyor, çıkarıyordu. Bu
Arap kesinlikle batılı kadınların giysilerindeki kopçaların yerini
iyi biliyordu. Bir dakikadan daha kısa süre içinde kombinezon ve
iç etekliği kalmıştı üzerinde sadece. Kombinezonunu esneyene
kadar gevşetmişti. İç etekliğini demetler halinde buruşturmuştu.
Uzun külotunun ipini çözerken etekliği belinde toplanmıştı.

Her şey biraz hızlı gidiyor gibiydi. Hızlı. Evet. Bir yarış gibi.
Louise'in ağzı nefes alıp vermekten kurumuştu. Zorlukla nefes
alıyordu. Kalbi göğsünün duvarlarına güm güm vuruyordu. Kıv-

ranıyordu, kontrol edemiyordu bunu. Charles iki eliyle Louise'in
külotunu tutacak kadar geri çekildi, sonra bacaklarından aşağı in-
dirdi, kalçalarından, uyluklarından baldırlarından ve bileklerinden
aşağı. Külotu bir kenara fırlatılmış, muz salkımını andırıyordu.

Charles'in elleri, Louise'in serin havaya yeni maruz kalan te-
ninde sınısıyordu, aniden çıplak karnında gezinmeye başlamışlar-
ninde dokunuşu kendinden emindi, ne yaptığını farkındaydı. Avuç
di. Dokunuşu üzerinde kaydı, sonra venüs tepesini okşamak için
içi midesinin üzerinde kaydı, sonra venüs tepesini okşamak için
aşağılara indi; yavaş, ölçülü bir baskıyla ovalıyordu onu. Par-
makları tüylerinin arasına girdi, daha yakından okşuyordu, daha
da yakından ve aşağıdan.

Neler olduğunu biliyordu, tüm olabilecekleri; fakat olaylar yavaş
yavaş geliştikçe daha çok şaşıyordu. Charles bacakları arasın-
da onu kavramıştı. Louise'in dizlerini daha da iterek, bacaklarını
daha da açıyor, bedeninin daha fazlasını geceye teşhir ediyordu.
Sonra, daha önce hiç kimsenin dokunmadığı o kısma dokundu...
kimsenin bakmadığı ya da bahsetmediği... en mahrem karanlığı,
öyle yasak... Sonra, daha da büyük bir sürpriz, nefis, müthiş bir
sürpriz. Parmaklarıyla içine ulaşmıştı. Louise asla hayal etme-
mişti... Hiç aklına gelmemişti...

Louise eridiğini hissetti, tüm bedeni içine giren parmakların ya-
vaşça kayışına esir olmuştu, içeri ve tekrar dışarı; mahremiyetine
yapılan garip ve olağanüstü bir ihlaldı bu. Elleri, sakınmadan, tered-
düt etmeden ya da Charles'in keşfettiği üzere Louise'in kendi eşi
benzeri görülmemiş utangaçlığından etkilenmeden üzerinde, içinde
gezindi. Louise bacaklarını kapamak istedi; onları şehvetle yaymak
istedi, bir başkasına bedenini açmak gibi tuhaf bir dürtüyle kendini
sunmak istedi. Çelişkiler. Yine paradokslar. Louise kaygan, fakat şiş
hissetti kendini... kaslarının, iradesinin gevşemesi; yine de gergindi.
bir yerlerde dolanmış, yukarıya kalkan, ileriye doğru giden... bir
şey, yatağa daha da gömüldüğünü hissederken bile.

Charles Louise'in diğer gizli, hassas noktalarını bulmuştu, özellikle korkunç derecede hassas bir yer... ahhhh, Charles bu noktayı ele geçirip utanmanın en son kalıntılarını da bir darbeye yerle bir ederken Louise'in söylediği şey buydu, sonra onu çaldı - Ah, Tanrım, çalmak, mükemmel sözcük: Onu bir keman gibi çalıyordu. Vücudu tekrar kavis çizdi, yukarı doğru.

Charles tekrar ağırlığıyla ezdi onu, sesi kulaklarının dibindeydi. Charles "Louise," dedi o zorla nefes almaya çalışırken ve Louise kıpırdanıp bir başkası yanındayken asla çıkarmayacağını düşündüğü sesler çıkarttı. "Kızlık zarını parmaklarımla alacağım. Mümkün olması gerekir bunun ve böylelikle dikkatini başka bir yerde toplamamı istediğim zaman bu acıyı yaşamazsın," yumuşak bir sesle, "sana tamamen sahip olduğum zaman."

Louise onun bir parmağından daha fazlasını hissetti, kaç taneydi bilmiyordu. Sanki elinin yarısıymış gibiydi. Kısa bir süre mücadele etti. "Şşşşş," dedi Charles. Başparmağı o yeri yine bulmuştu, basabileceği bir düğmeymiş gibi, kesin olmayan... yeni başlayan... bir şeyleri istemesine neden olan bir dokunuştı bu... ne olduğunu Tanrı bilebilirdi ancak, ama bu şey onu Charles'in istediği, önerebileceği her şeyi kabul eder bir hale sokmuştu. "Şşşşş," diye tekrarladı, mırıldayarak, şşş, şşş. "Mümkün olduğunca acısız bir şekilde yapacağım." Biraz soğuk bir sesle ekledi. "Ama ikimiz de biliyoruz ki vücudunda bir şeyleri yırtmak zorundayım."

Elleri aynı anda, oldukça ani bir şekilde itiyor ve acıyıyordu. Acıyla bağırıyor Louise. Sonra Charles'in avuç içi yine karnı üzerindeydi, nazik bir şekilde.

Mırıldandı, "Artık bakire değilsin." Güldü; kısacık, boğuk bir sesle. "Teknik yönden hariç."

Charles yuvarlanarak ağırlığını Louise'in üzerine verdi, kalçalarını geri çekti. Louise, parmaklarından daha geniş, yuvarlak,

sert, sıcak eti hissetti. Charles tereddüt etmedi. Bir hamlede içeri girdi. Ve yanıltmıştı. Yine acıdı. "Ah!" diye haykırdı Louise. Vücudunun diğer hiçbir kısmına benzemiyordu, kocaman, daha kalın ve daha uzundu. Belki kolunun tamamına benzeyebilir diye düşündü Louise.

Orada, sersemlemiş halde uzanıyordu. Birini, bir şeyi bu kadar küçük bir boşlukta içine almak öyle garipti ki...

Gerçi, görünen o ki Charles'a tuhaf gelmiyordu bu. Birkaç saniye bekledi, devam etmek için Louise'in ne kadar gönüllü olduğunu değerlendirmek istemişçesine. Sonra, kendinde olmadığını en ufak bir işaretini bile göstermeden kendini daha da derine itti - Louise bunun mümkün olabileceğini düşünmemişti - leğen kemikleri birbirine çarpma kadar. Tanrım, nasıl bir heyecandı bu böyle.

Uzun, kayar gibi geri çekilmesi ise başka bir şeydi. Tanrım.

Oda, tüm dünya geri çekiliyormuş gibiydi.

Hemen içine girdi yine. Bu giriş zevk verici olmakla beraber biraz yakıcıydı. Louise'in tüm bedeni titredi, göbeğinden parmak uçlarına, omurgasından göğüs uçlarına, oradan gözlerine kadar yayılan bir titremeydi bu. Elleri, bilekleri sarsılıyordu.

Bu adam, üstündeki bu mucize, boğazından gelen yavaş, yumuşak mırıltılarla, tek, pürüzlü hecelerden oluşan nefesler eşliğinde bir ritim tutturmuştu. Çılgına dönmüş gibiydi sesi. Ve Louise bu duyguyu paylaşabiliyordu. Bir erkek ve bir kadın arasındaki bu bağ, bu birleşme insanı çılgına çeviren bir deneyimdi gerçekten.

Bacaklarının arası ıslaktı, yükselen dalgalar halinde gelen bir zevki kayganlaştıran ılık, karmakarışık bir ıslaklık. Bildiği hiçbir şeye benzemiyordu ya da bunu başka bir şeyle karşılaştıramıyordu bile. Hayal edilebilir hiçbir şeye benzemiyordu. Zayıf, kadınsı bir hırıltının - nefesi o kadar kesik kesik çıkıyordu ki başka

bir şey denemezdi buna – kendi boğazından çıkmaya başladığını fark etti. Heyecan yön değiştirmişti.

Louise başı yastıklara düşerken Charles'ın omuzlarını kavradı, geniliyor, omuzlarını kaldırıyordu. Ah, bu muhteşemdi! Tuhaf fakat inanılmaz! Charles Louise'in bacaklarını yaydı, Louise'in asla boş olduğunu düşünmediği yeri hızlı bir şekilde doldurarak onunla tek vücut oluyordu. Öyle ki, geri çıktığında, Louise içine bir sonraki gireceği zamanı özlüyordu.

Charles Louise'in dudaklarını buldu ve Louise kendini tamamen ona bıraktı. Bacaklarını ona dolamış, topukları buruşmuş pantolonuna doğru her itilişinde Charles'ın çıplak, kasılan kaba etlerine çarpıyordu. Louise kendini yeterince itemiyordu. Kalçaları Charles'ı yeterince sert, yeterince derin bir dalış yapmaya cesaretlendiremiyordu. Tüm bu süre içinde heyecandan öleceğini düşündü.

Ta ki bir tür ölümden daha öte bir şey, bu hissi geçene kadar. Ürkütücü bir yoğunluktu bu, birleşmelerinin halihazırdaki hırpani şiddetinin de ötesinde bir şeydi.

"Bırak..." diye mırıldandı Charles, boğazının derinlerinden gelen hırıltılı bir sesle.

Evet. Bırakmak istiyordu ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Ve korkuyordu da biraz bundan. Vücuduna her girişinde daha derine gidiyordu sanki, o güne kadarki bilgileri ve deneyimlerinin çok dışındaki bir zevke doğru götürüyordu onu. Charles'ın omuzlarına kenetlediği parmaklarını açtı ama kendini yukarıya doğru itip sarıldı ona, kendi hislerine doğru körlemesine koşmak istedi.

Tekrar mırıldandı Charles, "Bırak," sesi garipti, alçak, daha derindi, kelimeler sanki göğsünden zorla çıkıyordu. Yine düzensiz nefes alıp veriyordu, sonra dudaklarını öptü, bu öpücüğü kalçalarını keskin, sert bir şekilde iterek bitirip kendini Louise'in üzerine bıraktı. Başı aşağı düşmüştü. Louise yanağına, dudakla-

ına ritmik bir şekilde Charles'ın yumuşak, ince, ipek gibi saçlarının sürtündüğünü hissedebiliyordu. "Tanrım!" diye inledi. Bir başka hücum daha. Bir önceki gibi kasların sert, ani nöbeti, neredeyse irade dışı, birbirini durmadan takip eden hücumlar. Ağzından bölük pörçük çıkan son anlamlı sözler "Bıraak – Neredeyse sen – Hissedebiliyorum – Benimle – Ahtanırım benimle – sadece kendini bırak..." oldu.

O da öyle yaptı. Kollarını bıraktı, yastıkların, çarşafın üzerine düştüler. Tüm kaslarını gevşemeye bıraktı.

Bedeni kendi kendini yönetiyordu. Bu, sanki uçabileceğini keşfetmek gibi bir şeydi. Altındaki döşek sanki onu yukarıya kaldırıyormuş gibiydi. Midesinde bir şeyler yuvarlanıyor, onun seri haldeki şiddetli, delip geçen spazmlar geçirip kıvrılmasına neden oluyordu. Yıldızlar. Sahip olduğunu bile bilmediği kasları geren spazmlar. Damarlarında, nabzında yanıp sönen yakıcı spazmlar. Kan. Bacaklarının arasındaki o ıslaklıkta hissettiği yanma Charles'ın içinde kaydığını anlatıyordu.

Sonra kanına onun dölleri karıştı: Haykırdı Charles, gırtlardan gelen bastırılmış bir acıyla, sonra kendinden geçiş. Üst tarafını Louise'in üzerinden çekti, omuzları bilinçsizliğe doğru kendiliğinden yükseliyor gibiydi. Louise'in başının her iki yanındaki kolları düzleştirdi, kaskatı kesildi; Louise'in tutunduğu, kaslı kollarından oluşan sütunlar gibiydiler. Kalçalarını ileri doğru iterken, şevkle Louise'in içine girerken, üç dört kez daha derin, coşkulu bir şekilde sarsıldı.

Kasılmalar devam etti ve yine devam etti, Louise'in tüm bedenini titreterek. Kollarındaki, boynundaki, omurgasındaki tüyler diken diken olmuştu. Meme uçları gerilmişti. Bu meme uçlarından dalgalar halinde zevk yayılıyordu, sanki suya atılan bir taş gibi, yayılıyor, bedeninin aşağı kısımlarından gelen bir seli karşılamak için damarlarında coşkuyla akıyordu.

Charles, uzun vücutu ve tüm ağırlığıyla üzerine yığıldığında kalbi öyle hızlı atıyordu ki Louise bu kalp atışlarını kendininkilerden ayıramıyordu.

Bu arada Charles'ın tüm bedeni hareket etmesine izin vermedi. Ne kadar olağanüstü bir tatminle zonkluyordu. Bedeni keyifliydi. Fakat ruhu huzursuzdu. *Sarhoş bir bakireye sahip oldun. Merakın yüzünden*, diyordu içindeki ses. *Sana güveniyordun bu kız.*

Karanlık, sallanan bir geminin yarısını yürüterek geldi, surf bunun için mi, diye kendi kendisiyle tartışıyordu.

Ancak, tatlı Louise kollarını ve bacaklarını ona doladığında içindeki çatışma hemen sona erdi. Charles'ı iyice kendine doğru çekip kıkırdadı; nefes nefese gülüşü, boynuna ipeğin dokunuşu gibi değişiyordu.

"Charles," dedi, "sen harikasin." Derin bir nefes alıp Charles'ın kulağına "Ah, bunu tekrar yapabilir misin?" dedi nefesini bırakarak.

Bunu tekrar yapabilir miydi? Şey, belki yarım saatlik bir toparlanma süresinden sonra. Eskisi kadar genç değildi artık.

Fakat böyle bir soru sorulduğunda bir adam ne kadar kötü hissetmeliydi?

Çok değil. Hemen öptü onu, sonunda pantolonunu tamamen çıkarıyordu. Yuvarlandılar.

Elleri, ağızları ve bedenleriyle konuşmalarının dışında neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Sonra Charles "bunu yine yaptı." Korunmadan.

Seni aptal hadi, diye düşündü Charles, *gidip alsana bir tane*. Bir çekmece dolusu vardı zaten. Kendisi şimdiye kadar dikkatli olmuştu. Ve Louise de ona tamamen denenmemiş, kendisinin açtığı yeni bir paket kadar saf bir şekilde gelmişti. Ve eğer bir aksilik başlarına gelirse – bir bebek – şey, bu kızla evlenecekti yahu: Evliliği erken bir tarihe alırlardı.

Evlilik, diye düşündü. Daha yakın bir tarihte olamaz mıydı! Korunma yok! Sonsuza kadar! Ah, bu düşünce beyninde yankılanıp durdu. Çünkü amacı buydu, değil mi? Bir kadın. Bir eş. Sadık bir hayat arkadaşı. Birlikte bir hayat. Sımsıkı bağlı bir şekilde. Teni onun teniyle... ah, teni harikuladeydi...

O an, ışıkları açıp tabiri caizse bu mecazi maskesini söküp atmak istedi suratından. O an, Louise'e kimle yattığını ve eğer başarabilirse kendini o sığ mutluluğunda görmesine izin vermediyi düşündü. Ama öyle tatlı bir şekilde yanına yatıp sarılmıştı ki. Onu baştan çıkarmak çok kolay ve çabuk olmuştu. Ve jeneratörün yokluğu nedeniyle karartılmış bir gemide daha en azından dört günleri daha vardı. Her şey fazla mükemmel görünüyordu. Ayrıca, yanındaki bu kızın dönecek, korkularını ve kaygılarını götürebilecek bir yeri yoktu, kendinden başka. Herhangi bir üçkağıt ya da yüzleştirme adil görünmedi o an için.

Eğer bu oyuna devam etmeyi seçersem, bunu ileriki bir zamanda yaparım, diye düşündü. Yine de bu noktada bu öğleden sonra kulübede başlayan kendi küçük yoldan sapmalarını ve kendini anlamaya başlamıştı. İçine girdiği en yumuşak, en tatlı – en korkusuz – yarattığı kollarında tutuyordu. Mutluluk kokuyordu. Cennet gibi hissettiriyordu. Bu durumu uzatmayı istedi, çabucak bir sonuca gelmeyi değil.

Atlantik'i geçtikleri süre boyunca, onun izin verdiği süre ve sıklıkta sokulabilirdi ona. *Sonra*, her şeyi bitirir, onun şoka girmesine izin verirdi, eğer o kadar meyilliyse buna. Ne de olsa, kambur ve bir gözü hastalıklı bir adamla birlikte olmuş bir kadın, şoka girmeyi hak ederdi. Değil mi?

Evet. Tabii ki.

Hayır. Başka bir şeyi fark etti. Ondandır hoşlanıyordu ve onu aptal durumuna düşürmek istemiyordu. Bu kız bu şekilde incitmek istemiyordu. Eğer kendisi hakkında vardı yargılar yüzeyselse,

ne yani, sanki başkalarının ki de böyle olmadı mı her zaman ve birazcak yüzeysel düşünmek için sebepleri yok muydu? Özellikle gençliği. Hayatla ilgili deneyimlerinin az oluşu. Üzerine titreyen bir anne baba. Sonra, onun için kaplanları terbiye ettire, dağları delmeye gönüllü bir sürü genç erkek vardı muhakkak. Charles kaşlarını çattı ve uyuyan Louise'i kendine doğru çekti. Louise Charles'ın kucığına sokulurken bacaklarını onun uyluklarına doladı. Hayır, onunla ilgili herhangi bir hoş olmayan durumu başka bir şekilde çözmek zorunda kalacaktı. Bunu sonra düşünür, bir çaresini bulurdu.

Yine de bir şeyden emindi. Eğer bu genç yaratıktan hoşlanmırsa ve onun sevgisini istiyorsa okyanus boyunca onu miniciklemek bunu sağlamayacaktı, yalan söyleyip numara yapmak onu yeni kocasıyla tanıştırmak için iyi bir yol olmayacaktı.

Louise sabahın ilk ışıkları belirmeden hemen önce ayrıldı. Charles onu hafifçe sallayarak uyandırdı, elbiselerini buldu, yarısını kendi giydirdi ve antrede bir öpücük vererek koridora doğru yolladı.

Charles kapıyı kapatırken iç çekti. Ve onun tekrar gelmesi için gizlice yalvardı. Bu gece yine istiyordu aynı şeyleri. Ve yarın tekrar ve yarın tekrar.

Tanrı bu gemiyi korusun, diye düşündü. Normalde Atlantik'i geçmek altı gün alırdı. Ancak, şansına, şu anki hızlarıyla giderlerse bir haftadan uzun sürecekti. Başka bir ufak sızıntı, önemsiz bir aksaklık, varışlarını geciktirecek ve herkesi ortalıkta gezinmekten uzak tutacak bir şeyler olmasını umut ettiğini fark etti. Gemi yalpalarken midisinin hafifçe yukarı çekiliyor gibi oluşu ne kadar hoştu. Karanlıkta oturma odasında şöminenin tabanında bir şeylerin yuvarlandığını duydu – ufak ve sert bir şey yuvarlandı, sonra bir saniyeliğine durdu, sonra gemi diğer tarafa doğru eğilmeye başladığında o da fayans üzerinde yavaşça kendi etra-

fında dönmeye başladı. Ses, zemin boyunca tık tık diye ilerlerken Charles dua etti: Okyanus boyunca ve Marsilya limanına kadar bir inciye zeminde yuvarlanır halde tutmaya yetecek kadar dalgalı bir deniz olsun.

Bölüm 12

Amber, en iyi parfüm sabitleyicisidir, parfümün uzun süre etkisini sürdürmesini sağlar ve aynı zamanda tatlı bir yumuşaklık verir.

Harcourt Prensi Charles Harcourt
Amberin Doğası ve Kullanım Alanları Üzerine

Charles, perdelerinden sızan puslu güneş ışıklarıyla öğle vakti uyandı. Deniz dalgalıydı ama yağmur durmuştu. Gökyüzü biraz açılmıştı, yine de bulutlar vardı. Bulutlardan sızan ışık huzmesi odayı aydınlatıyordu, yüksek tavanlardan zemine tutturulmuş mobilyalarına, oradan okyanusun sarsmasıyla bir o yana bir bu yana kayan kendi giysilerine kadar her şeyin üzerine kırmızımsı, altın rengi bir parlaklık serpiyordu.

Yüzünü çarşafıara gömüp derin derin içine çekti kokuyu. Louise. Burnunu çarşafa dayayıp bir av köpeği gibi onun hareketlerinin ve vücudunun bıraktığı izleri bulmaya çalıştı. Bir kolumu başının üstüne koyup uzanan, aklına eseni yapan Louise. Karanlıkta ona doğru elleri ve dizleri üzerinde emekleyen, kahkahalar atan Louise. Sirtını koyduğu yeri yalamak istedi. Uyurken bacaklarının arasında aldığı yastığı kahvaltı olarak yemek istedi.

Charles inleyerek yanağını yastığa dayayıp olduğu yere yığıldı. Gözlerini kapadı. Bu çarşafı parfüm yağıyla kaplamak istedi - renksiz, kokusuz, saf yağ - ve Louise'i bir çiçeğin taç yap-

raklarıymışçasına bunun üzerine yaymak istedi. Çiçekten esansa elde etme... bu yağın kalın bir tabakasını onun bedeninden çıkan nefesle, buharla doyurmak istedi. Sonra bu olağanüstü esansı eritir ve süzerek bir şişeye aktarırdı: Louise kokan yağ. Bununla tüm bedenini ovalar, bununla banyo yapardı. O yanında olmadığında bununla kendini avuturdu.

Gündüzleri, şimdi olduğu gibi.

Ayağa kalkıp giyinirken dizi biraz ağrıdı. Fakat yapışıp kalmıştı bu ağrı - görünüşte gayet normal görünen gerilmiş, ağrıyan bir eklem. Zafer. Charles ölümsüz gibi hissetti, erkek gibi, kahraman gibi. Nefis bir genç yaratıkla sevişmişti, beş-altı kez, beş-altı farklı şekilde, sanki on yedi yaşındaymış gibi. Onu sallanan bir zeminde taşımıştı, kendinden geçecek kadar yoruluncaya dek bütün gücünü harcamıştı, sonra sabah Lazarus gibi iyileşmiş ve canlı bir şekilde, insanüstü şeyleri becerebilecek yeni bir adam olarak uyanmıştı - ve tüm o şeyleri tekrar yapmaya hevesliydi.

Gömleğini iliklerken Louise'i aradı, yatak odasının karşısındaki küçük pencereden dışarıya, harika bir şekilde kararan yağmur bulutlarına bakıyordu. Fırtınalı havaya şükrediyordu.

"Merhaba," diye cevapladı telefonu.

"Louise."

"Charles?"

Hiç zorlanmadan, "Evet. Nasılsın bu sabah?" diye sordu.

Gülüyordu. "Biraz ağrılı ama aşık."

Kaşlarını çatıp gülümsedi. "Aşık?"

"Sana tapıyorum," dedi. "Yanından ayrılmak ölüm gibi geldi."

Neredeyse önceden planlanmış gibi duran bir konuşmaya girişti. "Tüm gece seninle uyumak istiyorum. Seninle uçmak istiyorum, gece gündüz seninle kalmak istiyorum. Eğer gerekirse sonsuza kadar karanlıkta: Güneşi söndürürüm. Onu suda boğarız, buzda dondururuz. Ya da bir mağara bulur ve oradan hiç çıkmayız. Beni

istiyor musun?" Sonra ekledi, "Kuran'ın izin verdiği gibi dört karın mı var?" Yenilediği kahkahasının sanki kaygısızmış gibi çıkmasına uğraşmıştı, özellikle de sorduğu son soruda; sanki bu ve bundan önceki her şey cilveli şakalaşmalardan daha fazlası değilmiş gibi.

Charles ciddi bir şekilde, "Kuzey Afrika'yı sevmezsin," dedi.

"Sen oradan mısın?"

Yalan söyledi, "Evet." Gerçeği söyledi: "Müslüman bir ülkeden sana getirilecek kısıtlamaları sevmezsin. Benim senin hayatın ya da ölümün üzerinde söz sahibi olmam hoşuna gitmezdi."

Biraz tereddüt ettikten sonra, "Sanki halihazırda buna sahip değilsin," dedi.

"Louise. Bu sonsuza kadar sürecektir bir ilişki değil."

Louise dinledi ama bir şey söylemedi; sadece telefon hattından gelen tedirgin nefes alış verişinin cızırtısı.

"Evlenmek ve bir yuva, aile kurmak için Fransa'ya gidiyorsun. Bu senin kültüründen çok daha farklı ve Fransa'da bile zorlanacağın zamanlar olacak," dedi Charles.

Louise bekledi sonra uysallıkla, "Biliyorum haklısın," dedi. Daha da yumuşak bir sesle ekledi, "Biliyorum tecrübelisin." Zar zor duyulan bir tonla, "Seni seviyorum," dedi.

Charles bunu duyunca telefona bakakaldı. Ona tapıyordu. Bunu söylemek istedi ona. Fakat, tabii ki onun söylediklerinin bu durum için geçerli olduklarına inanmak onu kahrediyordu. Onun sonsuza dek Charles Harcourt'u sevmesi gerekiyordu, Karanlık Gemi'deki Charles'ı değil. "Louise," dedi, "sen ilk aşığına gönlünü kaptırmış genç bir kadınsın. Bu aşkla aynı şey değil. Bir kez yattık senle" – kendi kendini düzeltti – "yani, birkaç kez, ama bir gecede. Birbirimizi yirmi dört saattir tanıyoruz." Bir ara, sessizlik oldu. Sonra Louise, "Haklısın, tabii ki," dedi. Yumuşak bir

şekilde gülerken nefesini bıraktı. "Tabii ki öylesin. Eğer seni hursuz ettiysem özür dilerim." Kahkahası daha rahatlamış, daha samimiydi. "Bu gece göreceğim seni. Karanlık olur olmaz."

Gece gelip çattı, Louise de; tam vaktinde. Güneşin tam olarak batmasının üzerinden belki de bir dakika geçmişti. Louise'in kapıyı çalmak için kapının diğer tarafında beklediğinden şüphelendi.

Kapıyı açtığı anda Louise abartısız eşikten uçarak geçti. Okyanus üzerindeki karanlık, yana yatan bir gecenin içinden nemli yaseminlerden oluşan bir mermiymiş gibi geçti. Bacaklarını ona dolarken Charles da onu belinin üst tarafından tutmuş kucaklıyordu. Sonra kendini de onu da ayakta tutmak zorunda kaldı, arka arka duvara doğru gittiler. Çarpmanın etkisiyle neredeyse düşüyordu Charles.

Louise de ona benzer bir güçle çarptı. Onu öptü; Charles da kolaylıkla onun coşkusuna yanıt verdi. Bu öpücük ateşli, hevesli ve minnettardı; dudakları ve dilleri bastırıp ısırıkları ve dokunup keşfettikleri için teşekkür ediyorlardı. Louise'in elleri tesadüfen yüzüne dokundu, yanaklarına meraklı bir hareketle kaçık gibi dokunuyordu. Charles kafasını aniden geri çekince sert bir şekilde duvara vurdu. Louise'in elleri takipteydi. Charles başını aniden çevirdi. Fakat yine buldu elleri onu, hafifçe çenesine dokunuyorlardı.

Charles eğilip Louise'in ellerini zorla çekmek zorunda kaldı. "Yüzüme dokunma," dedi. "Beni bu yolla da göremezsin."

"Neden göremezmişim?" diye fısıldayıp hemen dudaklarının dibinde kahkaha attı.

"İstemiyorum işte görmeni."

Louise karanlıkta geriledi, omuzlarından tutunmayı bırakmıştı. Charles o gerileyince ağırlığını dengelemek zorunda kaldı.

"Neden?" diye sordu. "Seni tanıyor muyum?"

Sorularına mantıklı cevaplar arıyordu. Niye karanlık şimdi? Madem ki sevgililerdi. Madem ki manzara bu kadar güzeldi.

"Seni tanıyacak mıyım? Provence'a gelir misin?" diye sordu. Sormaya devam etti, sonra kendi sorularına cevaplar buldu. "Ah, aman Tanrım. Sen Harcourt Prensi'ni tanıyorsun. Onun arkadaşısı olamazsın, benimle yatmış olamazsın, değil mi." Sonra. "Ah, evet sen onun düşmanısın!"

Bu, bir çözümmüş gibi göründü. Charles bunu biraz hafifletmeyi düşündü. "Rakibi," dedi ona. "Her ikimiz de parfüm yapıyoruz. Ona satacağım yasemini takıyorsun saçlarına." Zeki şeytan. Bu, Charles Harcourt'un tüm Düğün Gecesi Yaseminlerini gemiden kendi arabalarına boşaltmasına olanak tanırdı. "Ama seni istememin nedeni bu değil, Louise. Seni kendim için istiyorum. Başka bir nedenden dolayı değil," diye ekledi. Bu doğrudu, kayıtsız şartsız doğrudu. Duvara yaslanmayı bırakıp odalarda ki gölgelerden geçerek onu kucağında taşıırken "Seni istiyorum, seni istiyorum, seni istiyorum," diye tekrarlıyordu. "Sensiz geçen saatlerde çılgına döndüm."

Louise'i sırt üstü yatağa bırakıverdi ve hemen yanına geldi, elbisesinin hişirtılı ipeği üzerinde kaymaktan aptalca bir şekilde mutluluk duyuyordu ve onu kendine çekmekten. Bu sevinçli mirıldanmaları adını zincirleme bir şekilde tekrarlamasına dönüştü. *Louise, Louise, Louise...* Bir şiir, şarkı, bir mantra gibi, sonsuz bir mucize gibi zihninde yankılanan bir tekrar – bunu sesli bir şekilde mi söylüyordu? Karanlıkta, çenesinin hemen altında boğaza dönüşen yumuşak kısmı koklayıp öperken parmakları dik yakalı elbisenin düğmelerini bulmuştu. Hissettiği bu anlamsız şekilde aşırı zevkli olan duyguları sesli bir şekilde söylemiş olmalıydı.

Çünkü Louise kıpırdanıp güldü kıkır kıkır, onu taklit etti: "Louise, Louise, Louise." Sonra sordu, "Neden bana *Lulu* demiyorsun hiç, öyle söylemeni istediğim halde?"

Belki de çok acele, çok dürüstçe cevap verdi. "Çünkü *Louise*'i daha çok seviyorum. Daha çok. *Lulu* deyince on iki yaşında bir kızı ayartıyormuşum gibi geliyor."

Louise'e komik geldi bu. Kısa bir duraklamanın ardından kocaman, dalgalar halindeki yayılan kahkahalarla gülmüyordu, Charles, Louise'in karnı üzerindeki eliyle bunu hissedebiliyordu. Bacağım onun üzerine atmıştı, kendi karnı bu titreşimin yakınındaydı, sonra karanlıkta yüzünü bulup kahkahalar atan bu genç kadını öptü.

Bir dakikadan daha kısa bir sürede ikisi de o kadar arzulu hale gelmişlerdi ki Charles'ın gömleğinin düğmelerinden birini kopartmışlar, sonra da Louise'in külotunun uçkurunu kaybetmişlerdi.

Sonra, çıplak kolunu Charles'ın yine çıplak olan göğsüne koymuş bir halde yanında uzanırken karanlığa doğru, "Pekala, Louise, olgun ve çok büyümüş Louise de kandırabilme yeteneğine sahip, biliyor musun? Seni Provence'da görürüm ve tanıımıyormuş gibi yapabilirim," dedi.

"Hayır," dedi Charles boş, siyah karyola tentesine bakarken. Nedenler bulmakta, yalan üstüne başka yalanlar söylemekte zorlanıyordu. "Seni tanıımıyormuş gibi yapacağım yeterince zor zamanlarım olacak zaten." Onun aşığı değilmiş gibi yapmak korkunç olacaktı. Şunları eklemeyi düşündü. "Eğer karşılaşsak ki pek olası değil. Nadiren Akdeniz'i geçerim." İç çekti. Gözlerini kapadı. "Memleketimi seviyorum. Bir daha uzaklara gideceğimden şüpheliyim..."

Ancak Louise sadece hayır, dediği kısmı duymuştu, sonra birbirlerini bir daha asla göremeyecekleriyle ilgili kısmı. Geleceği hakkında düşünmemeyi tercih etti. Konuyu değiştirdi. "Kendinle ilgili neleri seviyorsun?" diye sordu.

Charles'ın bunu yanıtlaması birkaç saniye aldı, sonra "Sen neleri seviyorsun?"

"Ah, ellerini ve şey yapmanı..."
Kahkahayla sözünü kesti. "Hayır, kendinle ilgili," Eli cevap vermesini engellemek için karanlıkta ağzını buldu. "Karanlıkta, ki seninle ilgili," diye konuyu sınırlandırdı. "Burada, bu odada, şimdi kendinle ilgili neyi seviyorsun en çok?" Elini kaldırdı. Ağzını açtığı anda, "Ah, duyularımı," dedi ve kıkırdadı. "Ve elinin bir sonraki sefer nereden ortaya çıkacağını merak etmeyi."

Charles bir okul müdürü gibi *cık cık*ladı. (Louise ona sataşmayı sevmiştir, çünkü ses tonu – aahh – öyle güvenilir ve öğretici geliyordu ki; Charles aralarındaki yaş farkını çok ciddiye alıyordu.) "Pekala, ikinci en sevdiğin kısım o zaman." Eli, kalçasını okşamaya başlamıştı.

Bu hareketiyle Louise ona doğru sokuldu, yukarıya baktı, hiçbir şey görmüyordu. Sorusunu nasıl cevaplayacağını bilmiyordu.

Soruyu daha geniş bir yöne taşıdı. "Senin için önemli olan ne? Hayatında ne yapmak istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Benim sorunum da bu." Yuvarlanıp dizlerinin üstüne çöktü, sonra düşünmeden karanlıkta tatlı bir dengesizliğin içine adım attı. Döşegün zıplaması, karanlık ve geminin sallanması yüzünden zorla dengede duruyordu. Yatağın ortasında dengede durmak ve kendini alıştırmak için dans ederken yaylar gürültülü bir şekilde esnedi. Charles'ın ağır bedeni Louise'in hareketleriyle zıplıyordu, yataktan kalkıncaya kadar – ağırlığı tamamen terk etmişti yatağı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Louise.

"Tuvalete. Sen konuşmaya devam et. Buradan duyabilirim seni."

Tuvaletten gelen su sesinin arasında Louise annesinin tonlamasıyla yüksek sesle konuştu, "Bir hanımefendinin her zaman

bir desteği olmalıdır." Kendi sesiyle devam etti, "Anne babamın ödeyişleri, bilirsin işte, 'Potansiyelinin farkına varmalısın.' Evlilik potansiyelim demek istiyorlar, onlar için başka bir şey potansiyelim olamaz çünkü."

"Peki sen ne istiyorsun kendin için?" dedi banyodan çıkıp gelirken.

"Bilmiyorum." Orada geminin ritmiyle yatakta sallanırken düşündü. Biraz kendine şaşıracak, "Evlilik sanırım," dedi, sonra durakladı. "Ve başka bir şey daha. Başka bir şey daha olmalı." Güldü. Charles'ın nefes alışını duyabiliyordu. Aniden yanı başında dikildiğinde bu tekinsiz karanlıkta onun nerede olduğunu biliyordu. Yatakta, hemen önündeydi. Ona doğru, "Ne dersin? Bu destek sayılır mı?" Ellerini Charles'ın omuzlarına koymuş, sanki bir sirk tramboliniymişçesine yatakta zıplamıştı iki kez.

"Bence," dedi, "o hanımefendiler – senin gibi harika hanımefendiler..." Ellerini Louise'in kalçalarına koymuştu özneyi değiştirip daha belirgin hale getirirken. "Bence sen, Louise, içten, sevgi dolu bir adamın kollarına aitsin. Destek falan yok. Sadece sen kendin." Bir sonraki zıplayışında onu yakaladı.

Onu havada tuttuğu anda, Louise'in saçları sırtına ve poposuna değerek sarkmıştı. Öbek halindeki bu saçlar Charles onu yatağa fırlattığında serin, canlı bir varlıkmışçasına okşamıştı onu. Sırt üstü yatağa iniş yaptığında saçları havaya uçtu. Louise kendi saçının tenine bu kadar hoş geleceğini daha önce hiç fark etmemişti. Ya da çıplak bir halde karanlıkta uçar gibi hissetmeyi. Paşasıyla geçirdiği her an yeni şeyler, yeni algısal uyanışlar getiriyordu ona. Gözlerini kapadı ve kendini yatağın zıplamasına bıraktı – Charles onu kendi ağırlığıyla durdurana kadar.

Üstüne çıktığında yüzüne bakarak sordu, "Kuzenim Mary hayatında ne yapmak istiyor biliyor musun?"

Charles Louise'in başını, yüzünü okşayarak, "Kendi kendi-

ne yapacak bir şeyler bulacaksın, Louise. Daha gençsin," dedi. Alnını öptü. "Biraz önce söylediğim şey kendini bulman gerek- tiği idi. Kendini tanıman, kendini öğrenmen. Sonra istediğin şey belli olur zaten."

Louise güldü buna. Kulağa hoş geliyordu ama ne demek is- tedikinden emin değildi. "Mary'nin ne olmak istediğini bilmek istemiyor musun?" diye sordu.

"Pekala. Mary hayatında ne yapmak istiyor?"

"Rahibe olmak," dedi kıkırdarak.

"Bir rahibe."

"Neden biliyor musun?"

"Söyleyeceksin değil mi?" Üzerinden kalktı, fakat yine de ya- kındı, karnı kalçasına değiyordu.

"Evet. Şimdi New York'ta bir pederimiz var. Ve Mary'nin anne babası da onun günah çıkarmaya gitmesini istemiş. O da bir kere gitmiş ve bu düşündüğü kadar kötü geçmemiş, bu yüzden tekrar gitmiş. Peder Tata - ismi bu. Komik bir isim değil mi? İtalyan'mış adam. Her neyse, Peder Tata ona karşı nazikmiş." Louise tekrar gülmekten alamadı kendini. Bu hikayeyi çok aptal- ca buluyordu. "Mary günah çıkarmaya gidip duruyordu. Rahibin ona söylediği her şey güzel ve bilgece geliyordu. O kadar ki, bir süre sonra sadece bölmenin diğer tarafındaki sesini duymak için gitmeye başlamıştı. Bazen günah çıkardıktan sonra bizim eve ge- lir ve kendinden geçerek yatağıma yığılır, onun sesinin ne kadar derin olduğunu, kendini ne kadar iyi anladığını anlatırdı. Sonra tespihini eline alır ve Meryem Ana'ya onun rahipliği bırakması için dua ederdi."

"İkimiz de buna gülerdik. Yani onu tanıyorduk. Peder iri ve keldi, gerçi güzel gözleri olduğunda karar kılmıştık. Şimdi onu daha iyi anlayabiliyorum. Yani, seni dinleyecek, olduğun gibi kabul edebilecek birilerinin olması gerçekten baştan çıkarıyor

seni." Louise durakladı. "Sen kel değilsin, değil mi?" Sonra, geçen gece Charles parmaklarını saçlarında gezdirmesine izin verdiği dokunduğu nemli saçları hatırladı. Normalden daha fazlaydı saçları, uzundu.

Mary'nin hikayesi komikliğini yitirmişti. "Sence durum bun- dan mı ibaret, Charles? Yani ben de kendi rahibime mi aşık ol- dum?"

Kahkahayı patlattı Charles, yine de Louise sorusunda ciddi olduğu için kendisi de bunu ciddiye almak amacıyla görev duy- gusuyla kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Hayır," dedi. Onu ku- caklayarak, hâlâ gülmek için kendi kendiyi mücadele ediyor- du. "Ya da belki şu Peder Tata'yı vurmalyız," dedi ona. "Louise burada kutsal hizmet falan vermiyorum ben. Seninle birlikte ol- manın zevkini bencilce yaşıyorum, yani senin o tatlı, özgür ruhu- verdiği hazzı yaşıyorum."

"İşte benim dediğim de bu. Ben insanlara her zaman bu ka- dar açık olmam." Sözüünü geri aldı. "İnsanlara asla bu kadar açık olmam. Sen, günahlarımı çıkaran rahip gibisin benim için." Charles'ın göğsünün üstüne yuvarlanıp çıktı, kollarını dolayıp boynundan başlayarak omzuna doğru giderek genişleyen kısmı, ılık, biraz tuzlu, kaslı tenini dudakları ve diliyle öpmeye başla- dı. Charles'ın ürperdiğini hissettiğinde yumuşak bir sesle güldü. "Ve belki de biraz daha fazlası." Elini omzunda gezdirdi. "Gerçi, bedenini hissettiğimde Peder Tata'dan daha iyi, daha güçlü oldu- ğunu biliyorum." Daha yakına gelip fısıldadı, "Benim yakışıklı rahibim." Kulağına mırıldandı, "Peder, bana pişmanlık duyaca- ğım bir şeyler ver."

"Sen kafirsin," dedi Charles yuvarlanıp tekrar Louise'in üze- rine çıkarken.

Louise güldü. "Ben katlanılmaz biriyim. Annem babam öyle

diyor, halalarım ve amcalarım da katılıyor buna. Ben 'ele gıvaca sığmaz' mışım."

"Evet," dedi. "Öylesin. Ve ellerim seninle dolu olduğu zaman, başka bir zaman yok." Ellerini Levi'nin omuzlarına koydu.

"Evet," dedi. "Öylesin. Ve ellerim seninle dolu olduğu zaman-
ki kadar mutlu olduğum başka bir zaman yok." Ellerini Louise'in
altından kaydırıp kalçalarını buldu, avuç içleri onunla doluydu.
Sımsıkı bir şekilde kendine doğru çekiyordu onu.
Louise kollarını onun boynuna dolayıp yüzünü buradaki kuy-
ruk gibi bir şekilde tutuyordu, garip bir şekilde.

Louise kollarını onun boynuna gömdü. Onu bu şekilde tutuyordu, garip bir şekilde daha az cinsellik taşıyordu, arkadaşlıklarını keşfeden, kabul eden insanın paylaştığı yakınlık gibiydi bu kucaklaşma. Şey, arkadaşlıktan biraz daha fazla. Arkadaşlıktan daha iyi. Karanlıkta beden bedene, kalp kalbe, nefes nefese: Biri diğerinin içinde olmadan iki insanın yakın olabileceği kadar yakınlardı.

Bu yakınlığı bozan danslarına tek bir duyduklarında Louise söz konusu paşası olduğunda inandığı şeylerden vazgeçip tamamen zıt yönde bir şeye inanmaya başladığını biliyordu: Kendi mahrem benliğiyle güveniyordu ona.

Charles onun sadece kendine değil kendi içine bakmasını istemesine neden olmuştu. Görünüşünün dışında kendiyile ilgili diğer yönlerle, en az görünüşü kadar harika hatta daha da harika yönlerine inanmasını sağlamıştı. Charles onu bütün olarak kabul etmiş ve öyle sevmişti; ona inanmıştı. Garip paradoks; onunlay-
ken Louise karanlıkta parlamaya başladığını hissediyordu. İşte bu, paşasıyla ilgili en sevdiği şey olmaya başlıyordu – onun ya-
nındayken dönüştüğü diğer Louise.

Louise'in tüm ailesi az ya da çok hastaydı, çok yaşlı büyük halayı saymazsak. Gündüzleri Louise anne babasını ve Mary'yi, Mary'nin kedisini, Bear'ı ve diğer birkaç kişiyi kontrol ediyordu. Ancak deniz tutması insanların genellikle yalnız kalmak istedikleri anlamına geliyordu. Bu yüzden diğerlerine merhamet etme görevi çok az zamanını alıyordu. Çoğunlukla uyuyor, geceki ak-

tiyetlerinin yorgunluğunu atmaya çalışıyordu. Sonra gece olma-
sını bekleyerek gemide aylak aylak dolaşıyordu. Güneş batmaya
başladığında Rosemont süitine doğru yürüyordu, koridor ırkışız
kalıncaya kadar kapının önünde bekliyor, sonra da kapıyı çalı-
yordu.

İçeri girdiği anda başka bir insan oluyordu. Hayır, kendi oluyordu. Hiçbir şeyi sansürlemedi, belki hoş karşılanmayacağı-
yı bildiği sorular dışında. Eğer paşası onu tamamen kabul ediyor-
sa, onun ısrar ettiği kişisel gizlilik konusunu da kabul edebilirim.
diye düşünüyordu. Bunun ötesinde, kaygısızca hareket ediyordu.
Kendini nasıl iyi hissediyorsa ve nasıl doğal geliyorsa o şekilde
sevişiyordu. O an aklına ne gelirse onu söylüyordu.
Durum – sarıp sarmalayan karanlıkta sizinle ilgilenen bir
... davet ediyordu. Louise bunu biliyor...

Bu durum – sarıp sarmalayan karanlıkta sizinle ilgilenen bir aşık olmak – özgüveni davet ediyordu, Louise bunu biliyordu; günışığında hiç konuşmayacağı şeyleri mırıldanıyordu karanlıkta. Ancak bunun ne kadar önemli olduğunu göremiyordu. Atlanta. Ancak bunun ne kadar önemli olduğunu göremiyordu. Atlantik geçiş sırasında tanıştığı Charles ilişkilerinin geçici olduğu konusunda çok netti. Louise onu bir daha asla göremeyecekti. İyi Harika. Çabuk yanan en parlak yanandır.

Bölüm 13

Amberin bir parfüm içindeki kokusu, amber notaları ya da sadece amber diye anılır.

Harcourt Prensi Charles Harcourt

Amberin Doğası ve Kullanım Alanları Üzerine

Bir erkel: – ve çok da genç olmayan bir erkek – iki gece koştu. Hayattaki her şeye ve kendine karşı açgözlü bir şekilde ilgi gösteren ve bitmek bilmez bir enerjiye sahip genç bir kadınla sevişince tekrar geceye ulaşabilmek basbayağı sorun haline geliyordu. Öğleden sonra ikiye kadar yatakta yatıyor, kahvaltısını yapıyor, banyo yapıp tıraş oluyor, giyinip gazetesini okuyordu, birileri güneşin batışını beklerken.

Atlantik üzerindeki seyahatlerinin dördüncü, ilişkilerinin üçüncü akşamında Charles tam gazetesini eline almıştı ki kapı çalındı. Kaşlarını çatıp baktı. Güneş alçalmıştı. Ama pencere kenarında durup iyi gören gözünü kullanırsa okumak için hâlâ yeterince ışık vardı. Louise'in gelmesi için çok erkendi daha.

Yine de koridordan fısıldayan Louise'in sesiydi. "İçeri gelme izin ver, Charles."

Charles ayağa kalktı ve koyduğu kurallara sıkı bir şekilde uymadığı için sinirlendi Louise'e. Kapıya kadar gelip "Hayır. Hâlâ ışık var. Yarın saat sonra tekrar gel," dedi.

Koridordaki Louise neredeyse hoppa bir şekilde güldü ve

"Anahtarını çıkarıp delikten bak," dedi. Birkaç dakika önce öylesine bağladığı gözbağına dokundu. Kaşlarından burnunun ucuna kadar kapatıyordu gözlerini. Göremiyordu.

Kapının diğer tarafında sessizlik, bir tereddüt hali hakimdi. Sonra anahtarın delikten çıkarıldığını duydu Louise. Yine de bir süre sonra Charles sadece aynı şeyi tekrarladı, "Tekrar gel, Louise. Seni görmek istiyorum ama şimdi değil. Böyle değil. Sonra yine gel."

Louise orada durmaya devam etti, ne yapacağını bilemez halde. "Hayır." Tüm neşesi ani bir şekilde gelen bu hayal kırıklığıyla gitmişti. "Bakmadın," diye suçladı onu. Sonra aklına geldi: "Koridor – belki de koridor çok loştur senin..."

"Git buradan."

"Ama gördün mü?"

"Neyi gördüm mü?" Sesi sinirli geliyordu. İşbirliğine yanaşmıyordu.

"Kapıyı birazcık arala. Bana bak." Büyüyen bir ümitsizlikle "Ya da sadece içeri gelmeme izin ver. Charles. Bir şey yok. Yemin ederim." Yalvarıyor, söz veriyor – bu oyunu böyle hayal etmemişti – sonra yakınıyordu: "Bana güvenmiyorsun."

Charles kahkaha attı, uzaktan geliyordu ses; kapıdan uzaklaşmıştı. "Evet. Güvenmiyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra gemi karşılamaya hazır olduğundan daha dik bir şekilde yalpaladığında karanlıkta neresi denk geldiyse oraya tutunmak zorunda kaldı – parmakları önce duvara çarpmış, sonra kapının pervazını bulmuştu. Gemi motorlarının derinlerden gelen gümbürtüsü dışında ses çıkmıyordu.

Sonunda bir şeyler soracak kadar kendini topladı, "Charles, hâlâ orada mısın?"

"Evet."

"Üstüne bir şeyler ört. Bilmiyorum işte, sabahlıklarından ya da o zimbirtülerinden birini giy. Sadece bak, hadi ama, bak!"

Ne fark etmişti emin değildi ama bir süre sonra kapı bir klik sesiyle açıldı. Hafifleme. Rahatlama. Charles'ı, önceden belirle-
dikleri plandan vazgeçtirebilmişti.

Ve beklenmedik bir şekilde gözleri ışığı fark etti, kendileri de kapalı olan gözlerinin üzerinden geçip başı etrafına sardığı ipekten içliğin katları arasından geçiyordu bu ışık. Önünden bir gölge geçti. Charles'ın gözbağına, gözlerine dokunduğunu fark edince birden sıçradı. Gözbağını kontrol ediyordu.

"Tanrım - Allah'ım." Yumuşak ışık yeniden, koyu altın renginde ortaya çıkmıştı, Charles'ın derin, canlı sesi gülmeye başladı. "Görü-
yorum ki," dedi "renkli iç çamaşın modası New York'a gelmiş."

Louise'inki parlak safran rengindeydi, güzel, alışılmamış bir renkte; gül deseni dantelleri ve koyu kadifeden şeritleri vardı. "Ve sen de Batılı iç çamaşırları hakkında çok şey biliyorsun?"

Hâlâ gülerken, "Canım benim, öyle ya da böyle adı aklına gelebilecek kıtaların hemen hepsindeki erotik ziynetlerin yürüyen kataloğuyum ben." Louise'i odaya çekmişti bu arada.

Kapı arkasından kapandı, anahtar kilitte sessizce döndü. Ve, ah, o etrafında dolaşıp dururken gidip gelen gölgesiyle birlikte bereket eden parıltı, ışığın o tatlı parıltısı - belirsiz, ışık yayan bal rengi. Charles gözbağının arkasındaki düğümü kontrol etti, onu tekrar kendi etrafında döndü, sonra tekrar, başı dönene kadar.

Daha sonra, çenesini elleri arasına alıp ipek kumaşın üzerinden gözlerini öptü nazikçe. "Bu katlar yeterli mi?" diye mırıldandı. "Gerçekten göremiyorsun değil mi?" Kendi sorusunu cevaplamak istercesine kumaşın üzerinden tekrar gözlerine dokundu.

Louise parmaklarının dokunuşunu sevmişti. Ellerini yakala-
yıp avuç içlerini yüzüne bastırdı. Sabun ya da hafif bir parfüm kokuyorlardı, koku biraz doğuya özgüydü; koyu tütünün baha-
ratlılığı, topraklı yosunun serinliği. Sürdüğü koku ne olursa ol-
sun - ve hafif de olsa temiz tenden daha fazlasıydı bu - mis gibi

koyu renk ağaçlarınki gibiydi; Nil'in yemyeşil, nemli kıyılarını hatırlatıyordu.

Charles'ın avuç içini ısırmak için ağzını açtı, sonra mırıldanarak, "Yarım saat önce hazırlanırken beklentim o kadar büyüdü ki titremeye başladım." Güldü, hafifçe sıçradı. "Temiz iç çama-
şılarımı bulmadan önce üstümü giyinmişim, çoraplarımı bile. Sonunda bu uzun külotum hâlâ elimde aceleyle dışarı fırladım. Kapıyı çalmadan hemen önce de gözümü bağladım bununla. Bu-
rası onun için daha uygunmuş gibi geldi. Bekleyemedim. Bekle-
yemedim işte. Aptalca değil mi?"

Çok ciddi bir ses tonuyla, "Yarattığı etki için aptalca denemez ama," dedi.

Louise'in içinde bir şeyler hopladı. Uzanıp Charles'ın göğsü-
nü buldu. Bir adım geri çekilmişti, ya hâlâ ihtiyatlı davranıyor,
güvenemiyordu ya da sadece ona bakıyordu: hangisi olduğunu
söyleyemiyordu. Ama kendi hisleri ona karşı açgözlüydü. Par-
mak uçlarını geniş göğüs kaslarından aşağı, oradan paralel girin-
tilere sahip daha küçük olan karın kaslarına doğru indirdi.

Onunki tuhaf bir doymazlık hissiydi. Sanki onu içinde sakla-
yabilirmiş gibi. Ona dokundu, sanki elleri, bedeni onun yoklu-
ğunda boşmuş gibi hissediyordu. Hatta ruhu bile...

Hayır. Bir kez daha aptalca davranmaya zorladı kendini. Kol-
larını bileklerinden bitiştirip yukarı kaldırdı. "Sizin köleniz, efen-
dim," dedi dramatik bir ses tonuyla. Sonra secde eder gibi yapıp
dalgalanan eteklerinin üzerinde ileri doğru eğilmişti. "Gördüğün
yer dışında üzerinde hiçbir iç çamaşırı olmadan."

"Seni küçük aptal," dedi Charles. "Ne numara ama."

"Ama işe yarayacak," dedi önüne bakarak. "Gerekirse gözle-
rimi çıkartır, seninle gece gündüz kalırdım." Louise birden, ken-
di yaptığı şeyin, onun istediği şeyin aptallığına sinirlendi.

"Böyle bir şeyi söyleme bile." Charles onu yukarı kaldırdı,

tekrar gözbağına dokunup kontrol etti, ellerini kenarlarına nazikçe bastırıp arkadaki düğümü tekrar çekiştirdi.

"Ama bize yaptığın bu," dedi Louise. "İkimiz de körüz sanki." Charles durdu. Sessizlik. Onaylamamıştı bunu. Sonra yavaş, hafif tehlikeli gibi gelen bir ses tonuyla, "Kuzey Afrika'da kadınlar kendilerine söyleneni soru sormadan ya da şikayet etmeden yaparlar. Arkanı dön."

"Ne?"

"Arkayı dön dedim."

Ellerini çekmişti. Anlaşılan geri adım atmıştı, çünkü Louise istemsiz bir şekilde onun olduğu yere doğru ellerini uzattığında bir şekilde, kollarını havada sallıyor, arıyordu. Hiçbir şey. Deniz. Yine karanlıkta. Ama o görüyordu.

Şakalaşmıyormuydu yoksa ciddi miydi bilemiyordu, ruh halini anlayamıyordu. Kendi kendine onun kendisine baktığını hatırlatmayı denedi. Üç günden beri elde etmeye çalıştığı bir avantaj olabiliyordu. Fakat Charles hiç ses çıkarmıyordu, hareket etmiyordu, dokunmuyordu. İstedığı şeyi yapana kadar. Arkasını döndü, Charles'ın olduğu yerden uzaklaşmıştı.

Ve birdenbire Charles arkasından geldi, onu kendi bedenine doğru çekerek. Yüzünü Louise'in boynuna koyup onu soymaya başlarken öpüyordu.

"Ah, ama..." ağzından bunlar döküldü Louise'in. Sonra "Ah, aman Tanrım..."

Charles giysilerini çabucak çıkarmıştı, Louise'in savunma silahlarını alıyordu - görünüşünü - ve bunları belirgin biçimde saldırıya açık hale getiriyordu: Çıplak vücudunu arkadan seyre diyordu, sadece gözleri iffetsiz bir şekilde bağlanmıştı. Tuhaf bir görüntü aslında, diye düşündü Louise.

Yine de o kadar yakışsız değildi. Onun keyfine tabiydi. Onun emrinde. Onun dokunuşuna, mahremiyetini nazik bir şekilde istila etmesine nasıl da tapıyordu, kendi başlattığı oyunun onun tarafından bilmeden daha da ileri gitmesine, daha zorlayıcı bir dereceye gelmesine isteksiz olsa da kendini kaptırmış olması hoşuna gitmişti.

Charles onu okşayarak giysilerini çıkarmış, kendi tamamen giyinik kalmıştı. Sonra onun kendisine bakıldığını anladığından emin olduğunda günün son ışıklarında bir şeyler mırıldanmaya başladı. Sırtının kıvrak, gölgeli kavis... çıplak belindeki derin gamzeler hakkında bir şeyler... Parmağını belkemiğindeki çıkıntılar üzerinde gezdirip zarif olduklarını söyledi. Bacaklarını coşkuyla okşadı, parmaklarının dış tarafıyla dizinin, uyluğunun iç tarafında geziniyordu. Bacakları vücudundaki en harika kısımlardı - insafsızlar ne kadar da uzunlar, demişti - , Moskova Bale topluluğu bu bacakları görseydi, kıskançlıkla oldukları yerde kalırdı. Sonra bacaklarının bittiği yerde, arada, kalçasının yuvarlak, yumuşak kıvrımlarının altında, teni derin bir pembe renginde ve ıslak, parlıyordu, davetkardı...

Charles onunla kelimeler ve dokunmalar aracılığıyla sevişmişti, abartılı, ateşli bir şekilde memnun etmek için zorunluluk duyar gibi. Ta ki kapıya doğru itilinceye, kapıya doğru nefes alıp verinceye kadar, kendi çıkardığı seslerden korkuyordu - öyle yüksek ve nedeni hataya yer bırakmayacak kadar açıktı ki. Alt edilmiş, her anlamda sahiplenilmiş, delirmiş bir kadın.

"Seni içimde istiyorum," dedi Louise, kendi açıklığına şaşırarak. Dönmeye çalıştı.

Charles arkasından yaslanıp onu olduğu yere çivilemişti. "Hayır. Daha değil."

İmkansızdı bu. Bir kapıya yaslanıp gözleri kapalıyken onun parmaklarının zevklerin en mahremine Louise'e yaşatması imkansızdı. Onun, vücudunu kendinden daha iyi tanıması imkansızdı, ama tanıyorlardı işte. Onu iyice yukarılara çıkarmıştı, bırakmadan, sonra dur-

du; bir kez daha, bir kez daha. Sonunda aşağı düşmesine izin verdi, her kası kasılıyordu; Louise tüm ağırlığıyla yere bırakmıştı kendini. Karanlık ve başı dönüyordu. Yerdeydi, bir bacağı duvara yaslanmıştı. Oda ne zaman karanlık olmuştu? Gözbağını ne zaman yukarı kaldırıp çıkarmıştı, Charles? Daha önce görürüm diye korkuyordu, dedi içinden, onun kendini görmesine izin vermezdi. Ama ziyanı yoktu. Charles şimdi kapalı olan gözlerini açıyordu, pantolonunu çıkarırken nemli dudakları göz kapaklarındaki ince, kıvrımlı deri üzerindeydi.

Hayatının en heyecan verici deneyimi olarak başlayan şeyin başka bir şeye dönüştüğünü biliyordu Louise. Çünkü Charles içine girdiğinde birleşmeleri o an varlığının merkezi haline geliyordu. İçinde, diye düşünmeye devam etti Louise. Benim içimde. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da. Bunu yapmasına izin vermek değildi amacı. Fakat belli belirsiz, başka bir iklime ait kokusu gibi onu da içine çekmişti, onu solumuş, onu içmişti. Artık çok geçti. Çizgiyi geçmiş, kanına sızmıştı, Louise üzerinde gizemli bir gücü vardı – korkuyordu – aşktan daha az bir şey olamazdı bu mutlak otorite.

Tanrı şahidiydi. Konu için bir tanım ya da derse ihtiyacı yoktu. Bu adamın kendisi *komıydu*. Louise için Charles bu duygunun yeryüzündeki ete kemiğe bürünmüş haliydi. Nereden geldiğini, gerçekte kim olduğunu ya da gerçek ismini bile bilmiyordu. Sadece ona aşık olduğunu biliyordu. Fena halde, tamamıyla ve geri dönülemez şekilde. Ve bedeninin yaşamak için suya ihtiyaç duyması gibi ruhu da onu istiyordu; yanında, içinde.

O gece, yorumları, soruları ve cevapları mırıltılara dönüşünceye kadar konuştular. Charles uykuya direniyordu – yatağındaki kişi son derece çekici Louise olunca bu o kadar da zor değil, diye düşündü. Uykuya dalarken bile bedeni Charles'a yumuşak bir şekilde değişiyordu, uyanık kalmaya devam ediyordu. Onu okşuyor, sıcaklığının kıvrımlarına so-

kuluyordu. Kalçasına, sonra göğsüne dokundu yavaşça, Louise'in kendine doğru kımıldanmasını hissetmeyi seviyordu. Louise bacaklarını kendininkilere doladığında bundan çok hoşlandı. Oda sessizleşmişti. Deniz düzenli bir şekilde sallanıyordu. Charles bacağıyla Louise'in üstüne atıp cinsel organlarını onun kalçasına bastırды, sadece orasında değil ruhunda da samimi ve o zamana kadar yaşamadığı bir doyum yaşıyordu. Büyük bir mutluluk. Onu göğsüne doğru çekip kollarıyla sardı. Onu tekrar tekrar sarabileceğini düşündü, tüm gece tatmin olmaktan bitkin düşer ama asla bundan bıkmazdı. Fakat fark ettiğinden daha çok yorulmuştu. Louise'in bedeninin verdiği rahatlıkla Charles karanlık, sallantılı bir huzura doğru uykuya daldı.

Tanrı bilir ne kadar uyumuştı. Uyandığında aniden endişeye kapıldı. Sıçrayarak kalkıp oturdu, gölgeler hücum ediyordu üstüne, uykuya dalmış binlerce korku.

Günişığı, diye düşündü; Louise her an uyanıp onu görebilirdi. Fakat dışarısı kapkaranlıktı.

Gittiğinden, onu terk ettiğinden endişelendi.

Ama burada, yanındaydı; bir bacağı onunkine dolanmıştı, kolunu belinin üstüne koymuştu.

Suçluluk duygusu. Çevirdiği dolap bir yerlerde, bir şekilde, sessizce aydınlanmaya başlamıştı. İyice ortaya çıktığında, onu yakalandığı kördüğümün dibine çekecekti.

Ama şimdi her şey yolundaydı. Louise deliksiz uyuyordu, tatlı, belli belirsiz nefes alıp verişini duyuluyordu.

Bu ses Charles'ın neyin değiştiğini, onu neyin uyandırdığını fark etmesine yardımcı oldu ve rahat bir nefes aldı. Her şey iyi, iyiden de öteydi. Her şey sessizdi. Tamamen sessiz.

Gemi sessiz ve hareketsizdi. Hiçbir hareket yoktu. İleri gitmiyordu. Ne yukarı ve aşağı gidiyor ne de yan yatıyordu; sallantı yoktu. *Concordia*, demir atmış gibi hareketsizdi. Okyanus sakindi. Yağmur yoktu. Perdelerden içeri yıldızların titrek ışıkları giriyordu.

Charles kaşlarını çatı. Hayır, her şey yolunda değildi düşününce. Louise'in kolunun altından kaydı, sonra yataktan indi. Çıplak halde dikilip yatak odasının perdelerini yana çekti. Aşağıda geminin hareket eden ışıkları yanıyordu. Bu ışıklar suyun yüzeyini aydınlatıyordu. Deniz, siyah bir cam kadar düzdü. Aşağıda, geminin derinlerinden belli belirsiz, madeni bir ses geldiğini duydu. Kalorifer kazanın tamir ediyorlar, jeneratörü yeniden çalışır hale getiriyorlardı.

Louise yataкта kıpırdandı. Uykusunda Charles'a uzandı. Uyku sersemi, sadece ılık çarşafı dokundu, Charles'ın az önce olduğu yere. Gözlerini açtı. Ortadoğulu, o tatlı tatlı, boylu boyunca uzanmış adam yoktu; Atlantik'i beraber geçtiği Charles yoktu. Örtülerin arasında, bu yeni ışığın nereden geldiğini fark etti. Dirseği üzerinde doğrularak ışığın kaynağına doğru baktı. Ve orada, pencerenin önünde, daha önce hiç görmediği, muhteşem vücut oranlarına sahip çıplak bir adamın dikildiğini gördü, siluoradan da düz bir bele; sıkı, kaslı bir kalçaya doğru inen geniş, kaslı omuzlarıyla; muntazam ve kesin çizgilere sahip bir vücudu vardı. Louise şaşkınlık ve hayranlıkla gülümsedi. "Güzelsin," dedi mırıldanarak.

Charles olduğu yerde sıçradı. Perdeler iniverdi. Oda belli belirsiz daha karanlık oldu. Yine de çok karanlık değildi. Onu ana hatlarıyla net bir şekilde görebiliyordu, kafasını sallıyordu; kolları şaşkınlıktan iki yana açılmıştı. Sonra etajerin gölgesine doğru adım attı.

"Charles..." diye başladı söze.

"Gitmek zorundasın."

"Gitmek istemiyorum."

"Işıklar geri gelecek. Gemiye tamir ediyorlar. Hangilerini yakıtımlı bile hatırlayamıyorum."

"Hepsini kapat."

"Nası? Nasıl kapatacağım? Elektrik düğmesi ne tarafta olacak?" Louise doğruldu, neversim üzerinde oyunlar yapan ışık ve gölgenin hayaletleri arasında kendi teninin soluk pırıltısını görebiliyordu.

"Git," dedi Charles sertçe.

Louise tartışacaktı. Ama kendiyle yaptığı anlamsız bir tartışmadan sonra – konuşurdu ama Charles dinlemezdi – sadece içini çekip yataktan indi.

Giysileri bulmak için örtülerin altını üstüne getirirken itiraf etti, "Tanrım, ne giydiğimi bile hatırlayamıyorum daha."

Bu bilgi işe yaramadı; aniden, aptal bir şekilde durmuştu aklı. Orada, o cılız ışıktaki giderek daha çıplak hissediyordu, aklı, giysilerini bulup gitmek gibi kolay bir konuda bile ona uyum sağlayacak kadar başında değildi.

Uzun külotu kucağına birden verildiğinde boğazı düğümlendi – en sevdiği şeylerin nerede olduğunu bilmediği için ağlamaya başlayacak bir çocuktaki sanki. Bu yeşil elbise neredeydi? Hangi ayakkabılarını giymişti? Sadece bu ince uzun külot mu? Gerisi neredeydi? Lastikli jartiyeri olan lavanta rengi korsesini giymemiş miydi? (Ona gelirken her zaman, en sevdiği elbisesini, kurdelerlerini ve iç çamaşırlarını giyerdi.)

Giysileri yatağın üzerinde de yerde de değildi. Başka nereye bakacağını bilmiyordu.

"Oturma odasında, ön kapının orada," diye hatırlattı Charles.

Şaşırtacak netlikte anlamaya başladı nerede olduğunu. Her bir parçayı aniden hatırlamaya başladı. Uzun külotunu giydi – şu durum altında gülünç bir iffetlilik hareketiydi – sonra oturma odasına doğru yürüdü.

Orada, bu yeni, loş ışıktaki kaybolmuştu. Verniklenmiş siyah renkte ya da koyu renk bir ağaçtan yapılmış kocaman, hantal bir piyanonun yanından geçti. Önceden gördüğü bir yön bulma işa-

reti gibi görünmüyordu bu. Paşasının süitine giden kapı bile fark ettiğinden daha geniş ve daha kaba görünüyordu, hatırlaması gerekirdi çift kanatlı bir kapıyı, fakat hatırlamamıştı. Sadece hissetmişti, Tanrı biliyor, içeriden hiç görmemişti burayı.

Çabucak giyindi, sonra arkasını döndü. Charles'ın kendini izlediğini biliyordu, gerçi duvara, gölgelere yaslanmıştı. Saçma, diye düşündü yine. Tüm bunlar saçmaydı. "Çok güzelsin," diye tekrarlardı.

"Böyle söyleme." Kızgındı Charles.

"Yakışıklısın," diye düzeltti, sorunun bu olduğunu düşünerek. Kadınların peçe taktıran ve onları haremelerde saklayan erkeklerin çok açık bir şekilde tanımlanmış cinsiyet kavramları olmalıydı.

"Git buradan."

Louise ne yapacağını bilemez halde kalakaldı, onun tatlı, yatıştırıcı bir şeyler söylemesini bekliyordu. Bir şey söylemediğinden başka ne yapacağını bilemediği için onun istediğini yaptı.

Kapıyı yavaşça kapayıp çıktı. Fakat koridorda, odasında doğru ilerlerken deliller gibi olanları gözden geçirirken buldu kendini.

Hayır, Louise onu sevmiyordu. Tabii ki sevmiyordu. İsteddiği zaman nasıl da kolaylıkla terk ediyordu? Charles için hissettikleri cinsellikle ilgiliydi: Fiziksel eğlence. Saf, esrik. Bu duygu aşk olamayacak kadar keskindi. Uzun sürecek bir şey için fazla güçlüydü. Geçici olmak zorundaydı.

Evet, tabii ki. Bu nefes kesici ilişkilerine kaldıkları yerden devam ederlerdi yarın. Charles bir merdivene çıkıp odasındaki tüm ampulleri çıkarırdı, dedi kendi kendine. Ya da gözlerimi bağlarım, ne gerekirse. Onu tekrar görürüm – hayır, hayır, tabii ki. Onu göremem. Ona tekrar dokunurum. Onu duyar, tadar, koklar, hissederim yine. Hatta onu sevdiğimi bile söylerim yine, sadece kulağıma nasıl geldiğini duymak için.

Ama yapmayacaktı bunları. Çünkü normal duruma tekrar dönüşmesiyle bir şeyler değişmişti.

Bölüm 14

Amber, kalıcılığıyla nam salmıştır. Amberi bir kağıda sürün ve bunu bir kitabın arasına koyun, kırk sene sonra kitabı açtığınızda, kokusu hâlâ güçlü olacaktır. Ambere dokunulduğunda kokusu parmaklara siner ve günlerce, elinizi pek çok kez yıkadıktan sonra bile kalır.

Harcourt Prensi Charles Harcourt

Amberin Doğası ve Kullanım Alanları Üzerine

Atlantik'teki beşinci gün, şafak sökmesiyle beraber Concordia'daki hayat istenen hale gelmişti: zengin, cömert, hareketli, sosyal – günlük hayattan çok eli açık bir ev sahibi tarafından verilen uzun bir ev partisi gibi. Yemek odası kahvaltı saatlerinde insanlarla dolup taşıyordu. Birinci sınıf mevkideki yolcuların hepsi de "büyük kaza" olduğu sırada nerede olduklarıyla ilgili hikayeler anlatıyordu. Gemi, bu çetin sınavdan sağ çıktığı için destanlaştırılıyor, "sağ kalanlar" ise limon eşliğinde kızartılmış sinaritler, ufalanmış ekmeklerle birlikte kızartılmış yumurtalar, Aurore cinsi üzüm, ızgara mantarlar, jambonlar ve cevizli gözlemelerini yiyorlar, sonra da geminin bol güneşli güvertelerinde gezintiye çıkıyor ya da voleybol veya tenis oynuyorlardı.

Louise hasır tenis şapkaları içinde, gevşemiş bir ağız üzerinden bir o yana bir bu yana giden bir topun peşinde deliller gibi

yemeğinden önce aşağı güvertedeki çiçek tezgahları ve küçük dükkanlara uğramak için biraz zamanları olacağı konusunda ısrar ediyordu. Orada Louise'in kızila çalan mor elbisesine uyacak tatlı bir yakut broş vardı.

Artık ilgilemiyorlardı. Artık kızlarının beş gün önceki şikayetlerinden bahsediyor ve onun haklı olduğunu söylüyorlardı; onu çok seviyorlardı ama yakın zamanda bunu göstermemişlerdi; onur rekabetleriyle. Şimdi Louise hiçbir şeyi onların eski zamanlardaki iyi niyetli ihmalkarlıkları kadar istemiyordu, aşırı bir şekilde ilgi gösteriyorlardı. Suçluluk duygusu zamanla geçer, diye düşündü. Tekrar eski hallerine dönerlerdi. Ama iki gün içinde olacak şey değildi bu. Gemi Fransız limanından sadece elli saat kadar uzakta idi ve okyanus önlerinde cam gibi ve sakin bir şekilde uzanıyordu. Louise deniz tutmasından değil de bu mide bulandırıcı sakinlik yüzünden kusmak istedi.

Sonunda çay ve alışveriş arasında ortalıktan sıvışıp Rosemont süitini arayabildi. Charles telefonu hemen açtı ama tuhaf ve soğuktu. Yorgun olduğunu söyledi. Peki, Louise de yorgundu fakat yine de görmek istiyordu onu. Bu gece yanına gelmesi konusunda ne düşündüğü belirsiz ve koşullara bağlıydı. Belki de gitmemeliyim, diye düşündü Louise. Charles yeterince iyi hissettüğinden emin değildi. Hastalanıyor olabilirdi. Tek söylediği gelmemesini istediğiydi. Louise telefonu kapadı, bu gelişmeden mutlu olmamıştı. *Pekala, icabına bakacağız bunun, benim hırsız dervişim, anlaşılmasız paşam, karanlıklardaki Doğulu, umutsuz centilmenim.* Akşam yemeğinden önce biraz kestirmeyi denedi ama uyuyamadı.

O sabah, süitinin yemek odasında çizgili kumaşla döşenmiş sandalyesinde oturan Charles bir bacağıyla yine başka bir sandalyeye koymuş, dizine bakıyordu. Ufak bir kavun kadar olmuştum dizi. Bunu hak etmek için ne yapmış olduğunu kafasında canlan-

ıramıyordu - hastalığının aniden ve büyük bir şiddetle saldırmaya gibi garip bir huyu vardı. Düşününce sebebi buldu. Dizinin bu hale gelmesi muhtemelen üç uzun geceyi çoğunlukla dizleri ve dirsekleri üzerinde, tatlı Louise'i zirvelere çıkarmak için seviserek geçirmesiyle ilgiliydi. Evlendiklerinde ona sandalyeler ve duvarlar hakkında daha çok ve misyoner pozisyon hakkında daha az şey öğretmek zorunda kalacaktı. Ama kahretsin, onun üzerinde olmak o kadar iyi hissettiriyordu ki.

Tabii ki, sonucu da böyle berbat hissettiriyordu.

Geminin mutfağını aramıştı, buz göndermelerini bekliyordu. Bazen soğuk işe yarardı. Bazen sıcak. Bazen hiçbir şey işe yaramazdı. Charles halihazırda ecza çantasındaki tüm serum ve ilaçları almış, ağrıyı hafifletip şişliği indirmesi gereken her merhemi sürmüştü. Sadece, dizinin bu geceye Louise'in fark edemeyeceği kadar normal hale gelmesini umut ediyordu.

Gerçi, en iyi şartlar altında bile bir hafta boyunca üzerine basacak kadar normal hale gelmeyeceğini biliyordu. Sorun şuydu, hareketli ve gençlik dolu Louise'e aksadığını fark ettirmeden nasıl peşinden gidecekti? Charles gözlerini kapadı ve yemek odasından içeri giren parlak sabah ışıklarına figan etti.

Günüşiği. Geceyi özlüyordu. Ve korkuyordu da bundan. Eğer bacağındaki şişlik inmezse Louise'i uzak tutmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Öğle yemeği gelip gitti, bacağı hâlâ sandalyenin üzerindeydi ve her zamanki gibi şişti. Çay geldi. Louise aradığında daha bitirmemişti çayını. Kaçamak yanıtlar verdi; bekledi.

Saat altıda, dizi öğlenki kadar şiş bir haldeyken Louise'i geri aradı. Aferatıflar ve akşam yemeği için hazırlanıyor, üzerini giyiniyor olmalıydı.

Louise beklenti içinde açtı telefonu. Sonra, Charles bu gece süitine gelmemesi gerektiğini söyleyince açıkça sinirlendi. Hasta

olduğunu söylemişti. Yediği bir şeydendi. "Niye bilmiyorum ama kusup duruyorum canım. Beni affet. Yarın gece görüşürüz."

Charles, o zamana kadar dizindeki şişliğin azalmasını umut ediyordu.

Ancak Louise sadece zamanın baskısını hissediyordu. Yarın geceymiş. *hıh!*

O gece ailesinin yanından ayrılabilmesi gece yarısını buldu, sonra Charles'ın kapıyı açmayacağını kabul etmesi yirmi dakikasını aldı. Kapı kolunu denedi; kilitliydi. Çağırdı. Fısıldadı. Kapıya vurdu, yan taraflardaki süitleri başına toplamaktan da çekiniyordu, çünkü kesinlikle herkes duymuştu onu. Charles da bunlara dahildi ama ya bilincini kaybetmişti ya da aniden sağır olmuştu.

Sığındığı bahane buydu. Kendi kendine ona ulaşmak zorunda olduğunu, çünkü gerçekten tehlikede, yardım isteyemeyecek durumda olabileceğini söyledi. Hastaydı o. Telefonda sesi bir garip çıkıyordu.

Doğrudan geminin en üst güvertesine çıktı, hayvan kulübelelerinin olduğu güverteydi bu; ama bu gece onları geçip diğer yönde ilerliyordu. Sarmal haldeki çumaların; kocaman, karanlık bacaların yanından aceleyle geçti, pruvaya doğru gidiyordu. Sonra nefes nefese, sancak tarafındaki ilk tirabzanlardan aşağı baktı. Beklediği gibi, aşağıda, güvertelerin arasında gölgeli bir teras araya giriyordu: ay ışığıyla aydınlanan mermer tuğlalar Rosemont süitinin olmalıydı.

Mantığı dikkatli olmasına yardımcı olamadan Louise hemen eteklerini elleriyle toplayıp bir bacağını kaldırarak korkuluklardan kaydırıp kendini. Parmak uçlarıyla tutunduğu yer zorluk çıkıyordu -doğru yöne bakabilmek için keşif yapmak zorundaydı. Ancak, nihayet bakabildiğinde tek düşünebildiği, Tanrım, mesafenin gözüne birden çok uzun geldiği idi. Sonsuzluk gibi

gelen bir süre boyunca tuzla kaplı, nemli korkuluklara tutunup kalmıştı, ayakları altındaki çıkıntı pütürlü, kaygan ve rahat edemeyeceği kadar dardı. Sonunda rüzgar saçlarını, giysilerini kirletti ve kibirleneceği tuttu birden. Birkaç saniyeden daha fazla süre içinde bir felakete dönüşecekti, ıslak, üstü başı dağınık bir halde olacaktı.

Zıpladı, elbisesinin saten kumaşları yüzüne yapıştı, sonra feci bir gürültüyle sertçe yere indi. Ayaga kalktığı anda elleri ve dizinin sıyrılmış olduğunu gördü ve uzun çoraplarından birinde öyle büyük bir delik oluşmuştu ki elini içinden geçirebilirdi.

Ama aşağıdaydı işte. *Lütfen, lütfen bu doğru oda olsun.*

Süitin içinden sesler geliyordu. Kalbi yalpaladı, sonra göğüs kafesini sarsarak çarpmaya devam etti. Cam ve koyu renk ahşaptan yapılmış geniş çift kanatlı kapılara geldiğinde içeri bakmaya çalıştı. Hiçbir şey görünmüyordu. İçeride perdeler çekilmişti, tüm ışıklar kapalıydı. Ay ve yıldızlar sadece kendilerini ve Louise'in teras kapılarının camlarındaki görüntüsünü yansıtıyorlardı. Pirinçten yapılmış kapı kolunu çok yavaşça açmayı denedi. Açılacaktı! Kapı iyi yağlanmış bir saat mekanizması gibi bir tık sesi çıkararak esnedi. Açılmıştı, sürgülü değildi.

İçeri girerken kendisiyle beraber çok az ay ışığı oturma odasına girmişti. Cılız bir ses duydu, bir incinin tıptısı olabilirdi bu, halının üstünden yuvarlanıp şömineye doğru gidip geliyordu belli aralıklarla. Louise gülümsedi. Ötede, yatak odasında örtülerin ve yayların şiddetle hareketlendiğini, - evet Charles'tı bu - sesinin mırıltılarla küfür edip söylendiğini duyabiliyordu. Charles yaşıyordu.

Ve Louise yuvasındaydı.

Odası öyle tanıdıktı ki, Charles'ın varlığı bir şekilde hissediliyor, derinden etkiliyordu. Kasları gevşedi. Damarları kendiliğinden açılıyor gibi geldi, kanı daha rahat akıyordu. Daha gevşemiş hissediyordu, daha iyi.

istediğini söyledi. Biraz uyumak zorundaydı. Charles'ın parmaklarını öptü teker teker, sonra elini tekrar örtülerin altına koydu.

"Yarın sabah geldiklerinde," dedi, "temizlikçilere giderken kapıyı kilitmeden çıkmalarını söyle. Kendim girerim. O korkuluğun üzerinden atlarken neredeyse bacağımı kırıyordum. Haklısın..." Güldü, morali biraz bozuk olsa da. "Romantik konseptte böyle yükseklerden atlamak normalde olduğundan çok daha ilginç." Güçlü bir sesle başladığı cümlesini - "Ne düşüş ama" - neredeyse duyulamayacak bir fısıltıyla - "ne kadar uzun bir düşüş ama" - bitirdi yavaşça.

Gerçeklik. Saatte kırk kilometre hızla tam yol ileri gidiyorlardı, günler Louise'in ayaklarının altından kayarak geçiyor gibiydi, geminin gövdesine çarpıp geçen okyanusun hızıyla. Son akşam, martılar ortaya çıktı, mutfak artıkları gemiden denize dökülürken bunları kapmak için pike yapıyorlardı. Louise uzun bir süre, bu kara kuşlarının geminin kuyruğundaki hava akımına kapılırken deniz milleri boyunca uçmalarını izledi küpeşteden.

Kara sevdaya düşmek, romantik konulara kafayı takmak; bunlar kesmem gereken bir çapa gibi sürükleniyor diye düşündü. Fakat bu gece ilk fırsatta nerede olacağını biliyordu; Charles'ın ışısız, perdeleri çekilmiş süitinde, kollarının arasında. Bırakmak zorunda kalana kadar görmeye devam edecekti onu.

Güneşin suda kayboluşunu seyretti. Geminin suda bıraktığı V şeklindeki izler geride bıraktıkları yerlerde kayboluyor, güneş de bu hafif dalgaların içinde batıyordu. Daha da gerilerde bu dalgalar kocaman, pürüzsüz bir denize dönüşmüştü, öyle ki güneşi bile yutabilirmiş gibi duruyordu. Geminin arkasında, ufuk çizgisinde görünenler sadece buydu, sanki üzerinde hiç gitmemişler gibi sakin sakin duran ve geceye hazırlanan bir okyanus. Louise kendi yaşadıklarının da aynen böyle olmasından korktu, yani yakın zaman içinde yaşadığı o muhteşem şeyler; bir anlığına yakaladığı

herhangi bir değişiklik, açılma, heyecan verici olgunlaşma süreci parmaklarının arasından su gibi akıyordu sanki, doğuya doğru hızla ilerleyecek bir geminin arkasında kalan batılı bir okyanus gibi talep edilemeyecek bir şeydi sanki.

Bir kez daha her şeyin çok hızlı olduğunu hissetti; olaylar öyle çabuk geliyordu ki bunların nasıl olduğuyla ilgili net bir bakış açısı yakalayamıyordu.

Hızlı. Tam yol. İyi zaman geçiriyorlardı; kayıp zamanı telafi ediyorlardı. Kendinden başka herkes eğleniyordu. Burada açık havada, Louise arkadaşsız ve duygusuz hissetmeye başlamıştı kendini. Eski, tanıdık bir histi bu; nefret ediyordu bundan. Ama ihtiyacı da vardı buna, eğer tereddüt etmeden güverte iskelesini geçip her zaman izlemeyi planladığı yoldan yürümeyi istiyorsa.

O son gece, Charles oturup Louise'i bekledi. Yatağın örtüsünü pencerenin üzerinden sarkıtmış, odayı yine oldukça karanlık hale getirmişti. Örtülerin geri kalanını da bacağının üstüne yığmıştı, böylelikle Louise'in vücudunun aşağı kısmını bulmak imkansız olacaktı. Bastonunu dolaba kaldırmış ve Louise'in gelişini beklemek için yatağa abartısız zıplamıştı.

Louise geç geldi, gece birde, abiye kıyafetiyle. Saten ve incilerle ve harikulade kokarak. Gölgesi şaşırtıcı derecede uzundu yanına oturduğunda, sonradan saçlarının tepesinde topuz yapıldığını fark etti, buklelerin arasına ustalıkla kondurulmuş tüyler vardı. "Kaptanın masasındaydık, büyük bir kutlama vardı," diye açıklama yaptı Louise. Charles bu gemide onunla seyahat ettiğini, ışıktaki kaptanın masasında yan yana oturduklarını hayal etmeye çalıştı. Sonra bu gece elbisesi içindeki resmi yaratık sustu, kıpırdanarak, arkasına doğru yaslanarak Charles'ın kolunun altına yerleşti; yine onun Louise'i olmuştü, çimen ve gelinlik çağında bir kız gibi kokuyordu. İpek saçlara sahip başını omzuna daya-

di, ikisi birlikte yastıklara yaslanırken ve Charles başka bir şeyi umursamıyordu şimdi.

Kısaca Charles'ın "mide rahatsızlığı" hakkında tartıştılar. Fakat Charles onun – gerçekte iyi olan bir mide için – bir şey yapmasına, herhangi birine bir şey söylemesine izin vermeyecekti – doktor yok, ilaç yok, ev yapımı tedavi ediciler yok. Louise pes etti.

Konuşurken bir çeşit arafta gezinip durdular, hiçbir şey ve her şey hakkında konuştular. Louise ona Montreal'e yaptığı geziyi ve orada kazandığı parayı anlattı. Açıkça görülüyordu ki başarılı bir şekilde kumar oynamıştı. Charles eğlenerek, Louise ve ailesinin hiçbir şeyden haberi olmayan damattan saklamaya çalıştıkları her şeyi duymuştu. Louise'in "gezinme eğilimi" onun için sorun değildi çünkü kendi evinin Louise'i dışarı çıkmaya iten sebepleri ona yaşatmayacağına inanıyordu. Ancak kumar, en azından başlangıçta, takip edilmesi gereken bir şey olabilirdi çünkü Monte Carlo doğudaki en yakın ve en büyük komşu şehirdi.

Sonunda Charles, "Yarın. Bu yeni evlilik macerasına ve Fransa'ya adım atıyorsun. Mutlu musun?" dedi.

"Hayır," dedi sadece. Başını Charles'ın omzuna yasladı, yavaşça boynundaydı.

"Louise," dedi, "Bu kocan. Biliyorum onun çirkin olduğu söyleniyor sana; ama belki de onların dediği kadar çirkin değildir."

"Böyle yaptığında sinir oluyorum."

İç çekip sakinleşti. "Ne yapıyorum?"

"Sanki on yaşıdaymışım gibi davranıyorsun."

"Pekala, bir erkeğin görünüşü hakkındaki konuşmalardan etkilenip bunun ilk izlenimlerini etkilemesine izin vere..."

"Ah, kes şunu. Ben onlardan biri değilim." İleriye doğru eğilip kollarından sıyrıldı, sanki dönüp onun suratını görebilirmiş gibi. Gölgesi elini Charles'ın göğsüne koydu. "Ben salak değilim."

lim." diye devam etti. "Bu şeyleri söyleyenlerin hepsi Harcourt Prensi'ne hakaret etmekten çıkar sağlayacak insanlar. Onun iyi biri olduğundan eminim."

Bunu duymak ne rahatlatıcıydı.

"Sadece..."

"Ne?"

"Şey, o sen değil."

Charles gözlerini kırıştırdı, kendini tutuyordu, sonra öksürdü – gülmekten korkuyordu. Ağlamaktan korkuyordu – aptalca bir şekilde çevirdiği katakulli nasıl da defalardır ayağına dolanıp duruyordu. Bunun neden olduğu ironiler aptalcaydı. Komikti. Korkutucuydu.

"İyi misin?" Louise sırtına vurdu hafifçe.

"Evet, evet," – öksürerek – "İyiyim." Sesi düzgün çıkıp tekrar konuşabildi, "Burada yaşadıklarımızı unutmamalı, hayatına devam etmeli..."

"İşte yine yapıyorsun. Ben çocuk değilim, Charles. Ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Ve orada karanlıkta, Charles yine şaşırmıştı, Louise'in sesinde ve her zaman doğru ses perdesinden, şimdi biraz da küçümseyerek adını söyleyişindeki ustalığında huzur bulmuştu. Kendine has bir tarzı vardı, bu kadar genç biri için şaşırtıcı derecede kendine güveniyordu ve becerikliydı. Birkaç saniye sonra mırıldandı Charles, "Sadece senin için endişeleniyorum." Daha dürüst olup kabullendi, "Ve biraz da bu evleneceğin adam için. Amaçladığım halde ona çok korkunç bir şey yapmışım gibi hissediyorum."

"Biliyorum." Bekledi, sonra, "Ona şans vereceğim. Merak etme. İyi olacağız."

"Pekala, yarın için bu kadar olgun olduğunu bilmek içimi nasıl rahatlatmıştı, bilemezsin." Ekledi, "Ve hayatının geri kalanı için."

Louise karşılık vermedi. Hiçbir şey. Bir kelime bile konuşmadı. Bir dakika sonra, tüm kibir ve meydan okumasına rağmen Louise'in soluklandığını duydu sandı. "Louise," dedi, "ağlamıyorsun değil mi?"

"Hayır," dedi hemen. "Ben asla ağlamam. Ne anlamı var ki bunun?"

Kesinlikle. O güçlü, sağlıklı bir kadındı ve erken bitmiş bir aşk ilişkisini atlatabilirdi. Üstelik Charles ona başka bir şansa daha vermeyi planlamıyordu.

Amma şaka, diye düşündü Charles.

Bunun onu güldürmesi gerekirdi ama ertesi sabah gömlekle, rini ve pantolonlarını bavuluna tıktırırken sadece merak ediyordu. (Kaftanı ve kefiyesini avucunda bir top yapıp okyanusa fırlatmıştı bile.) Beş gün içinde kendi müstakbel, sadakatsiz karısına böyle bağlanacağını kim bilebilirdi ki?

Ne ikilem ama. Onu vurmalydı. Sinirli olmalıydı. Fakat esini olmuştu onun. Bu kıza, Louise'ine tapıyordu, bunu düşündükçe serseme dönüyordu. Ve, bu zavallı çirkinin sevgisinin karşılık bulması kadar istediği hiçbir şey yoktu.

Ne şakaydı gerçekten de. Eğer bu oyuna başlamamış olmak için okyanustaki tüm amberi verirdi. Ya da bu ateşli ve tatlı yarattığın onu affedeceğini bilseydi. Hayır, tek çözüm yeniden başlamak. Eğer Louise onu şimdi seviyorsa, Fransa'da tekrar aşık olabilir diye düşündü. Taze, yeni bir başlangıç yapardı. Yapabileceği her şeyi denerdi. Ona şimdiye kadar hiçbir kadına yapılmamış şekilde kur yapardı. Bu duyguları tekrar ele geçirebilirlerdi. Emindi bunu yapabileceklerinden. Yapamazlar mıydı? Bu bir efsane, mucize değildi. Bu gerçektir. İşin özünde ikisi olduğu için tekrar olabilirdi bu.

Bölüm 15

*Amber bin balina arasından neredeyse sadece birinde bulunur.
Harcourt Prensi Charles Harcourt
Amberin Doğası ve Kullanım Alanları Üzerine*

Louise ertesi sabah erkenden giyindi ve ailesinden önce Leşyalarını hazırladı, böylece Charles'ın odasına uğramak için ortalıktan sıvışabildi. Tek bulduğu odayı temizleyen hizmetçilerdi, çuvallar ve kovalar koridorda dikiliyordu. Louise kapıdan baktığında bütün pencerelerin açık olduğunu anladı, rüzgar esiyordu. Gizlice baktığında bütün perdelerin açık olduğunu gördü. Oturma odası güneş ışığıyla yıkanıyor. Louise odaya adım attı, içinde saatler geçirdiği ama hiç görmediği yere ilk kez bakıyordu.

Süit şaşırtıcı derecede sade döşenmişti. Duvarda beklendiği gibi bir tablo vardı, muhteşem değilse de güzeldi. Masif mobilyalar karşıdakine gösteriş yapmadan etkileyecek tarzdaydı. Tüm parçalar, genele bakıldığında Batılıydı: Nargile, ipek yastıklar, perdeler ya da çöl çadırları falan yoktu. Üstelik hiçbir yerde, oturma odasında ya da yemek odasında bir insan yaşadığına, burayı geçici evi olarak kullandığına dair en ufak bir kişisel eşya ya da iz yoktu. Yatak odasına girdiğinde hizmetçilerden biri ters ters baktı Louise'e. Yatak örtüsü çıkarılmıştı, sadece saten şilte vardı.

Louise ayrılırken yan kapıdan Arap erkeklerin - payasaların yardımcıları - çıktığını fark etti. Onlarla konuştuğunda adamlar ilk önce onu duymazlıktan geldiler, sonra açıkça rahatsız oldular, sonra panik oldular, sanki bir sinek aniden onlara konmuş gibi.

Sonunda, hor görerek de olsa, bu adamların başı olduğu anlaşılan kişi Louise'in sorularını yanıtladı. İngilizce'si paçasında olmayan tekdüze bir ritme sahipti. Hayır, demişti, ne arkadaş ne de yan odalarında kalmamıştı. Orada bir Arap kalmamıştı. "Öyle midedeki her Arap'ı, ki onlarda kendileriymi, tanıdığını söyledi. Hatta Charles'ın kapı boşluğuna kadar yürüdü."

Hatta Charles'ın kapı boşluğuna kadar yürüdü, "Hayır" dedi. "Kimse," dedi. "Hiç kimse kalmadı burada. Lüks sütlerden biri yol boyunca boştu. O da bu." Parmağını odaya yönelterek döndü. Omzunun üstünden, "Allah aşkına, bu odalar ne kadar pahalı biliyor musun kadın? Çok fazla. Ve böyle korkunç bir yolculuğun üzerine, gemi bize bu meblağı geri ödemeli. Geminin tepesinde, burada birinin uyuyabilmesi bir mucize."

Rosemont sütünin avantajlarından biri de odada kalan kişinin isterse iskeleye doğrudan inebilmesiydi. Charles da bunu yapmıştı. Amcasına, kız kardeşi ve kuzenlerine geldiğini ve ihtiyacı olan şeyleri telgraf çekmişti. Tabii ki Tino Amca önceden daha çok şey biliyordu, çünkü tüm bu aylar boyunca telgrafları oradan oraya yollayan oydu. Sonra şafak sökerken, Charles'ın sevgili Akdeniz'i aydınlanmaya başlarken sağlam bastonlarından birinin yardımıyla aksayarak gemiden indi. Amcası at arabasına binerken Charles'a yardım etmek zorunda kalmıştı. Charles'ın dizi yıllardır böyle kötü olmamıştı.

At arabası müstakbel damadı, ön cephesi Marsilya'nın Eski

Liman'na bakan ve gürültülü, hareketli şehrin kalbini arka tarafına alan, yakın bir otele götürmüştü. Charles Marsilya'yı sevmezdi. Fransa'nın ikinci en geniş şehri ve ülkenin ana ticari limanı olsa da kozmopolit bir şehirde genellikle bulunan o cazibeden hoş bir bina ya da manzarası yoktu. Charles'ın ve gürültüydü; liği - işte şehirde bu vardı, çünkü dünyadaki her kültürden insan şehrin sokaklarında temsil ediliyordu - sadece tek bir ortak şeye sahipti: Mesela kaba saba ve kavgacı bir Türk sokak pazarını akla getiren rüşvet alma. Ona göre, bir ayağı sağlam bir şekilde Kuzey Afrika'ya basan bu "Şark'a açılan kapı"ya Fransa'da demek çok güçtü. Şehre ulaşmak onu şimdiden gerginleştirmişti. Liman otelinde, banyo yaptıktan (yenisi)

Liman otelinde, banyo yaptıktan (yeni bir sabunla çünkü eski-
si onun hemen tanınmasına neden olabilirmiş gibi geldi birden),
traş olduktan (dokuz yıldır kullandığı kokusu olmadan) ve saçını
biraz kestirdikten sonra (çok özenmemiş gibi görünecek bir saç
modeli, ki aslında baya bir uğraşmıştı saçlarıyla) Charles kendini
yiyip bitirdi: Plili mi yoksa fırfırlı bir gömlek mi giyeceği konu-
sunda (kolalanmış, kanatlı yüksek yakası olan sade bir gömlekte
karar kıldı), kendine yakışmayacak kadar kısa, tek düğmeli yeni
bir yelek konusunda, sonra amcasının ona getirdiği tüm kravatlar
konusunda (sonunda valeyi koyu çivit renginde olan tüm kravat-
lardan satın alması için göndermişti).

Charles tüm bu endişelerinin verdiği kararlara göre orantısız olduğunu biliyordu fakat dengesini sağlayamıyordu. Gergin olmaya alışık değildi. Bu çelişkili haline alışık değildi. Mutluydu, etekleri zil çalıyordu; fakat neredeyse katlanamayacağı kadar güçsüz, savunmasız hissediyordu. Louise için her şeyin mükemmel olmasını istiyordu. Onun için mükemmel olmak istiyordu, bu da heyecanlı geçen her anına bir tutam korku katıyordu.

Charles endişelerini, her zaman en güçlü avuntu kaynağı ol-

muş olan bir şeyle yatıştırdı: Ne gariptir ki dış görünüşüyle. Ya da daha ziyade görünüşü üzerinde epey uğraşmak suretiyle zeki-
ce dikkat dağıtarak kazandığı önemli güç denebilirdi buna.

Mesela tüm giysi dolabı özel tarz şeylerle doluydu: Yapılı bacaklarına tam uyan, kırıksız, en yumuşak süetlerden pantolonlar (bugün, keçi antilobundandı, başka yerde balık yağında terbiye edildiğinde güderi deniyordu buna); düzgünce üzen-
ye doğru giden yüksek, sert bir kemere sahip, düz ökçeli, uzun, olağandışı şekilde hoş çizimler – kullanışlı; fakat kullanışlıdan öte. Bu çizimler tereyağı yumuşaklığında, parlak siyah renk de-
ridendi ve kash bir baldırın üstüne tokayla tutturulmuş şekilde yükseliyordu.

Tüm bu giyim kuşamla dikkat dağıtma araçlarından en çarpıcı olanları ise Charles'ın fraklarıydı gerçi. Boyu, normalden daha fazla uzunluğa izin veriyordu, tıpkı geniş sırtı ve omuzlarının ortalamadan daha büyük bir ceketle doldurması gibi. Ceketleri, Charles içlerinde rahat etsin diye yüksek yırtmaçlıydı, değişik bir etki yaratması için eğimli ceplere sahipti: bu ceketler baldırlarına kadar sarkıyordu. Bugünü olağandışı iyi görünen, gece renginde ipekli kadifeden bir ceketle taçlandırmıştı; güvercin grisi, yünlü kalın kumaştan, mavi-siyah şeritleri olan kıvrımlı bir siperliğe sahip silindir şapkasıyla birlikte.

Charles, Fransa'nın bu bölgesinde oldukça önemli bir şahsi-yetti. Marsilya'dan İtalya sınırına, Akdeniz'den Alp'lere, Harco-urt Prensi gizemli bir şekilde zarif olarak görülen, tuhaf bir tipti. Genellikle tuhaf görünümü anlamında denetimi sağladığını – her şeyin kendi idaresi altında olduğunu – hissedirdi.

Fakat bastonunu ve eldivenlerini aldığı anda, endişesinin şekil değiştirdiğini fark etti. Korku. On sekiz yaşındaki bir kızın kapris ve izlenimlerinden duyduğu katıksız korku.

Louise'i görmeyi; onu gün ışığında, kendi uygun gördüğü şe-

kilde seyretmeyi dört gözle bekliyordu. Ama ya Louise onu gün-ışığında görünce korkarsa ondan? Ya gözlerini onun gözlerinden kaçırırsa – ya da gözünden, dürüst olmak gerekirse? Hayal kırık-lığını nereye saklardı o zaman?

Ya da, yeni bir endişeyle, ya Louise beni, sözle dile getirmese de, hoş bulursa, diye düşündü: daha önceden hoş bulduğu gibi. Onu hemen tanıy mıydı? Tanrımmm.

Charles kahrolası bir mantık döngüsünün içinde dolanırken bu noktaya gelmişti, ne yöne dönerse dönsün işin içinden çıka-mıyordu.

Eğer Louise ondan hemen hoşlanırsa onu tanıması bir teh-
likeydi. Çevirdiği bu dolabı ona açıklamalıydı öyle bir durum-
da ve yakın zamanda. Ama nasıl? Eğer Louise bunu öğrenirse ne yapardı? Gemide oynadığı oyun gerçekten bu kadar korkunç
muydu? Ona çoktan anlatmalıydı Charles. Bekledikçe daha kötü-
leşiyordu durum. Evet, evet, hemen sadede gelerek bu işkenceyi
kısaltmalıydı. *Canım benim, ben gemideki Charles'ınım. Sadece Fransa'ya geri gidip bu evlilik için hazırlık yapıyormuş gibi yap-
tım çünkü, şey...*

Hayır, hayır Pia ve Roland konusuna hiç girmemeliydi. Sade-
ce, başka bir yerden gelen bir adammış gibi yaptım. Neden peki?
Şey, seninle dalga geçmek için küçük bir şaka yapıp...

Hayır, hayır, hayır, bu kadar dürüst olmamalıydı, henüz değil. Sadece baştan çıkarılıp çıkarılamayacağını görmek için, nitekim
çıktın da. En azından benim tarafımdan...

Bu da iyi bir açıklama gibi gelmedi. Yaptıklarını, gerekçeleri-ni uygun bir şekilde nasıl açıklayacaktı?

Bilmiyordu. Ve bulana kadar da en iyisi sessiz kalmasıydı.

Charles sonunda otel lobisine indiğinde ona eşlik edenlerin hepsi bir araya gelmişti, herkes bayramlıklarını giymişti. Charles onları gördüğüne memnundu: Amcası, kuzen ve arkadaşlarından

oluşan bir grup, orali bir monsenyör, ayrıca buradaki limandan bazı sosyal ve iş bağlantısı olan kişiler. Pek çoğu gelini ve ailesini karşılayıp sonra da diğerlerinin de katılacağı Nice'teki düğüne, ardından da uzun sürecek bir kutlamaya gitmeyi umuyordu. Harcourt Prensi doğuda, sadece bir trenle gidilebilecek uzaklıktaki, sıklıkla kullanılan birçok misafir odası olan ve oldukça görkemli kutlamalara yetecek alana sahip evinde düzenlediği eğlencelerle nam salmıştı.

Limanda meraklı Marsilyalı'lar da vardı. *Concordia* bu limanda bir yenilik demektir – başarılı Alman ve İngiliz yolcu gemileriyle rekabet eden nadir bir Amerikan gemisi. Üstelik, bu yeni gemi daha büyük bir yeniliği getiriyordu beraberinde: Monako'nun bu tarafında tanınan tek prensin, Paris'in bu tarafındaki tek Fransız prensin gelinini. Ve, prens seyretmenin modası geçmişse de Fransız halk bundan büyülenmiş görünüyordu. Ve bilgilendirilmiş.

Louise'in bir eskizi sabah gazetesinde – daha da ilginç – evlilik ilanının yanında basılmıştı. Charles amcasıyla bunun neden ve nasıl çıktığı hakkında konuşmamıştı henüz. Haber kaynağı ne olursa olsun kitleleri getirmişti buraya. Charles, arabası limanın uç tarafına gelip indiğinde ona az ya da çok yabancı olan insanlar bile – kasabadayken sosis aldığı adam, iş için buraya geldiğinde gömleklerini ütöleyen çamaşırcı, aralarında bir tanışıklık olduğunu iddia eden herkes – elini sıkmak için gelmişlerdi.

Charles kalabalığın içine yürüdü, bastonundan güç alıyor ve tam olarak aptal gibi hissediyordu – elinde çiçeklerle iki dirhem bir çekirdek damat, arkasında bas sesli, üflelemeli çalgılarla ya-pılan Amerikan müziği çalmak için hazır bekleyen sekiz kişilik bir çalgı grubu. (Tino Amca'nın aklında ne vardı Tanrı aşkına?) Charles ikinci kez limana, çalgı grubuna ve kalabalığa baktığında her şeyin, ama her şeyin aşırı olduğunu fark etti. Kendinin de aşı-

rı yakanmış, aşırı taranmış, aşırı giyinmiş olduğunu – kalabalık, inadına yaratmaya devam ettikçe aşırı izlendiğini saymıyordu bile – ve Louise için umutsuz bir şekilde aşırı endişeli olduğunu hissetti.

Louise çevredeki insanlardan rahatsız olur muydu? Dinlenmeyi mi tercih ederdi? İlgi odağında yaşayacağını fark etmiş miydi? Aç mı olurdu? Ya da susamış? Ilgiden başı dönmüş?

Evet, muhtemelen böyle olurdu; ama bunu önlemek için ne yapacağını bilemiyordu. Döndü ve küçük müzik grubunu daha sonra çalacakları yere, otele dönmeleri için işaret etti. Tino Amca limana giderlerken ikide bir, otelin bahçesinde “küçük bir hoş geldin partisi” ayarladığını söyleyip durmuştu. Trenleri gece geç saatlere kadar kalkmayacaktı.

Bu arada Charles'ın giysileri, normalde ona çok keyif ve özgüven veren her ayrıntı, bir anlığına aşırı, sonra da malum olanı saklamakta etkisiz olacaktı gibi geldi. Giysileri her zaman normal şıklık tanımının dışında olurlardı. Aniden, daha sıradan ve daha tuhaf olmanın yanı sıra darmadağın hissetti kendini, sayısız kez giysilerinin iyi ütülenmiş olduğunu kontrol etmesine rağmen. On kere, koyu renk frakındaki ufak bir beneği, bir kırışıklığı yok etmeye çalıştı. Şapkasını çıkardı. Eldivenlerinin yanı sıra bunu da taşıyacaktı; elleri bunların ıslanmasına neden oluyordu. Tüm bedeni ter içinde kalmıştı.

Gemi, birinci mevki yolcularını düzenli bir şekilde boşaltmaya başlamıştı, geniş borda iskelesi saçlarında çiçekler ve süsler olan kadınlar ve melon ve silindir şapkalar giymiş erkeklerle yavaş yavaş kalabalıklaşıyordu. Charles, Harold ve Isabel Vandermeer'i görmüştü ilk. *O nerede?* diye düşündü. Louise onların önünde ya da arkasında değildi. Sonra onu gördü ve kalbi durdu.

Limandaki kalabalık da biraz sessizleşmişti, sonra aralardan nidalar yükseldi. İşte o; o olmalı; *voilà*. Charles'ın kulaklarına

bu gürültü tek bir ses gibi geliyordu, liman ve toplanmış insanlar arasında birbiri ardına düşen domino taşları gibi gidip gelen bir ses; aaaa diyerek, oooo, diyerek devriliyor, derin içler çekiliyor. Charles onu izlerken öyle gurur duydu ki zor nefes alıyordu, korkmuştu.

Louise Vandermeer devasa geminin gölgesinden güneş ışığını çıkmış, borda iskelesi üzerindeki diğer pek çok kişinin arasında yürüyordu. Gerçi diğerleri arasından göze çarptığını düşünecek olursak tek başına yürüyor denebilirdi – sihirli, parlıtlı tek bir insan; gözler önünde bir mucize.

Şapkasını takmamış, bunun yerine ters çevirip içine şapkanın tüyleri arasından etrafa bakan krem rengindeki köpeğini koy- bir boş vermişlikle, sarı saçları ise tamamen görünüyör, gülmüş te parlıyordu. Teni ıslıl ıslıldı, şeffafmış gibi; güneş- tembel inip kalkan üç direkli bir yatın ritmiyle aynıydı. Koyu menekşe rengindeki elbisesini Provence'deki lavanta tarlaları görse utanırdı. Elbisenin kumaşı parlıyordu, güneşte hareleniyor- du, ipekten yapılmış ince katları elbiseyi giyen kişinin hafifçe belli olan vücuduna değiyordu yalpalayarak.

Charles'ın onun ne kadar göz kamaştırıcı bir şekilde görkemli olduğunu anlaması ilk kez orada olmuştu. Onun tatlılığını gemi- de fark etse de bunun derecesini saklamıştı kendinden. Louise Vandermeer'in görünüşü efsaneviydi. O, kusursuz, gençlik dolu güzelliğin somut örneği, mükemmelleşmiş haliydi; faniliğinin farkında değildi, umursamıyordu, kayan bir yıldız kadar görkem- li bir şekilde parlıyordu. Charles onu gördüğü anda halihazırda bildiği şeyin ne olduğunu fark etti, damarlarında dolaşan kanın ona ne söylediğini: Bu genç kadın onun en kötü korkularının ci- simleşmiş haliydi – acımasız bir güzellik ve coşkunun karışımı,

benici bir gençlik – ama açıklanamayacak şekilde, onu düşündü- keceği her şeyden daha çok arzuluyordu.

Kalabalık arasında Vandermeer ailesi onu buldu, Harold Van- dermeer sırtına hafifçe vurup uğultudan anlamadığı ve bir ara Yunanca'yı gibi gelen İngilizce bir şeyler mırıldandı. (Güzel, çok iyi, diye düşündü Charles. Çok sıkı bir şekilde Fransızca'ya sadık kalması gerektiğini hatırlamalıydı. Louise, o Cambridge aksanıyla konuştuğu anda karanlıktaki ses olduğunu anlardı.) Yutkunamıyordu. Konuşamıyordu. Sadece gözleriyle Louise'i takip edebiliyordu. (Ne tür bir izlenim bırakıyordu Louise'i? Son- rum değildi bu. Louise onu görmüyor gibiydi.) Gelin grubun uzak ucunda kalmıştı. Bu arada Isabel Vandermeer kollarını Charles'ın boynuna uzatmış yanağından öpmek için onu aşağı çekiyordu. Amerikalı amcalar ve halalar ve arkadaşlar ve kuzenler, bir ordu halinde ordaydılar. Hepsi Fransızca konuşmaya çalıştı, bu dili bilmeyenler bile. (Hay çok yaşayın; bunu sürdürmek zorunda ol- duklarını bilmiyorlardı tabii.)

Sonra, en sonunda Louise önündeydi. Gözleri Charles'ın yüzü- ne sabitlendi. Charles ürperdi. Gözleri, Charles'ın çok az gördüğü bu gözler, onunla ilgili en güzel kısımlardı muhtemelen. Mavilerdi diye hatırladı; fakat renklerini boş verdi hemen. Başka bir çeki- cilik daha vardı. Göz kapakları sürekli bir kavis halinde katlara sahipti, bunlar gözlerinin iriliğini vurgulayan kalın kirpiklerinin çok daha fazla görünmesine neden oluyorlardı. Bu cömert göz ka- pakları tamamen açılmadı, ona bakmadılar bile. Louise hiçbir çaba göstermese de uykulu, dumanlı, doğal olarak ihtirash görünmesine neden oluyordu bu göz kapakları. O, Bo Peep'in* gerçek hayata in- miş seks haliydi, çocuk şarkısı değişmişti, koyunları da ona yeni, kozmopolit bir görünüş satın almak için satılmıştı.

* Bo Peep: Bir İngiliz çocuk şarkısındaki koyunlarını kaybeden ve bununla ilgili maceralar yaşayan küçük kız karakteri.

Charles orada eridi, erimiş bir tereyağı birikintisi ne kadar konuşabilirse o da o kadar konuşabiliyor, etrafında ne olup bittiden bir anlam çıkaramıyordu artık. Bu masal gibi gözler ona odaklanmıştı. Nefesi kesildi Charles'ın.

Yine de Charles kendi dış görünüşünün detayları hakkında dürüst olamayacak değildi ki:

Teni esmerdi. Soyundaki İspanyol krallarının bir işaretiydi bu, Arap kanıyla orayı burayı işgal eden bir silsile: Charles'ın saçları bir Hint fakirinkine kadar karaydı. Bu saçlar parlak ve kalındı ve öyle düzdü ki – ve öyle başına buyruktu ki – kısacık kesilse dik dik çıkardı başından. Bu yüzden Charles parlak siyah, bebek saçı kadar yumuşak saçlarını omzuna kadar gelen uzunlukta, ka-barık olarak kullanıyordu; şimdi rüzgarda devekuşunun tüyleri gibi uzun tutamlar halinde uçuşuyorlardı. Geniş bir çeneye, çıkık elmacık kemiklerine, eski zamanlardaki istilacı Frankların güçlü kemiklerine, Romalıların ince, düz burnuna sahipti. Bütün olarak değerlendirildiğinde itici bir erkek değildi.

Ta ki, biri gözlerime bakmaya çalışıncaya kadar, diye kabul-lendi.

Bunu hemen yapmak zordu. İnsanlara tam ortalayarak bak-mıyordu, bunun da nedeni burnu görüntüyü net görmesine engel olduğu için başını hafifçe yana çevirmek zorunda kalmasıydı. Sonra, bir kez göz göze geldiklerinde, iyi olan gözü bir insanı afallatabilirdi – Akdeniz'in kendi gibi canlı, olağanüstü bir ma-viydi.

Kör olan gözü diğer gözünün gülünç bir taklidi gibiydi; sanki iris tabakası paslanmış gibiydi; açık, opak bir mavilik bakır yeşi-line doğru solarak gidiyordu. Göz bebeği yoktu, sadece hastalık nedeniyle üzerinde yara izi kalmış bir gözün ürkütücü boşluğu vardı. Bu gözün kapağında bir de şekilsizlik vardı, iyileşmiş bir kesik yukarı doğru dik bir çizgi çizip kaşının uç tarafında şerit

halinde bir kısımda tüylerin çıkmamasına, yüzünün bu tarafının sürekli olarak şaşırması gibi görünmesine neden olmuştu – Char-les eğer isterse şeytani bir bakışa sahip olabilirdi bu şekilde. Daha gençken bu gözünün üstüne korsanlar gibi göz bandı takardı. O zamanlar bunun şirin, gizemli olduğunu düşünürdü.

Şimdiyse korkakça buluyordu; artık böyle saklambaç oyunla-rından zevk almıyordu. Kötü gözü kendine benziyordu, kısmen dış görünüşü, kısmen olduğu kişi: Yarı tanrı, yarı şeytan. İnsanlık hali için uygun bir benzetme, diye düşündü.

Ayrıca, sadece kaşlarını çatıp kafasını çevirerek korku veren bir bakış atmanın bazı avantajları olduğunu görmüştü.

Geri kalanına gelince, uzundu, orantılı bir vücudu vardı. Charles yakışıklı değilse de en azından yüzüne bakılabilecek biri olduğunu düşündü: Dekoratif bir etki yaratsınlar diye yara-nık şeklinde heykelciklere sahip gösterişli, muhteşem bir mimari yapı gibi.

Louise bu bozulmuş surata bir an baktı ve belli belirsiz gül-lümsedi. Etkilenmemişti; ama korkmamıştı da. Tamamen etki-lenmemiş görünüyordu. Uzaklara baktı.

Charles ne düşüneceğini bilemedi.

Kuzeni Henri, dirseğinin oralarda bir yerde “seni üçkağıtçı yaşlı kurt seni” ve “hepimizi serseme çevirmene şaşmamalı” gibi bir şeyler söyledi.

Onların yanından geçen bir başka kişi doğrudan geline bir şeyler sordu. Charles detayları duymadı. Sadece Louise'in çev-resindekilere bakmak için çenesini kaldırarak zarif bir şekilde cevap verdiğini biliyordu, bu hareketiyle Charles'ı afallatmıştı yine.

Şaşırtıcı bir Fransızca'sı vardı – mükemmele yakın, üst sı-rıf kişilerin kullandığı şekliyle: Fazladan ulama yapmadan, her birini düzgün yaparak, her R'yi yuvarlayarak (Charles'ın

gırtlaktan gelen kalın R'leri gibi değil); argo kullanmadan, "siz"li konuşarak ve Amerikan aksanı olmadan. Muhtemelen bir ders kitabından öğrenilmiş Akademi Fransızcası'ydı ama yine de Paris'in soyluları dışındaki kişilerden nadiren duyabileceğiniz şekilde konuşuyordu. Charles büyülenmişti. Kendi dilini Louise'in ağzından duymak ona hem korkunç bir gurur hem de rahatsızlık verdi, tanıdık olmayan bir terslik vardı bunda.

"Majesteleri, resmi tanıtımları yapmama izin verin." Bu Vandermeer'di, elini Charles'ın sırtına koymuş, aynı dilin İngilizce'ye çalan şekliyle konuşuyor, kızının arya okur gibi konuştuğu dili berbat ediyordu.

Charles ona bakıp "Bunu yapmayın," dedi.

"Neyi?"

"Majesteleri. Biz bunu kullanmıyoruz. 'Mösyö' uygundur." Daha önce bundan bahsetmişti Amerikalılara; fakat dinlemiyorlardı bunu. Artık onların kraliyetle ilgili fantezilerini durdurmanın, Fransa'nın bu gibi gösterişlerden hoşlanmayan bir demokrasi olduğunu hatırlatmanın zamanı gelmişti.

"Pekala, şey, yani..." Vandermeer itiraz edecekti.

Charles ona bakıp gözlerini hiç de hoş olmadığını bildiği bir şekilde kıstı. Bu bakış Vandermeer'i sessiz bırakınca Charles çarpık bir şekilde gülere gülere baktı yüzüne. Başka bir şey önerdi. "Charles," dedi. "Lütfen bana 'Charles' deyin."

Vandermeer huzursuz, yatışmış görünüyordu ve bir de şaşkına dönmüş ve mutsuzdu, şüphesiz kızına prenses diye hitap edilmeyeceğinin üzüntüsünü yaşıyordu.

Pekala, geri kalanıyla, yani Harcourt Prensi'ne ait tüm zenginlikle yetinmek zorunda olacaklardı.

Vandermeer yenilgiyi kabul ederek mırıldandı, "Kızım Louise Amelda-May Vandermeer'i tanıştırayım." Charles'a doğru

selam verdi. "Harcourt Prensi Charles Harcourt," sonra ekledi, "ve merhum Kral Louis Philippe'nin torunu."

Charles, Vandermeer'in gözlerini kısarak bakmasından ve itirazlarından rahatsız olmuyordu. Nasılsa gerçek ortadaydı.

Sevimli Louise iki yanına, birilerine ya da söylenen başka bir şeylere doğru baktı. Yorumlar, laflar uçuşuyordu ortalıkta. Buna yanıt olarak Louise neredeyse utangaç, hoş bir şekilde gülümse-di, sonra yüzünü sakladı. Orada ne yapacağını bilmez halde diki-lip dururken kalabalıkta ne olup bittiğini anlamıştı biraz Charles. İnsanlar onun bir şeyler yapmasını, bir şeyler söylemesini bek-liyordu.

"Pekala, prensin dili tutuldu," dedi arkasından biri.

Başka biri, "Tek yaptığı ona gözleri parlayarak bakmak," dedi.

"Kim bakmaz ki?"

Başka bir köşeden birileri ekledi, "Sanırım gelini çok seviyor."

Charles bu ipucunu alıp Louise'in önünde eğildi, amaçladığından bir derece daha fazlaydı bu reverans belki de. Dikleşti, toparlanmaya çalıştı; dili çözülde. Yakınındaki herkesin duyabileceği yükseklikte bir sesle Fransızca, "Eğer gelini gördüğünün yarısı kadar tatlıysa, bu adam ömrünün son günlerine kadar onun yanında yürümeyi bir ayrıcalık bilecektir," dedi.

Louise'in ağırbaşlı yüz ifadesi değişiverdi. Tutumu değişmişti. O çok tatlı çehresi kaşlarını çatarak baktı ona, dikkatle bakışı öyle yoğundu ki Charles dehşete düştü. Sesini fark etmişti. Tanıdı, diye düşündü. Cehennem şu saniye yeri yarıp aralarından yükselecek, Charles'ın ikisi için düşündüğü ümitsiz, aşırı kibirli planlarını da daha başlamadan yıkıp götürecekti.

Ama Louise ona bir an baktı, sonra Charles onun hiçbir şeyi fark etmediğine karar verdi. Charles'a bakan Louise'in yüz ifadesi hafif melankolik olmaya da doğru gidiyordu, sonra tamamen

boş baktı. Gözleri uzaklara daldı, bakışları limana gelen bir tekneye doğru kaydığında düşünceleri başka bir yerdeydi.

Charles büyük bir rahatlama yaşadı, güneşin belirmesi gibi. Louise uzattığı çiçekleri kabul ettiğinde ısındığını hissetti. Köpek şapkaya konan çiçekleri koklayıp yemeye başladı. Sonra tatlı Louise safça elini onun koluna koydu ve Charles orada, mutlu bir adam olarak ölebileceğini düşündü. Louise onun yanında arabaya doğru gitmek için Charles'ın yürüyüş biçimine ayak uydurarak yavaşça yürümeye başlamıştı.

Bölüm 16

Eski çağlarda Çinliler ambere "ejderha tükürüğünün parfümü" adını vermişlerdi, çünkü onlar bu kokulu maddenin deniz kenarındaki kayalıklarda uyuyan ejderhanın ağzındaki salyanın okyanusa akmasıyla oluştuğunu düşünüyorlardı.

Harcourt Prensi Charles Harcourt

Amberin Doğası ve Kullanım Alanları Üzerine

Louise başarılı bir şekilde idare etmeyi başarmıştı. Fransa'daki ilk sekiz ya da dokuz saatini müstakbel kocasını düşünmeden, aslına bakılırsa ona birkaç saniyeden daha fazla bakmadan geçirmişti. Onu –uzun boylu, uzun fraklı haliyle– çevresinde fark etmemesi olanaksızdı. Bu sekiz saatin her anının onun tarafından konukseverliğini göstermek için ayarlandığını ve Louise'in kendi geleceği gibi, iyi niyetine bağlı olduğunu düşünmek Louise için cesaret isteyen bir ihmalkarlık örneğiydi.

Charles öyle tuhaf, öyle tahmin edilemez görünüyordu ki Louise bundan anlam çıkaracak enerjiyi bulamıyordu kendinde; henüz değil.

Ve daha başka bir sürü şey olup bitiyordu. Otelde, pek çoğu yabancı, neredeyse iki yüz kişinin yer aldığı gün ortasında yapılan bir bahçe partisinin ortasında buluvermişti kendini. Aşırı ilgiden bunalmış (ve uykusuzluktan bitap düşmüş) bir halde, bu insanları zar zor görmüştü, pek çoğu Louise'in sadece gülümse-

yip hoş görünmesinden memnun gibiydi – Louise'in hayatının pek çok kısmında yaptığı bir numaraydı bu.

Bunun ötesinde, Louise'in aklı odaklanmak için herhangi bir açıklık bulduğunda Paşa Charles'ıyla ilgili, nasıl ve nereden bu kadar çabuk gidebildiğiyle ilgili düşüncelere kayıyordu. Burada Marsilya'da mıydı? Ya da çoktan başka bir gemiye binmiş, evine mi gidiyordu?

Denize doğru göz ucuyla baktı Louise, başlar ve omuzlar, yerel yiyeceklerle dolu tepsiler, binaların çatıları arasından; nohutla yapılmış gözleme dilimleri, yoğun kremalı, bir çeşit bitki kokan sosa batırılmış çiğ sebzeler ve önce tuza yatırıldığını düşündüğü ama bir tanesini ısırınca ince kıyılmış sarımsağa yatırıldığını keşfettiği taze, olgun zeytinler. *Manger sur le pouce*, demişti tuhaf, siyah saçlı ev sahibi. Ayaküstü atıştırmalık şeyler. Çerezler. Bu yeni tatların pek çoğu Louise'in damak zevki için sertti.

Gemideki Charles'ı haklıydı yine: Fransa ilk gittiğinizde hem ilginç, hem korkutucuydu. Bu kadar yenilik arasında kaybolmuş hissediyordu, açlığını gidermek gibi basit bir konuda bile. Daha karmaşık bir şey yaparken hissedeceği rahatsızlığı düşünemiyordu bile. Hiçbir şey ülkesindeki gibi değildi.

Selamlaşırken, herkes herkesi öpüyordu, buna bazen birbirlerini iki yanaktan öpen erkekler de dahildi. At arabaları farklı görünüyordu. Daha hafif, daha hızlı gibiydiler. Burada sadece birkaç tane olsalar da otomobiller New York'takilerden daha hızlı ve daha gürültülülerdi; New York'ta biraz daha fazla otomobil vardı. Fransız tuvaletleri de daha gürültülüydü; banyodan ayrı, kendilerine ait bir odaları vardı ve sifon çekildiğinde çok ses çıkarıyordu. Ve motorlu taşıtlar ve gürültülü tuvaletler gibi yeni şeylere alışamayan eski bir Louise vardı. Arabalarında yokuş yukarı otele doğru giderlerken tamamen başka bir yüzyıldanmış gibi görünen yokuşlu, dar caddelere bakmıştı. Trenlerini

beklemek için yerleştikleri otelin 1607'de inşa edilmiş taşan bölümleri vardı ve buralı insanlar bu tarih için "yakın" diyorlardı. Fransa'nın en eski şehri olduğu iddia edilen Marsilya, Yunanlara kadar uzanan bir mirasa sahipti.

Yüzlerce yabancımanın adını hatırlamaya çalışarak ve gülümseyip kafasını sallayarak tanıdık olmayan bir ortamla mücadele edenin yanı sıra, bu yeni ülkedeki ilk saatlerinde eşyalarının oradan oraya taşınması da Louise'i delirtmişti. Bagaj ilk önce arabadan otele taşınmış, sonra da tekrar tren garına gönderilmişti. Louise üstünü değiştirmek istediğinde öğlen giyeceği giysilerin bulunduğu bavulun otele değil de doğrudan gara gönderildiğini öğrenmişti. Tabii ki kişisel bakım ıvır zıvırlarıyla birlikte. Prensin amcasının deyiimiyle bir karışıklık – *emmerdement* – olmuştu. Louise kelimenin köküne bakarak bunun sadece bir karışıklıktan daha kaba ve amcanın söylediğinden daha sinir bozucu bir durum olduğundan şüphelenmişti.

Bu Tino Amca çok farklı bir tipti, ufak tefek, cılız, kırklarında ya da ellilerinde ya da altmışlarında, bir şey söylenemiyordu, bir adamdı. Yaşını kestirmek zayıf, yetişkin bir maymunun yaşını tespit etmek kadar zordu. Fransızca'yı boğuk bir sesle konuşuyordu ve ne dediğini anlamak kolay değildi her zaman. Her şeyi kendi kendine yapmayı seviyordu; fakat sonra da kontrol edemediği bir şey ortaya çıkıyordu. Her şey üzerinde uzman olduğunu iddia ediyordu – bagaj, tren çizelgeleri, partiler, müzik; John Philip Sousa'yı çok seviyordu ve bütün Amerikalıların da sevdiğini düşünüyordu – *öyle değil miydi yoksa?* – sonuçta müzik Amerikan müziği idi.

Louise'in otele ulaşan bagajı bir sandık dolusu akşam elbisesi ve bir valiz dolusu temiz iç çamaşırıydı. En azından temiz iç çamaşırları vardı. Büyük, dış mekan toplantısından sonra bulabildiği giysilerle üstünü değiştirip tazelandı, sonra hepsi "aile"den

olan, elliden fazla kişiyle aynı masaya oturduğu, otelin özel yemek odasındaki öğleden sonra yemeğine indi.

Olabilirdi cana yakın bir şekilde sohbet etti. Fransızca konuşmak bir zevkti. Bu dili seviyordu, seslerini ve akışını ve dili herkesin bu dili konuşması inanılmaz geliyordu. Sanki öğretmeni gibi aynı dersleri gizlice tüm bir ülkedeki insanlara, aynı kitaplarla, aynı sözlüklerle öğretmişti. Harcourt Prensi onun için bir şeyler yapıp yapamayacağını sorduğunda (üçüncü kez – bu yemekten sonra meraklı bir şekilde etrafında dolanıp durmuştu, Louise'in koyduğu mesafeyi aşarak) Louise, "Evet. Trene binmeden önce bir saat uyuyabileceğim bir yer: Yüz metre yakınımda tek bir insan bile olmadan, siz de dahil," dedi.

Charles gözlerini kırıştırdı, afallamıştı biraz. Eğer bir damla bir tahammül kalmış olsaydı içinde, bu ricayı daha yumuşak bir şekilde yapabilirdi Louise. Fakat yoktu. Charles'in onu oradan uzaklaştırmasına izin verdi sadece.

Ama istediği şey kolay değildi. Prens, şehirdeki herkesi tanıyor gibiydi ve bu tanıdıkların her biri şahsen gelip bu evliliğe, bir adamın dediği gibi "böylesi uzun ve başarılı bir bekarlığı sona erdirdiğine", ne kadar sevindiklerini ifade etmeye karar vermişti.

O zaman Louise prense baktı. Kısacık. Arkasından. Şapkasının bıraktığı belli belirsiz izlere sahip, çok uzun saçlara baktı. Omuzları çok geniş, diye düşündü. *O kadar da kötü değil*, dedi kendi kendine. O kadar da kötü değil gerçekten. Fakat Charles ona doğru döndüğünde bastonunu ne kadar ustalıkla kullanmış olsa da Louise kendi düşüncelerinin içine kapandığını, bakışının odaklanmakta zorluk çektiğini hissetti.

Louise ve o sonunda kalabalığı yarıp merdivenlere çıkabilmişti, sonra gelin için hazırlanan odada daha fazla karmaşa olduğunu

gördüler. Prensın kuzenlerinin çocuklarına bakan dadı şifonyerin önünde durmuş, bebeğin altını değiştiriyordu. Yatakta fraklar ve şapkalarla oluşan bir yığın vardı. Louise'in yanlışlıkla gelen elbise sandığı odanın ortasındaydı, köpeği de üstünde uyuyordu. İçeri girebilmek neredeyse imkansızdı.

Prens bu durumdan dolayı "üzgün olduğunu" – *désolé* – (o ve hemşerilerinin üzücü hatalarını bildirdikleri özenli kelimeyle) söyledi, sonra bildiği "tek yeri" önerdi. Louise'i kendilerini trene götürecek boş araçların dizildiği yerdeki bir arabaya götürdü.

Louise'in arabaya çıkması için yardım ettikten sonra açık kapının önünde dikildi. Gözleri – aslında gözü – arabanın karanlık içini ürkütücü bir biçimde süzdü. Uzun bir süre böyle, arabanın ışsız her bir köşesine bakmaya devam etti, bastonuna dayanırken vücudu yan yattı, üst kısmı bu açıdan kapı aralığından görünüyordu.

Ve Louise kendi karanlık köşesinden ona doğrudan bakmaya, onun nasıl bir şey olduğunu anlamaya cesaret etti. Harcourt Prensi uzundu (Diğer Charles'tan daha uzun, diye düşündü; çok uzun.) Dev gibi. Kocaman bir göğsü vardı (gerçi hafızasında kiyle karşılaştırıldığında o kadar kaslı görünmüyordu). Ve yüzü. Tanrım, yüzü. Bir yara iziyle daha da kötü hale gelmiş boş bakan mavimsi – gerçek dışı, bir insanda olamayacak – bir göz dikkati çekiyordu. Manzara öyle groteskti ki, neredeyse hayran bırakacaktı: Korkunçtu.

Bu adamın güzel olmadığını söylemek yetersiz kalırdı. Buna bir de giyimdeki korkunç tarzını eklemek gerekiyordu – şeytanın kendisi gibi giyinmişti, şeytan züppeyse tabii. Louise Charles'in üzerine ağırlığını verdiği bastona bir bakış fırlattı. Paslanmaması için boyanmış, gümüş ve abanoz ağacından yapılmıştı.

Sanki bir yanıt verircesine – Charles Louise'in kendini incelediğini fark etmişti – bastonu birden yukarı doğru döndürdü.

Prens bastonu kolunun altına sıkıştırıp ağırlığını diğer bacağına verdi. O böyleydi işte, son derece kendini bilen biriydi; yaptığı her hareketi seçiyordu. Louise'in anne babasının çok sevdiği bu adam işini bilen biriydi, gerçi kötü anlamda değildi bu; memnun ederken işini biliyordu. Bu bağlamda, bastonunu döndürüşü yaptığı küçük bir numaraydı – Louise bunu gün içinde başka bir yerde daha gördüğünü fark etti. Bu şeyi frakının klapalarını ya da yırtmacını hiç bozmadan yukarı, koltuk altına doğru itiyor, buradan elinin ağırlığını aşağı uca veriyor, bastonu zarif bir çeşit donanıma, İblis'in sihirli asasına çeviriyordu. Ya da bu bastonu isterse frakının klapaları arasında tamamen gizleyebiliyordu. Ya da bileğinin bir hareketiyle, iyi kılıç kullanan bir erkeğin el becerisiyle yine dışarı çıkarıyordu.

Louise Charles'ın hareket tarzını – bakışını, ölçülerini ve tutumunu – ürkütücü şekilde tuhaf, fena şekilde büyüleyici bulmuştu. Tanışmalarının bu ilk saatlerinde ona bakmamaya çalıştığını fark etmişti; çünkü bu adam, müstakbel kocası baş döndürücü derecede korkutucuydu: neredeyse tüyler ürpertici bu manzara sol tarafta keskin ve düzgün, özenle ortaya çıkarılmış, muhteşem bir harabeye dönüşüyordu – göz, yara izi, aksama; hepsi vücudunun bu tarafındaydı.

Tutumu ise tam tersi, diye hatırlattı kendine Louise. Normal görünüyordu: kibar, düşünceli, iyi kalpli bir adamdı. İyi kalpliden fazlası. Düşünmeye devam etti. Bana karşı nazik olmayı kes. Gösterdiği tüm özen Louise'i rahatsız ediyordu.

Louise kapı kolunu çekmek için ileri uzandığında karanlıkta ürperdi – ve neden tüm gün boyunca ona bakmaktan kaçındığını, neden diğer meşgalelerin dikkatini dağıtmasına izin verdiğini anladı hemen. Fiziksel görünüşü sosyal bağlamda sadece rahatsızlık verici olsa da baş başa kaldıklarında rahatsızlık verici olmaktan daha fazlasını yapıyordu: bir karı ve kocanın karanlıkta

birlikte neler yaptıklarını kendine hatırlattığında. Ah, bu durumla baş edebileceğini düşündü. Küçükken bir örümceğin – büyük, satırıcı derecede ağır, ampul şeklinde bir gövdesi olan tüylü bir yaratıktı – üzerinde gezinmesine izin vermişti sadece bunu yapabileceğini kanıtlamak için. Ve Miami'de bir timsaha dokunmuştu bir keresinde, turistler için Hintliler tarafından dövüştürülen çirkin, iri, canlı bir ejderhaydı; hem miskin hem de beklenmeyecek kadar çevik, – ve açıkçası – bir tavuk ya da büyük Amerikan tavşanından daha hızlıydı.

Bunları düşündükten sonra kapıyı hızla kapadı – ve tüm insanların içinde (bugün burada olan ama mesafesini koruyan) Pia Montebello'ya beklenmedik bir şekilde minnet duydu. Bu adamın kendine uygun bir metres bulmuş olduğu bilmek güzeldi, biraz şeytani olsa da Charles'ın değerini bilecek bir metres – ne denirdi buna? Şeytani cazibe?

Pencereden Charles'a bakıp, "Teşekkür ederim. Şimdi iyi olurum," dedi. Sonra perdeyi çekip Charles'ın görüntüsünü sildi, arabanın içini loş hale getiriyordu... geceleri yalpalayan bir gemi gibi. Araç, kapının kapanmasının etkisiyle nazikçe inip kalktı. Louise iç çekerek gözlerini kapadı ve bu belli belirsiz, sallanan gölgelerin tatlı rahatlığına yaslandı.

Tanrım, buradan evliliğe giden süreçte her şey olabilirdi. Ufak değişiklikler, köklü değişiklikler, ricalar, ayarlamalar için zaman vardı. Ya da bir başkasıyla evlenmek için bile. Uykuya daldı, okyanusun hayalin kurarak...

Tren geç kalkmıştı. Herkes yorgundu, özellikle de Charles. Dizi onu öldürüyordu. Louise'in yanına oturup tren virajları dönerken ya da düzgün olmayan bir şekilde genleşmiş rayların üzerinden geçerken ona çarpmanın verdiği basit zevkin tadını çıkarırken rahatlamıştı biraz. Karanlık, kırsal bölgelerden geçerken sadece Louise zinde, dinlenmiş görünüyordu. Üç saatten

fazla uyumuştı. Araba otelden ayrıldığında Charles onun kendine doğru yaslanmasına izin vermişti; Louise tren garına kadar onun kollarında uyumuştı.

Ne huzurda ama. Onun rahatlamış duruşunu ve hareketlerini hissetmeyi, o uyurken böyle tanıdık bir durumda onu kollarında tutmayı nasıl da seviyordu Charles. Sonra arabaları ışıklandırılmış gara girerken, Louise irkilerek uyandığında daha centilmence bir mesafeye kaymak için kendi yeni rolüne dönmek zorunda kalması ne kadar can sıkıcıydı.

Şimdi, Louise yanında getirdiği bir kitabı okuyordu, matematiksel olasılıklar üzerine İngilizce bir kitap. *Aman Tanrım*, diye düşündü Charles. Başka kimse konuşmaya istekli değildi. Kompartımanları – yüksek hızlı, tamamen birinci sınıf, express trendeki kendi gibi dört geniş kompartımanla birlikte – raylar üzerinde akıllara durgunluk veren bir hızda, saatte seksen bir kilometre hızla giden trenin tıkırtısı dışında oldukça sessizdi. Charles'ın karşısında Harold ve Isabel Vandermeer birbirlerine yaslanmış uyuyorlardı. Onların yanında Tino Amca uyanıktı; ama sessizdi. Trene bindiklerinden beri Charles'la özel olarak konuşmak isteğini belli etmek için göz atıp duruyordu. Charles onu görmezlikten geliyor ve gözlerini kapatıp dizinin Louise'in elbisesine değmesine izin veriyordu. Kuzeni Henri Louise'in diğer yanında uzanmış yatıyor, Louise'in uzağa gitmesini engelliyordu. "Uyuyan" Charles bacağının tüm ağırlığının Louise'inin üstüne düşmesine izin verdiğinde Louise bacağını uzağa çekivermişti gerçi. Paris metrosundaki dejenere tipler gibi, diye düşündü Charles. Tanrım, bu çok zor olacaktı, ona dokunmak istemiyormuş gibi, ona dokunmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyormuş gibi yapmak. Keşke hemencecik evlenebilselerdi. Her şeyi geride bırakırlardı, önce balayını...

"Charles."

Charles şaşırarak gözlerini açtı ve burnundan sadece birkaç santim uzaktaki amcasının yüzüne uykulu uykulu baktı.

"Kalk ve benimle gel. Pipomu içmek istiyorum ve Majesteleri bunu onu bulunduğu kompartımanda yapmamı istemiyorlar. Koridora çıkabiliriz."

Charles nadiren bir şey için tantana yaratan akrabasının sözünü uysallıkla, yarı uykulu bir halde dinleyerek ileri doğru kayıldı. Kendine geldiğinde derin bir uykuda olduğunu fark etti – ve birbirlerine ters ters bakan amcası ve Louise bakarak uyku halinden çıkıyordu.

Louise başını eğdi, amcaya doğru bakarak duru, kusursuz Fransızca'sıyla, "Burası küçük bir kompartıman," dedi. Aslında genişti ama Charles Amerika'da o ve ailesinin kendilerine ait özel tren vagonları olduğunu hatırlattı kendine. Louise ekledi, "Eğer o şeyi burada içerse vardığımızda hepimiz kazığa bağlanıp yakılmış gibi kokarız."

Amcası bir şey demedi, Charles'ın ayağa kalkıp onu takip edebilmesi için geri çekildi. Ama yüzündeki ifade genç Louise'in ait olduğu yerin ateşler içindeki bir kazık olduğunu söylüyordu – ve Louise'in ileri sürdüğü gibi bir kurban olarak değil Amerikalı bir cadı olarak. Amcasının yüzündeki nefret şaşırtıcı ve korkutucuydu.

Koridorda sırtı soğuk, titreşen pencereye yaslanmış halde sor-du Charles, "Pekala tüm bunlar ne oluyor? Söylemek için beni uyandıracağın kadar önemli olan şey ne?"

"Şey, sana daha önce söyleyebilirdim ama o zaman gergin görünüyordun. Daha da gerginleşmeni istemedim."

"Daha gergin? Sorun ne?"

"Vandermeer her gün gemiden iki ya da üç kez telgraf yolluyordu bize son üç gündür."

Charles ona gözlerini kısarak baktı. "Ne yapıyordu?"

"Telgraflar yolluyordu - talimatlar, sorular, ricalar. Bunları sana telgraf çekmek çok karmaşıktı ve pahalıya mal oluyordu, o yüzden cevaplama işini kendim yaptım."

Charles bunu duyduğuna şaşırıyordu. "Ne istiyordu? Siz ikinizin birbirine söyleyecek neyi var ki?"

"İstediği şey çabuk bir evlilik anlamına geliyor. Çok ısrarlı. Matmazeli burada olabildiğince çabuk evlendirmek istiyor."

Charles gülüp başını cama yasladı, trenin tıkırtısını kafatasında hissediyor, kürek kemikleri bu ritimle rahatlıyordu. Tino'nun başının arkasındaki kısmen açık perdelerden kompartımanı içinde oturan sevimli Louise'e baktı: kırmızı kadifeden püsküllere sahip koltukta oturup burnunu matematik üzerine bir kitaba gömmüş tatlı bir genç kadın. "Evet," dedi Charles, "Eminim istiyordur. Kızı kumar yüzünden onu evden ve ülkesinden atmadan ve burası ve Paris arasındaki tüm heriflerle yatmadan önce."

Tino Amca'nın yüzü kireç gibi olmuştu.

Charles koluna dokundu. "Şaka yapıyorum sadece. Louise sadece biraz asi, amca."

Amcası kaşlarını çatı, sonra rahatladı. "İyi, peki." Tereddüt etti. "Sanırım." Charles'ın baktığı yöne döndü, Louise'e bakıyordu o da. Sonra bir yargı belirtir gibi bir ses tonuyla, "Onu hamile bırakmandan ya da başka bir şeyler yapmandan endişelendim. Bırakmadın, değil mi?"

"Tanrım, sanmıyorum."

Aptalca bir cevaptı bu. Pek çok şeyi de kabul ettiğini gösteriyordu. Ve bilgilere bakacak olursak kesinlikle geçersizdi. Hamile olup olmadığını kim bilebilirdi ki? Bir sürü neden yüzünden çabuk bir evlilik Charles'a harika bir fikir gibi geldi.

Tekrar amcasına baktığında Tino'nun bakışları kendi üzerindeydi. Bu cılız, orta yaşlı adam ağzını çarpıtarak çıkıyordu. Sonra, "Pekala, ne yaptığını düşün, amber olsun ya da olmasın."

Duygularının seni yanlış yönlendirmesine izin veriyorsun. Bu kız aksi ve kaçın kurası."

Charles kaşlarını çatarak baktı ona. "Yapma Tino. O biraz aşırı tit - hep mesafeli olması gerektiği söylenerek büyütülmüş. Ama ister inan, ister inanma bence o yalnız. Fakat bu herkesin önündeyken; özelde ise, oo-hoooo-" Nefesi ıslık çalar gibi çıkmıştı. "Hayatında hiç...", tüm söyleyebildiği bu kadardı.

Tino Amca kahkahayla güldü. "Pekala, yine de onunla evlenmeden önce iki kez düşün. Bir erkek kendine her an boynuz takacak bir kadınla evlenmemeli."

Bamteline basmıştı. Charles bir şey söylemedi.

"Çirkin bir kız almalısın," diye tavsiyede bulundu amcası, sesi bilgece ve ciddi çıkıyordu.

Charles güldü. Bu, Charles'ın görüntüsüne bir hakaret değildi, daha ziyade dürüstlüktü. Tino Amca'nın eşi Heloise, Charles'ın tanıdığı en çirkin kadındı. Diğer yandan Tino onu çok seviyordu. Heloise ve Constantine Dmetri Harcourt'un şu anda sekiz çocuğu vardı, yenisi de Ocak'ta doğacaktı. Charles ve Tino farklılık gösteren tercihleri ve ilgi çekme yetenekleri hakkında acımasızca şakalaştılar. Amcasını dirseğiyle dürterek, "Ve sana benzeren sekiz buçuk çocuk sahibi olayım, değil mi?" dedi. Aslında Tino'nun çocukları oldukça güzeldi ve her biri bir ya da diğer şekilde sevimliydi.

"Nasıl olsa senin çocukların çirkin olacak," diye cevabı yaşırdı amcası, "eğer sana benzerlerse." Piposunu ağzına yerleştirip kibrit bulmak için cebini karıştırırken hafif bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Eğer gözlerinde cerrahların kesip çıkarmak zorunda kaldıkları bir enfeksiyon kaparlarsa tabii." Charles ciddileşmişti. Güvenmeye ihtiyaç duyduğu birinden daha fazla itiraz duymak istemiyordu. "Tino," dedi, "Onunla evlenmeyi gerçekten istiyo-

rum. Amberle bir ilgisi yok bunun" – güldü – "gerçi, tabii ki, onu da istiyorum. Aklıma gelmişken yaseminler sorunsuz bir şekilde boşaltıldı mı?"

"Evet. Şimdi Grasse'daki seralara götürülüyor. Ernest ve Maxime'in yarın ya da bir sonraki gün aşılamaaya başlamaları lazım." Tino piposunu yakmak için bir saniye durdu, sonra başını salladı. "Çok yazık," dedi kederli bir biçimde Louise'e doğru başını sallayarak. "Sen kesinlikle kalp ağrısı çekmeye adaysın. Böylesi güzel kadınlar" – piposunu pencereye doğru itti bir kez – "dünyanın sahibi sanırlar kendilerini."

"O genç daha. Ona dünyanın sahibi olmadığını öğretirim."

Amcası mükemmel bir kötümser gibi suratını astı. "Birine istemediği bir şeyi öğretemezsin."

Tino piposundan büyük bir duman dalgası çıkardı. Charles pencereye yaslanmıştı, tam olarak göremediği bir kadına bakarken sırtı yine titişimleri emiyordu. Orada bu şekilde dikildikten birkaç dakika sonra Charles, "Bunu hemen görebilir misin bilmiyorum Tino. Louise sevimliliğini kullanarak değil ama çok soğuk, uzak bir şekilde sosyal ilişkilerinde becerikli, yetenekli. Fakat özünde –" İcini çekti. Sadece beş altı günlük bir tanışıklıktan sonra onun için söyleyeceği şeylerin, Louise Vandermeer için hissettiği güçlü duygular kadar kesin bir şekilde doğru olduğuna inanıyordu –bir kısmı bunun için dua ediyor olsa da. "Özünde," diye devam etti, "tatlı ve iyi niyetli. Komik, dürüst ve içten." Louise'in kitabının sayfasını çevirdiğini görünce ekledi, "Ve zeki." Amcasının göğsünü parmağıyla dürttü. "Senden daha zeki."

"Yani o zaman senden de zeki." Amcası dumanların arasından gözlerini devirdi, "Pekala, ne yapmak istiyorsun? Babası bu evliliğin iki hafta içinde olmasını istiyor eğer mümkünse. İstedığın bu mu?"

İki hafta? Charles afallamıştı. "Bilmiyorum," dedi, "Onunla konuşmak zorundayım."

Tino yine gözlerini devirdi, bu kez daha üzerinde durarak, ve ümitsizlikle inledi. Sonra dönüp koridor boyunca yürümeye başladı, başını sallayıp tekdüze, hüzünlü bir ritimle mırıldanırken dumanlar da peşi sıra geliyordu, "Ah lalalalalalalaa..."

Bölüm 17

Amber tazeyken ekşimsi ve berbat bir kokusu vardır. Ancak, güneş, deniz ve havaya maruz bırakıldığında çabucak oksitlenir; sert, mumlu, gri, hoş bir kokusu olan bir şeye dönüşür: topraksı, sade ve tatlı bir koku. Yakın bir zamanda şiddetli bir yağmurla dövülmüş, karanlık bir ormanın yosunlu kokusu gibi.

Harcourt Prensi Charles Harcourt

Amberin Doğası ve Kullanım Alanları Üzerine

Louise ertesi sabah geç saatlerde, prensin ön taraftaki çimenliğinin ucunda dikildi; evden, oyulmuş beyaz taş korkulukların oluşturduğu bacak yüksekliğindeki düz sınıra kadar hafifçe eğimle giden geniş, gölgeli bir çimenlikti burası. Bu korkuluklar evin ön tarafı boyunca devam ediyor, hemen aşağısındaki yolun virajıyla birlikte kıvrılıyordu. Louise eğer bu yüksek olmayan korkulukların üstünden atlarsa ya da bunun üzerine çıkıntı yapmış ağacın bir dalına tutunup sallanırsa sahile doğru giden dolambaçlı, iki şeritli araba yoluna inebilirdi. Bu yolun hemen diğer tarafında arazi güneşli bir kumsala doğru eğim yapıyor, bu inişin kendi de Akdeniz'in kendisiyle sonlanıyordu. Deniz öyle parlak bir maviydi ki gerçek dışıydı sanki. Altında bulunduğu ağacın gölgesinden Louise koya baktı, öyle canlı bir renkteydi ki bulutsuz gökyüzüyle karşılaştığında gökyüzü yanında pudra gibi soluk kalıyordu - New York'ta olsa oldukça parlak görünürdü bu gökyüzü.

Fransız Rivierası'nın neden yaşamak için çok popüler - ve pahalı - bir yer olmaya başladığını anlamak için ikinci bir tahmin yapmak ya da uzun süre burada kalmak gerekmiyordu. Nice min prensin buranın batı ucundaki denize nazır evi harikaydı, ve prensin buranın batı ucundaki denize nazır evi harikaydı, Louise'in o güne kadar gördüğü en güzel okyanus parçasının kıyısında cennetin bir parçasıydı; Alpler'in dik, yükselen eteklerine yerleşmiş olması da cabasıydı. Kasabaların tümü Louise'in arka tarafındaki yamaçlara yerleşmişti.

Şimdi bu denize bakıyor, uzak kıyıları, Kuzey Afrika kıyılarını, ailesine doğru giden uzun boylu, yakışıklı bir adamı tasavvur etmeye çalışıyordu. Kendi Charles'ının bu şekilde evine doğru seyahat ettiğini hayal etmeye çalıştı. Ve başarısız oldu. Louise'le böyle ciddiyetle konuşan, böyle yumuşak konuşan, onu canım, böyle diye çağıran, sonra ismini uzun, zincirleme bir şekilde tektatlım diye söyleyen bu adamı kafasında canlandıramıyordu, bu adamın taşı tarağı toplayıp uzaklara gitmesini almıyordu aklı.

Kibir belki de. Louise onun serseme dönmüş, kendini kaybetmiş bir şekilde ortalıkta dolaşmaktan başka bir şey yapmadığını düşünmekten nefret ediyordu. Çünkü Louise biraz kaybetmişti kendini. Üstelik içtenlikle onu büyülediğini, tutsağı ettiğini hissetmişti - hâlâ da hissediyordu. Açıkça söylemek gerekirse onu dize getirdiğine, ayağına getirdiğine, kendine köle ettiğine inanıyordu. Bu, onun baş uzmanlık alanıydı: Louise genellikle bir erkek onun için deli olduğunda anlardı bunu. Bu yüzden, diye düşündü, paşası nerede olursa olsun aklı, ruhu ve iradesi Louise'inkiler gibi karanlık okyanustaki seyahatlerinin anılarıyla ele geçirilmemiş miydi? Eğer öyleyse, neden terk etmişti? Nasıl uzak kalabiliyordu? En sonunda ona dönmez miydi? Louise'i nerede bulacağını biliyordu.

Hayır, hayır, tabii ki hayır - kaşlarını çatarak başını salladı - işler böyle gitmeyecekti. Bir ilişki yaşamıştı, unutulmaz bir ilişki, entelektüel bir yetişkinle, hayatı çok farklı bir yerde, çok farklı bir kültürel

düzenimde geçmiş bir aşıkla. Bu farklılıklar onların birbiri üzerinde bir hak iddia etmelerine engel oluyordu. Olağanüstü, harika bir ilişki olmuştu gerçekten de: Tıpkı Louise'in en başta istediği gibi.

Ve şimdi hayatına devam edecekti – şimdi burada, geçmişte ya da imkansız bir gelecekte değil – tıpkı söz verdiği gibi.

“Louise!”

Dönünce zarif, hoş annesinin yeşil bayırdan aşağı kendine doğru hızla yürüyerek geldiğini gördü, annesinin etekleri ayak kabısının görünmesine yetecek kadar yukarı çekilmişti.

“Tatlım,” dedi annesi yanına gelirken. Uzamış kızını yakınına çekti, yanaklarından öptü. “Baban ve ben prensle çok tatlı bir sohbet ettik şimdi.” Yüz ifadesi müşfik fakat ciddiye. “Ve sana bir şey söylemek için ben seçildim – çok kötü bir şey değil, endişelenme, fakat ciddi bir şey. Kumsalda bir yürüyüş yapalım mı?”

Araba yoluna giden taş merdivenlerden indiler, sonra zikzaklar çizen, kıvrılan yolda sağa ve sola bakıp, etraflı dinleyerek dik-katlice karşıya geçtiler. Yolun karşısına geçtiklerinde demir bir bankın yanında durup dengelerini sağlayarak, ayakkabılarını ve külotlu çoraplarını çıkardılar, sonra eteklerini biraz yukarı katladılar. Kumsalda neredeyse başka kimse yoktu. Sezon, iki ya da üç ay sonra başlardı. Ayakkabılarını geride bırakarak Louise ve annesi suya doğru indiler.

Deniz kabukları yoktu. Akdeniz'in bu kısmında onları sahile taşıyacak kadar büyük gelgitler yoktu – burası Louise'in şimdiye dek üzerinde yürüdüğü en sakin deniz kıyısıydı. Çıplak ayakları kızarmış yumurta büyüklüğündeki düz, pürüzsüz taşlarla buluştu. Bu taşlar suya doğru daha da ufaklaşıyor ve koyulaşıyordu. Louise sonunda annesinin yanında, milyonlarca pürüzsüz, ufak, gri düğmeye benzeyen ıslak taşların üzerinde sesler çıkarak yürümeye başladı.

Annesi söze, “Öncelikle sana bu konuyu prensin kendi gelip konuşmak istediğini söylemeliyim; fakat ben önceliğimi kullan-

dım. Evlendiğiniz zaman öncelik hakkına sahip olabilir,” diyerek başladı. Louise'e kuşkuyla bakarak gülümsedi. “Ama seni bırakmak zorunda olana kadar bırakmam, hazır değilim.” Belki beş ya da on adım daha yürüdükten sonra, “Öyle işte. Baban ve ben en başından beri senin bu evliliği yapacak olmandan öyle memnunuz ki ve şimdi, şey, bunun muhteşem olduğunu düşünüyoruz” – yürürlerken Louise'in koluna dokundu, sonra vurgulayarak tekrarladı kelimeyi – “senin için muhteşem olduğunu.” Sanki güç almak istercesine soluklandı, sonra Louise'i çok şaşırtan bir konuya geçiş yaptı. “Baban ve benim dürüst insanlar olduğumuzu aklında bulundurmalısın. Senin aptalca bir şekilde davrandığını ilk düşündüğümüzde ne yapacağımızı bilemedik...” Louise'in annesi onun karşı çıkmaları bastırmak için elini yukarı kaldırdı. Louise durdu, bir savunma yapabilmek için – Tanrı bilir neyin savunması. Neyle suçlandığından emin değildi. Fakat suçlama burada bir yerdeydi.

Annesi dönüp Louise'in yüzüne baktı. “Şimdi bir şey demeden önce beni dinle.” Tekrar başladı. “Baban ve ben seni evlendirmekten çok rahatsız olduk” – durakladı, sonra ismi söylerken duyduğu zevk fark edilebiliyordu – “sevgili Charles bilmeden...”

Sevgili Charles? Bir süre, Louise annesinin onun Paşa Charles'ı hakkında konuştuğunu sanıp afalladı. Sonra neden bahsettiğini anladı. Tek gözlü prens. Louise dudaklarını büzüp küçümsediğini belirtir bir işaret yapmak istedi. Her ne kadar nazik olsa da bu garip, tuhaf şekilde kendi farkında olan adam, sevgi belirtilerini hak ediyor görünmüyordu.

Annesi devam etti, “...şey olmadan yani. Seninle evlenmeden önce ona karşı tamamen dürüst olmamız gerektiğini düşündük.” Yutkunarak nefes aldı, sonra bıraktı, “Özellikle de gemide bir şeyler karıştırdığına inandığımızı düşünecek olursak.”

Louise şaşırp kaldı. Açık kalan ağzını kapatmak zorunda kaldı.

Annesi, trafiği yönetmeye çalışan New York'lu bir trafik polisi gibi iki elini havaya kaldırmıştı. "Louise sakın ol," dedi. "Telaşlanma. Detayları istemiyoruz ya da inkar etmeni, açıklama yapmanı. Sadece bizim aptal olmadığımızı bilmeni ve prensi ailemizin dolandırıcı olduğuna inandırmaktansa ölmeyi tercih edeceğimizi biliyoruz. Bizler dürüst insanlarız. Bu yüzden bu sabah merdivenlerden inerken prensi yakalayıp kendi çalışma odasına çektik ve ona her şeyi anlattık, şey hakkındaki şüphelerimizi de, şey..." Duraksayıp nefesini bıraktı. "Louise o aptal değil. Onunla konuştuğumuzda çok ihtiyatlıydı; bir şeyler biliyordu. Ve amcası dün, düpedüz düşmanca davrandı bize. Gerisini salla gitsin..." Bu son cümle annesi için küfür demektir. "Fakat iyi, zeki insanların üstesinden terbiyeli davranmak ve açık sözlü konuşmaktan başka bir şekilde gelinmiyor."

Louise'in annesi düşüncelerini toparlamaya çalışıyor gibiydi, sonra aceleyle, "Bu çok zordu. Lütfen babanın ve benim seni çok sevdiğimizi ve esasen seninle gurur duyduğumuzu anla. Hiçbir şey değildi. Hak ettiğin gibi muazzam bir evlilik yapacaksın. Fakat riske girmek istemiyoruz tatlım, seninle ilgili konularda her zaman olduğu gibi. Sen bizim hazinemizsin ve hakkında kötü konuşulmasını ya da hissedilmesini istemiyorum, ne kastettiğimi anlıyorsundur."

Louise tam olarak anlamıyordu, gerçi anne babasının, gemide ne iş karıştırdığından kuşkulanasına öyle canı sıkılmıştı ki daha fazla açıklama istemeyecekti.

Annesi tüm bunlardan sonra aniden gülümseyerek, "Her neyse, prensin açıklamalarını nasıl inanılmaz şekilde dinlediğini anlatabam. Bu Fransızlar." Güldü. "Öyle geniş görüşlüler ki. Prens, eşinin biraz değişik hevesleri olmasının sorun olmadığını ve sana, bize inandığını ve senin yanında duracağını söyledi. Şimdi beni dinle."

Louise bundan sonra söylenenleri zar zor duyuyordu. Buz kesen yüzü kızarmaya başlamıştı. Uzaklara baktı, anne babasını hafife aldığına utanmıştı. Dürüst. Evet. Paşası onun için öyle der-

di. Fakat, söz konusu bu yeni hayatına başlamak olunca dürüst davranmayı düşünmemişti bile. Belki de prens ona her fırsatta kibar davrandığında rahatsız hissetmesinin nedenlerinden biri buydu. Bu kavram – dürüstlüğüne verdiği rahatlık – serseme dönmüş beyninde dolanıp durdu.

Annesi devam etti. "Düşündüğümüz şey şu Louise. Adet yerini bulsun diye görünüşte evlilik hazırlığı yapmaya devam edeceğiz fakat prens iki hafta içinde seni tören yapmadan Grasse'a götürmeye karar verdi. Başka ne yapacağımızı bilemedik fakat bizce evlilik en güvenli, en emin sığınak bir genç kız için, şey, ummm, senin için yani" Annesinin sesi titredi. "Büyük, güzel bir düğünü öyle çok istemiştik ki ama..." Durdu.

Louise ne söyleyeceğini, nereye bakacağını bilemiyordu. Bir dakika boyunca ikisi de tek kelime etmedi.

Büyük bir düğün isteyen annesiydi tabii ki. Louise'in umurunda değildi. Fakat Louise *büyük bir cemiyet düğününün* ne demek olduğunu anlayacak yaşa geldiğinden beri sohbet konusu olan bir şeyden annesini mahrum bıraktığı için kendini berbat hissediyordu. Louise çocukken "bir prensle evlenmek" bir tür şaka gibiydi, annesinin muradına ermesinin abartılı bir hali. Böylesi başarılı ve mutlu bir olayı yaşamak Louise'in hatırladığı kadarıyla Isabel Vandermeer'in tadını çıkararak anlattığı bir şeydi.

Annesi devam etti. "Eğer istiyorsan böyle. Eğer kabul edersen. Ediyor musun?"

Kabul etmemek boşuna olurdu. Louise başını salladı. Anneyle göz göz geldi, sonra nihayet bir şeyler söylemeyi başardı: "Anneciğim, neden olduğum endişe ya da acılardan dolayı çok üzgünüm."

Annesi elini eline alıp tekrar yürümeye başladı. "Biliyorum tatlım. Endişelenme." Louise'i ıslak, kaygan taşların içine doğru yavaşça çekti. "Her şey güzel olacak. Baban ve ben bir süreliğine

burada bir ev tutacağız, senin tam olarak yerleşip mutlu olduğundan emin olmak için.”

Louise dudağını ısırды, sonra, “Anneciğim, kendi başımın çaresine bakmak istiyorum,” dedi.

Annesi ona endişeli bir şekilde bakıp devam etti. “Tabii ki bakarsın tatlım.”

Louise durakladı ve annesini elinden tutarak çekti. “Hayır, anlamıyorsun. Sen ve babam istediğiniz zaman gidebilirsiniz, ama bu benim hayatım. Kendi kendime idare edebilirim.”

Annesi birkaç saniye doğrudan yüzüne baktı, sakın, soğuk-kanlı gülümsemesiyle gülümsedi. Sonra bu gülümsemesini hissetmeden gözleri nemlendi. Göz yaşları. Göz pınarlarında iki damla belirdi, sonra burnunun iki yanından yanaklarına doğru iki paralel iz olarak aşağı indiler. “Ah, canım benim,” dedi. “Bir süre daha sana annelik yapmama izin ver, lütfen. Seninle ayrılmaya hazır değilim.” Burnunu çekti, sonra dokunaklı bir içtenlikle söyledi, “Bizi terk etmeyi bu kadar çok mu istiyorsun?”

“Hayır,” dedi Louise. Uzanıp kendini sayamayacağı kadar çok kez kucaklamış olan bu kadını kucakladı. “Hayır, tabii ki istemiyorum.” Annesinin başını okşadı. “Sadece daha fazla endişelenmenizi ya da bir şeyler yapmayı bırakmanızı istiyorum.” Bir üzüntü dalgasının kendine de dokunduğunu hissetti, henüz gitmemiş bir şeyin nostaljisi gibi; eğer böyle bir şey mümkünse tabii. “Sadece kendim olmama izin ver. Kendi kendime bakabilirim. Ve kendimi çok mutsuz edecek ya da başkalarını çok utandıracak bir şeyler yapacağımı da sanmıyorum. O kadar aptal değilim biliyorsun.”

Taş merdivenlere tekrar gelip çimenlikte yukarı doğru yürürlerken Isabel Vandermeer yine neşelenmişti. “Senin, tatlım,” dedi, “hepsi senin.” Önlerinde duran yeni evi işaret ediyordu; beyaz taşlardan yapılmış, üç katlı, kırk beş odalı, bütün modern

şeylerle döşenmiş, sadece bir yıl önce inşa edilmiş, üç tarafı denizi gören bu ev, kıta üzerindeki en pahalı emlak haline geliyordu.

Fakat Louise istediği şeylere sahipti zaten. Daha fazla maddi şey istemiyordu. Ancak burada istediği başka bir şeylerin olduğunu hissediyordu: Kumsaldaki duygu bataklığından çıkıp buraya gelirken özgürlüğü koklayabiliyordu, tıpkı bu tepelerde yetişen bitkilerin keskin ve hoş kokularını aldığı gibi; kekik, biberiye ve yabani lavantanın birbirine karışmış kokusu gibi. Bu bilgiyle, hoşgörülü bir adamla evli bir kadının yeni başlayan özgürlüğüyle teninin karıncalandığını hissetti. Ve prens hoşgörülü olabiliyordu demek ki. Onunla tanıştıktan sonraki ilk saatlerde böyle düşünmüştü Louise. Ama onun “her şeyi” bilmesine ve yine de Louise’le evlenmek istemesine, Louise’in düşüncesizce davranışına zarif, dört başı mamur bir şekilde baş sallayarak karşılık vermesine bakılacak olursa bundan kesinlikle emindi artık.

Sonraki iki hafta çabucak geçti. Prens Grasse’daki ortaklıklarıyla meşguldü. Üç günlüğüne gitmiş, sonra daha çok işle geri dönmüştü. Fakat düzenli olarak, halk içinde Louise’e kur yapmaya vakit buluyordu. Bir kere denize açılmışlardı. Antibes kumsalında at sürmüşlerdi. Louise’i Nice’teki, sonra da Monte Carlo’daki kumarhaneye götürmüş, onu büyük kumar masalarına tanıştırmıştı – bunlara olan ilgimi test etmek için, diye düşünmüştü Louise. Gerçi öyle ahım şahım bir kumar oyuncusu değildi. Oyunlar çok az ya da sıfır beceri gerektiriyordu, bahislerin hepsi kumarhanenin tarafına yığılıyordu; ilginç değildi. Louise biraz para kazanmıştı. Charles bundan memnun olmuşa benziyordu. Akşam yemeği için Charles’ın kız kardeşinin evine gittiler.

Louise ve prens iyi anlaşıyor görünüyordular. Charles çok hoş biriydi. Anne ve babasının teminat verdiği kadar entelektüel ve iyi eğitimliydi. Dedikleri gibi mükemmel uyum sağlayacağı bir eş gibi duruyordu. Bu haftalarda birlikte geçirdikleri her an

kusursuz geçmişti, sayfiye yerine yaptıkları bir araba yolculuğu sırasındaki yanlış bir adımı saymazsak tabii.

Nice'in çevresinde bir yerlerde, Charles iki tekerlekli faytonlarını zeytin bahçesine doğru sürerken Louise'i öpmeye kalkmıştı – ve Louise'in ondan kaçayım derken aşağı düşmesine az kalmıştı. Oldukça utandırıcı geçen bir süreden sonra gülüşlerdi buna. Gerçi Louise hayal kırıklığına uğramıştı; çünkü iki haftadır böyle bir an için kendini hazırlamaya çalışıyordu. Ama kendine doğru yaklaşan asimetrik yüzünü görmeye nasıl hazırlanacaktı? Kalın kollarını sırtına dolamışken hem de? Dudakları kendi dudaklarına gelene kadar dayanmıştı, sonra her şeyi berbat etmiş, bir engeli atlamayı unutan aptal bir at gibi utanmış ve hızla geri çekilmişti. Evlendikleri zaman farklı olacağına dair güvence vermişti Charles'a. Tüm bu fiziksel yakınlık olayına alışınca. (Bu sorun değildi tabii ki, çünkü Atlantik geçişi boyunca fiziksel yakınlık denizinde yüzmüştü.) Ne olursa olsun Charles oldukça hoşgörülü, çok sabırlıydı. Tabii ki. Bekleyebilirim, demişti.

Aslında yaptığı bu aptalca hareket onu kabul etmek istediğinden daha fazla endişelendirmişti. Prensın bakışlarına gelince, bunlara alışabileceğine gerçekten inanıyordu. Fakat orada, arabanın içindeki o anda müstakbel kocası onu öpmeye çalıştığında onun bakışlarından çok daha büyük bir caydırıcı ortaya çıktı.

Paşası birdenbire karaltı gibi çıkıvermişti ortaya, kokusuyla, dokunuşuyla ve bir şekilde cismen ve Louise... bir tuhaf hissetti, kafası karışmıştı.

Sadakatsiz, kelime buydu işte. Bu, onunla yaşadığım şeylere itha net etmek demek, diye düşündü, onu böyle samimi bir şekilde kucaklayan başka bir adamla aldatmak. Bir erkeğin yüzünün kendine doğru yaklaştığını görmek garip geldi. Yüzünün neye benzediği önemli değildi; bu yüz hayal ettiği aşığının yüzünden başkaydı. Burada yanlış kişinin olmasına, nefesi şampanya yerine taze zeytin kokan bir ada-

nın koklamasına kızgındı. Öfkesinin ardından bir iğrenme hissi geldi birden. Tanrı bilir nereden gelmişti bu his, belki anlık bir hücumda prensin görmeyen gözünü kısmasını, sonra da mahcup bir şekilde geri çekilerek döndüğünü izlediği içindi (ah, alışıktı olduğu o istekli, kendine güvenli adamdan ne kadar da farklıydı). Ya da belki de gözü değildi sorun. Belki de, kendi geceyanısı aşığı hariç, dünyadaki en kendine güvenen adam da bazen çekingen olabilirdi. Bilemiyordu. Tek bildiği tiksindiği idi. Sonra da bu tamamen uygunsuz tepkisinden utandı.

O gece akşam yemeğinden sonra Louise, kendi başına arka çimenlikte kasvetle oturan Charles'a bir kadeh konyak getirdi. Görüşünü düşünüp kırıldı, diye düşündü. Ah, harika, diye düşündü derin bir iç çekerek. Egosu zedelenmişti. Özür dilemeye, yanlışını düzeltmeye çalıştı fakat Charles bunları elinin tersiyle itti: *Hayır, aptal olma. Öümüzde bir ömür var daha, biliyorsun...*

Bunun üzerine ikisi orada oturdular sessizce, prens yüce gönüllü ve olgun, Louise ise delişmen, bencil bir cadaloz gibi hissediyordu. Louise yaptığı davranışı tatmin edici bir şekilde açıklayamadığı ya da bunu telafi edemediği için kendinden nefret ediyordu – ve kendini suçluluk duygusuyla baş başa bıraktığı için de ondan nefret ediyordu.

Çünkü Louise bir erkek onunla cinsel olarak yakınlaşmak istediğinde bunu bilirdi, bir arının kovanına giden yolu hata yapmadan bilmesi gibi. Ve, metres olsun ya da olmasın, şu son iki hafta içinde iyice ortaya çıkmıştı ki prensin onunla evlenmek istemesi tamamen fedakarlık duygularıyla ilgili değildi. Dikkatini çekmişti onun, deyim yerindeyse. Çok geniş bir anlamda. Onunla ilgili bir şeyler vardı, bastırılmış, kontrol altında tutulan; fakat sonunda ortaya çıkmıştı: Prens onu yatağa atmak için can atıyordu. Bu da Louise'in ona biraz sinirlenmesine neden oluyordu. Ne cüret. Onu neredeyse hiç tanımıyordu.

Sonra pişmanlık duymaya başladı: *Hayır, hayır, düşündüğü şeyde haklı, demeye çalıştı kendi kendine. Evliliklerinin sorun-*

suz, normal olmasını istiyordu. Tabii ki öyle olmak zorundaydı, eğer çocukları olacaksa. Ki Louise de istiyordu bunu tabii ki.

Sadece midesi bulanmadan onunla aynı yatağa nasıl gireceğini bilmiyordu. Bu tuhaf, topallayan herifin çıplak halde, üstünde hızlı hızlı soluduğunu düşününce –Tanrım, tek yapabildiği korkuyla sinmek oluyordu. Kendi tiksinişinden korkuyordu. Ona bakarken, büyülenmiş, ipnotize olmuş gibi bakışlarının onun çabakiminden çok tiksinişleriyle ilgili olduğu gerçeğini saklamanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Nasıl peki? Bilmiyordu. Ve bu soru kaçınılmaz olarak okyanustaki Charles'ı özlediğini aklına getirmişti. Sadakat böyle mi hissettiriyordu, merak etmişti. Kişinin durduramadığı bir tür öfke nöbeti gibi miydi? Kendi sevgilini değil de diğerlerini düşününce, iğrenmek miydi? Ne kadar şaşırtıcıydı. O her zaman sadakatin, sırf sevdiği kişinin duyguları incinmesin diye kişinin kendi zevkinden kısıntı yapmasıyla ilgili bir şey olduğunu düşünmüştü. Fakat bu his, bu tür bir şey değildi. Bencildi, dik kafalıydı. Çilekleri istemek, sadece çileklerin zevkini tatmak ve bir elmayı yiyip boğazında kalmasındansa, açlıktan ölmeyi tercih etmekte bu; merak ediyordu Louise, bu prens, Cennet'in bu şüpheli şekilde bağışlayıcı sakini olan prens, ondan ne bekliyordu?

Charles ondan ne bekliyordu? Şimdiye kadar oldukça fazla şey olmuştu. Gelin ondan utanıyordu. Pek çok kadın ilk başta böyle olurdu. Ancak bu gelin neyin kendi iyiliğine olacağını bilecek kadar akıllıydı.

Düğün Grasse'daki küçük bir şapelde oldu. Sonunda Louise'in anne ve babası kızlarının düğün törenine katılmama fikrine dayanamadılar, o yüzden neredeyse gizli kapaklı bir şekilde kaçtılar.

Gelin ve damat Charles'ın Grasse'daki evine gittiler, sabah geç saatte varmışlardı, sonra öğle yemeğinin ardından bu küçük kiliseye vardılar. Tino Amca oradaydı. O ve Vandermeerler ha-

ne kimse yoktu, rahip ve onun yardımcısı olarak görev yapan Tino'nun küçük oğullarından birini saymazsak tabii. Karşılıklı yeminler edilirken Isabel Vandermeer şapelin arka tarafında sessizce ağlıyordu. Kocasını metanetliydi. Louise tahmin edilebileceği gibi tetikte ve sade, bej renk elbisesi ve yüzünü kapatan bir tüle sahip tüylü şapkası içinde nefes kesiciydi.

Charles bu tüle kaldırıp sunağın önünde onu öptüğünde –hiç kaçınmadan doğrudan dudaklarına konan bir öpücükte bu– geleceğinin vaadettiği tüm bu şeyleri düşünüp mutluluktan kendini kaybetmişti. Sonra bir fotoğrafçı tepsiler dolusu göz kamaştırıcı magnezyum patlatarak fotoğraf çektiğinde Charles yanakları ağrıyana kadar gülümsedi. Altısı birden resmi belgeleri imzaladıkları salı hakiminin bürosuna gittiler. *Fini*. Mösyö ve Madam Charles Harcourt, Harcourt Prensi ve Prensesi. Prenses Lulu Louise. Onun Louise'i. Öyle ya da böyle. Sonsuza kadar.

Bölüm 18

İspermeçet balinaları dünya genelinde ılık ve tropik sularda bulunur, genellikle sayısı on beş ile yirmi arasında değişen sürüler halinde gezerler – ancak yalnız yaşayan erkekler daha soğuk bölgelere giderler.

Harcourt Prensi Charles Harcourt
Amberin Doğası ve Kullanım Alanları Üzerine

Louise'in anne ve babası yeni evli kızlarından bir duygu sağa-
nağı altında ayrıldılar, onu kucaklıyor, sırtını sıvazlıyor, sonra
tekrar kucaklıyorlardı. Charles eğilip onları iki yanaklarından öp-
tükten ve onlara Anne ve Baba diye hitap ettikten sonra (bu biraz
komik geliyordu ama istedikleri buydu), "Anne" tekrar gözyaşlarına
boğuldu, ağlaması mutluluktandı ama Charles'in düşünce şekline de
üzülmüştü. Sanki o ve kızı uzun süreliğine ayrı bırakılacakmış gibi,
halbuki beş gün içinde Nice'te tekrar bir araya geleceklerdi.

Vandermeerler Nice'te Charles'in evinden çok da uzak olma-
yan bir ev tutmuşlardı. O yöne doğru gittiler. Tino Amca ve oğlu
da sokağın aşağısına doğru gittiler; Grasse'ta yaşıyorlardı. Char-
les ve yeni gelin bir saat önce gelin ve damat adına kadeh kaldı-
dıkları kafenin önünde, şehir meydanında dikilip kalmışlardı.

Anne ve babasının arabası bir dakika önce gözden kaybolmuş
olmasına rağmen hâlâ o yöne bakıyordu Louise. "İyi misin?"
diye sordu Charles.

Hafifçe sıçradı, sonra ona baktı. "Evet. Kesinlikle."
"Biraz yürümek ister miydin? Hâlâ aydınlık hava."

Dikildikleri meydanın ön tarafında hoş, gölgelikli, pek ço-
ğundan daha geniş ve sivri yapraklarını ezdiğinizde hoş bir koku
birakan gri-yeşil renkteki biberiyelerle çalı çitlere sahip bir cad-
de vardı. Bu caddenin sonunda – bir semt boyunca kokulu ve
dolambaçlı bir yoldu bu – yirmi kilometre uzaktaki çini mavisi
Akdeniz'e şaşırtıcı bir bakış atan açık sarı renkli evler ve gül
rengi çatılar görünüyordu.

Gerçi Louise'in etrafında olan biten şeylerle ilgili olduğu ya
da bunların farkına vardığı söylenemezdi. Şaşkın ya da belki yor-
gun görünüyordu.

Charles sordu, "Eve gitmeye ne dersin?"

Louise'in gözleri yine onunkilerle buluştu, bu bağlamda kul-
lanılan ev kelimesini duyduğu için şaşırmış gibiydi sanki. Bir
süre ona dik dik baktı. Charles o böyle yaptığında ne düşündü-
ğünü asla tahmin edemiyordu. Louise doğrudan ona baktı, sonra
uzaklara, gözleri hüzünlüydü ve odaklanamıyordu.

Sonunda telaşlı bir şekilde, "Evet, eğer sorun olmazsa eve
geri dönmeyi tercih ederim," dedi. Charles'a göre bu, onun mü-
kemmeli, resmi Fransızca'sı kendisi ve daha yeni eşi yaptığı bu
genç kadın arasında düpedüz bir engel olmaya başlıyordu.

Halk içindeyken Louise bu dili sanki anadiliymiş gibi za-
rafetle konuşuyordu, bir *grande duchess*'in zarafetiyle. Louise
konuşurken Fransızlar'ın ağız açık kalıyordu. Charles da onun
kurduğu her cümlelerin birinci sınıf durulukta olmasına uzun uzun
bakmaktan, kızarıp gururlanmaktan kendini alamıyordu. Ancak
baş başayken bu konuşma tarzı – aslında onun başka bir şekilde
konuşmayı bilmemesi – Charles'in ciğerlerini dolduran havayı
bile soğutuyordu. Beyni donuyordu. Charles'in yaptığı her sıcak
teklif bir kibarlık ve resmiyet fırtınasıyla karşılaşmak zorunday-

di. Onunla arkadaşça bir şekilde konuşmaya çalışmak ise, mesela ikisi bir arabada giderlerken ya da, Tanrı korusun, zeytin ağaçları'nın altında ona kur yapmaya çalıştığında olduğu gibi, Charles'ın kendini kraliçeyle sıkı fıkı bir muhabbet kurmaya çalışan aptal bir uşak gibi hissetmesine neden oluyordu.

İngilizce, tabii ki, söz konusu bile olamazdı. Charles ona biraz kaba Fransızca öğretmeyi denemişti. Louise şaşırılmış, sonra açıkça dehşete kapılmış, Charles'dan sanki köpeğinden kurtulur gibi kurtulmuştu. Sanki küçük arkadaşı susta durup Louise'in dizine nahoş bir şekilde sürünmeye çalışmış gibi. Charles aralarında ki duygusal mesafeyi yakınlaştırmak için birkaç yaklaşım daha denemişti, mesela o, köpeğiyle oynarken ona katılmak istemiş (on yedi yaşındayken yaptığı çocukça bir numaraydı bu, Louise gülümseyerek karşılasa da bunları çocukça bulduğunu biliyordu Charles), Bear'ın aralarındaki buzları eriteceğini ummuştı, bu numara geminin kulübesinde çok iyi işe yaramıştı.

Sonuç olarak Charles ve köpek çok iyi anlaşıyorlardı. Köpek ona tapıyordu. Diğer yandan Louise neredeyse Charles yaşamıyormuş gibi davranıyordu.

Charles onunla konuşurken kekeleyişini biliyordu, karşılıklı konuşmaları her zaman çok resmi ya da rahatsızlık verici sessizliklerle doluydu. Beceriksiz ve içine kapanık gibi göründüğünden şüpheleniyordu. Fakat eninde sonunda kendi havasına gireceğini biliyordu. Louise ona bir fırsat verse, biraz güzel cevap verse onun bundan daha fazlasını yapabileceğini biliyordu. Denemeye devam etti.

Charles Louise'i meydandaki arabalarına götürdü, binmesine yardım etti.

İçeriye girdiklerinde tüm perdeleri açtı, kısmen güzel bir öğleden sonrası olduğu için, kısmen de karanlık yerlerin verdiği kaygıdan; sürdürmeye karar verdiği bu saçma oyunu Louise'in

anlamasından korkuyordu. Bu havalı yaratık okyanus boyunca kendisinin aptal yerine konduğunu anlamasın da ne olursa olsun. Bu yüzden oturup arkasına yaslandı. Meydanı dönüp Grasse'daki evlerinin yönünde bulunan yamaçta sallana sallana giderlerken Louise'in yüzündeki anlaşılmasız ifadenin kasvetlendiğini gördü.

Ev çok sadeydi. Burası asıl oturacakları yer değildi, sadece Charles laboratuvarında çalışırken ya da fabrikasında denetleme yaparken kalacakları evdi. Grasse Fransa'daki (ve bu yüzden dünyadaki, diye ileri sürmüştü Charles) parfüm imalatının sembolik başkentiydi; burası hem onun hem de Fransız rakiplerinin parfüm işletmelerine ev sahipliği yapıyordu. Buradaki ev hakkında rahatsızlık verici hiçbir şey olmamasına karşın asla çok ilgi çeken bir yer olmamıştı. Aslında, bir asırdır hoş ve işlevsel olan eski şeyler nasıl hoş olursa o şekilde hoştu bu ev de. Gösterişsizdi. Eğlence için odaları yoktu, sadece Louise şehirden kadınlar davet ederse diye öğleden sonra çayları için bir oda vardı. Ve bu gece, özellikle sessiz olacaktı, çünkü mutfak çalışanları hariç bütün uşakları göndermişti, böylelikle yeni evliler yalnız olabileceklerdi.

Burada Charles'ın bir sonraki teşebbüsü yer alacaktı: uzaktaki deniz eşliğinde alçalan kırsal bölgeye bakan terasta özel, mükellef bir akşam yemeği. Geline hediye edeceği siyah inciler. Louise'in bunlara çok düşkün olduğunu biliyordu; kendisinininkinin kırdığını biliyordu. Şarap. Yerel lezzetler. Cezbedici bir konuşma. Birkaç saat boyunca baş başa oturup yüz yüze bakacaklarsa onun kişisel bir şeyler söyleyeceğinden emindi. Akşam yemeği için şarap, sonrası için de şeftali likörü vardı. Eğer gerekirse onu alkolle gevşetirdi; aşkta her şey mubahtır ve saire ve saire, diye düşündü. Charles'ın karşılaştığı en yüksek, aşılmaz duvara neden olan o saraylı Fransızca'sıyla konuşan cemiyet hayatından New

York'lu Louise'i değiştirmek için her şeyi yapardı. Sonra yatağa geçerlerdi, onunla Louise'in hoşlandığını bildiği tüm şekillerde tatlı tatlı sevişirdi, bu kendinin de cennete giriş yolu demekti. Çıplak haldeki Louise'i, altında eriyen, sıcacık Louise'i çok net bir şekilde hatırlıyordu. Sadece bu geceyi düşünmek bile ağzını kurutuyor, gözlerinin ateşli bakmasına neden oluyordu.

Bir de hafif bir endişe duymasına neden oluyordu.

Charles Harcourt olarak tatlı Louise'i zeytinlikteki ilk öpme girişimini eline yüzüne bulaştırmıştı, Louise'e göre damdan düşercesine olmuştu bu anlaşılan. Charles'in kendi kendine söylediği buydu. Yaptığı hareketle onu hazırlıksız yakalamıştı; Louise bunu beklemiyordu. Ya da belki beceriksizce davranmıştı Charles; bu günlerde Louise'in bu resmi konuşması ve tavırları yüzünden kendi gibi davranamıyordu. Nedeni ne olursa olsun eğer o gün Louise'in kolunu yakalamasaydı kendinden kaçmak için arkaya doğru sıçradığında arabadan düşebilirdi Louise.

Bu gece niyetini daha açık belli edecekti.

Evin ön kapısına geldiklerinde Louise önden yürüdü. Charles kapıyı kapadı. Arkasını döndüğünde Louise antreyi geçmiş, merdivenlerin yarısını çıkmıştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Akşam yemeği için giyinmeye."

Charles gözlerini kırptırdı. Louise başındaki süsleri ve elbisesinin kuyruğunu kastediyordu. Louise'in ailesi ne kadar iyi kalpli olsalar da Charles'in gösterişçi bulduğu yapmacık davranışlara sahipti. "Sanırım daha az resmi olabiliriz," diye önerdi.

Louise merdiven boşluğundaki tırabzanlardan aşağı baktı. "Bizler her zaman akşam yemeği için giyiniriz. Yani ben de giyinirim, her zaman."

"Bu haline çok tatlı görünüyorsun."

"Bu bir gündüz elbisesi," dedi sanki Charles'in iki gözü de görmüş gibi.

Charles ağzını büzüp bastonunu kapı girişindeki şemsiyeliğe bıraktı – belki de bırakmamalıydı ama bu kahrolası şeyin, hastalığının işaretinin göz önünde olmasını istemiyordu bu gece. Şapkasını astı, sonra olabildiğince cesaretle merdivenlerin alt tarafına geldi, biraz bocaladı fakat kararlıydı, itiraf etti, "Akşam yemeği için giyinirken biraz sıkıntı yaşayacaksınız, Madam." Madam. Hayır, adını kullanmalıydı. Fakat hemen ekledi, "Hizmetçini gönderdim."

"Ne yaptınız?" Merdiven boşluğunun ortasında döndü ve bir basamak aşağı indi.

Charles geri adım attığını fark etti. "Mutfakta çalışanlar hariç bütün hizmetlileri gönderdim, onlar da tatlıdan sonra hemen gidecekler. Seninle baş başa kalmak istiyorum."

Bu, açıkça görülmüyordu ki, hoş bir itiraf olmamıştı. Yukarıdaki gölgelerden bakan Louise'in yüzündeki ifadeye baksanız sanki Charles, *Kafamı eteğinin altına sokmak istiyorum*, demiş sanırdınız. Louise'in benzi attı, dudaklarını birbirine kenetledi. Merdivenlerden aşağı inerken uyuklu gibi duran gözleriyle ona tek bir bakış fırlattı – her anlamda büyüleyici bir bakıştı bu. Bu gözlerin güzelliğiyle olduğu yere çivilenmişti Charles, Kuzey Kutbu'nun derin suları gibi karanlık, berrak bir mavilikte, kutup güneşi altında eriyen buzlar gibi pırıltılı ve parlak – ve soğuk ve uzak – gözlerdi bunlar.

Louise'in gözleri kısa bir süre baktı ona, sonra yanından geçip yürüdü. "Pekala, olan olmuş. Bundan sonra, gidip akşam yemeği için giyinmek istiyorum, mahsuru yoksa," dedi.

Aslında onun bu dışlayıcı hareket tarzı ve kendinin bundan kurtulmak için sürekli ama sürekli uğraşması Charles'ı rahatsız etmeye başlıyordu. Küstah, kendini beğenmiş cadı; göz kamaştırmacı velet.

Louise Charles'ın gergin sessizliğini umursamayarak girişini kaldırıp başının arkasına uzattı, elleri şapkasındaki tüyleri tutturmak için vurulmuş iğneleri arıyordu. Charles arkasından geldi, onu hem aynadan hem de canlı olarak, önden ve arkadan, neredeyse üç yüz altmış dereceden izliyordu. Şapka iğnesini onun için buldu. Charles onun parmaklarını tutup iğneye doğru getirdiğinde zıpladı Louise, sonra iğneyi çıkardı.

En küçük hareketleri bile büyülüyordu... Duruşu, narin kol-sekleri, bej şapkası ve toplu saçlarının arka tarafına tutturulmuş beyaz devekuşu tüylerinden yapılmış süs, bir baş balerin kadar zarif bir şekilde başını yavaşça döndürüp sallayışı. Charles uzatıp Louise'in elbisesinin üst tarafının gövdesine rahat bir şekilde oturduğu kısma dokunmaktan kendini alamadı.

Louise çabucak ve istemsiz olarak eğildi, bu yüzden Charles'ın parmakları tafta elbisesini neredeyse sıyrıp geçti. Charles'ın elinden kaçmak için yana doğru eğildi. "Charles. Lütfen. İğneyi şapkamdan geçirmeye çalışıyorum. Sizin yüzünüzden kendime batıracağım iğneyi."

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Özür dilemişti. Kendi kendine konuşmaya başladı içinden. Kendi karısından, iki saat önce onun gelini olan kişiden, bugünkü evlilik töreninin sonu hariç iki haftadır dokunmadığı ya da öpmediği kadından, dokunduğu için özür diliyordu. Delirmiş olmalıydı.

Louise bir sadist olmalıydı. Bunu Charles için çok daha kolay bir hale getirebilirdi.

Terasa çıktıklarında Charles çok sinirliydi, kendine kızmıştı, Louise onu çileden çıkarmıştı.

Yemek odasının ilerisindeki ufak balkonda bulunan masa iki

kişiye yetecek kadar büyüktü: yanlarda sakı palmiyeleri, üzerinde iki mum ve içinde iki gülün yüzdüğü sıg bir kaseenin bulunduğu masa ve iki sandalye; iki porselen tabak ve bunların altında daha büyük boydaki iki tabak daha, gümüş çatal, bıçak ve kasonları için değişik boylardaydı bu kadehler. Porselen tabaklarda safranla sararmış ve kahverengileşmiş yuvarlak, ufak kızarmış ekmeklerle çevrelenmiş buz içindeki havyarların konduğu ufak kaseler vardı. Charles Louise'in sandalyesini tuttu.

Oturdu. "Ah, bu çok tatlı," dedi neredeyse gönülsüzce. Başını döndürdü. Etrafına, sonra da yukarıya, Charles'a baktı; şapırma ve zevk karışımı uzun, coşkulu bir bakıştı bu. "Gerçekten çok tatlı," diye ekledi.

Charles karşısına oturdu, birden daha memnun oldu. Louise ağırbaşlı bir şekilde, koyu gri renkteki havyanı kızarmış ekmeklerden birine yaydı, sonra ağzını kapayıp bunu çiğnemeye başladı. İç çekip mutlulukla kıkırdadı (belki biraz fazla coşkulu bir şekilde -benim gibi o da biraz gergin, diye karar verdi Charles, bu da doğaldı ve bir şekilde rahatlatıcıydı). "Ooo, mersin balığı. En sevdiğim," dedi.

Öyledir, tabii ki. Pahalıydı çünkü.

Louise ekledi, "Hazar Denizi'nden."

Bir tadın hangi coğrafyaya özgü olduğu konusunda ona güvenilirdiniz. Yanından bile geçemezsiniz bu konuda. Sorun değildi ama bu. Charles gülümsedi ve bu kırk yaşındaki zengin bir kadının kültürüne sahip on sekiz yaşındaki harika çocuğa baktı.

Mum ışığında, asla yaşlanmayacakmış gibi görünüyordu. Tek kelimeyle, narin bir şekilde bir baş melek kadar güzeldi. Charles ekmeklerden birine biraz havyar sürüp Louise'e uzattı (parmaklarının ağız sulandırıcı dokunuşuyla birlikte). Bir şey yiyemiyordu. Yemeklerle ilgilenmiyordu bile neredeyse. Louise'in önceki

hakaretlerini düşünüyor sonra hemen affediyordu. Tek istediği onun görünüşüyle doymaktı... onun sesiyle... kendi bahçesinin ambiyansındaki ve yakınlarda bir yerlerde yetişen bitkilerin hoş kokusuyla... Terasın hemen ilerisinde yetişen güllerin yakınlığı... Louise, kendine özgü bir tür çiçek gibi; yabani bir ot gibi inatçı ve dikenli, efsanelerdeki nilüfer çiçeği gibi tatlı ve çarpıcı.

"Burası çok güzel," dedi Louise.

"Evet." Eğer terastan bakacak olsaydınız ufak bir süs havuzuyla başlayıp sonra paralel sıralar halindeki servilerin arasında uzun, tünel şeklindeki sarmaşık güller haline gelen çukurdaki bir bahçeyi, daha sonra da çatılara ve uzaktaki sahile doğru giden yamaçları görürdünüz.

Artık görünmeyen güneş evin yan tarafından batarken, uzun, eğimli gölgelere sahip bu bahçe en hafif deyimiyse resmedilmeye değer bir manzaraydı. Ya da en azından öyle düşünmüştü Charles, Louise'in karşısında oturuncaya kadar. Bu gece manzaraya bakamıyordu; dikkatini bile çekmiyordu. Orada öylece oturmuş, istediği her şey önünde duran bir adamın yumuşak, memnun gülümsemesiyle bakıyordu Louise'e.

Diğer yandan karşısında oturan kadın bir yamyamın karıştırdığı kazanda kendine gelen bir yaratık gibi hissediyordu kendini: adeta yeniyordu. Sanki yemeğin bir parçası birazdan gelecek çorba değil de kendiymiş gibiydi. Prens bakıyordu; tüm gün bakmıştı. Dirseklerinden tutarak Louise'e dokunabilmişti. Onu köşeye sıkıştırıyordu. Louise karşısında oturan adamın yüz ifadesinden büyük balayı planları olduğunu okuyordu; bunların şehvetli oldukları korkunç yüzünde yazıyordu adeta.

Bu yüz ve bu gece olacakların yakınlaşması bir anda öyle korkunç geldi ki, Louise birkaç saniyeden fazla süre boyunca bu adama bakamadı.

"Biraz şarap alır mıydın?" diye sordu.

Ve bu ona bakmama aniden dikkatini bir şeye çekmişti: Sese.

Biraz şampanya alır mıydın? Başını kaldırdı.

"Biraz şarap alır mıydın?" diye tekrarladi.

Ona dikkatlice bakarak başını salladı, tek bir hareketle. Hayır. Tuhaf yüzünde hayal kırıklığı okunuyordu. Şişeyi yerine koydu. Şampanya değil, şarap, dedi kendi kendine Louise. Hayır, bu aynı şey değildi. Charles bunu sessizce Fransızca olarak söylemişti. Fakat bir şeyler... ses tonu... bir şeyler kalbini durdurmuştu Louise'in. Çünkü Charles - onun Charles'ı - zeytinlikte olduğu gibi önünde dikilivermişti, ama bu kez daha güçlü. Bu kez, ruhu alt üst oldu. Sanki bir hayalet diğer taraftan mırıldanmış gibi.

Louise yakışıklı, hayırsız Arap sevgilisinden çok farklı olan, fakat yoğun bir şekilde onu anımsatan ve bu yüzden nasıl konuşacağını bilmesine engel olan bir adama bakıyordu. Kocasının sesi benziyordu, bunu fark etmişti. Derindi. Onun ve sevgilisinin ortak yönleri vardı. İkisi de parfüm yapıyorlardı - ikisi de erkekler arasında çok yaygın olmayan, fakat hoş giden kokulu sabun, koku ya da işte öyle bir şeyler kullanıyordu, gerçi Louise Arap versiyonunu daha çok seviyordu.

Ortak yönlerinden bazılarını düşünmek acayıptı. Ve onları farklılaştıran şeylerden bazılarını düşünmek de içler acısıydı.

Onun paşası kendine güveniyordu, saçma bir şekilde de olsa. Bu adam kararsızdı. Louise'i korkutuyordu. Charles'ı hayrete düşürdüğünü biliyordu Louise.

Zeytinlikteki o öfke nöbeti geri gelmişti. Charles. Ben kendi Charles'ımı istiyorum, sadece Charles'ı; bunu değil.

Onu bir maymun gibi önünde kucaklayıp gülerek yatağına taşıyan adamı; gemideki tatlı, çekici, atılgan sevgilisini özlemiyordu. Ama onun yerine bu ihtiyatlı, aşırı dikkatli, Louise'i

Mephisto'nun yürüyüş şekliyle – kendi iradesiyle, ilave notalar ekleyerek melodik bir minördeki bir parça gibi akıcı hale getirdi. İki aksak bir ritimdi bu – takip eden bu adama sahipti.

Onun Charles'ı bu dünyadandı. Cesurdu. Gülüşünü özlüyordu. Çok kahkaha atardı. Bu adamsa nadiren gülümsüyordu; daha çok ne yapacağını bilemez halde ve gergindi.

Onun Charles'ı Louise'in güzelliğinden korkmazdı ya da aşırı bir şekilde etkilenmezdi. Ancak burada, Fransa'da ise güzelliği olmasaydı Charles Harcourt'la evlenemeyeceğinden şüphe etti – evliliği aceleye getirmek için ortaya çıkan zorluklar ve beklenmedik durumlarla bile. Aksak prens bunu seviyordu. Bu da bir şeyi kanıtlıyordu. Prens, büyüleyici bir kadını eş olarak alma fikrinden vahşi bir zevk duyuyordu.

Onun Charles'ı bu yüzeysel şekilden başka onu nasıl anlayacağını bilirdi, bakışlarını bir çeşit oyuna çevirirdi. Nasıl oyun oynayacağını bilirdi. Kolay kolay bozulmazdı. Zeki, kıbardı. Ve yakışıklı...

Louise bir tıngırtı çıkararak çorba kaşığını aldı, sonra kaşığının üstünden karşısında oturan adama baktı. Hayır, yakışıklı değil, hiç de yakışıklı değil. Bakmak için çok tuhaf biri olsa da içinde bir yerler, keşke gözlerimi kısıp bu görüntüyü iyice izlesem, başımı yana yatırsam ve bu kişiye korkutucu bir tür cazibe görmek için baksam, hissettiklerimden utansam ve çirkinliğine karşı çok meraklı olsam diye düşündü.

Yapamıyordu bunu, bu yüzden bakışların güvenliğine geri çekildi, sonra fark etti. Bu iki adam arasındaki gerçekten tatsız farklılıklar Louise'in bu her ikisinin yanındayken kendinde algıladığı farklılıktı aslında. Bu gece güvensiz, huzursuz hissediyordu ve bu kafa karışıklığı kötü davranmasına, *aksi* kelimesinin ötesinde davranmasına neden oluyordu. Kendine yaklaşan herkesi tersleyip ısırmaya hazır bir cadı gibi, mevsimsiz bir kurt

kadın gibi hissediyordu. Donuk, savunmaya geçmiş hissediyordu – tekrar açık olabilmeyi öyle istiyordu ki halbuki. Charles'ının onu bir keresinde tanımladığı gibi olmak istiyordu: dürüst, açık, zeki, cömert. Tatlı.

Charles'in, kendinde neyi tatlı bulduğunu bilmiyordu, gerçi bir şekilde tatlı olmak istediğini biliyordu. İyi kalpli, sevecen bir ruh hali. *Tatlı* kelimesini Louise için kullanmaya yeltenen başka biri olmamıştı ondan başka, fakat onu böyle çağırması Louise'in paşasını sevmesine neden oluyordu.

Louise zeki olduğunu biliyordu, belki haddinden fazla zeki. Bu da onu *dürüst*, *açık* ve *cömert* olmaya itiyordu. Burada kendine olanlar hakkında ne düşünüyordu *gerçekten*?

Neden bu kadar huzursuzdu? Sallanan bir gemideki bir sütle kısa süreliğine büründüğü yeni kişiliğinden çok farklıydı bu hali. Bu gece, karanlıkta çıplak rahibiyle konuşmayı, endişelerini tartışmayı, ona ne düşündüğünü sormayı hiç istemediği kadar istedi. Sevgilisi, arkadaşı ve günah çıkartan rahibi, belki o buna güldürebilirdi Louise'i: Kendini bu adama verme düşüncesinden cesareti kırılmıştı.

Kendini vermek. Bu ifade bile bencilce hissetmesine neden oldu. *Cömert* biri için çok fazla. Bir şey vermek istemiyordu. Almak istiyordu. Sahip olmak istiyordu. Prensın tüm bu aşırı ilgisinin ortasında muhtaç ve terk edilmiş hissediyordu. Yine yalnız. Onu anlayan kimse yoktu... Bu yüzden cimri bir şekilde kendiyi baş başa hissetti; pinti bir ruh halinde, çok bencil.

Louise hoş bir şeyler söylemek için kendini zorlarken çorbasından bir kaşık alıp gülümsedi. "Hava ne güzel," diye mırıldandı.

Prens sanki bu konunun açılmasına şaşırılmış gibi ona baktı, sonra başını salladı. "Evet. Yıl boyu harika olur hava burada, gerçi sonbahar beraberinde çabuk ve ağır yağışlar getirebilir biraz. Geçen yıl gül tarlalarını mahveden ani bir sel olmuştu."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Louise'in beyni durdu.

Ah, evet, diye düşündü. Riviera'daki hava. Yıl boyunca güzel, biraz yağmur dışında. Dünyayı sarsacak bir sohbet.

Louise normalde hoşuna giden bir şeyden zevk alıp minnet duymayı denedi – olağanüstü derecede hoş bir mekanda güzel bir yemek. Prens büyük zahmetlere girmişti. "Bu enfes," dedi, artık ne çorbasıysa ondan aldığı bir kaşığı kaldırarak. Kasesindeki şey yoğun kıvamlı ve soluk pembe renkteydi. Bu tadın sebze, meyve ya da et mi olduğunu bilmeden yuttu kaşığındakini.

Charles bir balık olduğunu söyledi, ya da Louise balık olduğunu düşündü bunun. Sadece levrek tanıdık geliyordu, Hudson'dan tanıdığı bir balıktı bu.

Neden minnettar hissedeyim? diye düşündü birden. Tüm bu kibarlığın bir amacı vardı. Bu centilmen, onu yatağa karnı tok ve mutlu bir şekilde götürmek istiyordu; hepsi bu yüzdendi. Ve bu düşünce – yatağa gitme – derhal paniklemesine neden oldu. Louise sakinleşmeyi denedi. Prens bu gece de düşünceli olacaktı elbette. Cinsel anlamda inceliğine güvenebilirdi Louise. Ya da güvenebileceğini düşündü, güvenebileceğini umdu. Ayrıca, karanlıkta, ışıklar yokken her şey daha tanıdık, daha cezbedici gelme...

Bu soru ekmeğinden bir parça koparıırken durmasına neden oldu. Zavallı prens asla istediği niteliklere ulaşamayacaktı. Daha da önemlisi, Louise ulaşmasını istemiyordu.

Bunu anlamak içini rahatlatmıştı. Ah, evet. Louise ekmeğine Fransız sosunu hevesli bir şekilde sürmeye devam etti. Çorbayla iyi giden bir sostu bu, tereyağı yoktu. Charles Harcourt'u istemiyordu işte. Ve, bunu kabul etmesiyle bir şeyler daha da açık hale geldi: Kocasını ya da değil, vücudunu başkasının kullanmasına

izin vermek, yapmak zorunda olduğu bir şeymiş gibi görünmedi. Kendinin herhangi bir anlamda birine veremeyeceği kadar değerli bir şey olduğunu düşündü, bir geceliğine olsa bile.

Onu istemiyordu. İşte o kadar, ona sahip olmayacaktı.

Bu tatlı bir karar değildi, fakat dürüstçeydi. Ekmeğini çorbaya batırıp tekrar kaşığını aldı, artık açık olmaya hazırlanırken. "Bu gece yalnız uyumak istiyorum," dedi.

Prens kendi kaşığını ağzına götürcekkken durdu. "Vous dites?" dedi – söylediği şeyi tekrar etmesini isteyen, ne? Ya da anlamadım? anlamına gelen Fransızca ifadeydi bu.

Louise onun duyduğundan emindi gerçi. Devam etti, "Yalnız başıma. Nerede olduğu önemli değil, kanepede iyidir."

"Kanepede mi uyumak istiyorsun?"

"Evet."

"Neredeki kanepede?"

"Üst kattaki oturma odanızda gördüm bir tane."

"Bu gece, tek başıma oturma odasında uyumak istiyorsun?"

"Evet."

Charles kaşığını koyup arkasına yaslandı, kaşlarını çattı, suratının yarısı paniklemiş, yarısı ise hazımsızlık yaşayan bir dev gibi görünüyordu. "Evli bir çiftin, özellikle de evlendikleri gece, birlikte uyumalarının adetten olduğunu söylememe gerek yok sanırım"

Adetlerin ne olduğu Louise'in umurunda değildi. Bu, onun kendi özel seçimiydi ve ne yazık ki karşısındaki adamı sinir ettiğini görebiliyordu. Bunu yapmaktan mutlu değildi. Fakat yetişkin bir adamın bir durumun gerçekliğiyle başa çıkmasından da sorumlu olduğunu hissetmiyordu.

Gerçek. Daha fazla bulmaya çabaladı bundan, daha çok rahatlamak, kendini bağlayan ve kendi olmasını engelleyen tuhaf duygu gerginliğinden kurtulmak istiyordu. "Anlamak zorundasınız,"

dedi. "Bazı şeyleri halletmeye çalışıyorum. Buraya vardıkdan iki hafta sonra sizinle evlenmeyi planlamamıştım. Hayatım çok hızlı değişti demek yetersiz kalır yaşadıklarımı anlatmaya." Çorbasından bir kaşık alıp üfledi, kaşığına sanki Charles'ı yatıştırarak kelimeler bunun içindeymiş gibi bakıyordu. "Annem ve babam sizin müşfik ve geniş görüşlü bir insan olduğunuza inanıyorlar, bu yüzden umarım olay çıkarmayacaksınız. Zamana ihtiyacım var. Şey, bilirsiniz, eninde sonunda çocuklarımla olmasını ben de istiyorum. Sadece bu kadar çabuk evlenmeyi planlamamıştım ve size gerçeği söylemeyi..." Başını kaldırıp baktı ve durdu.

Bu tuhaf suratla herhangi bir cazibe varsa o da tamamen uçup gitmişti. Bu olmadan yüzündeki ifade, tüm duruş şekli vahşi bir hal almıştı -vücut ölçülerinin ve yüzündeki anormalliğin hiddetlendirdiği asık suratlı bir inançsızlıkla dolu bakışlar. Onun başka insanlara böyle korkutucu bakışlar fırlattığını görmüştü fakat böyle bir yüz ifadesini Louise'e yönelttiği olmamıştı hiç. Bir anlığına başka yere bakamadı Louise: yüzü, tavrı büyüleyecek derecede korkunçtu bakmak için. Sonra, bu manzaraya dayanamadı.

Ona söylemek zorunda olduğu şeyleri bitirmek için bakışlarını önüne düşürdü. "Burada alışmam gereken bir sürü şey var" - belki de düşündüğünden daha fazla - "ve eğer lütfederseniz adımlarımı birer birer atmaya tercih ederim."

O an her şeyi söyledim, diye düşünmüştü Louise. Kaşığını çorba kasesinin üzerinde bulunduğu tabağa koydu. Porselen üzerindeki tıngırtısı yankılandı. Sesi dinledi, gözleriyle karşılaşmaktansa -yada gözüyle. Tanrım, Charles böyle sessiz ve hareketsiz, kendini incelerken, cinsel anlamda memnuniyetsizliğinin odak noktası kendiyken tüyleri diken diken oluyordu Louise'in.

Uzun bir boşluk oldu. "Pekala," dedi en sonunda.

Louise rahatlama hissini bastırmaya çalıştı. "Pekala mı?"

"Kesinlikle. Ne kadar zaman istiyorsun?" Sesi sakın, yumuşaktı fakat mutlu değildi. Masa üzerine odaklanmaya devam etti, tuzluğun kapağına parmak uçlarıyla vurmaya başlamıştı.

"Bilmiyorum. Ne zaman olduğunu söylerim."

Charles'ın ilgisi birden bu cinsel yönden tamamen bağımsız olma teklifine kaydı, gök mavisi rengindeki, hayat dolu, zeki bakışları ve korkunç olan tek gözü ona odaklanmıştı, sonra kısı gözlerini. Şimdilik bu konu hakkında söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Fakat Louise tam olarak istediği şeyi alamadığını biliyordu.

Louise sadece erteletmişti bir şeyleri; fakat ne erteleme masumane duygularla verilmişti ne de bu hoş bir şekilde anlayış gösterildiği demektir. Charles aslında kızgındı ve hayal kırıklığına uğramıştı ve bu gerçeği saklamak için hiçbir çaba göstermiyordu.

Louise yine suçluluk duygusuyla çarpıldı, Charles'ın daha iyisini hak ettiğini hissediyordu -gerçi bu his ona yardım etmesini istetecek kadar güçlü ya da derin değildi.

Çorba kaseleri kaldırıldı. Prens kendine biraz daha şarap doldurdu. Küçük masa üzerindeki bunaltıcı sessizlik yavaş yavaş yerleşiyordu.

Bunu hafifletme amacıyla sordu Louise, "İlk amber sevgiyatını ne zaman alıyorsun?" Bu soru, sırası gelmişken Charles'ın onunla neden evlendiğini ikisini de hatırlatma amacıyla sorulmuş gibiydi.

Charles cevap vermek yerine kadehini başına dikti, sonra kısa ve öz, üç kelime mırıldandı: "Bir hafta içinde."

Louise'in sohbete nasıl devam edeceğine dair bir fikri yoktu. "Bu nedir?" diye sordu.

"Ne?"

"Amber."

"Bir parfüm sabitleyici."

Louise bunu biliyordu zaten. "Hayır, yani denizde nasıl oluyor. Nereden geliyor?"

"Mürekkep balığı gagasından."

"Mürekkep balığı gagası mı?"

Uzun bir sessizlik oldu, sanki daha fazla konuşmayacağını anlatıyordu Charles. Yine de sonunda biraz daha şarap doldurup "Bir balinanın midesinde. Balina bu gagaları ve bazı rastgele içiyen parçaları içine alan bir safra salgılar. Bu, bağırsaklarındaki bir kapsülün içine sıkışır. Sonra tüm bunlar siyah, yapışkan bir maddenin fişkırtılmasıyla dışarı atılır. İşte," - *Voilà* - "amber." Gereksiz yere ekledi. "Su üstünde yüzer tabii ki: Hayvanın dışı, kısıdır bu."

Louise gözlerini kırıştırtıp ona baktı. Charles ona yönünü dönmüştü, yandan en iyi görüldüğü şekliydi bu, sert hatlı fakat hâlâ tam olarak yakışıklı değil. Charles - bu akşam yemeği sohbetini oldukça kesin bir şekilde sonlandırıp - kızgınlıkla oturuyor, şarap kadehini sapından tutarak çeviriyordu. Louise mırıldandı, "Ne kadar iğrenç."

Charles ona baktı, nispeten mükemmel ağzı, alaycı bir şekilde gülümsedi. "Aslında, doğru şartlar altında düzelir. Oldukça zarif bir hale gelir."

Aslında. Bu tamamen başka bir şeyin özetini çıkarıyordu. Eğer bunu kendi için bir benzetme olarak veriyorsa, Louise reddediyordu.

Charles yine de Louise'in ilk düşündüğü tuhaf, çekingen, süslü püslü adam gibi görünmüyordu. Onun bu kendine hakim davranışları, kendi iyiliği için gücüne ilgi göstermemekten ya da güçsüzlüğünden kaynaklanmıyordu. O güçlüydü, yenilmesi zor bir şekilde güçlü hem de, diye hissetti Louise. Fakat istediği şey, bir vampir ya da karabasan gibi sadece gücüne itaat edilmesi değildi. Louise'in

medesinin kendine doğru yönelmesini istiyordu. Bu da Louise'i hem gervende, çünkü vampir ya da karabasanlara inanmıyordu gerçekten, hem de gergin, çünkü yeryüzünde bunlara en yakın olan canlıyla evlenmiş olması muhtemel gözüküyordu, hissettiriyordu.

Ana yemek gelmişti; kızarmış, baharatlanmış, rengarenk, güzel bir savurganlık örneği idi işte. Bununla birlikte bir uşak balkon koruluklarının köşelerindeki lambaları yaktı; eski, gazyagıyla yanan cam ve demirden küreler. Balkonun ötesinde Grasse ve sahil şeridi arasındaki kasaba ve köyler titrek ışıklar halinde kümeler gibi birbirlerine sokulmuşlardı, bu ışıklar denize doğru diklemesine bir şekilde yayılıyor, yansıyorlardı; siyah kadifeden bir gece, pırlantalar saçarak medeniyetini gururla gösteriyordu. Çok uzaklarda, birbirine daha yakın duran benzer mücevherler sahilin şeklini gösteriyorlardı, bu sahilin ötesinde merkezden sapmış, süzülerek giden küçük bir gemi, ay ışığından yapılmış sulu bir kurdelenin içinden geçiyordu. Daha yakınlarında ise yemek yedikleri yerden bir parıltı, varoluşa doğru gidiyordu hafif bir esintiyle. Teras yumuşak, romantik bir aydınlıkla yıkanyordu; fakat Louise ve kocası birbirlerine bakmaktan kaçınıyorlardı. Yemek de yemiyorlardı. Ana yemek kaldırıldı. Bu süre boyunca sessizdiler.

Nihayet konuştuklarında - Charles'ın zoraki, fakat sakinleştirici girişimiyle - sohbeti yüzeysel tutarak güvende kalmayı sürdürdüler. Charles'ın önümüzdeki beş gün içindeki programı. Louise'in yerleşmesi. Charles çalışmak zorunda olduğu zamanlarda Louise'in ne yapmak istediği. Charles'ın ne yaptığını görmek ister miydi? Balayıyla özdeşleştirilen egzotik seyahat ertelenmişti, bunun nedeni Charles'ın normalde olması gereken yerde, gelinin memleketinde bir düğün yapmak için New York'a gidememesiyle aynıydı: Köklere önemli bitkiler aşılamıyordu. Parfüm laboratuvarında bir süredir üzerinde çalıştığı bir proje çok önemli bir noktadaydı.

Louise tüm bunların arasında onun kendiyle birlikte Marsilya'da karşıladığı Amerikan yasemininden bahsettiğini fark etti, her ikisi de paşasının korumasından devralmıştı. Çiçekler gayet iyi seyahat etmişlerdi, iyiden de iyi asılmıştı. Çi-süngünlerin kesildiği yerler açıkçası yıpranmıştı okyanus boyunca bu yolculuktan. Prens bunlardan bazılarının tutmaya gönüllü olmasını umuyordu. İlk aylarda, özellikle de bu ilk haftalarda şahsen projenin başında olmak istiyordu, böylece yapılabilecek her şeyin yapıldığını ve bekleyeceği sonuçların ne olacağını tam olarak bilecekti.

Louise dinliyordu, sakinleşmişti. Aldığı söz onun işleri, ilgileri, gidiş gelişleri ve hareketleriyle daha ilgili olmasına neden olmuştu, bunlar sonuçta onun hayatının epey bir kısmını çevreleyecekti.

Tatlılar geldi. Kayık tabakta kara üzümler; oraya özgül, etli ve taze, Louise'in şimdiye kadar tattığı en ufak, en tatlı üzümler, dişiyle ezdiğinde acı, keskin bir tat bırakan çekirdekleri vardı. Gerçekten hoşça vakit geçiriyordu. Üzümlerin yanında, içinde bu yazın kirazları olan kaseler vardı, bunlardan biri konyakla, diğeri de sirke ve – Charles çok emindi bundan – kendi tarlasındaki lavantaların balından yapılmış bir karışımla terbiye edilmişti. Charles tekrar kibar olmaya başlamıştı; soğuk fakat nazik. Meyvenin ardından altın renginde, ev yapımı şeftali likörü geldi; üzerinde birkaç yaprak parçası yüyüyordu. Louise bunu içmeyince Charles hoşuna gidip gitmediğini sordu.

"Ah, evet sevmedim." Yukarı baktı. Bir sonraki sorunun nereden çıktığından emin değildi. Yüksek sesle düşünüp sordu, "Bir yerlerde şampanya yapmak için üzüm bağlarınız var mı?"

"Evet, Reims yakınlarında. Gerçi kendi şampanyamı içmiyorum; yeterli ve iyi fakat en harikası değil."

Tereddüt etti, sonra sordu, "Şampanya sever misin?"

"Evet."

Arkasına uzandı, kapının iç tarafındaki zil kordonunu çekti. Mutfaktan bir kız geldiğinde, "Marianne, mahzendeki soğuk odaya in ve bir şişe Widow* getir, brüt olanı değil. Ah ve temiz kadehler," dedi. Görünüşe göre bu Widow kendi tercih ettiği markaydı.

Şampanya geldi. Taze meyve ve peynir getirmelerini istedi, sonra mantarı çıkarttı. Şişeden dumanlar çıktı. Charles şampanyayı kadehlere doldurdu. "Tatsız" ismine rağmen bu şampanya hafif tatlıydı, tatlıyla birlikte iyi gidiyordu. Kokusu tanıdık geldi, karanlıkta paylaşılan köpüklü şampanyayı hatırlatıyordu ama bu daha meyve aromalıydı. Soğuk ve lezzetliydi. Gerçi aynısı değildi. Louise özlemle parmaklarını şişenin kıvrımı boyunca gezdirdi.

Bir süre daha konuştular. Bir ara Charles ayağa kalktı, balkondan geceye bakarken gerindi. Gökyüzüne yıldızlar serpiştirilmişti. Ay son dördündeydi. Dönerek demir korkuluklara yaslandı, özel bir konu olmadan, havadan sudan konuşuyordu.

Louise tam dinlemiyordu, yine kendi zihninin içindeydi gerçeği söylemek gerekirse.

Sonra birden Louise'in yanındaydı, sandalyesini döndürmüş elini tutuyordu. Louise'i sandalyeden kaldırıp kollarına çekmek istiyordu.

Niyetini anlamamanın imkanı yoktu. Louise kalkmayınca eğildi, bir eli masanın üstündeydi, diğeri de Louise'in sandalyesine yaslanmıştı. Her şey Louise'in sinirlenmesine ya da savunmaya geçmesine ya da düşünerek tepki vermesine izin vermeyecek kadar kısa sürede olup bitmişti. "Sandalyenden düşme. Seni öpeceğim."

Yüzü yaklaştı.

* Widow: (İng.) dul. (Çev. N.)

Louise parmaklarını ağızlarının arasına koydu. Louise bu kendinden santimetrelerce uzaktaki tuhaf gözlerle baktı, sol taraftaki mermer kadar donukken, sağ taraftaki gözlerle alacakaranlık bir gökyüzü gibi maviydi ve yoğun bir parlaklığı vardı. Louise'in kolu karıncalandı. Bakışlarını aşağı düşürmek zorundaydı. Çenesine baktı, sonra ağzına, sonra dudaklarının üstündeki küçük oyuya baktı.

Charles'in kendini seyrettiğini biliyordu. Charles hafifçe geri çekildi ve Louise'i daha yakından incelemek için başını yana eğdi. "Bir öpücük. Kendi karımı öpecektim bir mahzuru yoksa. Seni yere fırlatıp eteklerinin altına gireceğim demiyorum ki." Harcourt Prensi'nin kabalaşacağını bilmek neredeyse rahatlatıcıydı. Fakat yine de Louise onun düşüncesini söyleyiş biçimi sevmemişti. Ve zaten konu üzerinde bir anlaşmaya vardıkten sonra bu durumda olduğuna sinirleniyordu.

Charles tekrar ona doğru eğildiğinde Louise saçları saksıda ki palmyelerin yapraklarına dolaşmaya kadar arkasına doğru eğildi. Yasak emrini kelimelere dökerken elini arkasına uzatıp kendini yapraklardan kurtardı. "Lütfen yapmayın," dedi. Louise tekrar paşasını hatırladı ve birdenbire harika bir tavsiye gelen sözlerini aktarmayı düşündü. "Bir kadın onu öpeceğinizi umut edene kadar ve öpmeyeceğinizden korkana kadar onu öpmeyi denemezseniz iyi olur."

Charles ona bakmak için geri çekildi, sanki Louise'in söylediklerini anlayamamıştı.

Sonra öyle hızla ayağa kalktı ki bacağı masaya vurdu. Yemek masası sallandı, tabaklar, gümüşler, kadehler uyumsuz sesler çıkarıyordu. Kirazların olduğu tabakta duran kaşık hafifçe etrafında döndü. Sonra şaşırtıcı bir şekilde her şey geri düzelişken evlendiği bu ölçülü, kıbar bir şekilde kendini kontrol eden yaratık elini masanın kenarının altına koydu ve kasıtlı olarak her şeyi ters çevirdi.

Her şey gitti. Yuvarlak kirazlar sularını bırakarak yığılmışlardı, içinde bulundukları kaseler yere düşüyor, çarpıyor, parçalara ayrılıyordu. Gümüşler kristallere vurarak madeni sesler çıkarıyordu. Parçalanmış camlar ve güller peynirin içine kaymıyordu. Louise onun yakınından kaçmak için öyle hızlı hareket etmişti ki sandalyesi geriye düşmüştü. Bu noktada bu koca gerçekten canavara dönüşmüştü.

Nasıl bir sinirdi bu! Sert bir darbeyele şampanya tezgahını devirdi. Şişe zemine çarptı, lıkırdarak ve çatırtılar çıkararak. Tezgahındaki palmye yapraklarını tutup birden hızla çekti. Saksı yana eğildi ve sallandı, neredeyse kendini düzeltirken Charles yine itti saksıyı. Kalın bir *paat* sesi çıkararak devrildi, kil çömleğin kırık parçaları arasından yayılan toprağın içinde yapraklar ve kök salmış gövdelerden oluşan darmadağın bir kütle oluşmuştu.

Louise böyle bir şeyi – öfkeyi böyle dışa vurmayı – hiç kimsede görmemişti, belki iki yaşındaki bir çocuk hariç. Yemek masasını tam bir felakete çevirdikten sonra ona bakmak için döndü, nefes nefese kalmıştı, bir gözünü kısmış yüzündeki ifade, işkence görüyor gibiydi. Sonra şampanya şişesine bir kez vurdu, şişe yemek odasının girişinden kayarak ve şırıldayarak geçti, ardından kızgın prens bu dağınıklığı arkasında bırakarak topallaya topallaya yürüdü, gözden kayboldu.

Louise bir dakika boyunca orada, ağzı açık bir halde dikildi kaldı. Akli başında bir adamı böyle bir şeyi yapmaya iten şeyin ne olduğunu düşünmeye çalıştı. Ancak tek düşünebildiği *Bu sadece bir öpücüktü* oldu. Charles ve o aşık değillerdi ya da uzun süredir birbirlerini tanımıyorlardı ki. Orada dikilip anne ve babasının prensin böyle bir huyu olduğunu ve bu huyun tehlikeli olduğunu bilip bilmediğine ve kendini bu çatı altına koyarak görünmeyen ve korkunç bir hata yapıp yapmadığına dair düşünüp durdu.

Terasın yemek odasına doğru olan tarafındaki zemine baktı. Üzümler, şarap, kirazlar ve peynir onun – onların diye düşündü

– İran halısına saçılmıştı. Kafasını salladı. Böyle bir şeyi kas-
ten yapabilecek, anlaşılabilir ve çabucak değişen bir yaratıktı işte.
Kendi etekleri de kırmızımsı konyakla ya da sirke ya da balla
lekelenmişti; ne olduğundan emin değildi. İçki imalathanesi gibi
kokuyordu.

Pekala, artık buna gerek yok, diye düşündü. Islak etek uça-
rını kaldırdı – bir faydası yoktu bunun ama daha kibar hissettiri-
yordu – ve yerdeki yiyecekler ve kırık tabaklar arasından ilerledi.
Yatağa giden yolu bulabilir ve bununla ilgili gelebilecek şeyleri
de hallederdi.

Beklemediği şey Charles Harcourt’la tekrar, hemen uğraş-
maktı. Yemek odasından çıkınca onu ön salonda buldu. Ağırlığı-
nı, ellerini geniş bir mermer şöminenin rafına yaslamıştı. Nere-
deyse içeri girer girmez döndü ve işte Louise oradaydı, bu deliyle
yüz yüze.

“Üzgünüm,” dedi. “Çok, çok, désolé’ydi yine Fransızca’da,
fakat bu kez bu hali hissedilebiliyor ve içe işliyordu: üzgün, yı-
kık, harabeye dönmüş ve teselli edilemez.

Ona bakınca birdenbire oldukça üzgün hissetti onun için.
Charles anlaşılabilir güçlerin ve zayıf noktaların karışımı gibi gö-
ründü.

Ellerini saçlarından geçirdi, kapalı gözlerini sıktı. “Sabırlı
olabilirim,” dedi Louise’e.

Louise mırıldanarak, “Tanrı şahit, şimdiye kadar öyleydiniz
zaten,” dedi.

Charles bir süreliğine şaşırdı. Sonra başını salladı, sözsüz
bir geri çekiliş. Hayır, tabii ki hayır; sorun sabrı değildi. Tekrar
konuşmaya başladığında öyle cesur ve açık sözlüydü ki Louise
nereye bakacağını bilemedi. Charles, “Seni dehşete düşürdüğüm
için üzgünüm,” dedi. Louise’e bakıp, “Sorun bu, değil mi? Benim
görünüşüm itici geliyor. Seni korkutuyorum,” dedi. Derin bir iç

cekti devam etmeden önce. “Böyle olmamasını ummuştum. Ama
madem durum bu, sana itici gelmeyene kadar beklemekten başka
yapılacak bir şey yok. Eminim ki zamanla...” Birden durdu.

Elleri farkında olmadan ceketindeki bir açıklığı kurcalamaya
başladı. Öfke patlaması, karın hizasındaki düğmeyi koparmıştı.
Ceketinin önünü düzeltirken, “Şimdi git. Yukarı çık ve sandığın-
dan ve çantalarından ihtiyacın olan şeyleri al. Burada kalıp ak-
lını toplamam lazım,” dedi. Başını sallayıp parmaklarını alına
götürdü. Buradaki bir damarı ovuyordu. “Yukarı çık ve yatmak
için hazırlan. Yatak odasından çıktığını duyduğumda ben de yu-
karı gelirim.”

Bölüm 19

İspermeçet balinalarının – hassas bir sindirim sistemine sahip olmalarıyla kötü bir ün salmışlardır – okyanus yüzeyine çıkmadan önce çoğunlukla sesleri duyulur; nadiren yüzeye kadar çıkan büyük, devasa çukurlar meydana getirirler; ancak balinanın bağırsağındaki sancının yarattığı gürültü zaman zaman açık denizde millerce ötelere duyulan yüksek sesli bir geçirtidir.

Harcourt Prensi Charles Harcourt

Amberin Doğası ve Kullanım Alanları Üzerine

Louise prensin yatak odasından birkaç şey aldı; bir gecelik, sabahlık ve terlikler, kişisel bakım eşyaları ve sabah için bir elbise. Yarın sandığını oturma odasına taşıtır, sonra bu düzende nasıl yaşaması gerektiğine karar verirdi. Bir yerlerde bir misafir odası olmalıydı; sorardı. Saçlarını yıkayıp ördü. Salonun sonundaki gardiropta çarşafı buldu.

Charles Harcourt'un yukarı çıktığını duyduğunda geceliğinin önündeki son düğmeleri ilikliyordu. Charles koridordan odasına girmişti, ara kapının altından aniden ışık görünene kadar duvarın diğer tarafında bir gürültü, pat küt bir sesler gelmeye devam etti. Her şey sessizleşti sonra. Louise bu gece onu daha fazla görmeyeceğini düşünüyordu. Beş dakika sonra Charles yatak odası ve oturma odası arasındaki kapıyı açtı, tam bu sırada Louise batı

tarafındaki pencerenin altında duran, kanepeden çok bir divana benzeyen şeyin üzerine bir çarşaf seriyordu.

İçeri girmede, bunun yerine çarşafa, divana, Louise'in yapıtlarına baktı, sonra kapının pervazına yaslandı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Yırtılan frakını çıkarmıştı. Aynı şekilde yeleşini de. Gömleği yakasız, kravatsızdı ve önü açıktı. Yalınayak duruyordu. Görünüşe göre aniden kapıyı açmaya karar verdiğinde yatmak için hazırlanıyordu kendi de. Orada upuzun geçen birkaç saniye boyunca dikilip düşüncelere daldı, karanlık Heatheliff ile kızgın bir tek gözlü canavarın saçma bir melezi gibiydi.

Louise onun ne istediğine bakmak için durdu.

Sadece gömleği içinde, o kadar... hantal görünmüyordu. Düşündüğü bu muydu? Geniş göğsünün aslında hafif bir şişmanlığı sakladığı? Ama öyle değildi. Kaslıydı. Böyle bakınca fazla kaslı ve oldukça ateşli görünüyordu. Olağanüstü derecede sağlıklı görünüyordu, aksamasını saymazsak, ki Louise bunun bile bu gece normal zamanlardaki kadar kötü olmadığını fark etmişti. Bastonunu aşağıda bırakmışa benziyordu.

Charles sonunda, "Şu perdelerin diğer tarafında bir yan oda var," dedi. Başıyla Louise'in güney tarafındaki bir pencereyi kapatmak için çekildiğini düşündüğü kalın perdelere işaret etti. "Annem orayı kullanırdı. Oda havalandırılmış ya da temizlenmiş değil ama yarın bir bakınız." Bunları Louise'in kendisiyle özdeşleştirdiği o kibarlığın izleri bile olmadan, gülümsemeden, düz bir sesle söylemişti. Sonra bu söylem biçimine kasten devam ediyormuş gibi sordu, "Pekala, seninle uyuyamıyorum ve görünüşe göre öpemiyorum da seni. Kocan olarak ne yapmaya iznim var tam olarak?"

* Heatheliff: Emily Bronte'nin Uğultulu Tepeler romanındaki aşk ve nefret dolu baş erkek karakter. (Çev. N)

Louise doğrulup yüzüne baktı, Charles'ın bu konuyu, en azından bu gece, bir kenara bırakmamasına sinirlenmişti. "Bu konu aşağıda tartışıldı ve bitti diye düşünüyordum. Kapandı."

"Tekrar açmak istiyorum."

"Ben bir neden görmüyorum ama tekrar açmak için. Sizin normalde esirgeyeceğiniz bazı iyilikleri görebilmek için kendi irademle vereceğim cinsel hizmetlere niyet etmediğiniz sürece elbette. Ki bu da şantaj demektir bana göre." Bu son cümleyi çabuk ve centilmence bir geri çekilme, hızlı bir itiraz görürüm diye söylemişti. "Ya da bir çeşit fahişelik."

Charles buna sadece omuzlarını silkti, kollarını çözmeden. "Nasıl istersen öyle adlandır. Buraya tartışmak için gelmedim. Buraya, eğer heveslerin arasında çocuk sahibi olmak gibi bir şey olursa, konu hakkında söyleyecek bir şeyim olmadan, bu hizmetin, senin adlandırdığın şekilde birlikte akan sıcak ve soğuk su muslukları gibi, bana ait olan yarısını sağlayacağımı sanmadığımı hatırlatmak için buradayım."

Louise kaşlarını çatı, buna nasıl bir cevap vereceğinden emin değildi. "Gururunuz yaralandı. Hepsi bu. Üstesinden geleceksinizdir."

Charles ona o asık suratlı, çekici, ters bakışıyla baktı, çirkin fakat büyüleyici. Bir yılanın bir yere sabitlenmiş bakışları gibi. Tekrar etti, "Hepsi bu?", sonra bir kahkaha attı. "Eğer gururun ne kadar büyük olduğunu bilseydin bu kadar kolay boş veremezdin ona." Başını çabuk, şiddetli bir retle salladı. "Anlayışlı olmak istiyorum ama bak söylüyorum: Anlayışlı olmak benim için kolay olmayacak. Yaralandım, evet. Ama sinirlenmemle de başa çıkamıyorum. Açıkça söylemem gerekirse seninle yatmanın bir zevk olduğunu tahmin etmiştim. Doğrusunu söylemek gerekirse çok güzelsin."

Güzel. Louise gözlerini kırpıştırdı. Belki tatlı olduğunu söyleseydi ya da en azından içten olduğunu kabul etseydi...

Devam etti. "Seni bir kadın olarak düşünmeden yürüyüşünü ya da gözlerini etrafındaki şeyler üzerinde gezdirmeni izleyemiyorum, saçının dokusu ya da rengini fark edemiyorum ya da giysilerinin hareketini. Benim kadınımdı olduğunu düşünmeden." ya da benim karım demişti; bu ikisi Fransızca'da aynı kelimelerdi.

Her iki durumda da bu adam sahipleniciydi, Louise ise bunu kasıtlarıyla özdeşleştiriyordu. Sert bir şekilde, "Evet, her şeyi masadan fırlatıp sonra da saksıdaki palmiyelere saldırdığınızda kızgın olduğunuzu anlamıştım."

Charles dudaklarını büzüp ona baktı, sanki dili arka taraflardaki bir dişe uzanıyordu. "Öyleyse ne öneriyorsun?" diye sordu.

"Bu konuda anlaşmaya varmıştık zaten."

"Evet, ben de öyle düşündüm. Ancak görülüyor ki bir yanlış anlaşma olmuş. Bir kanepede uyuyacağın konusunda sana tamam dedim. Ama bu kollarımı sana saramayacağım ya da dudaklarına dudaklarımın dokunamayacağım anlamına gelmiyordu."

Louise bu oyunu çok sık ve iyi oynardı: bir adama hayır deyip ona bunu kabul ettirmek. Baskıcı bir adamın gözünün yaşına bakılmazdı. "Bunu tartışmayacağım. Beni yalnız bırak şimdilik," dedi.

"Son sözü söyledin yani?"

"Tartıştığımız şey benim bedenim. Öyle sanıyorum."

"Ne kadar aptalım. Ben kendi vücudumu da tartışıyoruz sanmıştım."

Birden Charles'ın görünüşü onu çarptı. Buraya Louise'e kendini göstermek için gelmişti. Fraksız, yeleksiz, önü açık bir gömlekle. Boyu posu yerindeydi.

Hayır, bu doğru değildi. Louise gözlerini ondan çekti. Yanı kör bir budala olsa da görkemli denilebilirdi ona - o iri İskoç yük beygirleri gibi. Sanki üzerine bir koşum takılsa çamurun içine saplanıp kalmış sekiz tekerlekli bir yük arabasını tekerlekler gıcırtılı sesler çıkarırken çekebilirmiş gibiydi.

"Zaman," dedi. "Eminim ki zaman içinde benden dilediğiniz her şeye mükemmel bir şekilde cevap vereceğim."

"Dilediğim şey sana dokunabilmek. Şimdi. Bu gece. İllaki seninle yatmam gerekmiyor, eğer bu çok fazlaysa. Ama sana zaman için izin verdiğimde bu her şeyin senin istediğin gibi olacağına anlamına gelmiyordu. Sen de bir adım atmalısın, çaba göstermiyorum."

Louise dudaklarını birbirine bastırdı. Charles çekiciydi. Bunu fark etmek tuhaftı. Yakışıklı değildi. Hatta doğru açıdan baktığınızda oldukça korkunç bir şeyler bile vardı bu adamda. Fakat Charles Harcourt'a bakınca öyle çivilenip kalıyordu ki bakışlarınız, bir kez şaşkınlığınızı attığınızda başka bir yere bakamıydunuz neredeyse. Ve bu da bir çeşit çekime dönüşüyordu. Çekici- itici. Sonra Louise bunu kabullendiği için garip hissetti, sanki kocasının ilginç olduğunu düşünmek sadakatsizlikmiş gibi. İki istediği adamı yoğun bir şekilde hatırlatan bir adamla.

Kocasını fizik olarak Charles'a Louise'in tahmin ettiğinden daha çok benziyordu. Kendi Charles'ı böyle tatlıydı, vücudu dinç ve erkeksi. Louise birden onu çok özledi, onun nazik bir şekilde kendinden emin oluşunun, Louise'i dinleyişinin, onu kabul edişinin matemini tutuyordu. Yokluğu duygusal bir güçle öyle birdenbire vurup geçti ki Louise odanın yön değiştirdiğini sandı.

Charles Harcourt'a, "Pekala, dokunamazsınız," dedi. Arkasını döndü, heyecanlanmıştı. "Ve bunu bir uzlaşmayla karıştırmayın. Pazarlık etmeyeceğim. Ben izin vermedikçe bana dokunamazsınız ve şimdi de dokunamayacağınızı söylüyorum."

Sessizlik.

Charles ayrılmadı ama en azından tartışmayı kesmişti. Louise çarşafını düzeltmeye devam etti.

Bir dakika sonra aşağıdan gelen bir gürültü, ikisinin de başla- rını çevirmesine neden oldu. Hizmetçilerden biriydi. Hayır, bir- kaç hizmetçi eve giriyordu. Uyumaya gelmişlerdi.

Kasten olmasa da Louise kapı boşluğundaki adamın olduğu yöne doğru sorgulayıcı bir bakış attı. Evdeki personel sayıca azdı ama er ya da geç gelin ve damadın balayı gecelerini ayrı ayrı geçirdiklerini kasabadaki herkese duyurmaya yetecek ka- dar çoklardı.

Charles onu izledi, tamamen kontrol ettiği bir gözünü kıstı, diğeri az ya da çok diğerine uymaya çalışıyordu. Sonra sessizce, "Giyisilerin lazım," dedi.

Louise bir anlığına şaşırıp kaldı, sonra ne dediğini anladı. Sessiz bir anlaşmayla ona katıldı, elbisesini, içliğini, korsesini, iç çamaşırlarını ve çoraplarını sandalyeden, masanın üzerinden ve yerden topladı. Bunları Charles'a verdi, sonra ellerinin istedikle- rinin bunlar olup olmadığını kontrol etmek ister gibi karıştırdı- nı gördü. Sonra bunları kolunun altına sıkıştırıp kendi odasına doğru yürüdü.

Louise onun kapıya kadar gidişini izledi, sonra durdu – sanki düşman bir ülkenin sınırlarına bakarmış gibi.

Charles'ın yatak odası genişti, rahat olduğu kadar gözü de yormuyordu. Louise'in çantaları büyük bir kuştüyü yatağın ke- narında duruyor, yastıklardan oluşan bir yığınının yanında kalın pufyorganın içine gömülüyordu. Yastıkların arkasındaki karyola başlığı boyunca uzun, yuvarlak bir yastık vardı; Louise'in bütün Fransız yataklarında gördüğü bir şeydi bu ve gözünde canlandı- rabildiği tek şey bütün Fransız'ların boyunlarını buna dolamış bir biçimde uyandığıydı. Yatağın üst tarafında tente yoktu, sadece yüksek başlıklara sahip koyu renkli ahşaptan, eski, dayanıklı bir karyolaydı; bu başlık olabildiğince az sayıda oymaya sahip, eski, zarif, sade ve ağır bir parçaydı. Derin ve kutu gibiydi. O kadar

da kötü bir yatak değildi yani, içinde kızgın, şehvet düşkünü bir erkek olmasaydı eğer.

Yine benzer koyuluktaki ahşaptan bir gardirop vardı, bir tarafta tamamen bronz çekmece kolları, diğer tarafındaysa boydan boya bir ayna vardı. Karşı duvardaki bir diğer geniş ayna ise alçak, geniş çekmeceli dolapların üzerini boydan boya kaplıyordu. Üzeri mermerden şifonyerler. Bunlarla uyumlu, mermerinde hafif bir çatlak olan bir lavabo. Lavabonun yanındaki duvara asılı tuhaf bir şey vardı: altın ve gümüş alaşımı bir kabzaya sahip keskin, kavisli bir kılıç, bir pala. Bir Arap silahı. Louise arkasını kendine dönmüş lavaboya giden Charles Harcourt'a baktı yine. Enini, boyunu, uzun saçından çıplak topuklarına kadar süzdü. Yalınayak, paçasının uzunluğuyla aynıydı. Omuzlarının genişliği de aynıydı. Kapı aralığından, iki haftadır kullanmadığı anadiliyle sordu, "Do you speak English?"

Lavabonun üzerindeki ufak aynadan Charles'ın yansıması Louise'e baktı. Durakladı Charles, sanki soru anlaşılmamış gibi. Sonra anlaşılması birkaç saniye alan hecelerle cevap verdi. "Nah tooell."

Louise kaşlarını çatı. Onun İngilizce mektuplarını okuduğunu hatırlıyordu. Mektuplar kısa ama kusursuzdu. Başını yana eğip Charles'ın aynada görünen koyu renk saçlarına baktı - tekrar lavaboya eğilmişti. Louise Fransızca yazan fakat konuşmayan insanlar olduğuna da inanıyordu. Ya da tercih etmeyen insanlar olduğuna.

Sonra Charles döndü ve Louise panik içinde geri çekildi: Arka tarafından bir jilet alıp lavabonun üzerine koymuştu, bu arada başparmağını yukarı doğru tutuyordu. Parmağı kanıyordu; kasten, parlak kırmızı bir kabarcığın sızmasına yetecek derinlikte kesilmişti, bu kan bileğinin iç tarafından yavaşça aşağı doğru akıyordu.

* İngilizce konuşabilir misin? (Çev. N.)

** not at all: (İng.) hiç, asla. (Çev. N.)

Bunun ardından yerçekimi istikametini değiştirdi: Charles kolunu yatağın üzerine uzattı. Nevresimi geri çekerken parlak kırmızı bir damla çarşafın üzerine damladı. Louise, Charles çarşafa damlaları akıtırken - kar beyaz çarşaf üzerinde dört, beş, sonra altı damla - görüntüden donakalmıştı.

"Kimsenin senin bakire olmadığını düşünmesini istemeyiz," dedi gırtlaktan gelen Güneyli Fransızca'sıyla. Yüzündeki alaycı gülümseme, herhangi bir dilde, Louise'in öyle olmadığını düşündüğünü söylüyordu.

Çarşafı bakan Louise Fransızca, mırıltıyla sordu, "Böyle mi görünür?"

"Hayır," dedi "Daha karmakarışık, daha açık renkte: erkeğin spermleriyle karışmış halde. Gerçi bunu da taklit etmek için geldim şeyi yapacak cesaretim yok, korkarım."

Louise bakışlarını kendi ayaklarına indirdi. "Çok bakire tanır mısınız?"

"Ah, yüzlerce," dedi. Çarşafı salladı hissettiriyordu.

Sesindeki bir şey, Fransızca'da bile olsa, Louise'in ona bakıp sormasına neden oldu, "Birleşik Devletler'den dönerken hangi gemiye bindiniz?"

"Pardon?"

"Hangi gemi?"

"Aubrignoise. Neden sordun?"

Louise nedenini bilmiyordu. Tekrar aşağı bakarken başını salladı; kısa, ürktücü huzursuzluktan kurtuldu. Hiçbir anlamı yoktu, diye düşündü.

Şu an yanında olan adamı sevdiği adama dönüştürmek ne korkunç bir şey, diye düşündü. Ve sorun buydu elbette. Aşk. Başlangıçta gemideki arkadaşına aşık olmasının gerekmediğini boş vermişti. Onun gittiğini boş vermişti. Aşk müsaadeye karşılık veriyor görünmüyordu. Ya da yokluğa. Yetişkinlerin bu şekilde oyunlar oynama-

sına aldırış etmiyordu. Aptal bir liseli kız gibi aklını kaybetmişti ve şimdi toparlanamıyordu tekrar. Onu düşünmeden duramıyordu.

Bu yüzden, olasılık dışı senaryolar üretti, evlendiği Charles'ı aşık olduğu Charles yapmak için aralarında benzerlikler icat etti, ipe sapa gelmez teoriler denedi. Aptal, diye düşündü. Aptal olma, çocukluk yapma.

Yanındaki Charles, "Olur böyle şeyler," dedi. *C'est la vie*. "En sevdiğim gömleğim, aşk için ziyan oldu." Louise kendi düğünçülerinin bu şekilde yinelenmesine kaşlarını çattı, sonra onun parmağını gömleğinin eteğine silişini izledi.

Aşk, diye düşündü Louise. Ne biliyordu ki bu adam bu konuda? Nereyeyse hiç tanımadığı, dikkat çekecek derecede güzel bu kadınla evlenen çirkin adam.

Kendini, "Özür dilerim. Her şey için. Sizin... sizin durumunuzu anlamıyor değilim," derken buldu.

Charles bakışlarını yere attığı kombinezondan Louise'e çevirdi. "Bence anladığın falan yok," dedi.

"Pekala, en azından alaycı lakaplar takma ya da zorbalık ya da tehditler olmadığı için minnettarım," deyip umutla ekledi, "Ya da aptalca misillemeler. Teşekkür ederim" – *Ne için?* diye merak etti – "bir şekilde nazik olduğunuz için."

"Nazik olacağım fikrine nereden vardın bilmiyorum." Ciddi bir ifadeyle Louise'e baktı. Ancak bu durumlar altında bir erkeğin olabileceği kadar nazikti, neredeyse kahraman gibi, kendini kesmesinden Louise'in giysilerini odasının orasına burasına yaymasına kadar.

Louise, "Peki, o zaman iyi kalpliliğiniz için teşekkür ederim. Ve isteklerime centilmence yaklaştığınız için," dedi.

Öfkeyle kahkaha attı Charles. "Dinle tatlım" – *écoute, chérie* – "İkimizin de benim yapacağımdan emin olmadığımız bir şey için bana teşekkür etme. Şimdi, çık buradan, benim "centilmence yaklaşımım"ın aslında ne olduğunu göstermeden: enkaz altından

çıkarılmış bir gurur – bu gurur her an kendini biraz canlandırarak bir şeye sahip olmak konusunda ısrar edebilir."

Charles tüm gece ayaktaydı, sonunda kendi yatak odasının balkonuna yerleşmiş, avlunun öbür yanındaki ay ışığıyla aydınlanmış balkona bakıyordu, yarın karısının olacak yatak odasının balkonuna. İki oda birbirine dik açı yapıyordu, iç tarafta bir oturma odasıyla, dış tarafta da bir akmeşe ve binanın kavisindeki bir girintiye dolanmış büyük bir yasemin sarmaşığıyla ayrılıyordu.

Dışanda, eylül gecesinin havasında pantolon ve uzun bir fraktan başka bir şey yoktu üzerinde, göğsü üşümüştü fakat kalkmak ya da kendini rahatlatmaya yetecek kadar bir şeyler giymek için çok tembel ya da canı sıkındı. Çıplak topuklarını korkuluğa yaslayıp sandalyenin iki ayağı üzerinde arkasına doğru sallanıyor, kafasının üstündeki bir daldan rüzgarla düşen küçük, uzun meşe palamutlarını fırlatıyordu: kaç tanesini avlunun öbür tarafındaki odanın kapalı pencerelerinin raflarına isabet ettirebileceğine bakıyordu.

Harika Charles, dedi kendi kendine. *Tıp*, bir isabet. On saat önce evlen ve ayrıl hemen. Tanrım, kendi anne babası bile bundan daha uzun evli kalmışlardı. *Tıp, tıp*. Ve ne kadar zekisin, ona az ya da çok Kama Sutra'dan alıntı tavsiyeler vermişsin. *Bir kadın yeterince ilgi gösterene kadar bekle...* Bu şekilde sadece elinin tersiyle kendi yüzüne vurmakla kalmadı, karısının da becerikli ve yarı entelektüel bir müstehcen kişi gibi görünmesine neden oldu. Belki bir sonraki sefere "Limerick'e Gelsene" adlı şiirden bir iki açık saçık dize söylerdi.

Tekrar kendi karanlık yatak odasına, yatağa baktı ve önceki seferlerde de olduğu gibi göğsü sanki kalbindeki kan aniden kurşuna dönüşüyormuş gibi sıkıştı. Çarşafı daha da çok dağıtması gerekecekti. Ama şimdi değil. Bunu niyetlendiğinden başka bir şekilde yapacağını düşünemiyordu, şimdi değil, tek başına değil. Başka bir üçkağıt daha olmadan.

Oyunlardan yorulmuştu.

Soğuduğunu hissediyordu, sadece Louise'e karşı değil, kendine karşı da: Taptığı kadına dokunduğu için özür dileyen, sonra akşam yemeğini onun üzerine fırlatan bu adam kimdi? Sırf Fransızca'da da İngilizce'deki gibi söyleniyor olduğunu fark ettiği – korkak – için onun o çok sevdiği ismini bile kullanamayan kimdi? *Louise, Louise, Louise*. (Eğer Louise ilk kez duyduğunda bunu kimin söylediğini hatırlamasa bile Charles bu güzel hecelerini kontrolünü kaybedip durmadan ismini tekrarladığında fark ederdi.) *Tanrım*, dedi, *kokum bile başkasının gibi* – farklı sabun, farklı kolonya, hepsi Louise onun hilesini anlar korkusuyla. Farklı, farklı, farklı...

Oysaki tek istediği aynı olmaktı.

Bok herif seni, sersem. Söyle ona. Şimdi oturma odasına git, onu sararak uyandır ve onun sen olduğunu söyle. Ben gemideki sevgilinin.

Ama Charles yapamazdı bunu. Ve artık gururlu bir kadına gidip onu aldattığını söylemek istemiyordu, artık değil. Yeni – ve daha müthiş – bir korku bir karaltı gibi geçti önünden. Onu uyandırıp yatağında bir canavarla karşılaştırma şakası bir kabusla boy ölçüşebilirdi. Eğer sadece onu öpmeyi denediğinde Louise – evin başka bir kısmına geçerek – böyle dramatik bir tepki verdiyse kim bilir Charles'ın halihazırda bulunduğu yerleri, öptüğü yerleri bilse nasıl dehşete düşmüş, aşırı bir tepkiyle yüz yüze kalırdı Charles?

Hayır. Louise bu gece onu İngilizce'si ve gemi hakkında sorgulamaya başladığında ölüp ölüp dirilmişti. Çünkü Louise'in, kendine onun dokunduğunu, ağırlığını üzerine verip bütün gücünü tatlı ve alaycı, yumuşak ve güçlü iradeli, genç kız gibi olmayan Louise adındaki çelişki yumağı üzerinde tükettiğini – bedeni, aklı ve muhtemelen kalbinden vazgeçtiğini – öğrendiğinde yüzündeki tiksinti ifadesine katlanamazdı.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Çirkin

Gel, benim mahmur, huysuz çirkinim,
Gel, kalbime uzan.
Titreyen parmaklarımı
Yelelerinin kördüğümüne daldırmak istiyorum
Ağrıyan bu başımı
Eteklerinin ağır parfümüne gömmek istiyorum.

Tatlı bir uykuya dalmak istiyorum
ölüm kadar tatlı.
Orada bakır kadar pürüzsüz ve parlak tenine
Pişmanlık duymadan öpücüklerimi konduracağım.
Çünkü hiçbir şey
hıçkırıklarımı yutmuyor
Senin yatağının uçurumları gibi
Kayıtsızlık ağzında yaşar
Ve unutkanlık dudaklarının arasından akar...

Charles Baudelaire
Kötülük Çiçekleri, s. 33

Bölüm 20

Charles kendi kendine, çıkış takozundan silah patlatılmadan önce atladığını söylüyordu. Louise'i tanıyordu ve kaldıkları yerden devam etmeye hazırdı, bunun içinde onunla birlikte karanlığa dalmak, hem kendini hem onu soymak, onu yatağa fırlatmak – abartısız havaya savurmak –, sonra da üzerine zıplamak vardı. Fakat Louise'e göre o bir yabancıydı, kendini azgın bir ergen gibi zorlayan bir yabancı. *Aptal, aptal, aptal. Yavaşla. Seni beğenmemesi tamamen nedensiz değil.* O bir yabancıydı, çirkin bir yabancı – ve burada akıl yürütmesi tökezledi. Kibri, kendisinin bakıldığında olağanüstü görünmesinden başka bir numarası olmadığını kabul etmekten iğreniyordu. *Çirkin. İtici. Korkutucu.* Bu sözcüklerle ürperdi. Fakat bunlar olmadan Louise'in yatağından men edilmesiyle tamamen yüzleşemiyordu. Homurdanarak, istemeye istemeye bunları itiraf etti kendi kendine. Kısmen. Louise erkeklerin daha iyi vasıflarını muhakeme etme yeteneği geliştiğinde, zamanla onun ne kadar yakışıklı olduğunu görecekti.

Bu yüzden yapması gerekenin onu kazanmaya çalışmak olduğuna karar verdi. Sıfırdan başlar ve Louise'in paylaştıklarını bilmediği bir geçmiş üzerine yersiz varsayımlar yapmaktan vazgeçerdi. Louise'e kendi olduğu gibi davranmalıydı: Louise'in tanımadığı garip görünümlü bir adam. Mesele şuydu ki Charles onu tanıyordu. Ona nasıl kur yapacağını biliyordu. Onun nasıl düşündüğünü, nelerden hoşlandığını biliyordu.

Charles sabah aşağı indiğinde önceki gece Louise'e veremediği incileri aradı. Bıraktığı yerde, büfenin üzerinde değildi. Ortaktan toplanmıştı. Temizlikçi kadına incilere ne olduğunu sorabilirdi ama çok utanıyordu. Kadın yemek odasında hizmetçiyle birlikte, yere eğilmiş halini yıkayıp temizliyordu.

Sonra günlük işler bir otomobil motorunun ateşlenmesi gibi başladı, ardından yalpalayarak harekete geçti - Tino dün gibi kendi evinde ağırladığı köpeklerle geldi. Charles'ın iki köpeği, iki Fransız puanteri, salon ve yemek odasında, sonra yukarıdaki yatak odasında tur attılar, bu arada Louise'in köpeği tüm bu heyecandan korkarak inilti çıkardı ve çişini olduğu yere yaptı. Kaos. Charles'ın arkasında bırakmaya çalıştığı şey. Kahvaltı masasından bir baget ekmeği aldı, ucundan bir ısırık alırken köpeği de dışarı çıkardı. Seraya erken varmak istiyordu, böylece yeni aşılanan yase-minlerle ilgili Maxime'le daha detaylı görüşebilirdi.

Ancak, araba yolundayken Louise'in köpeğini çağırdığını duydu. Batı tarafındaki terastaydı. Charles hemen yönünü değiştirdi.

Köpek arka kapıdan çıkmıştı. Charles köpeğin iki metrelik taş duvarın içindeki kemer şeklindeki geçitten geçtiğini, sonra güneşli alana doğru yürüdüğünü gördü. Köpek Charles'ı hemen fark etti ve yönünü değiştirdi. Bir dizi üzerine çöküp elindeki ekmeği havaya kaldıran Charles'a doğru koşarak geldi köpek. Koluna sıçrayarak hevesle Charles'ın yeni tıraş olmuş yüzünü yalıyordu. Açık avlunun merkezindeki Louise ayağa kalktı.

Başını eğerek ikisine baktı ve kaşlarını çatı. "Şuna bakın," dedi. "Beni ve kahvaltıda onun için getirdiğim jambonu bırakacak, pantolonunuzun her yerine köpek tüyü bulaştırmak için hem de." Louise sabahlığını giymişti, kalın ve düğümlü bir dokusu olan, dik ve uzun yakalı mor bir sabahlıktı bu; her tarafı düğmeler ve kuşakla kapatılmıştı. Louise yakasını yukarı kaldırmış

tutuyordu, sabahlık onu çenesinden ayak bileklerine kadar kapıyordu. Sarı saçları sabahlığının üzerine dökülmüştü, uykudan dolayı biraz bozulmuşsa da hâlâ örgülüydü.

Charles köpeği tutup Louise'e doğru götürdü, köpeklerle birlikte kendi de yere, Louise'in önüne oturdu. Louise de kalın sabahlığı ve şalının üzerine yerleşirken dizlerini kırıp oturdu - geceliği daha hoş gibiydi, mor sabahlığının önü biraz açıldığında lavanta rengi danteller görünmüştü.

Charles ona ekmeği uzattı. Louise başını sallayarak reddetti. O da bunu küçük lokmalar halinde köpeğe verdi, o ve Louise yumuşacık, tüyleri kabarık bu yumağı okşuyorlardı. Bu Charles'ın en iyi numaralarından biriydi. İkisi orada birkaç dakikalığına oturdular, elleri birbirine değişiyor, Charles onun ellerini okşuyor, o ise Charles'ın ellerine vuruyordu; böyle ortaklaşa köpeği seviyorlardı. Köpek yuvarlandı, karnının ovalanmasını istiyordu. Ah, evet, diye düşündü Charles, *akıllı dostum benim*. Louise köpeğin istediğini yaptı, kaburgaları arasını kaşıyarak ovaladı. Charles da göğüs kafesinin üst tarafını üstlendi, iki bölge tatlı tatlı birbirine çarpıyordu.

Avlunun batı tarafı günün bu saatlerinde çok hoş oluyordu. Serindi, ortadaki güneş saatine doğru evin gölgesi vuruyordu. Böğürtlen çalılırları ve ağaçlardan oluşan, yarı bahçe sayılabilecek topluluk evin çevresine bir çizgi çekiyordu; fakat güney tarafta deniz manzarasını engellemek için daha alçaktı. Birkaç bank vardı. Bunlar güneşlenmek ya da sadece oturmak ya da Fransa'nın Akdeniz'e inen birkaç kilometresine bakınmak içindi.

Tüm bunların ortasında, güneşin sınırında Louise köpeğin başının üzerinden bakıp gülümsedi, "Onun için harika bir isim düşündüm," dedi.

"Zaten bir adı var sanıyordum: Bear."

"Hayır, sadece öyle çağırıyorum. Bir köpekten çok yavru bir kutup ayısına benzemiyor mu?"

"Biraz," dedi Charles. Köpeği, kıvrık, kirli beyaz tüylerini, altın rengine dönen sarkık kulaklarını seviyordu. Komikti. Charles'ın buradaki iki puanteri ya da diğer yerlerdeki av köpekleri ve çomarları gibi değildi. Bear karnı üzerine yattı, patilerini yana açmıştı, arka ayakları bile düz uzanıyordu. Aslında bu haliyle her şeyden çok yere serilmiş bir ayı postuna benziyordu.

"Önceden daha çok öyle görünüyordu," dedi Louise. "Ama büyüyor."

"Kaç yaşında?" Charles bacaklarını öne doğru uzattı.

"Üç ya da dört aylık sanırım ve düzgün bir köpek ismine ihtiyacı var."

"Mesela?"

"Charlemagne," diye gururla söyledi Louise.

Charles kaşlarını çatı. "Sence bu biraz kafa karıştırıcı olmaz mı? Yani, muhtemelen onu Charles" – kendi ismiyle aynı şekilde okunuyordu – "olarak çağıracağını bazen."

"Bazen belki."

"Hayır." Tanrım, Louise elinden gelse tüm dünyayı, herkesi, her şeyi Charles diye adlandırır. "Beni mi yoksa köpeği mi çağırdığını asla anlayamam." Elbette köpeğini daha sevecen bir şekilde çağırırdı.

Louise düşünceli görünüyordu, sanki onu çağıracağını, Charles'ı ismiyle isteyeceğini düşünmemiş gibiydi. Alnını kıvrırdı. Sonra omuzlarını silkerek, "Aptal olmayın. Ailceler her zaman aynı isme sahip üyelere sahiptir. Kendilerine babalarının adı verilen erkek çocuklarını düşünün."

"İyi de ben onun babası değilim."

Louise kaşlarını çatı. Bu bağlantıyı kurmamıştı.

Tanrım, diyerek birden fark etti Charles. Köpeğine koyduğu

isim kendininki değildi. Bu, gemideki o kahrolası adandı. Tabii ki kendiydi o da. Bu döngüyü daha fazla takip edemiyordu artık. Ayaga kalkıp pantolonunu silkeledi, yine sinirlenmişti.

Ah, çok güzel, dedi Charles kendi kendine. Bu kadına o kadar çok darlıyorsun, onu o kadar çok istiyorsun ki artık kendi kendini kısıtlıyorsun. Ve bir köpeği.

"Hayır," dedi inatla. "Köpeğine benim adımı koyamazsın." Frakını düzeltirken ekledi, "Ne de oğullarımızdan birine koyacağız bu adı." Sanki karısının sevgilisinin adını bebeklerine vermesini istemeyen bir adam gibiydi. "Hepsinin kendi değişik isimleri olacak."

Somurtarak mırıldandı kendi kendine, "Tabii ki onları yapacak özel sürece geçebilirsek yani."

Louise iki hafta önce annesinin "Büyüleyici, değil mi?" dediğini hatırladı. "Büyüleyici" derken Nice'i, Riviera, Provence, Fransa'yı kastediyordu. "Burası yeryüzündeki en güzel yer değil mi? O tanıştığın en sıcak, en zarif adam değil mi? Amcası ise çok matrak değil mi?" Louise'in anne babası onun Charles'a ve Fransa'ya deli olacağını bekliyor, her ikisinde de çok zarif olduğunu düşünüyorlardı. Annesine göre "ne vardı sanki, tüm bu detayları fark edebilselerdi" Fransızca söylenen en saçma, anlamsız şeyler bile daha derin ya da daha bilgi dolu ya da daha şiirsel geliyordu. Fransızlar'ın kendine has, çoğunlukla tuhaf idare tarzlarını yenilik olarak kabul ediyordu, aynı şey New York'ta olsa bunları geçici çözüm ve bayağı diyerek reddederdi.

Doğruyu söylemek gerekirse, elbette, neredeyse hiçbir şey tam olarak alıştıkları şeylere uymuyordu. Mesela Grasse'daki ev tuvaleti olmayan yeni bir banyoya sahipti. Tuvaletin koridorun sonunda ayrı bir odası vardı ve W.C., water closet, deniyordu İngilizceyle (pek Fransız görünmüyordu). Louise küvetin bitişiğindeki diğer bide denen şeyin niçin kullanıldığını da çözmemişti.

Genelde daha az alet-edevat vardı. Ve bu alet-edevatlar da tamamen farklı bir yüze sahipti. Fransızlar eşyaların üzerindeki düğmelerden ve ıvr zıvırlardan hoşlanıyor görünüyordu. Evin bodrumunda, üzerinde kadrınlar ve şalterler ve bir sürü borular olan bir zimbirtı vardı, bu da bir düzine büyük kanatlı somunlarla tutturulmuş bir kapağa sahip, sıcak su kazanına benzer bir kaba bağlı olan makineye benzeyen, diğer bir cihaza gidiyordu. Tümüne bakınca bir su ısıtıcısından başka bir şey olmadığı ortaya çıktı. Kişi banyo yapmadan yarım saat önce bunun şalterini kaldırıyor; yani sıcak suyu kullanacağını önceden planlıyordunuz –hemen verilen bir şey değildi. O sabah, Tino Amca Louise'e herkes gibi bodrumdaki düzeneğin "basit" parçasını çalıştırarak sıcak suyu nasıl muhafaza edeceğini gösterirken "israf" konusunda uyarmıştı onu.

Basit kelimesi doğrudan anlatmıyordu bunu. Tino açıklarken bir yandan da işaret ediyor ve el kol hareketleri yapıyordu, "Bu kadrını çeviriyorsun ve buradaki düğmeye basıyorsun, bu arada da buradaki göstereği izleyip iğnenin ne kadar hızlı yukarı çıktığına bakıyorsun. Eğer buraya gelirse her şeyi kapat ve geri çekil; yardım çağır." Louise Tino Amca'nın onu havaya uçurmak istediğinden şüphelendi. "Tehlikeli mi bu?"

"Yok değil," dedi, "güzel bir şey." Gerçekten bunu demek istemişti. Ama evet. Yeğenin sıcak su ısıtıcısının kullanışlılığı konusundaki tehlikeleri kabul ediyordu.

Louise bu zimbirtıya bakıp soğuk banyoları ne kadar seveceğini merak etti. "Bu yaygın bir cihaz mı?"

"Ah, evet, pek çok komşuda bunun gibi bir tane var. Burada oturan bir adam bunları yapıp kuruyor. Oldukça iyiler."

"Paris'ten bir tane getirtmek daha akıllıca olmaz mıydı?"

Tino Amca gözlerini açtı iyice. "Paris? Böyle bir şey ne kadar tutar biliyor musun? Paris'te insanı kullanıyorlar." – inek gibi sağıyorlar, demişti.

"Ama bu kadar çok parçası var, bozulmuyor mu?"

"Tabii ki bozuluyor." Sonra göz kırıp sanki bu, Louise'in aptallığından göremediği bir avantajmış gibi şunları söyledi: "Ama bunu tamir edecek bir arkadaş var kasabada." Ekledi, "Kruvasanları yemekle çok meşgul olduğu için bir şey tamir edemeyecek olan Parisliler" – bikkın bir burun sesi çıkarmıştı – "gibi değil bu adam."

Aman ne hoş, diye düşündü Louise, Fransızca'dan nefret eden bir Fransız.

Aslında kocasının amcası olmayan, fakat birkaç derece uzak kuzenlerinden biri olan Tino Amca merasimlere katlanamıyordu. Tino'nun "Saat sekize kadar gecelikleriyle duran, sonra da giyinmek için bir buçuk saat harcayan" New York'lu genç kızlarla Parislilere duyduğu nefret eşit ve demokratikti.

Tam bir saygısızlıkla Louise'e onun kadar tatlı bir kadının üstünü başını düzeltmek için neden bir buçuk saat harcadığını anlamadığını söyledi. Kötü bir niyeti yoktu. Kızgın değildi. Ve kesinlikle iltifat etmeye de çalışmıyordu. Bu sadece onun umutsuz bir vazgeçişle dünyanın üzücü durumuna ya da Tino Harcourt'un bu duruma müdahale edememesiyle ilgili yaptığı bir gözlemdi.

Prens, işleriyle meşgul olurken Louise'in evliliğinin ilk günlerini geçirmek zorunda kaldığı kişi işte bu umutsuz akrabaydı. Tino'ya Louise'e evi tanıtmaya, işlerin nasıl yürüdüğünü açıklama ve bu düzende onun rolünün ne olması gerektiğiyle ilgili tavsiyeler verme görevi verilmişti. Louise istediği kadar az ya da çok şey yapabilirdi. Güney taraftaki odanın açılması görevi de Tino'ya verilmişti. Durmadan lalala diye şarkılar söyleyerek ve başını onaylamadığını belirten bir şekilde sallayarak hizmetçi ve temizlikçiye odayı içinde yaşanabilir hale getirme görevini vermişti.

Louise'in köpeğine isim verme olayının sıkıntısı ardından Charles Harcourt gitmişti. Görünüşe göre öğle yemeği için geri

gelmiş, ama o sırada Tino onu evin perdeleri yapan terzisine çıkardığı için Louise görememişti. Geri geldiğinde Charles "fabrikaya gitmişti."

Öğleden sonra Tino ona eşyalarını yerleştirmesi için yardım etme ya da Charles'in çalıştığı fabrikaya götürme seçeneklerini sunduğunda Louise hemen sordu, "Benimle kalacak mısınız?"

"Sadece ihtiyacın olursa. Charles seni eve getirebilir."

"Size ihtiyacım yok," dedi neşeyle, "Beş dakika içinde hazır olurum."

Fabrika sade, kare şeklinde ve kahverengiydi; iki katlı olan bu yapı bir küp şeklinden daha fazla alanı kaplıyordu. Tipik bir sanayi ürünüydü, donuk fakat pratik. Louise arabanın ön kapısındaki kirli bir camdan dışarı bakıyordu. Uzun bir odadaki büyük bir masanın etrafına oturmuş kadınları, üzerine çiçeklerin yığıldığı yüzeyleri – hayır, sadece çiçek yaprakları ve bir çeşit çerçeve – gözletledi. Kadınlar çiçekleri ayırıyor ya da yıkıyorlardı ya da öyle bir şey. Genç erkekler Louise'in içinde gül yaprakları olduğunu düşündüğü hasır sepetleri itiyorlardı; pembelerdi yapraklar. Çocuklar bunları yerdeki çeşitli yığınların içine döküyorlardı. Bir yerde, bu konforsuz oda bele kadar pembe yapraklarla doluydu. Kokunun doğadan mekanik bir şekilde çıkarılması oldukça hoş ve garipti.

Charles arka taraftaki laboratuvardaydı, burası bakır borular ve süzme şişelerinin olduğu bir yerdi. İçeri girdiklerinde Charles frakını giyiyordu. Ve burada Louise, aldığı kokuyla aniden durdu. Yasemin. Oda sanki parfüm banyosu yapmış bir kadının küçük bir odaya girdiğindeki gibi kokuyordu –gerçi bu uzun, beyaz oda hiçbir şekilde küçük değildi. Ne tür olduğu önemli değildi; çok fazla demek çok fazla demekti.

Charles düğmelerini iliklerken, "Ben de şimdi tarlalara gitmek için çıkıyordum. Maxime batıdaki tarlalarda lavantalann

mantar kaplığını söylüyor. Güneş batmadan önce gidip bir bakmamı gerektiğini düşündüm," dedi.

"Ben de sizle gelmek isterim," dedi Louise hemen.

"Araba oraya gidemez. Ata binmek zorundayım."

"Ben at binmeyi biliyorum."

"Yan eyerimiz yok ama."

"Eteğimi kıvrıp bacaklarımı iki yana atarak binebilirim. Daha önce de yapmıştım bunu."

Kocasını Tino'ya baktı. Tino da Louise'e. "Eşkin ya da dört-nala gidebilecek kadar iyi misin? Düzlük boyunca dosdoğru gideceksiniz."

"Eminim yapabileceğimden."

Ve Tino'dan, duygusal kötümserlik kralından kurtulmuştu, en azından öğleden sonrasının geri kalanında.

Louise'in Charles Harcourt'un arkadaşlığını sadece Tino'nun değil Fransa'da şimdiye dek tanıştığı herkesin arkadaşlığına tercih etmesi hiç beklenmezdi. Ama etmişti. Onunlayken rahattı. Dün geceki münakaşalarının ardından bugün bile. Hiçbir şey konuşmamalarına, sadece iki parlak ışık gibi gitmelerine rağmen. Rüzgar Louise'in yüzünü kırbaçlıyor, gözlerini yaşıyordu. Bu hız, atın kendi onu nefessiz bırakmıştı. Yine de Grasse'ın güney tepelerinin hemen aşağısına yayılmış bu alanda at sürmelerine bayılmıştı Louise.

Kocasını atın üzerinde, sanki atın bir parçasıymış gibi uçuyordu – ışıklar gitmeden önce varacakları yere ulaşmaya kararlı bir insan başlı at. Louise ona ucu ucuna yetişiyor olsa da Charles ona göre çok daha iyi bir biniciydi. Tabii ki, yüzünün iyi olan tarafını Louise'e dönerek sürüyordu. Louise gülmek istedi. Yine de, uzaktan ve biraz hızla giderken ona hayran olmak hoştu. Neredeyse yakışıklı... dağınık, siyah saçları rüzgara bırakılmış, parlıyor, uzun frakı bacaklarına vuruyordu.

En sonunda ufak bir tepenin üzerinde durup aşağıdaki parlak mor bir vadiye baktıklarında Louise nefes nefese kalmıştı. Lavanta. Tam açılmış çiçekleri. Ufuga kadar her yönde yayılan diziler halinde gidiyorlardı.

Atları dik bir yokuştan aşağı yürüttüler, burada Charles attan indi. "Dikkatli ol," dedi, Louise'in attan inmesine yardım etmek için ellerini uzatırken. "Arı kovanları orada bir yerlerde." Arılar. Louise ayağını sarkıttığında zayıf, sinirli bir arı vızıltısı duyabiliyordu. "Tehlikeliler mi?"

"Çok değil. Kendilerini ezmeye çalışmadığın ya da giysilerinin içine girmelerine izin vermediğin sürece tabii."

Sonra ellerini Charles'in omuzlarına koydu ve kucağına doğru atladı. Charles onu kendine doğru çekerek tutup umursamaz bir şekilde vücudunun -bir dağ yamacının tüm özelliklerine sahip- kendi vücuduna değerek kaymasına izin vermişti. Charles onu serbest bırakırken Louise de onu itiyordu; sanki arılar midesinde vızıldı-yormuş gibi sinirlenmiş, kendine oyun yapılmış gibi hissetmişti.

Atları yüksek olmayan bir ağacın altına bağlayıp lavantaların içine yürüdüler, Charles Harcourt zorunlu olarak onu dirseğinden tutarak yönlendiriyordu hala. Son otuz metre taşlık ve eğimliydi. Aslında Louise, ona yardım etmeye niyetlenmişti: Eyerindeki bir kemerin altından bir baston alan kişi oydu. Ancak sorun yaşıyan Louise'di. Charles bastonu kolunun altından yukarı doğru çıkarıveriyor ya da Louise'e destek olurken ikisinin ağırlığını bu bastona veriyordu.

Belli olan bir şey de onun bir kadını tutmaya alışık olduğuydu. Dirseğinden, belinden, parmaklarından tutması, sonra Louise beş altı adım kadar gidip düz zemini kat etmeye başladığında sırtını hafifçe sıvazlayarak bırakması. Bu basit fiziksel aktivite, kendini Louise'in dengesiyle eşleştirme şekli Louise'in onun hakkındaki sezgileriyle uyumuyordu.

Dün gece söylediği şey neydi? Yani, o, gömleğinin aşk için ziyan olması falan? Louise onun bu konu hakkında muhtemelen bilebileceği şeyleri merak etti. Kesinlikle, kadınlar konusunda ki zevki şüpheliydi, en son kadınına katlanmak kadar kolaydı çünkü. Kadınlar. Louise'in aklına kadınlar olduğu geldi. Kocasının kusurlarına rağmen sık sık istediği dişileri cezbettği aşıkardı. Louise şüpheyle baktı ona, onun sıçrayarak, hoşsohbet bir şekilde ilerlemesini gizlice izliyordu.

Onun ne kadar tuhaf bir şekilde çekici olduğunu fark ettiği her seferinde yeniden şaşırıyordu. Fransızlar buna *beau-laid* diyorlardı. Yakışıklı-çirkin, kişinin iradesine karşı bir şekilde çekici bulunduğu kişi. Çatışmadan, muhalefetten, Charles Harcourt'un kendi hissettiği bir şeyden yararlanarak: Kendi görünüşünden gurur duyuyordu; görünüşüne düşmandı. Çok ölçülü ve aşırı ki-kadere karşı kendini bilen bir öfke arasında, dengede duran bir gerginlik halinde taşırken onu süsleyip püslüyor, dikkate değer kılıyordu.

Sonuç ise karanlık ve huzursuz, kontrol altında tutulan bir tür enerjiydi. Cinsel. Derin. Kadınları bayıltacak cinsten. Louise birden Bayan Montebello'nun söylediklerini, iğnelemelerini ve kıskançlıklarını anladı. Louise onun iştahını paylaşmıyordu ama zevkini de takdir etmişti.

Yanıdaki bu çelişkili adam ona, "En verimli ve çabuk büyüyen lavantalar Nîmes yakınlarında yetişir ama ben çok lavanta kullanmıyorum, bu yüzden burası bana yetiyor."

Louise başını kaldırdı. Kendinin ve onun ilerlemelerine o kadar dalmıştı ki nereye geldiklerini fark etmemişti. Lavantaların içine yürümüşlerdi. Ve Louise her yanında uzayan tarladan daha verimli ya da çiçekli başka bir şey düşünemiyordu.

Gri-yeşil ağaçcik dizileri üzerinde simetrik şekilde filizlenenler düz, parlak, mor saplardı. Ah, bu harikaydı, hayal edebileceğinden de harika. Güneş aşağı inmişti ama hâlâ parlaktı, dize kadar gelen bir deniz gibi duran mor dizileri aydınlatıyordu. Lavantalar öyle tek tip şekilde büyümüşlerdi ki sanki taranmış gibi duruyorlardı. Dalları uzun başlara sahipti, bu başlarda dışı soluk menekşe rengi, içiyse tire moru olan ufak mor çiçekler vardı. Uzun ve ince, grimsi yeşil yaprakları yeni filizlerin çıktığı yerlerde kıvrılmıştı.

Louise bunların içine yürüdü, mest olmuştu. Gür bitkiler arasında sadece dar bir elbise giymiş bir kadına yetecek kadar vardı. Elbisesini bir şekilde iffetsiz denebilecek bir şekilde yerden kaldırdı -yer taşlıktı. Ayağının altında taşlar hareket ediyordu. Ayağını nereye attığına dikkat etmeliydi, yoksa bileğini burkabilirdi. Yine de bu çok tatlıydı: parlak, renkli. Dizilerin içinde daha da ilerlerken hava temiz, çiçeksi bir kokuyla doldu ve her yerde, bunu bala dönüştüren böceklerin uğultusu vardı.

Charles'ı izledikleri yol üzerindeki zararlı bir otu kökünden sökerken izledi - düzgün giden sıra, üst tarafa çıkan bu otlarla bozulmuş, çalılar oraya buraya dağılmıştı. Louise onun arkasından yürüdü, bu saman rengi kıraç arazinin ortasındaki nefes kescek kadar hoş, mor rengin içinde ine çıka ilerliyordu.

En sonunda diğerleri kadar çiçek açmamış bir bitkinin yanında durdular, kocası çömeldi. Bitkiden bir parça koparıp buna baktı, sonra gür dalları geri itip dibini bir süre eşeledi. "Kahretsin. Geçen yıl olmuştu bu ve şimdi kahrolası yağmurlu mevsimin gelmesiyle yine çıkmış."

"Sizin mantarlarınız mı?"

"Evet, benim. Maalesef. Gerçi başka birine sıra vermek isterim. Bıktım bu..." Louise'in kaçırdığı Latince bir isim söylemişti.

Tekrar yürümeye başladılar. Louise, bitki yetiştiren ve bunların özülerini çıkaran, ki bu da onu bir tür kimyager yapıyordu, bekibilimci olduğu da ortaya çıktı.

"Bak," dedi. Bitkinin başından bir avuç dolusu lavantayı sıyrdı ve avucuna yayıp gösterdi. Aşağı bakıyordu, kendi çiçeklerine dalmıştı. "Görüyor musun?" Elini aşağı indirdi, sonra tek bir küçük çiçeği hareket ettirmek için parmağının ucunu kullandı. "Burası bitkinin parfümü. Her küçük çiçeğin üst tarafı ve dibini yıldız şeklinde tüylere sahiptir ve burada..." Tırnağıyla bitkiyi nazikçe parçalara ayırdı. "Parlaklığı görüyor musun? Yağ bezleri bunlar arasında gömülüdür. Benim özünü çıkardığım şey bu yağ işte."

Louise'in elini alıp çiçekleri onun açık avuç içinde ezdi. "Kokla," dedi.

Louise kokladı. Bu olağanüstü derecede taze, temiz ve tatlı kokuyordu. Elini bir dakika daha okşadı, Louise geri çekene kadar. Elinde Charles'ın lavantayı bastırıldığı yer karıncalanıyordu. Elini eteğine sürterek ona, çiçeklere aşık olan bu vahşi suratlı adama baktı.

Charles devam etti. "İngiliz lavantası daha yüksek bir fiyat istiyor ama ben bunu tercih ediyorum. İngilizlerinki kısır, köklenmesi için kesilerek, bölünerek çoğaltılıyor: tohumları yok. Benimki ise" - elini mor bir sapın üzerinden sevgiyle geçirdi, "yabani. Kayalara döküyor tohumlarını. Ve farkı koklayabiliyorum. Bu daha az zorlanıyor, daha yabani..." Yabani yetişen anlamına gelen *savage* kelimesini kullanmıştı tekrar, ama demek istediği bu değil gibi görünüyordu. "Daha güçlü," dedi ve güldü. "Her anlamda."

Ferah bir gülümseme. Yüzü aydınlandı, kötü olan gözü ve her şey. Çarpık gülümsemesi beyaz, hafif eğri dişlerini ortaya çıkarıyordu. Sıcak, açık bir gülümsemeydi bu, Provence güneşi gibi.

Louise bu görünüşünden etkilendi, adamdan rahatsız oldu. Charles onu seviyordu. Ona iyi davranıyordu. Ve Louise bunun nedeninden emin değildi. Charles onu dün geceye rağmen bile seviyordu, bu gece kendi başına kara büyü gibiydi zaten, Louise'in onun istediği şeyi nasıl imkansız hale getirdiğini düşünecek olursak.

Ayrılmadan önce Charles Louise'in eline biraz daha lavanta bastırıp "Eski zamanlarda insanlar bunu banyolarında kullanırlarmış. Bazıları ismin eski Latince'de yıkamak anlamına gelen *lavare* fiilinden geldiğini düşünüyor. İşte. Bu geceki banyon için bir avuç dolusu var." Eğilerek tüm sapları kopardı, öyle kokulu, parlak ve hoştular ki. Bunları düzgün bir buket yaptı.

"Ama en tatlı koku için sadece çiçeklerini kullan. Bunları koparıp küvetindeki ılık suya at, bir dakika demlendir, sonra küvete girip bunlarla demlen sen de." Demeti Louise'in eline verirken başını eğerek çarpık bir gülümsemeyle sırttı. "Etrafında yüzerlerken beni düşün."

Ancak lavantanın işe yarama şekli tam olarak böyle olmamıştı. Onun yerine o akşam Charles suyun aktığını duymuş ve onu düşünmüştü: ufak mor çiçeklerin çıplak, beyaz ve pürüzsüz vücuduna değişimini, yeni ve parlak banyosundaki kokulu buharın yükselişini, Louise'in saçlarını aşağı çeken ıslaklığı. *Aman Tanrım*. Oraya uzanmış, her su sesinde daha fazla uyarılıyordu ve tek başına cinsel olarak rahatlamayı düşünüyordu. Ancak kalkıp salona gitmeye karar verdi.

Banyonun kapısına vurdu. "Girebilir miyim?"

Louise'in şaşırmasından dolayı suyu sıçrattığını duydu. "Şey-Şey, hayır," dedi Louise.

"İçeri girmek istiyorum. Lou-Lulu." Bir engeli aşmıştı. Tanrım, hiçbir şeye, hiçbir çıkar yola, yakınlık yakalayabilecek hiçbir yola sahip olmamaktansa bu adı kullanırdı.

Daha çok sıptı. Charles onun küvetten çıkışını düşündü. Muhtemelen kapıyı kilitlemek için koşturuyordu.

Charles kapıyı açtı. Louise üstüne bir örtü sarıyordu. Göğsünün üst kıvrımını kar beyaz bir ışık şeklinde gördü, sonra bu kısa süreli baktığı yer yünlü gibi kalın bir şeyle örtülmüştü. Louise'in mor sabahlığı.

"Yaptığım şey olduğum kişiden daha güzel. Güzellik hayatımız için gerekli. Bu bir lüks değil. Güzolmandan nefret etmemelisin."

"Anlamadım?"

"Dün gece dikleştin, sanırım sana güzel olduğunu söylediğim için. En azından nedenlerden biri buydu. Ama öylesin. Bunun tadını çıkarmalısın. Bugün lavantaların tadını çıkardığın gibi.

Louise sabahlığının kuşağını sıkıca bağlarken güldü. "Buraya benimle bunu konuşmak için mi geldiniz?"

"Hayır, buraya seni çıplak görmek için geldim; ama benden daha hızlı olduğun için üzerinde bu sabahlık olmadan seninle konuşup konuşamayacağımı görmek için can atıyorum."

Louise tekrar güldü, bu kez daha hoppa bir şekilde ve onu itip geçmeyi denedi. Charles hareket edip çıkışını vücuduyla engelledi.

Sonra – içgüdü, hayal kırıklığı, onu bu şeyi yapmaya itenin ne olduğunu söyleyemiyordu, belki öfke: Eğildi ve Louise'in yuvarlak poposunu avuçladı. Şaşkınlıktan dolayı çıkan ufak bir ağğğh sesiyle ve direnmek için tekmeler atarken kendini Charles'in omzunda katlanmış bir halde buldu. Charles onu ileri taşıdı sarı malı vaziyyette, tam suya degecekken bırakıp düşmesine izin verdi. Gömleğinin kolları ıslanmıştı ama onun bacaklarını sağa sola savurarak, elleriyle kendini sınımsız tutarak suyun altına girişini, başının ve saçlarının bir süre tamamen suyun altında kalışını izlemeye değerdi. Ağzından sular püskürterek çıktı sudan, sabahlığı beyaz, ayaklı küvette solarak mor renk veriyordu.

Suları tükürerek avazı çıktığı kadar bağırdı, "Çıldırдың mı?" Sade bir topuz haline getirdiği saçlar ıslak bir şekilde yana yatmıştı, topuzun sarmallarından damla damla sular akıyordu. Bu sular omuzlarının etrafında toplanıyordu.

Sonra bacaklarını altına toplayıp çöktü. Küvetten dışarı çıkabilirdi ama ayağa kalktığı anda sabahlığının ağırlığı aşağı çöküp önünün açılmasına neden oldu. Louise tekrar suya çöküp sırlıklam giysiye iyice büründü. Bir ucunu kapatmış, diğeri bacaklarına kadar açılmış, deniz yosunları gibi yavaşça hareket ediyordu. Bir perdenin gösteri için yukarı çekilmesi gibi. Charles, Louise'in daha da kararan suyun altındaki kaygan baldırlarına bakıyordu - sabahlığı garip bir biçimde renk veriyordu, ıslak ve sarkık bir canavarın mor renkli kanının akması gibi. Suyun içindeki narin ayak bileklerine, banyonun sıcaklığından büzüşüp kararmış, mürdüm rengindeki suda yüzen lavanta çiçekleri altındaki yüksek kemerli, biçimli ayaklarına baktı.

Louise kekeleyerek bir şeyler söylemeye çalışıyordu. "Siz-siz-" Fransızca kelime haznesi kaba küfürler açısından eksikti.

Charles yardım etmeyi denedi, "Geri zekalı, mağara adamı, alçak herif."

"Orospu çocuğu."

"Vayy!" dedi şaşırılmış bir şekilde, *ouais!* "Bu çok ileri düzey. Ve senin her zamanki fazla resmi söyleminden çok daha iyi."

Louise ağzını büzdü ve düzgün, sabit bir şekilde oturmayı başardı. Sırlıklam kolunu kaldırarak sert sert baktı ve "Beni boğabilirdiniz," dedi.

"Sen, sen. Bunu kullan," dedi, daha samimi kelime yapısını kullanmasını teşvik etmek için. Arkadaşlar ve sevgililer arasında kullanılan dili.

"O çekimleri bilmiyorum ben. Öğretmenim bunların çok samimi olduğunu söylemişti."

"Öğren bunları. Farklı yazılırlar ama hepsini "ben" öznesini çektiğin gibi çekerek telaffuz edersin. Yani: "sen" ve "ben" ya kındır, ayımdır." Bir soluk aldı. "Lulu..." Fransızca'da adı tatlı, sevinli anlamına geliyordu, çilli bir çocuk ya da ufak, kabarık tüylü bir köpekte olduğu gibi. Tekrar söyledi, "Lulu." Sonra, "bana bak." Bu yaptığını önceden planlamamıştı: Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Charles..." Gözlerini açabildiği kadar büyük bir şekilde açtı - zümrüdüncü kanatları gibi gür kirpiklerini yukarı kaldırmıştı. Louise'in yüzündeki ifadeden cesaret alarak düğmelerini açmaya devam etti Charles.

Gömleği açılmıştı. Kollarını önünde kavuşturup gömleğinin etek uçlarını kavradı ve o kahrolası gömleği başından çıkarttı, ısrar ediyordu. "Bak."

Louise yüzünü duvara döndü. "Giy o gömleği üzerine."

"Hayır." Fanilasını yere attı, sonra pantolonunun önündeki düğmelere başladı. "Bak bana. Toplamda o kadar da zavallı bir tip değilim."

"Charles..." Tekrar onun tarafına çevirdi bakışlarını, o kirpikleri bir kez daha kaldırıp baktığında Charles bunun muzip bir bakış olduğunu gördü. Sonra kendi davranışından kızardı Louise - alışılmamış bir şeydi bu. Charles onun yanaklarının kızardığını görmemişti daha önce.

Louise'in yüzü yoğunlukta suyla yarışacak derecede koyu, pembemsi bir kırmızılığa bürünürken şaşırtıcı bir şekilde uyandırıldığını hissetti Charles. Pantolonunu indirip bir tarafa fırlattığında ve kısa donuyla orada dikildiğinde önü hafifçe kalkmış, heyecanlanmıştı. Bir dereceye kadar bu heyecana aldırış etmeyi başarmıştı ama Louise yok sayamamıştı bunu. Gözlerini Charles'ın önüne dikmişti, sonra bakışlarını kaçırdı. "Bak bana. O kadar itici bir herif miyim?"

Louise bakışlarını önüne indirdi. "Hayır," diye mırıldandı. Louise hafifçe titredi; Charles bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremedi. "Sen hoş" – tereddüt etti – "olgun bir erkeksin."

Charles kaşlarını çatı. "Ben yaşlı değilim."
"Değilsin." Önüne eğdiği başını salladı. "Sen – gelişmişsin. Güçlü ve dinç."
"Öyleyse o sudan çık ve sana dokunmama izin ver, en azından sarılmama."

"Charles, olmaz. Ben-ben tuhaf hissediyorum..."

"Nasıl tuhaf?"

"Açıklayamıyorum."

"Açıklama o zaman. O küvetten çık ya da ben geliyorum. İki seçenekten biri."

Louise'in gözleri açıldı yine, ağzı da; dudaklarını gererek harbi bir yasaklamayla, "Ha-yır. Hayır, hayır..." dedi.

Charles bir ayağını küvete attı – Louise bacaklarını bitiştiirdi – sonra tek bir kere suyu sıçratarak diğerini de attı. Louise'in bacaklarını iki yana açtı, sonra Louise'in ayaklarının dibine, ılık suya oturdu. Louise bacaklarını göğsüne çekip kollarıyla sardı.

Charles koltuk altına gelen suda kayarak yerleşti – suyu Louise'in neredeyse omuzlarının üstüne kadar çıkarmıştı bu hareketi – bir küvet dolusu buğulanmış lavanta, mor renkte bir su, şaşırmış bir kadın; bu üçünün kokusu mor suyun yüzeyinde görünen buhar kabarcıkları olarak yükseliyor, burun deliklerini gıcıkliyordu. Kendi çiçekleri... onun sabunu... sürdüğü parfümün kokusunu belli belirsiz veren ıslak sabahlığı, yasemin... bunların hiçbir Charles için Louise'in tatlı parfümü kadar güçlü değildi.

Louise olabildiğince arkaya kaydı, ıslaklıktan sertleşmiş, üzerinden damlalar akan sabahlığını çenesine kadar çekti. Sıkıca sardığı sabahlığıyla ve kollarını kendine dolamış şekilde küvetin diğer ucundaki adama baktı.

Poseidon'un vücuduna sahip bir adam. Ve yüzü –İçinden sızlandı. Charles Harcourt'un yüzünün en kötü kısmı, iyi olan yarıydı. Dikkatli, hafif savunmaya geçmiş mavi göz. Keskin hatlara sahip, kemikli çene, kulağının hemen önünde gerginleşmiş bir kas. İnce, belli belirsiz gagaya benzer bir burun, tam olarak yakışıklı değil; laubali, sert, heyecan verici. Kavgacı. Bu oydu. Burada onun küvetindeydi.

Ona meydan okuması için kışkırtıyordu: Charles ayaklarını uzatıp Louise'in ayak bileklerine kanca gibi takmış, Louise'in çenesinin altındaki ayaklarını çekip uzattırmaya çalışıyordu. Ufak bir ayak dövüşü yaptılar. Charles'in ayakları onunkileri çözmek istiyordu. Louise top gibi kıvrılmıştı. Küvetindeki prens dövüşü bırakmıştı, sonra neredeyse savaş talebinde bulundu. Ayaklarını geri çekti ve suyu girdap haline getirerek kolları üzerinde doğruldu, dizleri üzerindeydi. Louise geri yaslandı, bacaklarını bırakmıştı ama bacaklarından birini göğsüne doğru çekmeyi başaramamıştı. Tanrım, göğsü. Ilık ve sertti ve ormandaki bir canavar kadar kılıydı; bir Hun gibi tamamen kashydı.

Göğsüyle Louise'in bacağına bastırıldı, ta ki Louise yüzünü buruşturana kadar. "Acıtıyorsun."

Charles gülümsemedi, özür dilemedi ya da geri çekilmedi. "Bırak o zaman."

Sonra bir iki santim geri çekilip Louise'in ayak bileğini tuttu ve bacağına ikisinin arasından çekti –kendi vücudunun diğer tarafına bıraktı, böylece kendini suya iyice bıraktığında ağırlığı sadece suyu küvetten taşırmadı, ayrıca tam istediği yere geldi: Louise'in aralanmış bacaklarının ortasına.

"Mutlu musun şimdi?" diye sordu Louise suratına. Dudaklarını büzdü.

"Hayır," dedi. "Gerçeği söylemek gerekirse perişan haldeyim." Sonra neredeyse nefes almadan, "Dayan tatlım. Seni öpeceğim."

Louise dudaklarını daha da büzünce canı sıkkin bir şekilde nefesini bıraktı, Louise bunu kendi dudaklarında ve yanağında hissetmişti.

"Hadi ama," dedi. Komik mimikler yaparak. "Güçlü ve zindeyim, hatırladın mı? Ve seninle aşk yaşamak isteyen kocan" — bu fiilin Fransızca'sı F harfiyle başlıyordu; Louise bilmiyordu ne olduğunu ne de bilmek istediğini düşündü. "Bakalım dudakların min dudakların üzerinde otuz saniye durmasına dayanabilecek misin? Sadece bir öpücük bu."

Louise kavgacı bir bakışla ağzını büktü. "Bir küvet dolusu suda, ıslak donunla üzerimde uzanarak mı?"

Charles gerçekten gülümsedi, ufak kıvrımlı bir çizgi halinde.

Louise ilk kez başını çevirdi, onu atlatmak için. Charles'ın dudakları yanağını yakaladı. İç çekip geri çekildi Charles. Louise onun ne düşündüğünü, böyle şeyleri yapmaması için durdurduğu bir sürü adam sayabilirken, bu adamın kararlılığının kaynağını bilmiyordu.

Kararlı Charles Harcourt yeniden eğildi, bu kez kasıtlı olarak yanağından başlayıp kulağına doğru öpmeye başladı, çenesinin boynuyla kavuştuğu yere nemli bir çizgi halinde sıcak öpücükler bırakıyordu. Bu öpücükler Louise'in kollarındaki, sırtındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Ah, Tanrım, Charles, onun Charles'ı. Birden bu kahrolası küvette onlarla birlikteydi. Onu nasıl özlemişti. *Evlendiğinde sadık olacak mısın?* Evet — kimin aklına gelirdi ki? — sana, benim tatlı paşam.

"Hadi ama," dedi üzerindeki gerçek, güçlü Charles. Cüsseliydi. Louise tavanı ya da duvarın büyük kısmını göremiyordu. "Buradan çıktığında kuru bir erik gibi buruş buruş olacaksın. Öp beni, Lulu. Dene bunu. Bana bir şans ver, olmaz mı?"

Lulu. Ne zaman madam ve matmazel ve tatlım kelimelerini

kullanmayı bırakmıştı? Bu hitaplar son iki buçuk haftadır resmi olmalarına öyle yaramıştı ki.

Charles öpmeye çabaladı tekrar, tüm bu iş konusunda oldukça inatkarlıydı. Çekingen değil, utangaç değil. Başparmağı dudaklarını buğdu, ağzının köşesini öperken parmaklarıyla dokundu dudaklarına. Louise ılık suda titredi, kısmen erimesine neden olan zevkten, kısmen endişeden — korkunç, keskin, yükselen bir his. Başparmağıyla Louise'in alt dudağını aşağı çekti, ağzını açmıştı. Tırnağıyla dişlerine tıkladı, dişlerini aralaması için kasıtlı bir hareketti bu.

Ağzını daha da yakınlaştırdı, dilini yuvarlanmış alt dudağının içine koydu.

Nasıl heyecan verici bir şeydi bu. Efsanevi bir şey tarafından elde edilmek gibi. Bir dev. Bir ejderha. Eli Louise'in başının arkasından kaydı ve kendine doğru çekti yüzünü. Dudaklarını onunkilere bastırdı. Sonra başını yana eğip çenesini açtı, bastırarak Louise'inkini de araladı ve dişlerini geçip dilini Louise'in ağzının derinliklerine ulaştırdı.

Kocasını Charles Harcourt'un, Hiçliklerin Tuhaf ve Çirkin Prensi'nin şehvetli vaadi, içinden bir devin sıcak nefesi gibi eserek geçti.

Ağzını, dişlerini, dilini ve dudaklarını öptü onun. Louise sabahlığının ve onu sımsıkı tutan yumruklarının gevşediğini hissediyordu. Hareketsiz suyun içinde ufak bir akıntı gibi salınıyordu sabahlığı, vücudundan uzaklaşmıştı. Küvetin şekli, Louise'in duruşu Charles'ın hareketlerini kısıtlıyordu. Louise onun kendini düzeltmeye çalıştığını, hafif çırpındığını hissedebiliyordu; Louise'in uyluklarının iç tarafında yanlışı yere yerleşmişti, kalın ve sert — istediği, bir şanstın çok daha fazlasıydı. Arzu etrafta dönüp duruyordu, içine Louise'i de almıştı. Bir rehavet çöktü üzerine, cinsel isteğin ortaya çıkmasının verdiği tatlı, uyuşturucu his. Charles'layken olduğu gibi.

Charles ve Charles.

İki erkek birleşti. Louise başını çevirip, yumuşak bir inilti çıkardı – sadece zevkten değil: kafa karışıklığı, kaybolma, hayal kırıklığı. Charles, kocası, bacaklarını daha aşağı kaydırıp, böylece üzerinde daha düz bir şekilde durabiliyordu.

Louise gözlerini kapadı. Karanlık. Kasları gevşerken aklı, hissettiği bu şeylerin yarattığı baş dönmesi içinde yüzüyordu; sanki suyun çok derinlerindeki gibi hareket edemeyecek kadar ağırlaşmıştı. Şu küvete doğru çarptı. Ve Louise birden sallanan bir gemide... Charles'ın içine girerken hissettiklerini öyle eksiksiz biçimde hatırlıyordu ki. Onun gücünü. Kendini Louise'in içine iterkenki ağır bedenini. Nefesinin ritmini. Hayaldi bu. O burada değildi. Başparmağıyla dudaklarını okşayan, kapalı ağzını açması için cesaretlendiren adam başkasıydı. *Ne müthiş bir arzu bu* – karanlıkta dönerken, Karanlık Gemi'deki Charles'ın dudaklarını öperken bunu söylediğini hatırlıyordu – *Beni ikiye bölecekmiş gibi hissediyorum.*

Onun paşası, ama o değil... O buradaydı: burada değildi. Tüm bunlar kendi ikiliğinin korkusuyla birbirine karıştı: Gemideki bir kadın, buradaki başka bir kadın; daha soğuk, daha uzak... Kendi içindeki daha özgür ruhlu bir parçayı okyanusta bırakmıştı; bunu bulamıyordu tekrar, ama kaybetmeye yürekli değildi. Louise aslında ikiye bölünmüş gibi hissediyordu. Ayrılmış. Bölünmüş. Sürüklenip işkence görmüş. Hiçbir yer yetmiyordu. *Yeterli değildi.* Bir adamdan, bir şantıdan, istediği bir güçten ayrılmış... parça parça olmuştu.

Nefesini tuttu, duyulmadan önce hıçkırığını yuttu. Ağlamadı. Hiç ağlamazdı o.

"Louise..."

Hayal görüyordu. Üstündeki bu ses bile onunki gibiydi, bazen düşünmeden ismini karanlığa söylediği gibi. Gözlerini araladı biraz – ve kocasını, boynunu öperken kulağını gördü. Ağzı, teni üzerinde ılık, güçlü ve emiciydi. Öyle açtı ki, izler bırakacaktı.

Adını mı söylemişti? Asıl adını. Çenesinin orada, doğru yerde. Ama yanlış adam.

Sadakat, diye düşündü. Evet, bağlılık. Aşk ilişkilerinden nefret ediyordu. Bir daha asla olmayacaktı böyle bir ilişki. Bu ilişkiyi istemiyordu. "Charles..." Üstündeki adamı itmeye çalıştı. İki ya da üç kez ittikten sonra, "Ne? Ne var?" dedi. Nefesi hırıltılıydı. "Ne oldu, Tanrı aşkına?"

Louise yumruklarını sıktı. Ağlayacaktı. Tanrım, azarlanmış bir çocuk gibi ağlayacaktı. Gözlerini iyice kapadı. Charles Harcourt durmuştu. Bir süre sonra, "Bana bak," dedi. Bu geceki mantrası. *Bana bak.*

Louise gözlerini yarı açtı. Ve onun garip suratında gördüğü şey şaşırtıcıydı: Endişeyi görmüştü yüzünde. Hayal kırıklığı da vardı, hatta bir tutam öfke. Ama diğeri hataya yer bırakmayacak kadar açıktı: Charles Harcourt ona şaşırtıcı bir şefkatle, olgun, sabırlı, daha bencil hisleri olduğunu inkar etmeyen ama bir şekilde bunlara baskın gelen bir iyi yüreklilikle bakıyordu. Olağanüstü bir adam, diye düşündü. Dudaklarını birbirine bastırdı. O da nazik olabilirdi. Gözlerini kapatıp mırıldandı. "Devam et." Ona izin veriyordu. "İstediyini yap." Sakinleşmeyi denerdi.

Charles hareketsizdi. Hiçbir şey yapmadı. Kötü niyetle değil ama hafif bezgin bir şekilde, "Louise, eğer bu işi yalnız yapmak isteseydim, yatak odamda kalır, tüm bu sulu saçmalıklarla uğraşmazdım senin. Sorun ne?"

Louise başını küvete yasladı. Ses çıkararak vurdu. "Ah, Charles," dedi. İç çekip uzun bir şekilde inledi. "Bir adam vardı işte. Bana onu hatırlatıyorsun." Bir kocaya bunu söylemek için en hoş pozisyonda – bir küvette, onun altında – değildi. Çağrışımlar malumdur.

Ancak bir mucizeyle, bu inanılmaz kişilik bunu kabullendi. Burnuyla Louise'in yanağına sürtündü. "Hepsi bu mu?"

"Evet."

"Hu, boylanmış bir adamdı sanırım."

İlginc Fransızlar, demişti annesi. Evet, ama en çok hoşlanırdım. "Aslında," diye cevap verdi. "Onu delicesine sevilim." Belirli ne anlatma gereği duydum bunu ve evlendiği adamın - ah, neyse, anne ve babası ne kadar haklılardı - şimdiye dek tanıştığı en iyi insanlardan biri olduğu ortaya çıkıyordu. "O ölü," dedi.

Kocası hafifçe doğruldu, direklerini düzelterek. "Ölü mü?"

"Evet, o, şey-şey, bir bakıma ölü. Birden."

Sessizlik. Charles ne diyeceğini bilmiyordu. Ufak bir şakıttı. Louise devam etti. "Sonrım onun yasını tutuyorum. Onu çok düşünüyorum." Gözlerini daha çok açmaya cesaret etti.

Charles'ın yüzünde afallamış bir ifade vardı. Neredeyse hiç konuşmuyordu. Sanki incitilen keoldiyim gibi mırıldandı, "Ah, Aman Tanrım." Louise'in yüzüne bakarken ufak ileri geri hareketlerle başını sallıyordu. Louise'in hissettiği bu büyük eknâğı giderebilsem keşke, der gibi bakıyordu.

Ve kocasının tüm bu inanılmaz anlayışı, şefkati, sabrı ve iyi kalpliliği ve ilgisini üzerine çıktı.

Bir sonraki hıçkırığı yutmadı. Louise yarı boğulur gibi oldu. Sonra büyük bir zırlıyla ağlamaya başladı ve kollarını bu çok iyi kalpli adamın boynuna doladı. Uzun, korkunç dercede umdurıcı bir süre ağladı - boğazını sıkıştıran, iki büküm edem acıyla iyi bir on ya da on beş saniye ağlamıştı, sonra suyun için döndü - Charles onun acısına hayret etmek ya da bunu öğrenmek istemesine geri çekilmişti. Ayaga kalkmaya çabaladı. Kaydı. Bacakları kauçuktandı sanki. Sabahlığının önü açıldı.

Birden küveti hissetti, yer kayıyordu sanki. Midesi, aniden birden çıkış veren kolların çabucak yakalamasıyla sarsılmıştı. Fırlı kollarından biri dizlerinin altında, diğeri üstünde onu yatağına koyuyor, sonra sert bir omuza yaslıyordu. Küvetten yukarı Louise

yüzüne kocasının göğsündeki ılık kılana çevirdi, suyun sesi bir kılbe gibi banyoyu dolduruyordu, akıyor, dökülüyor, damlıyor. Sabahlığı keoldi ılıkliğinden dolayı ağladığı için açtıyordu. Bu ağırbaşlı ayak bileklerinin çiyi, ayaklarının hafif bir ağırlıkla dönercesine neden oluyordu, sonra yüzü birden geri. Kasa bir süre çıplak kaldı, sonra bir havludan değışğini hissetti, belinin etrafında yumuşak ve ılık bir şekilde sarılmıştı.

Hareket vardı, birkaç saniye sonra kocasının hafif temposu yavaş yavaş ritiminden anlaşılmıştı, onu taşıyordu. Hiçbir şey söylemeden. Louise de konuşmuyordu ve buna razıydı.

Çünkü konuşabilse sadece çığlık atardı. İhtilâsı eni cehennem. Sadakatini, aziminde. Yavaş yavaş tamamen kendisi olduğu, gençliğinin engeli dışında hiçbir şeyi sakıncalıdır. Aşk herifin tekine sadıktı. Peki o ne yapmıştı? Terk etmişti. Beş gün sonra. Geri gelmiyordu. Onu almak için geri gelmiyordu. Nerde olduğunu bilmiyordu. Gitti. Bir evde bile demeden ya da teşekkür etmeden ya da utançla bir bakışla bakmadan.

Tanrı belasını versin, eşek herif ölü olmayı hak ediyordu.

Charles Louise'i yatak odasına götürüp yatağına yatırdı. Uzandı. Yerde ufaklık görünüyordu, uyumuyordu, ağlamıyordu ama uyanık da değildi; umutsuzdu ve içine kapanmıştı.

Ölü? Ölü müydü o? Ne anlama geliyordu bu?

Tabutundan çıkıp buraya, yanına gelen ölü bir adam hakkında nasıl hissederdi? Ona gerçeği söylemeli miydi? O zaman daha az öğrenmeye mi nefesi kesilirdi? Daha mı az kızgın olurdu? Daha mı iyi karşılardı? Kesinlikle, hissettiği bu acı ilk aşk ilişkisinin sonunda gençliğinin verdiği hayal kırıklığıydı. Hadi ama Louise, diye düşündü. Sadece beş gündü. Ve ben kıyam olarak ölmedim ya da yeryüzünden silinmedim. Bir ayrılık. Yetmişler gibi modern bir şekilde ayrılık. Bu düşünceye fazla kadem daha kedi şarlar altında terk etmişti.

Ama onlardan hiçbirisi on sekiz yaşında değildi.
Ne yapmıştı böyle? Bunu telafi etmek için ne yapabiliirdi?
Onu rahatlatmak için?

Ona katıl, dedi Charles kendi kendine. Onu bir yetişkin gibi rahatlat.
Ah, evet. Ve kendini de rahatlat. Islak çamaşırını yere indirdi, yapacağı-
nın bu olduğunu düşünerek. Ancak, yapacağı şey son derece iyimserdi.
Islak çamaşır tomarını önünden tekmelerken Louise'in burnunu çekti.
ğini duydu; derin, ıslak bir nefesti bu. Sonra bu genç ve sağlıklı şey, eşit
derecede uzun süren ve bir şekilde titrek bir iç çekişin ardından, nefesini
derin ve düzenli bir ritme bindirdi. Uykuya dalmıştı.

Charles orada çıplak, şaşkına dönmüş bir halde kalakaldı.
Arka tarafından, oturma odası ve koridorun aşağısından ıslak
sabahlığın zayıf şırıltılarını duyuyordu – ya da kendi gömleği
ya da fanilas ya da pantolonu. Temizlikçi banyoya girmişti. Cık
cıkıyor ve yerdeki giysileri çevirerek sıkıyordu. Hizmetçi de
onunlaydı, ikisi birlikte suları temizliyorlardı. O ve Louise yerde
su birikintileri bırakmışlardı.

Ancak Charles bir sonraki sese birden döndü ve suratını ekşit-
ti: fısıldaşmalar, sonra şakalaşmalar ve kıkırdaşmalar.

Gizlice oturma odasına yürüdü, ara kapıdan kendi odasına
geçiverdi. Bu odada tesellisi, beceriksiz sarı-beyaz bir köpek
yavrusuydu. Louise'in Bear'ı odayı boydan boya hızla koşarak
Charles'ı karşıladı, sonra bacaklarına hoş geldin zıplayışı yaptı.
Köpeğin kuyruğu öyle hızlı sallanıyordu ki arka patileri kaydı ve
cilalı zemine düştü. Ve böylece Charles yalnız uyumamış oldu.
Yavru köpek Charles'ın yatağına çıkabilmek için birkaç fayda-
sız girişimde bulunduktan sonra Charles onu yukarı aldı. Köpek
Charles'ın omzunda mutlu bir şekilde uykuya daldı, sanki burası
eviymiş gibi; tüylerinde Louise'in yasemin-akasya parfümü ko-
kuyordu belli belirsiz.

Bölüm 21

Amber yüzyıllardır kilo olarak altının iki katı değerinde
olmuştur.

Harcourt Prensi Charles Harcourt
Amberin Doğası ve Kullanımı Üzerine

Ertesi sabah Louise uyandı, gündüz olduğunu gördü, sonra
Etekrar yuvarlanıp öğlene kadar uyudu. Tino bir ara şika-
yetçi bir mesaj gönderdi. Louise'in günün geri kalan kısmında
Tino'yla birlikte "Harcourt Prensesi'nin Olası Sorumlulukları"
adlı bir listeyi gözden geçirmesi bekleniyordu. İki farklı ev hal-
kının, ayrıca Paris'tekiyle birlikte üç tane evin, hanımı olarak
Louise'in kendi "en faydalı ilgileri"ni bulması bekleniyordu. Eşit
derecede saygıyla, ya da eşit derecede saygısızlıkla, Tino'ya bir
mesaj yolladı: O ve diğer herkes, çok şükür ki her şeyi idare et-
mede çok iyi oldukları için böyle yapmaya devam edebilirlerdi.
Kendinin menüleri planlamak ya da komşularla tanışmak ya da
tamir veya yeniden dekore etmek için ayarlamalar yapmak gibi
bir arzusu yoktu. Öğlen, matematik kitaplarını çıkarıp bire kadar
teoremlerle uğraşacaktı.

Charles öğle yemeği için eve gelip tekrar çıkmak üzereyken
Louise de sonunda üzerini giyinmiş, merdivenlerden aşağı ini-
yordu. Charles onu görünce girişte bekledi. "Lulu. Benimle gel.
Sana daha fazla çiçek tarlası göstereyim."

Parmaklarını geniş, yuvarlak tırabzan direği üzerine koyup esnetirken ağzını büzerek sordu, "Niye? Çiçekleri ve beni küvete atarsın diye mi?"

Charles gülümsedi. Louise farkına vardı: Bu Charles, o Charles, ikisine de kızgındı.

"Dün gece yaptığım şeyden pişmanlık duyduğumu söyleyebilme için çok isterdim," dedi. Olanları hatırladığını anlatan bir sesle son merdiven basamağında katlanmış eteğine hafifçe sürerken biraz çarpık bir şekilde gülümsüyordu.

Louise bir adım yukarı çıktı. Bu adamın bir sonraki hareketinin ne olacağı konusunda biraz tedirgindi. Baş aşağı çevrilen masalar. Küvete itilen kadınlar. İç çamaşırlarıyla bu kadınları takip etmeler.

Charles bastonunu geri çekti ve ona yaslandı, bir eli cilalı sapın üstündeydi. Onaylamadığını belirten bir ses çıkardı, yuvarlanmış dudakların ileri doğru uzatılıp dili şaklatarak çıkarılan bir Fransız ünlemiydi bu. "Pekala, günün geri kalan kısmını Tino'yla geçirmek istersen..."

"Hangi tarlalara gidiyorsun?"

"Yasemin ve güller, sonra seralara uğramak zorundayım."

Louise bir parmağını uyarı anlamında kaldırdı. "Seninle geldiğim için şey düşünmeni istemiyorum ben... Şey, bir dahaki sefere banyo kapısının arkasına bir sandalye koymayı planlıyorum."

Charles nazikçe gülümsedi. "Bu çok güzel olur. Benimle gelmen yani. Tek başıma gitmektense senin eşlik etmeni tercih ederim ve bence sana göstereceğim şeyi seveceksin. Diğer söylediğine gelince, madem dürüstçe konuşuyoruz, beni herhangi bir yerde, herhangi bir kapının diğer tarafında tutmak için bir sandalye kullanma, hele kendi evimde." Makul bir şekilde sordu,

"ve neden böyle bir şey yapacaksın? Dün gece sana kötü mü davrandım?"

"Hayır..."

"Hoşlanmadığın bir şey mi yaptım?"

"Tam olarak değil..."

"O zaman takdir et beni biraz ve çok ciddi bir suç işlemişim gibi azarlamayı bırak."

Söylediği tam olarak buydu, beni azarlamayı bırak. Louise afallamıştı. "Ben azarla..."

"Hayır, tabii ki azarlamıyordunuz, tatlı şey. Pekala, Eksclans-ları, geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?"

Charles inceden inceye alay ediyordu. Louise ne söyleyeceğini bilemiyordu. Daha önce hiç kimse onunla bu şekilde dalga geçmemişti. Charles gülümsemeye devam etti. Kızgın değildi. O hoş, Bayan Kendini Beğenmiş ve Çok da Tatlı Olmayan Louise'ini seviyordu.

Louise kaşlarını çattı, alınması gerekip gerekmediğinden emin değildi, ama kötü bir niyeti yok gibiydi. Belki de annesinin fark ettiği detayları kaçırıyordu. "Eğer beklersen şalımı ve bir parça peynir alıp geleceğim. Şey, öğle yemeğimi yemedim." Hatta kahvaltımı da.

Charles Harcourt güvenli bir şekilde oturağına yerleşmiş, uzun dizginler elinde, doğal, gevşemiş bir hareketle gidiyordu atın üzerinde. Çatıları yerinden sökecek bir kuzey rüzgarı onu eyerin üzerinden atamazdı. Deneyimliydi, sarsılmaz ve olgundu ve sadece bir binici olarak değil. Louise onun yanında giderken kendini en kötü anlamda genç hissetti, toy.

Bugün, Louise'in kendini savunmak için burada olmayan bir adam konusundaki memnuniyetsizliğini suçlamak kolaydı. Onun terbiyesiz paşası. Aşağılık herif. "Kendin ol." Hıh! Gevşe ve iste-diğim şeyi almama izin ver demekti bu daha çok. Onu daha fazla

düşünmeyecekti. Kanıtı: Dün gece öldürmüştü onu, değil mi? O olmadan çok daha iyiydi.

Ancak kararlılık ya da öfkesi Louise'in gençlik aptallıkları hissini alıp götürmüştü. Bugün genç olmaktan nasıl da nefret ediyordu; doğrudan orta yaşlarına atlamayı ne kadar da isterdi. İki günlük evliliğinde ayak basacak sağlam bir yeri yoktu, bu yeni Fransız kocasının yanı sıra dışında başka bir yer bulamıyordu. Hatta belli belirsiz hissetse de, burada üretken olabileceği bir rol bile göremiyordu. İhtiyaçlarının karşılanması, şımartılması için yaratıldığını hissediyordu. Zoraki bir sessizlik içinde – düz arazi üzerinde süratle – atlarını sürerlerken Louise – kendi de dahil olmak üzere – insanların kendinden beklediği şeylerin hiçbirini yapmadığı için azarladı durdu kendini. Sonra kulaklarındaki rüzgar gibi, ağzına geleni söyledi içinden, ne beklemesi gerektiğini bile bilmediği için.

Sadece bu değil. Geç saatlere kadar uyuyup aksi davranmak ve kuvvette ağlamak değil. Bu değil, lütfen Tanrım, bu değil.

Charles atını durdurduğunda nereye geldiklerini fark etmemişti Louise. Arazi sadece yeşil ve düzlüktü, toprak çizgiler halinde görüldüğü yerlerde hafif kahverengiydi.

"Yasemin," dedi Charles biraz nefes nefese, biraz da çalılık-lardan oluşan büyük alandan şaşırılmış bir şekilde. Bu bitkilerin sonu yok gibiydi, atın ayaklarının durduğu, ekili alanın başladığı yer hariç. "Her şeyden çok yaseminim var, ekili toprakların en çok kısmında bunlar var, daha çok çiçekleri var, diğer çiçeklerin iki katından daha fazlalar." Sekiz tane çok büyük yasemin tarlası vardı, bunlarla Fransa'daki en büyük yasemin stoğuna sahip olmuş oluyordu; bir bakıma yasemin yağı prensiydi. Louise'in kocası delicesine sevdiği çok açık olan bir projeden konuşmaya başladı.

Parfümleri için diğer çiçekleri de yetiştirip hasat ediyordu –

ekşi Sevilla portakalı çiçekleri, akasya ve mimozanın yanı sıra güller ve lavantalar da vardı. Parfümlerinin altı ya da yedi bileşenini kendi yetiştiriyordu; ancak kendi karışımlarını yaparken yüzlerce farklı esans kullanıyordu ve buna en pahalılardan biri olan amber de dahildi. Bu amber artık Louise'in bu yaz sonu emekli olup bu önemli içeriğin kontrolünü prene verecek olan babası tarafından karşılanıyordu. Charles Harcourt'ın parfümlerinden birkaçı yeterince iyi satıyordu, gerçi kendisi bunların birinci kalite olduklarını düşünmüyordu. Diğer yandan esansları Paris'teki en büyük parfüm işletmeleri tarafından kullanılıyordu; bu esanslar yüksek kalitedeydi. Parfümcüsünün işletmesi kazan-dıkça o da buradan para kazanıyordu.

Yasemin en pahalı esanstı, gerçi "Cannes ve Grasse arasında dünyadaki herhangi bir yerde olduğundan çok daha iyi yetişmesi" gerçeği çok yardımcı oluyordu kendilerine. Louise'i aşağı indirip aralarında yürümeleri için çok geniş bir alanda, kilometrelerce mesafede yaseminler vardı; bugün incelemek için çok fazlaydı. Bu yüzden atlarını sürdüler. Sürdüler ve sürdüler. Atın üzerinden yasemin, lavantaya nazaran sönük görünüyordu. Cılız duruyordu. Lavantada olduğu gibi yaseminler de diziler halinde ekilmişti ama bu koyu renkli, yapraklı çalılar daha gelişigüzel yetişmişlerdi. Bitkiler beklendiğinden daha kısaydı. Louise'in önünde giden Charles'ın atının kuyruğu bir dizinin sonunda dönerken bitkilerin üst kısımlarına değiyordu.

Güller daha da hayal kırıklığı yaratmışlardı – sarkık, kısa saplı, karmakarışık, bir tek çiçeği bile açmamış. Üzerlerindeki yeni açmış çiçekler yeterince hoştu; ama hem güllerde hem de yaseminlerde çalılıkların çoğunda çiçekler toplanmıştı.

Bir sonraki yasemin tarlasında Charles hastalık, su, beslenme konularında çiçekleri kontrol ederken açıklıyordu. "Çiçekleri en kokulu oldukları zaman, sabahları toplarız. Lavanta yılda bir

kez hasat edilir: bu zamanlarda. Sen en iyi halinde gördün onları. Güller yıl içinde sekiz aylık döngüler halinde çiçek açar; yase- minse sadece temmuzdan ekime kadar. Gerçi şimdi ağustos ve eylülde en bol ve kokulu oldukları zaman. Bu tarlalar çiçeklerle dolu. Bak.” Tomurcukları gösteriyordu. “Eğer sabah görseydin burayı, çok daha etkileyici olurdu...” İşi hakkında konuşurken canlandı, el kol hareketleri yapıyordu, kollarını bir yöne çeviri- yor, üzengisi üzerinde ayağa kalkıp başka bir yönü gösteriyordu. Louise onu kıskandı, kendini anlattığı şeye vermesine.

“Yılın bu zamanı çok yoğun oluyoruz, fazladan işçi tutuyo- ruz, her gün tarlalara gelip gidiyoruz. Sabah dokuz ya da ona doğru bütün çiçekleri toplamış oluyoruz.” Konuşması Latince’ye dönmüştü. *Jasminum grandiflorum... Jasminum officinale... Jas- minum nocturnum...* Düğün Gecesi Yasemini.

“Bu yasemin nerede?” diye sordu Louise.

“Hangisi?”

“Yeni olan, Düğün Gecesi Yasemini.”

“Seralarda. Onu iyileştirip yeniden hayata döndürmeye çalı- şıyoruz.”

“Aynı adamdan, şey, biraz daha alabilir misin?”

“Öyle sanıyorum.”

“Adı ne?”

“Kimin?”

“*Jasminum nocturnum*u aldığın adamın. Nereli o?”

Charles sanki duymamış gibi çiçeksiz, koyu renk yapraklı tarlasına baktı uzun uzun. Louise soruyu tekrarladığında, atının üzerinde döndü. “Neden sordun tatlı şey?” *Mon sucre d’orge*. Benim arpa şekerim. Yine bir parça alay. “Kendi bitkilerini satın alıp benimle rekabete mi girmek istiyorsun yoksa?” dedi.

“Hayır, ben sadece...” Önüne baktı, kızarmıştı, sanki işlediği bir suç fark edilmiş gibi, gerçi bu açıkça imkansızdı. Ne suçu? Sa-

dece merakından dolayı, sokakta görse konuşmaya tenezzül etme- yeceği bir adamı sormuştu. Onun hakkında düşündükçe daha da çok sinirlendi. Eğer onu görürse, şey, diyeceği bir çift lafı vardı.

Bu düşünce, onu bir daha görme düşüncesi, bu sohbetten işine yarayabilecek bir bilgi çıkarıvermişti: Kocası, paşasını tanıyor- du. Onunla iş yapacak kadar iyi tanıyordu onu, neredeyse kesin bir şekilde yüzünü, adını ve iletişim adresini biliyordu.

Kocası seralara doğru giderken arka tarafındaki Louise de bu bilgiyi kafasında evirip çeviriyor, değerini ölçüyordu. Sonra, at- anın inerlerken kafasından attı bu bilgiyi.

Bunun yerine sordu. “Aşka inanır mısın?”

Charles Harcourt ellerini atın üzerindeki Louise’e uzatıp ce- vapladı. “Evet, sanırım inanıyorum.” Garip, yarı anlamsız bakış- ları bir anlığına ona dikildi. Sonra gülümsedi, sanki bu Louise’in niyetlendiğinden daha farklı bir tür soru cevapmış gibi. “Peki sen?” diye sordu.

“Hayır.” Sadece aptallar aşık olurdu. Her zaman bilmişti bunu. Louise için kendilerini aptal durumuna düşüren budalalar- dan biliyordu bunu.

Kocası onu yere indirdi sonra gözlerini aşağı indirdi – birlikte hareket ediyorlardı, güzel olan ve tuhaf olan gözü.

Louise devam etti, “Gerçi bir şeye inanıyorum. Yakın bir bağa belki. Onun hatırına ekledi, “Karşılıklı sevecenlik ve an- laşma.” Kendi hatırı için de söylemeden duramadı, “Ya da çok nadir durumlarda: seni aydınlatan, kendin hakkında bilmeye he- vesli olduğun şeyleri sana gösteren bir kişiye.”

Prens eyerden bastonunu çıkardı, sanki Louise’in ne demek istediğini anlamak ister gibi başını sallıyordu. Sonra uzaktaki seralara doğru yürümeye başladı, bastonunu kullanmaktan çok yere vuruyor, onunla oynuyordu. Omzunun üzerinden seslendi, “Geliyor musun?”

Louise ona yetiştii. Birlikte sayıları yirmi, belki de otuz olan ufak seralara doğru yürüdüler, her bir sera çeşitli derecelerde açılmış bir sürü pencereye sahipti. Ve her bir sera kontrol altında tutulan ısı ve nemlerde, belli deneyssel ya da hassas bitkilere ayrılmıştı. En uzaktaki çoğaltma serasıydı, burada bitkiler filizleniyor ve köklere aşılanıyordu. Burada Charles'ın Louise'e göstermek istediği özel bir proje vardı.

Ve Louise burada durdu. İçeri girerlerken masalar boyunca, tekne boyuncası çok tanıdık bir şeyle yüz yüze geldi. Bir sera dolusu Düşün Gecesi Yasemini. Birkaç tanesi orada burada asıl gövdedeki dallarından çıkmaya başlıyordu. Karşılıklı yaprakların şekli, onların dokusu, rengi... aynı gemideki çöp kutusundan çıkardığı gibi. Bu görüntü başının biraz dönmesine neden oldu.

Binlerce soru filizlendi aklında. Charles diğer bitkileri ve aşı dallarını da bunları satan adamdan mı almıştı? Uzakta mı yaşıyordu? Kocasını ondan nerden tanıyordu? Birbirleriyle nasıl iletişime geçmişlerdi? Neredeydi şimdi bu adam? Kocasını onu bulabilir miydi?

Dile getirmedikleri bu sorulara cevap almak yerine çiçekçilikle ilgili bir tez dinlemişti: "Bir bitkiyi kesmeden diğeriyle aşılama" sürecini, ayrılmış yaprak tomurcuklarıyla aşı yapmanın en iyi yollarını... bir seranın zemini ve iskeletini, akış ve geri dönüş borularını, vantilatörleri, otomatik nemlendirme cihazlarını ve bazı durumlarda zemindeki sıcaklığın önemini. Louise konuya nasıl gireceğini, istediği şey nasıl soracağını bilmiyordu.

Charles devam etti. "Yılın en ilginç zamanına denk geldin. Yarın fabrikada da göstereceğim sana ama buraya tekrar geleceğiz. Oldukça iyi giden ufak bir deneyim var." Buranın bitişiğinde ufak bir deney laboratuvarı vardı, *enfleurage** diye bir şeyden bah-

* *enfleurage*: (İng.) Çok narin olan çiçeklerden yağ elde etmek için kullanılan bir yöntem. (Çev. N.)

sederken Louise'i yönlendirdiği küçük bir odaydı burası. "Birkaç yöntem deniyoruz, bunların ikisi zeytinyağıyla. Burada zeytin ağaçları arasında olduğumuzdan zeytinyağı ucuz ve bol ama yine de saflaştırılmış domuz yağından daha pahalı." Louise'in onun ne hakkında konuştuğuna dair bir fikri yoktu. "Bununla beraber, zeytinyağıyla daha fazla esans çıkarıp çıkaramayacağımızı ya da kalitenin daha iyi olup olmadığına bakıyoruz. Bunun üzerine birkaç aydır deney yapıyoruz."

Odaya girdiler. Louise durakladı, sonra geri çekildi. Koku.

Charles gülümsedi. "Bir şey mi var?"

Bir şey? Bu korkunçtu. Havada, dallar halinde saçlarına taktığı çiçeklerin kokusu vardı, aynı ağır koku; karanlık koridorlarda onu takip eden, sonra ertesi gün saçlarında kalan, her gece her gece onu felakete iten koku... O kadar aptalsın ki, diyerek düşünmeye devam etti. *Salak muamelesi gördün.*

Tek söyleyebildiği "Nasıl-Ne-"ydi.

Louise kocasının satın aldığı solmuş çiçekleri kurtardığını, kendinin Charles Harcourt'un üzerinde hevesle çalıştığı bir esans üzerine yaptığı deneyini kokladığını anlamaya başladı. Ama ufak laboratuvar onun esansıya doluydu. Karanlık. Diğer. Gemideki sevgilisi ahşap çerçeveli cam tekneler içinde uzanıyordu. O ve Louise'in birlikte geçirdikleri geceler birer santim yükseklikteki şeritler halinde yayılmış saf yağ pomadlarında uzanıyordu. Tel çerçevelere gerilmiş pamuklu bezlerde uzanıyorlardı. Ufacık cam şişelerde. Yağla dolu şişelerde - dipleri kırmızıya çalan büyük beyaz çiçek yapraklarıymış gibi - yüzüyorlardı.

Louise'in kocası her süreci tekrar tekrar sevgiyle açıklarken, Louise sersemlemiş gibi hissediyordu. O ve sevgilisi camdan kazanarak çıkarılmış, mümkün olduğunca düşük bir ısıda eritilmiş, filtrelenmiş ve yağda yumuşamaya bırakılmışlardı...

Şişelerden biri açılıp Louise'in burnuna uzatıldı ve Louise teninin buz gibi olduğunu hissetti. Onu öldürmesi yetmemişti. Kızgın olması. Kendini terk ettiği için ondan nefret etmesi. O Louise'in etrafında dolanmak için dirilirdi. Buradaydı. Sallantılı karanlığın hayaleti – hemen samimiyet numarası yapan, sonra da onu terk eden; ona yakından bakan, sonra da onu kusurlu bulan bir adamın hayaleti.

Kocası, "Sadece geceleri çiçek açar..." diyordu.

Louise masalardan birinin kenarını kavradı ve pat diye söyledi, "Nice'e geri dönmek istiyorum."

Charles ona baktı. "Ne?"

"Lütfen, Nice'e geri dönebilir miyiz?"

Önündeki adam makul bir şekilde, "Ama söyledim ya, burada işim var," dedi.

"Lütfen." Nasıl yalvaracak, rica edecekti? Israr etti, "Anne babamı, ailemi, arkadaşlarımı görmek istiyorum."

Louise kendini, kendi umutsuz ses tonunu dinledi – kesinlikle ikna edici. Dışarı, uzaklara gitmek istedi. Daha fazla çiçek ya da parfüm istemiyordu.

"İyi misin?"

"Sıla hasreti çekiyorum." Dudaklarını ısırды. Bu koku... Tanırım, bu koku. *Beni buradan çıkar.* "Nice," diye mırıldandı. "Ola bildiğince çabuk Nice'e dönmek istiyorum."

Kocası kaşlarını çatıp uzun süre baktı Louise'e, Louise hiç bu kadar memnun olmamıştı onun bu karısına düşkün haline. "Pe-kala. Bir günlüğüne. Sonra dönüyoruz. Olur mu?" dedi.

Başını çabucak, evet anlamında salladı. Ah, evet. "Hemen eve gidip hazırlanmak istiyorum."

Charles Louise'i eve götürdü. Louise sanki Amerika'ya gidecek ilk gemiye binecekmiş gibi bütün eşyalarını valizlere yerleştirmişti, sonra – akşam yemeği yemeden, köpeğiyle her

zamanki boğuşmalarını yapmadan – yatağa gitti. Hava karar-madan önce. Charles bu kadar çok uyuyan bir kadınla tanışma-mıştı daha önce.

Akşam yemeğinden sonra Charles kendi çantasını daha az heyecanlı bir şekilde hazırladı – bir saç fırçası, tıraş aletleri, sevdiği bir pantolon. Nice'teki evinde çok daha fazla kıyafet, her şeyin çok daha fazlası vardı, bu yüzden çok fazla plan yapmasına gerek yoktu. Çekmecelerden birini açınca düz, kadife bir kutu gördü. Louise'e evlendikleri gece vermeyi planladığı kolye, inciler. Kutuyu eline aldı. Geniş ve dikdörtgendi, dirseğiyle bileği arasında-ki mesafe kadardı eni ve boyu. Kutuyu açtı. Siyah inciler, büyük olanları, küçük olanları. Güzel bir parçaydı. Güzel bir parçadan daha fazlası: Ağza alınmayacak kadar büyük bir meblağ tutmuştu – içinde bulunduğu bu evden daha pahalıydı. Bunu satın almak için gizlice Paris'e gitmiş, sonra kendini kaybetmişti.

En büyük inciler çok şık bir köpek tasması şeklindeydi; Louise'in boynunu kaplayacak altı dizi. Her sıradaki üçüncü siyah inci yerine bu inciler kadar büyük, berrak, harika bir – platine oturulmuş ve yuvarlak, kırk sekiz yüzeyli – elmas konmuştu. Bu tasma şeklindeki kısım arka tarafında, Louise'in birkaç omuruna doğru sarkacak daha küçük elmaslardan oluşan bir dizi şeklinde-ki klipslerle tutturulmuştu. Louise bununla kolyenin geri kalanını tutturabilir ya da ayırabilirdi. Geri kalanıysa koyu renkli, cilalı incilerden ve parlak elmaslardan oluşan yanardöner bir çağlayan gibiydi, bu inciler Louise'in kıldığı incilerin büyüklüğündeydi, diziler uzunlaştıkça inciler küçülüyordu.

Evlendikleri gece Charles, müsripliğin uygunsuz olacağı düşünceyle bunu vermemişti Louise'e. Fakat o zamandan beri de vermek için uygun bir zaman kollamamıştı. Bunu geri vermek istemiyordu. Bunun vermek istediği bir hediye olmasını istemişti. Bir anlamı vardı. Güven. Aşk. Sonsuzluk. Hissettiği ölçüsüz

mutluluk ikisinin olabilirdi, keşke... Bu arada, şimdi böyle bir hediye vermek aptalca gibi geldi. Bu, kıymetli bir sevgiliye verilecek çok abartılı bir hediye idi.

Bir süre bu gülünç incilere baktı, sonra kapağı sertçe kapatarak yine gülünç kutusuna koydu. Özel bir neden olmadan çantasına attı kutuyu, belki de sadece evden dışarı çıkartmak istiyordu.

Bölüm 22

Böylesi hoş hanımefendilerin ve beyefendilerin hazımsızlık çeken bir balinanın bağırsaklarında bulunan bir esansla kendilerini eğlendirecekleri kimin aklına gelirdi ki!

Herman Melville

Moby Dick, 20. Kısım

1851

Evlilik Nice'te daha kolaydı Louise için. Mevsim dışı olması-na rağmen, şehir Louise'in alışık olduğu bir lüks ve rahatlık sunuyordu. Ailesi etrafında olunca ve sosyal yükümlülüklerin rutininde sevdiği Louise olmamışsa da bildiği Louise olmuştu yine. Yine kendi kendine sahip olduğunu hissetmişti.

Nice'e vardktan bir hafta sonra (ve bir kez bile Grasse'a gitmeden) annesinin yazı masasına oturmuş, teşekkür notlarının sonuncularını yazıyordu. Düğün hediyeleri birikmeye başlamıştı, bunların pek çoğu düğünün çoktan olup bittiğini yeni anlayan kişilerdendi. Yalnızdı. Diğer herkes (Grasse'dan henüz dönmemiş olan Charles hariç, o da her an gelirdi) yarım saat içinde başlayacak bir bahçe partisi için son hazırlıkları yapıyordu.

Louise günün son zarfı üzerindeki mürekkebi kuruttu. Annesinin yardımıyla bugün elliden fazla kısa not yazabilmişti - annesi kartları düzenlemiş, sonra bir liste hazırlamıştı: Hediye, isim, aralarındaki ilişki, adres.

Anne ve babası resmi ilanları da sipariş vermişlerdi. Yarın matbaadan geleceklerdi, beş yüz taneydiler; hepsine adres yazılması gerekecek ve pek çoğuna da Louise'in eliyle birkaç satır yazılacaktı. Louise bu tür dikkat istemeyen incelikler konusunda iyiydi. *Sayın Mösyö ve Madam: Bu ilandan da gördüğümüz üzere Charles ve ben evlenmiş bulunuyoruz. Birlikte geçireceğimiz hayatı başlamak için çok istekliydik ve sizi düşünümüze davet edememiş olsak da kasım ayında anne ve babamın planladığı evlilik töreninde bizlerle olacağımızı umut ediyoruz.*

Louise'in anne ve babası iddialı bir balonun planlarını yapmaya başlamışlardı. Büyük bir olay olacaktı, Riviera sezonunun ilk en büyük olayı –ve en iyisi, eğer Harold ve Isabel Vandermeer istediklerini yapabilirlerse. Bu balo yeni evli çifti insanlara tanıtırken dolaylı olarak balonun sahip ve sahibesini, gelinin anne babasını da tanıtmış olacaktı: sürekli girmek istedikleri sosyal çevreye hoş bir giriş. “Kızımız burada yaşıyor, neticede. Sizin hayatınızın bir parçası olmak, torunlarımıza yakın olmak istiyoruz.

Torunlar, ah Tanrım. Louise mühürlediği son notu da destenin içine koydu. Şüphesiz anne ve babası yakın olmak istemelerinde samimilerdi. Yine şüphesiz, prensin sosyal camiasına erişmelerinin tadını çıkarıyorlardı. Louise bir olguya şahitlik ediyordu: Halihazırda New York'un ileri gelenleri arasında olan anne ve babası güçleniyor, birleşiyor ve uluslararası kişiler oluyorlardı.

Sanki bu başarıya bir hediyeymiş gibi, bir düğün sepeti dolmuştu evlerinde, Louise'in annesinin kışkandığına yemin ettiği bir Fransız geleneği idi bu (ve tabii ki hafiften sahiplendiği bir gelenek –eğer Louise herhangi bir şeyi çıkaracak ya da yeniden düzenlenecek olsaydı annesi sinirlenirdi). Bu Fransız geleneğinde geline arkadaşları ve akrabaları tarafından verilen mücevherler sergileniyordu: mücevherli taçlar ve broşlar ve kolyeler, – bir tanesi platin ve beyaz opalden, diğeri kırmızı altın ve açık renkli

yuktan – takı setleri, bunların hepsi anne ve babasının evindeki cam bir kutu içinde sergileniyor ve bir dedektifle Charles'in arabacısı tarafından korunuyordu. Prens ve Louise'in ailesinin sosyal statüleri nedeniyle, eğer insanlar büyük bir evlilik töreninin olmayacağını bilseler bunu normal karşılayacak gibi görünüyordular. Louise'e bir sürü parça verilmişti; bunların her biri, üzerinde veren kişinin adı yazan bir kutuda sergileniyordu; detaylı bir liste gazetede yayınlanacaktı. Bu tamamen gelenekti, insanlar geline en önemli parçayı kimin vereceğini görmek için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Evet, her şey mükemmel gidiyordu. Evlenmişti ve böylece tam olması gerektiği gibi işleyen sosyal bir anlaşmaya imza atmıştı. Herkes faydalanmıştı. Anne ve babası mutluydu. Hayatının geri kalanı güvence altına alınmıştı, Harcourt Prensi iş menfaatleri nedeniyle bu evliliğe şüphesiz bir şekilde kendini adanmış ve bağlanmıştı.

Ve tabii ki başka menfaatler de vardı. Charles'in arkadaşları karısının güzelliğiyle daha fazla etkilenemezlerdi, bu arkadaşlardan bazıları görünüşte iyi dileklerde bulunurken, bazıları da açık açık kıskançlıklarını belli ediyordu. Louise kocasının her iki duygudan da eşit derecede zevk aldığını biliyordu. Bu arada toplantıların birçoğunda bulunan Pia Montebello kıskançlığını daha ileri düzeylere taşıyordu; Charles bunu da umursamıyordu. Louise, insanlar arasında husumet yaratmayı seven bir adamla evlenmişti.

Charles Harcourt karısını kesinlikle tedirgin ediyordu. Louise'den bir şey istiyordu, gerçi bunun ne olduğu kesin değildi. Kuvette çabucak bir birleşmeden daha karmaşık bir şeydi istediği, çünkü öyle olsa bunu alabilirdi. Öyleyse, cinsel anlamda rıza göstermesini istemiyorsa ne istiyordu? İsteklilik? Duygusal bir açıklık –deyim yerindeyse karanlıkta korunmasız bir çıplaklık mı?

Ah, hayır, Louise bunu tekrar yapmaya hazır değildi.

Bu arada, şaşırtıcı ve neredeyse imkansız denecek bir şekilde, Louise Grasse'a geri dönme sözünden caydığında Charles sadece hayretini ve merakını dile getirmişti – sonra onunla kalmış, işlerini uzaktan endişeyle idare etmişti. Başka bir erteleme, daha fazla mühlet, ancak daha fazla yer: Louise'in ihtiyaç duyduğu kadar. Charles Louise'in hayatını daha katlanır hale getirebilmek adına kendininkini daha zor hale getirmişti. Ve Louise bu iyiliği bile tam olarak takdir edemiyordu. Buna ihtiyaç duymasından, ailesine koşarak geri gitmesinden nefret ediyordu.

Eğer sevgilisine eğlence olmuşsa, bu adam için... çok daha fazlasıydı. Çok az şey verdiği halde onun için çok anlam ifade ediyordu. Neden?

Bilmiyordu. Charles Harcourt hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ancak her ne kadar çok şey beklemek ve ısrarcı olmak hakkı olsa da, bunun yerine Louise'in ona yönelttiği her yeni şeyi onun düşüncesini anlama amacıyla karşılıyordu: gerçekten fedakardı.

Charles kendi ve Louise onuruna verilen bahçe partisine iki saat geç varmıştı – bunun, yeni kayın validesi, kaynatası ve eşinin hoşlanacağı bir gecikme olduğundan şüphelendi – ama yapacak bir şey yoktu. Grasse'dan buraya yaptığı yolculuk küçük bir şey değildi. Sonra atı Nice'e on dakika uzaklıkta bir yerde nallarından birini düşürmüştü – yani dörtmüle gitseydi on dakikada gelirdi. Lanet attan inip ikisi birden yürümek zorunda kalmışlardı. Acele bir şekilde üstünü değiştirdikten sonra yarım saatte Louise'in anne ve babasının ev kiraladıkları Eze civarlarına gelmişti bir at arabasıyla. Sadece bu kadar geç kaldığı için şanslıydı.

İngiliz uşak kapıda şapkasını aldı, sonra Charles çok iyi bildiği evde dolaşmaya başladı. Arkadaşının olan bu çok hoş, geniş, iki katlı ve falez tarafına bir kartal yuvası gibi kondurulmuş evin kira-

lanmasını ayarlamak için yardım etmişti. Gelinin, ailesinin ve iyi dilekelerini sunan insanların toplandığı terasa yönlendirilmişti.

Arka teras genişti, baktığınız her tarafta Akdeniz manzarası vardı. Bu deniz manzarası ev nefes kesici bir araziye oturtulduğundan daha da çarpıcı hale geliyordu. Evin arka taraftaki korkuluklarından bakıldığında falezler dik bir şekilde iniyorlardı. Buradaki açıdan görünen sadece deniz değil aynı zamanda kocaman, mavi bir gökyüzüydü. Bu ev görünüşte havada duruyormuş gibiydi, özel bir tür arafta gibi, bir bulutun üzerinde yaşıyor gibi. Eğer teras korkuluklarının üzerinden sarkacak olursanız gerçek-ten ağaçların tepelerine dokunabilirdiniz.

Ancak bugün korkuluklara ulaşmak zor olacaktı. Teras ne kadar geniş olsa da insan kaynıyordu. Louise'i ararken insanların arasına girdiğinde birkaç tanıdık Charles'ı selamlayıp tebriklerini bildirdiler. Haftalardır görmediği bir arkadaşı sırtına vurup onu iki yanağından öptü, sonra gözlerini devirerek, "Aman Tanrım, dostum: gelin," dedi.

"Evet, muhteşem değil mi?"

Charles kalabalıktan onu bulamıyordu. Ancak Isabel Vandermeer onu bulmuş ve yeterince yakına geldiği ilk anda kızmaya başlamıştı.

"Charles," dedi iki kişi arasından yanlamasına kayarak geçerken, "bağışlanamayacak şekilde geç kaldın. Konuşamıyorum neredeyse." Bununla yüzündeki güceniklik ifadesini biraz açıklamış oluyordu.

Charles, "Fakat Madam, kızınızı zenginleştiriyordum. Daha da zengin yani," diye düzeltti. Kaşlarını oynatıp gülümsedi. "Ah, Isabel, dün Marsilya'dan ilk amber partisini aldım ve Tanrım..." Minnettar bir şekilde nefesini bıraktı. "Kocan bir harika. Bu amber şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi. Neredeyse" – bakışlarını kaldırdı – "yetiştirdiğiniz bu genç kadın kadar mükemmel."

Gecikmeli selamlaşmada Isabel Vandermeer'in parmak uçlarını
dan öptü ve Isabel hoşlandığını belirten ufak, tiz bir ses çıkardı.
Charles sordu, "Louise nerede? Göremiyorum onu."

"Ah, buralarda bir yeredir, seni büyüleyici adam. Şimdi yaptığın her hatayı iltifat ederek ve kandırarak geçiştireceğini sanma ama bu seferlik boş veriyorum, tabii ki on dakika kadar önce gelen kuzenimle beni tanıştırdın şartıyla."

“Kuzenim?” Charles’ın yüzlerce kuzeni vardı. Isabel onu çevirdi, böylelikle bahsettiği kişiyi görebildi Charles. “Aah,” Charles’ın kendinden epeyce yaşlı olan ilk kuzeni. Charles’ın son hükümdarı, Robert d’Orleans; eğer Fransız kralı diye birisi olsaydı bu kişi o olurdu. “Tabii ki,” dedi Charles.

İkisi birlikte bu yarı-şöhretli kişiye doğru yürürlerken Isabel sordu, "Nasıl oluyor da sen prensken o tahta en yakın kişi oluyor, kral olabiliyor da sen olamıyorsun? Prensler daha yüksek değil mi..." Konuşmaya devam ediyordu.

Charles umursamadı söylediklerini, sadece başını sallayıp gülümsedi. Artık ona ve kocasına anlamak istemedikleri bir şeyi açıklamaya çalışmaktan vazgeçmişti – damatlarının annesi tahttan çekilmiş bir kralın kızı ve babası da Napolyon yönetimindeki krallardan birinin oğluydu, prensliğin kendi de çok uzun bir süre önce kiliseye devredilmişti. Yani kraliyetle ilgili bir şey yoktu. Ne de Robert kraliyettendi bu yüzden.

Yine de Charles, heyecanlı Isabel'i onunla tanıştırtıp yanlarından ayrıldı, sonra hem kendinin hem Louise'in kuzenleri, amcaları, teyzeleri arasında güçlkle ilerledi. Charles'ın bir günlük yol mesafesinde oturan bütün tanıdıkları buradaydı – arkadaşlar, Louise'in anne babasının arkadaşları, herkesin akrabaları, özellikle de düğün yapmak için bir okyanus aşırı gelen, sonra da bu düğünden "mahrum bırakılan"lar.

Charles nazik olmaya çalışıyor, hiçbir seçeneği olmadığı za-

manlarda duruyor, karısını aramaya devam ediyordu. Hareket edemediğini anlayana kadar. Birisi kolunu çektiştiriyordu. Döndü. Pia. Bu, Roland'ın da kesinlikle buralarda bir yerlerde olduğunu işaretledi, ne yazık ki. Amerikalılar, Amerikan baş diplomatı ve eşi olmadan büyük bir parti vermek istememişlerdi. Charles Pia'nın kendini bu kadar çabuk bulmak için kalabalıktan nasıl kavrılarak ilerlediğinden emin değildi ama koluna yapışmıştı bemenecik.

“Charles!” dedi yakınına göstererek. Charles terası gözden geçirirken medeni bir şekilde durmaya çalışarak, onun bir sürü saçmalık hakkında gevezelik yapmasına izin verdi.

Bir dakika sonra Charles, "Alfredersin Pia. Bu senin için çok iyi olmuş." Pia yeni "sevgilisinden", onun deyimiyle yakışıklı delikanlısından bahsederken, eski sevgilisi kaşlarını çatıp bu alçaltıcı tabiri duymazlıktan gelmeye çalıştı.

Pia ikinci kez ve daha uzun süre Charles'ın koluna yapıştı, kendisinden ayrılmakta haklı olup olmadığını tartışmak üzereydi. Charles sonunda ona bakıp, "Pia lanet elini çek üzerimden. Karıma merhaba demek istiyorum," dedi.

Pia sinirli bir şekilde etrafına bakıp onu bıraktı, iki kişi aralarından geçti ve Charles serbestti.

On metre gitmemişti ki yine birilerine yakalandı, bu kez tanımadığı iki beyefendiydi bu kişiler, biri şimdiden sarhoştü. "Merak ediyorduk da ihtiyar şuradaki nefis yaratığı tanyor musun?" dedi kısa boylu olan İngiliz, kendi dilinde.

Charles yardımsever bir şekilde adamın parmağıyla işaret ettiği yöne baktı, başlar ve omuzlar arasından. Louise'in kuzeni Mary'nin anne ve babasının yanında dikildiğini gördü.

"Hayır, hayır, o değil abba."

Çok geniş etekli bir elbise içindeki bir hanımefendi hareketlendi ve Charles bu "nefis yarattığı" seçti. Terasın doğu ucunda

bir sandalyede oturan Louise. Charles'ın göğsü kabardı. Louise gümüşü mavi renkteki taftadan, kurdelelerle süslü bir elbise içindeydi, fildişi sarısı saçları tepesinde topuz yapılmıştı. Paris'ten gelen bir anne ve oğluyla konuşmasını seyretti Louise'in (Louise'in annesi onlarla pazaryerinde tanışmış ve buraya getirilmişti "çunlilerdi" ve kadının oğlu Paris Operası'nın yeni tenoruydu - Isabel Vandermeer ünlü ve elit kimselerin kokusunu almakta ve bunları çevresinde toplamakta ustaydı).

Louise eldivenli ellerini kucagina koymuş oturuyordu -dirseklerine kadar çıkan ve parmak uçlarını açıkta bırakan vual eldivenler; Charles onun tenini krem rengi, ince pamuklu kumaştan görebiliyordu. Tanrı korusun onu, diye düşündü. Öyle tatlıydı ki. Opera şarkıcısının annesine başını salladı, oğlana gülümsedi. Charles orada dikilip kalmış, karısını her görüşünde olduğu gibi aptal gibi büyülenmişti.

"Yani onu tanıyor musun?"

"Evet."

Sarhoş olan herif, "Zengin görünüyor," dedi.

"Öyle." Üç adam birlikte baktılar.

Charles yanındakilerden daha uzun olanın Pia'nın "yeni sevgilisi" olduğunu fark etti, Charles'ın hatırlayamadığı uzun bir Fransız soylu ismine sahip, biraz tanınan bir heykeltıraştı bu adam. Charles ona süzdü. Bu yeni adam sıskaydı, yakışıklı yüzü net, keskin hatlara ve şaşırtıcı derecede kalın kaşların altında iki mükemmel göze sahipti; otuz yaşlarında olmalıydı ve zil zurna sarhoştı. Tuhaf kokuyordu, sanki tepsilerde sunulan şeri ve viskiden başka bir şey içiyormuş gibiydi. İçilmeyen bir şeyler. Tıraş sonrası losyonu belki.

Bu adam Louise'e bakarak, "Sanki bir Botticelli tuvali gibi. Sadece daha göz kamaştırıcı." Bir sarhoşa göre anlaşılır şekilde

konuşuyordu, çok alıştırma yaptığının kesin bir işaretiydi. Adamın bu düşüncesi şehvetin bir izi olmadan, estetik bir bakış açısından gelmiş gibi görünüyordu.

"Katılıyorum," dedi Charles. İngiliz adam da katıldı.

"Mızımız birine benziyor," dedi heykeltıraş. Charles kaşlarını çatıp söylediğini başka bir şekilde ifade eden adama baktı: "Yani geçinmesi güç biri."

"Ahh." Charles başını salladı. Bu herif Charles'a kızamayacak kadar ezik bir mizaca sahipti.

"Ben şahsen kolay kadınları severim." Bunu söyledikten sonra Pia'nın olduğu tarafa yürüdü.

İngiliz olan kalmıştı. Charles doğru hatırlıyorsa bu, muhtemelen Tino'nun en büyük oğlu Gaspard'ın bir haftalığına Riviera'da eğlenmek için okulu asmış lisansüstü öğrencisi arkadaşlarından biriydi. Okulu asmış öğrenci Charles'ı dirseğiyle dürttü. "Zor ya da değil, mükemmel bir şey bu. Adını söyleyebilir misin ve hızlı otomobilleri sevip sevmediğini biliyor musun?"

Charles cevapladı, "Adı Louise Harcourt. Hızlı otomobilleri sevdiğine eminim. Ama senin gibi genç erkekleri can sıkıcı buluyor." Bu sonuncusunun hâlâ doğru olduğunu umdu.

Genç adam Charles'a baktı hemen. "Demek onu bu kadar iyi tanıyorsun?"

"Daha iyi tanıyabilirim. Onunla evleneli sadece bir hafta oldu."

Hızlı otomobil sahibi bu öğrencinin yüzü kirece döndü, sonra saygılı bir şekilde mırıldanarak tebrik ettikten sonra sıvıştı.

Charles ve Louise aslında on gündür evliydi. Louise'in Nice'de geçireceği bir gün iki gün olmuş, sonunda daha da fazla olmuştu. Charles onu kendiyle birlikte Grasse'a götürmek için ısrar etti; ama gelmiyordu Louise. Sonunda amberi teslim almak için dün tek başına gitmişti Charles.

Şu sıralar onun tarlalarında ve laboratuvarlarında olması gereken, yılın en kötü zamanlarıydı. Serasında gözetimsiz kalmış de-
endişeleniyordu. Üstelik, eylül ayı birkaç çeşit çiçeğin toplanıp
bunlardan yağ çıkarılması için yılın en önemli zamanıydı – ve
sadece dört gün kalmıştı ayın bitmesine. Bu aydaki başarısı bir
yıllık genel başarısını belirleyecekti.

Bu arada Nice'de çok fazla ve çok uzun oyalanmıştı. Yirmi
dört saat içinde Marsilya'ya, Grasse'a sonra da buraya geldiği
berbat bir seyahat olmuştu. Ama Charles Louise'i geri dönmeye
için zorlamak, onu arkasında bırakmak konusunda isteksiz oldu-
ğunu gördü.

Charles, izlendiğini bilmesine rağmen her taraftan Louise'i
sinsice izleyen genç öğrenciye bakıyordu. Bu genç aptal,
Charles'ın tahmin ettiği topluluğun bir parçası olmuştu.

Charles'ın karısının etrafında çoğunluğu genç erkeklerden
oluşan ufak bir hayran kitlesi vardı – ya da en azından kendile-
rini öne atmaya hevesli olanlar daha genç olanlardı. Tenor. Genç
otomobil yarışçısı. Büyük bir tura çıkmış ve birden "sonsuz ka-
dar" Fransa'nın güneyinde kalmaya karar vermiş olan İngiliz bir
çocuk – çocuktan biraz daha fazlaydı. Bu çocuk-genç (yine de
Louise'den bir iki yaş daha büyüktü muhtemelen) Louise'in için-
de bulunduğu tüm olaylara bir şekilde giriyordu, Tanrı biliyor ya,
Louise öyle yanına yaklaşılabiliyor gibi görünmüyordu. Ve Charles
Buda tapınağının girişini koruyan bir aslan-köpek gibi heybetli
görünmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Bu genç herifleri sersemlemiş bir halde Louise'i takip ettikle-
ri için suçlayamıyordu çünkü kendi de onun büyüğü altındaydı.
Ama Louise'in çok yakınına gelir ya da saçma sapan şeyler söy-
lemekten ileri giderlerse bunlardan herhangi birinin burnunun
ortasına geçirebilirdi – dürüst olmak gerekirse Charles bunların

saçma sapan şeyler geveleyip ağızlarının suyunun akmasından
oldukça hoşlanıyordu.

Yine de Louise'in bu yönünü sevdiği kadar nefret de ediyordu
bundan. Ve bundan kendi yüzünden nefret ettiği kadar korkuyor-
du. Bir hafta içinde, insanlar arasındayken onunla sorun yaşa-
dığına karar vermişti: Çok çabuk kıskançlaşıyordu. Çok da sa-
hiplenici olduğunu hissediyordu. Louise'e onun istediğinden çok
durduracak kadar güçlü değil gibiydi.

Şimdi insanların arasından sıyrılarak ona doğru gidiyor, onu
izlerken midesini karıştıran eski endişesiyle yüzleşiyordu: kendi-
ni aptal gibi oynatacak bir kadınla evlenmişti. Louise'in gemide
ne kadar kolay ayartıldığını hatırlamayı sürdürdü. Bu kolaylığın
kendi hatırı için olduğuna inanmak istedi. Louise, Charles'ın lit-
re litre yaydığı o eski Harcourt cazibesine karşı koyamamıştı.
Ancak şimdi aynı cazibenin litrelercesi onu baştan çıkarmakta
bir hayli zorlanıyordu. Ne kadar denese de küvetten beri doğru-
dan dudaklarından öpmemişti onu. Bu yüzden insanlar arasından
olduğuyla ilgili kafasında iddialara giriyor, düşünüp duruyordu:
heykeltıraş, tenor, arabalı budala ya da – aman Tanrım, Roland
Montebello Louise'e dört beş kişi uzaklıkta bir yerde görünür-
dü, ona Charles'dan daha yakındı. El salladı Louise'e.

Charles nefesini tuttu, sonra güldü: Louise konuşma sırasında
sandalyesinde bu zamparanın olduğu tarafa döndü, soğuk bir şe-
kilde de olsa kirpiklerini kaldırmadan, sanki orada yokmuş gibi.
Bu tatlı kız, mucize gibi olsa da soğuk olabiliyordu. Şimdiye ka-
dar Louise sevgisini bütün taliplerinden esirgemişti (buna Char-
les da dahildi, ne yazık ki) – bir kısrakın kuyruğuyla sinekleri
dövmesi gibi çaba göstermeden ve aynı ilgiyle.

Charles Louise'i seyrediyordu ona doğru yürürken. Louise

annesinin sosyal becerilerine sahipti Zarif ve seçkin bir şeref konuydu. Arkadaşlarla ve yabancılarla aynı hoş şekilde konuşuyordu. Ve her iki grup insandan da o kadar çok vardı ki! Tanrım, insanlar *Çekilin yolumdan!* diye bağırarak istedi.

Charles kışları Cannes'da yaşayan New York'lu bir alileyi, sonra da Louise'in anne ve babasının ortak arkadaşları vasıtasıyla Miami'de tanıştığı İtalyan bir çifti iterek ilerledi. Sonra, tam Louise'in bir metre kadar yakınına gelmişti ki tekrar Pia'yı fark etti. Charles'ın ön tarafında, Roland'ın koluna girmişti, ikisi birlikte Charles'ın önünden yürüyor, Louise'le konuşmaya çalışıyorlardı.

Pia Louise'e bir şeyler söyledi. Louise de cevap verdi.

Charles karısına ulaşmak için acele ederken yanındaki bir kadını yere serecekti neredeyse. Louise'in yanına gelip sandalyesine doğru eğildi. "Merhaba canım. Geciktiğim için özür dilerim." Louise'i iki yanağından öptü.

Anında kızmış bir bakışla karşılaştı. "Ne oldu sana?" diye sordu Louise. "Endişelenmeye başlamıştık." Louise'in yanaklarının hafifçe pembeleştiğini fark etti Charles doğrulurken.

Charles detayları daha sonra anlatacağına söz verip yan tarafına geçti. Koluna dokundu, elini omzuna doğru götürdü - daha çok vual - sonra boynunun kıvrımında, çıplak teninde bıraktı. Louise'in başını öptü.

Louise ise Charles'ın eline uzanıp kendininkinin içine koydu, sonra çekti. "Charles..." Louise bir anlığına bozulmuştu.

Utanmıştı. *İnsanlar ne düşünecek şimdi?* diye sordu kendi kendine.

Ama, tabii ki, insanların ne düşündüğünü biliyordu. Kocasının kasıtlı olarak, tabiri caizse, gelinle ilgili kişisel tahminlere yol göstermesi her seferinde yüzüne sıcak basmasına neden oluyordu.

Garip bir duyguydu. Louise hiç kızarmazdı ya da çok yakın bir zamana kadar kızarmamıştı. Bu uygunsuzdu, toyluktu ve Louise tecrübeli bir genç kadındı. Ancak, geçen hafta bu tecrübesi kez yüzüne, boynuna, omuzlarına doğru yayılan sıcaklığın nasıl bir şey demek olduğunu hissetmişti; bu kendi isteklerine değil Charles'ınkilere cevap veren coşkulu bir kızarıklıkla. Bunu durdurmanın yolu yoktu.

Üstelik Charles bunun farkındaydı. Renk körü olmayan herkes farkındaydı. Charles bundan hoşlanıyordu. Hoşlanmaktan daha fazlası; son zamanlarda yüzünde saklamadığı bir merakla bunun oluşunu seyrediyordu.

Louise omzunun üzerinden yukarıya baktı kısa bir süre. Charles'ın yüzü her zamanki tek tarafı garip biçimde gülümüyor, eli Louise'in elini sıkıyor, kendininkinin içine alıyordu. Yaptığı bu hareketle belli belirsiz yeniden kızardı Louise, sanki vücudundaki bir mekanizma - Tino'nun tehlikeli su ısıtıcısı gibi - kontrolden çıkmış, kalibreleri fırlıyordu.

Bayan Montebello lafa girdi, "Charles. Louise senin *Concordia*'da olmadığın izlenimine kapılmış."

"Değildim zaten," dedi, sesi donuktu. Louise, o ve metresinin kalıcı ve hoş olmayan bir şekilde ayrıldıkları izlenimine kapılmıştı, bir sürü kötü niyetli, bencil nedenden dolayı sevindirici bulmuştu bunu şaşırtıcı şekilde.

Kadın güldü, "Hayır, tabii ki değildin. Ama ben çok gülünç bir şey yaptım daha yeni. Senin de olduğun son seyahatimizi bir öncekiyle karıştırdım." Geniş bir gülümseme yayıldı yüzüne.

Bay Montebello sözü devraldı, "İkimiz de sizin adınıza ne kadar mutlu olduğumuzu söylemek istedik." Diplomat en zarif gülümsemesiyle kesiyordu Louise'i.

Roland Montebello görünüşte çekici, kısmen yakışıklıydı.

"Genç" bir adam için (Louise'in annesinin değerlendirmesi, di bu) "yaşına göre büyük bir başarı yakalamıştı." Tam bir elçi olmasa da yüksek düzeyli bir memuriyeti vardı — kendi ülkesi elçilik yaptığı ülkeyle tam diplomatik ilişkilere sahip olmayan orta elçi. Bu, onun ilişkilerdeki gerçek ikna yeteneğine katkıda bulunuyor diye düşündü Louise, çünkü bu adam öyle rezil bir şekilde kadın peşinde koşuyordu ki bu, daha az bilgili ve sezgili bir Amerikalı'yı diplomatlar heyetinin dibine yollayabilirdi.

Başkalarının eşini elinden almaya çalışan, her önüne gelenle birlikte olan bu çiftin erkek olan yarısı saçının ön tarafındaki bir bukleye dokundu, ıslak ve simsiyah görününceye kadar briyan-kışlarla Louise'i inceliyordu.

"Kocanız kadınların kalbini deli gibi çarptıran bir erkek," dedi Louise'e, sonra ekleme gereği duydu, "garip görünse de." Omuzlarını silkti, anlaşılamayan bir gerçeğe iyimserlikle selam duruyordu. "Bu evlilik için yas tutan bir sürü kadın var. Ve zannedersem bir dolu da beyefendi." Gülümsedi, sonra anlamlı, belki tatlı denebilecek bir şekilde bir kaşını kaldırdı. "Tatlım bir efsaneyi dizginlediniz." Kolunu karısına doladı, omzunu sıvazladı, kendinden emin gülümsüyordu. "Evet, gerçekten bir efsane. Her erkek de bu evliliğe ne kadar sevindiğini benim kadar samimi bir şekilde belirtmez."

Bu adam dangalağın tekiydi. Boş kafalı ahmak. Louise'in onun düşüncelerine güvenme olasılığı uçma olasılığından daha azdı.

"Efsane," Louise'e mırıldandı, "Sevgilim, seninle özel konuşmak istiyorum biraz." Montebello çiftine ve oradaki diğerlerine "Bizi bağışlayın," dedi. Ve Louise elinden tutulup, sandalyesinden kaldırıldığını hissetti.

"Sorun ne?" diye mırıldandı Charles'ın arkasından, Charles

kalabalığı iterek ilerlemelerini sağlıyordu. "Nerelerdeydin?" Yelpazesini Charles'ın kürek kemiğine vurdu, ona dargındı, gerçi bunun nedeni, öyleymiş gibi göstermeye çalıştığı şey değildi. Onun, eliyle oynamayı bırakmasını istiyordu. "İki saat geç kaldın," diye azarladı. "Seni çok kötü azarlamam lazım."

Charles omzunun üzerinden baktı. "Bir dakika sonra sevgilim."

Louise dudaklarını büzdü.

Bu Charles'ı güldürdü. "Sayın Ekselansları." Ona takılmayı seviyordu; Louise bunu nasıl durduracağını da bilmiyordu.

Charles kalabalık içinde ilerlerken Louise'i kendine doğru, yukarıya kaldırmış kolunu kendi kolunun altına çekmişti.

"Charles..." Louise direndi, eli Charles'ın sırtının alt tarafındaydı. Direnmesine aldırmış edilmemişti.

Charles onu teras boyunca sürükledi bu şekilde, bir çizgi habadi badi ilerlediler. Tırabzanların uzak köşesinde kalabalığı yatarak onu yan tarafına getirdi. Sonunda istedikleri yere geldiklerinde kol kola, neredeyse omuz omuzaydılar, Charles kalabalıkla Louise'in arasındaydı.

Sonunda onu serbest bıraktı.

Louise derin, işitilir bir nefes aldı, hatta belli belirsiz gülümsüyordu — kısmen, onun elini tutması gibi tehlikesiz bir şeyden korktuğu için kendineydi bu gülümseme.

"Nerelerdeydin? Uzun zaman önce burada olman gerekiyordu," dedi.

Charles düşen at nalları, gecikmeler, beklenmeyen durumlardan oluşan hikayesini yeniden anlattı. Louise biraz anlayışlı olmaya başladığında ekledi, "Tüm bunlarla ilgili konuşmak zorundayım senle. Burada kalamam; gidiş geliş yapmaya da devam edem ve seni burada bırakamam. Benimle olmanı istiyorum."

Bu tartışmayı daha önce de yapmışlardı. Louise onun omuzunun üzerinden ileriye baktı. Manzara oldukça büyüleyiciydi. Yakındaki çıkıntı yapmış bir ağaç tepesini saymazsak yukarı, aşağı ve ufka kadar her yere yayılmış bir maviliğe bakıyordu Louise. "Burada daha mutluyum," diye mırıldandı. "Daha güvenli burası."

"Ne anlama geliyorsa bu." Biraz durakladıktan sonra, "Güvenli demek her şey değildir. Güvenli demek genellikle sıkıcı demektir aslında. Burada sıkıntıdan patlıyorsun, Lulu. Düşündüm de: Grasse'daki muhasebecim bu sezon sonunda emekli oluyor. Senin sayılarla aran iyi. Ev işleriyle uğraşmaktan nefret ediyor. sun ve bunu yapacak bir sürü insan var. Neden benimle fabrikaya gelip kayıtlarla..." dedi.

Louise ona baktı. "Muhasebe kayıtlarını tutmak mı?" Charles. *Toz yutmak ister miydin?* diye de sorabilirdi bunu.

Charles kaşlarını çatı. "Pekala, bu seni eğlendirmese bile meşgul tutar ve bana da yardımı olur."

"Ah," dedi. Rahatlama. Kendi için bir şeye bağlı olmayı düşünmemiştir ya da planlamamıştı. "Sana yardım ederim, Charles, eğer istediğin buysa. Kayıtları buraya getirebilir misin?"

"Hayır, getiremem."

Louise konuyu kapattı, işaret etmek için kolunu kaldırarak. "Orada. Ne var tam olarak?"

Charles baktı, ilk önce tam olarak anlamadı. "Daha çok su," dedi.

"Hayır, suyun diğer tarafında."

Kendi etrafında döndü içine kapanık bir şekilde, yüzünün kötü tarafı ona dönüktü. Onun Kuzey Afrika'yı kastettiğini anladı. Yinece ülkeleri sıraladı: "Fas, Cezayir, Tunus, Trablusgarp, Mısır. Kara kıta." İç çekti.

Charles birden neyi - kimi - konuştuklarını anlamıştı, Louise alenen anlasa da anlamasa da. Arap Charles. Son zamanlarda

bu rakibinin terastaki tüm yakışıklı genç erkeklerden daha zorlu olduğuna inanmaya başlamıştı. Burada, Nice'te pek çok sabah denize doğru yürüyordu Louise, saatlerce sadece suya bakarak duruyordu bazen.

"Tunus'ta yaşadım bir zamanlar," dedi. "Korkunç. Kalabalık, çirkin. Tehlikeli," diye ekledi. "Bir grup akıl hastası."

Louise, sesindeki önyargıyı duymuş olmalıydı. Bir ilgisini çekti. Charles'a baktı, sonra bakışları yüzüne, kötü olan gözüne sabitlendi. Elini uzattı. Yakınına geldi, sonra dokunmadan geri indirdi elini. "Bu Tunus'ta mı oldu? Grasse'daki yatak odanda bir pala var. Bu, kesik gibi görünüyor." Bir kez daha dokunmayı denedi ama yapamadı.

Tekrar içine kapanan Charles kafasını hayır anlamında salladı. "Evet. Gerçi bir doktor yapmış bunu. Gözüm doğduğundan beri kör. Zor bir doğumun neden olduğu bir hasar. Bana doğumda ters geldiğim söylendi. Doktor beni ve muhtemelen annemi kurtaracak bir alet kullanmış; ama gözümü mahvetmiş bu arada. Bunu takip eden enfeksiyonlar değilerek çıkarılmış, bu da son rötüşleri yapmış, sence de öyle değil mi?"

Bu göze hoş gelmeyen görüntü üzerine yorum yapmadı; ama bunun yerine sordu, "Sana sıkıntı veriyor mu? Canımı yakıyor mu?"

"Hayır." Tüm canavarca özelliklerinden konuştukları için Charles, "Ama dizim ağrıyor. Tunus günlerimden kalan o pala, dizime sert bir darbeye vuran herife aitti. Bu mükemmel derecede zarif yürüyüş şeklimi o ülkeye borçluyum," dedi.

Louise bir dirseğini korkuluğa yaslayarak ona doğru döndü iyice. "Neden? Neden birisi senin dizine vursun ki?"

"Gençtim, daimi elçilikte tecrübesiz bir ataşeydim. Yerli halk Fransızlar'dan memnun değildi. Ülkelerinin yönetimini devralmıştık, sömürge olarak. Bir gün arabadan aşağı indim, voilà,

fanatik bir Müslüman Allah'ın beni ölü istediğine karar verdi. Gerçi yanılmıştı. Allah sadece dizimin parçalanmasını istedi. O neden olduğum yaralardan enfeksiyon kapıp ölmesini istedi. Salırlınca ben de nazik davranmadım."

"Ah, canım. Ben-Ben üzıldüm," dedi. "Başına gelen bu şeylere. Ama bunlardan sağ kurtulduğuna sevindim."

"Ben de."

"Bu yüzden Araplar'dan nefret ediyor olmağın."

Omuzlarını silkti. "Ah, Araplar, Faslılar, Fransızlar..." - güldü - "Amerikalılar. Hepimiz aynıyız, iyilerimiz de var kötülerimiz müştü. "Yine de bundan daha iyi bir yer bulmak zor." Terastan karşı taraflara baktı, tepelerin ötesine, arkalarında yükselen dik uçurumlara; Louise de onun tarafındaki denize doğru bakıyordu.

Birkaç insanın - bir dakika sonra uzaklaşan, heyecanlı heyecanlı konuşan ufak bir kalabalık - kendilerine çarpmasından birkaç dakika sonra Louise sordu, "Bir özel öğretmene ne dersin?"

"Özel öğretmen mi?"

"Sütunlar ve sayılara pek merakım yok; ama yüksek matematikte iyiyim. Kimya için bir hoca tutabiliriz."

"Kimya mı?"

"Eğer seninle gelmemi istiyorsan, parfümünü parçalarına ayırmama izin verirsen bunu yapabilirim sanırım."

"Parçalarına ayırmak mı?"

"Analiz etmek, parçalarına ayırmak, anlamak, incelemek. Bu-bu hissetmeme yardımcı oluyor. Bilemiyorum. Bir şeyleri hissetmemi." Charles'a umutlu bir gülümsemeyle baktı. "Ama bu sadece kimya, değil mi?"

"Şey, hayır. Parfümün sana bir şeyleri hissettirmesi gerektirir. Ve kimyadan fazlasıdır."

Louise bunu reddederek başını salladı. "Pekala, eğer parçalarına ayırıp analiz edersem, sonra kimyasal formüller çıkartıp başka kokular oluşturabilirim, eğer istersen."

Charles nahoş bir bakış attı. "Sentetik parfümler mi yapmak istiyorsun?"

"Yaklaşan akım bu değil mi?"

"Doğal değil ama."

"Modern."

"Berbat kokuyorlar."

"O zaman matematiksel olarak mükemmel değiller demek ki. Eminim ki halledebilirim."

Charles sert sert baktı. Gençliğe ve onun yeni ve "modern" şeylere olan büyük merakına lanet olsun. "Pekala. Özel öğretmene tamam diyorum. Ama Grasse'da, evet mi?"

"Evet. Ve parfümlerinden bazılarına ihtiyacım olacak. Yeni olana ve yeni yaseminin yağından birazına. Ve bazı kitaplar ve bir sürgülü cetvele ve ekipmanlara sahip bir laboratuarda biraz yere."

Charles biraz şaşırılmış ama rahatlamıştı. Ne olursa olsun Louise'i onunla birlikte gelmeye ikna ettiği için mutluydu.

Kalabalığa geri baktı - erkekler Louise'e baktıklarını gizlemeye çalışıyorlardı, gerçi baktıkları, hatta tepsiler ve omuzlar üstünden görebilmek için yana eğildikleri görülebiliyordu.

Charles tekrar Louise'in elini tutarak siper oldu etrafına. Louise'in kendini tepeden turnağa, şey, kalabalıkta gözlerinin gidebileceği yere kadar, yani eğer frakı açık olsaydı kasık seviyesine kadar incelediğini fark etmeden önce birkaç dakika onun eliyle oynayıp durdu - Louise'in kendi yararına kullandığı ilginç bir bakıştı bu.

İnsanlar kendilerine çarpıp dururken Louise onu yukarı, sonra aşağı doğru süzdü. Sorun değildi bu. Onun kendine bakmasını

seviyordu. Elini dudaklarına götürüp parmak eklemlerinden birini öptü.

Louise kendisinin ne düşündüğünden emin değildi. Louise, başparmağının kıvrımını öperken Charles'ın ağzının – yüzünün – görünüşünü sabitlemiş, iğrenmiş, beğenmiş, ipnotize olmuş bir şekilde seyrediyordu.

Charles Harcourt'u... ilginç biri olarak düşünmeye başlıyordu. Dudaklarını başparmağında, ince kumaştan eldiveni üzerinde gezdirişini, bunu yaparken sırtı dik ama vücudu rahatlamış vaziyette omuzlarını hafifçe öne eğip başını yan yatırışını inceleyerek seyretti onu. Zarif bir adamdı, düzgün, kibardı ve güzel davranıyordu. Saygılı. Haddinden fazla saygılı. Bazen onun kendisiyle dalga geçtiğine inanmasına neden olacak kadar saygılı.

Parmak eklemlerinin geri kalanlarını kelimeler arasında öptü. "Ve parfüm-kimyadan-daha-fazlasıdır." Kaşlarını muzip bir şekilde oynatarak gülümsemeden önce serçe parmağını ısırdı. "Bu sihirdir."

Louise ona, yaptığı maskaralıklara baktı, bir anlığına şaşır-mıştı. Sonra dudaklarının kıvrılarak gülümsemeye başladığını hissetti. Gülümsemesi büyüdü. Bu Charles'ın istediği yanıtı – Louise'in dudakları aralanırken güldü o da. Louise de güldü.

Ve bu ses Charles'a öyle hoş geldi ki sevincinden ufak bir çığlık attı. Ah, bu kızın kahkahası, çok uzun süredir yoktu, şimdi burada: şen şakrak, bulaşıcı. Tanıdığı eski Louise.

Başını önüne eğdi, birden, çekici gelen bir şekilde utangaçlaştı. Mırıldanarak, "Mösyö Montebello'nun dediği şey doğru, değil mi? Sen çapkın bir erkeksin."

Charles incinmiş gibi nefesini bıraktı. "Hıh, hayır kesinlikle değilim."

Charles serbest elini Louise'in dirseğine uzatıp onu daha yakınına, yan tarafına çekti. Louise'in elini kendi eline koydu, vual

eldiveni boyunca ilerleyip çıplak parmak boğumlarına gelince Louise'in parmaklarını açarak her birinin içinde parmağına gezdirdi, sonra tırnaklarının pembe, oval şekilleri üzerinde dolaştı. Elleri pürüzsüzdü, yumuşacık; ağır işlerden ya da yaşlanmaktan dolayı sertleşmemiş, pürüzlü değildi. Daha da dürüst olarak, "Gerçi kadınlar oldu. Ama şimdi yok. Ben başka birini istemiyorum. Bir daha asla başka biri olmayacak. Sadece sen, benim Lulu'm. Bana inanıyor musun?"

Yüzü hâlâ yere bakan Louise başını hayır anlamında salladı.

Charles bir ıslık çaldı. Bunu üzerine alınmıştı. Sonra Louise başını kaldırıp ona baktı, kocaman bir gülümsemeyle. Ne kadar güzel bir gülümsemesi vardı bu kızın. Charles'ın ona takılmasına, onunla oynamasına karşılık veriyordu ve, aman Tanrım, Charles bundan çok hoşlanıyordu.

"Evet," dedi. "Sana inanıyorum." Sonra daha ciddi bir şekilde ekledi, "Gerçi bunun neden doğru olması gerektiğini bilmiyorum."

Memnun, memnundan da öte bir şekilde Louise'in avuç içini dudaklarına götürüp öptü, sonra öptüğü bu hafif nemli noktayı başparmağıyla ovaladı. Sanki ovarak öpücüğü tenine yedirebilecekmiş gibi. Bu çok hoş bir andı. Gerçekten hoş bir an. Louise ona baktı, yüzü, boynu ve omuzları kıpkırmızı olmuştu. Charles onun tüm bedenini böyle kızartabileceğine dair iddiaya girmeye gönüllüydü, gün ışığında gerçekten güzel bir manzaraydı bu.

Ancak Louise için bu gerçekten hak ettiği bir cezaydı, böylesi etkilendiğini fark etmesi –ve bu kez nedenin çok daha belli olmasını keşfetmek– hoş olmayan bir sürprizdi: cinsel uyarılma. Bunu açık bir biçimde hissetti, giderek heyecanlandı, afalladı. Her zaman çok iyi idare ettiği partilerden birinin ortasında hareketsiz kaldı, ayağını basacağı her zamanki sağlam yerler yoktu.

Elini düzleştirdi. Kendi kendine kıvrıldı, bütün parmaklarını gerdi. Elini geri almaya çalıştı.

Charles mırıldandı, "Annen bakıyor." Her ikisi de Charles'ı savunan Isabel Vandermeer'in Louise'in kocasına karşı böyle davranmasını onaylamayacağını biliyorlardı.

Konuşmaktan çok nefes nefese bir halde "N-ne?" dedi Louise. Sadece sinirlenmenin ötesinde başının döndüğünü hissediyordu.

Sanki bu durumu rahatlatmak istercesine elini bıraktı Charles.

Ama bu düz bir değişimden daha fazlasıydı: Charles vazgeçeniyle terastaki herkesten Louise'i önüne geldi, kendi be-rin köşesine sıkıştırdı. Ellerini Louise'in belinin iki yanındaki taş korkuluklara koydu.

Louise arkasına yaslandı, hafifçe korkuluklardan aşağı sarkı-yordu.

"Dikkatli ol," dedi Charles. Sırtına koydu elini. Fiziksel ola-rak daha yakınlaştı ona, duygusal olarak daha yakın hissetti, şimdiye kadar becerebildiklerinden daha yakınlardı birbirlerine. İyi hissediyordu. Onu Grasse'a geri götürüyordu, kendi meşga-lesiyle ilgilenecekti o da. Bu partinin kralıydı, eğer büyüleyici cazibeye sahip bir Amerikalı kraliçenin Fransız kralı varsa. Onun etkisinden kurtulamıyordu, saç ne kadar harika, ne kadar ipek-siydi, teni, elbisesi, sakinliği, hareket edişi... Tanrım, bu genç kadın için kadrolu bir aptaldı.

Son derece doğal geldi: Onu öpmek için eğildi.

Louise yüzünü döndü. Charles'ın dudakları onun kulağını ok-şadı, Louise'in her zamanki başını eğip savuşturma şekli. Ama Charles bu gibi küçük şeylerin tadını çıkarmada uzmanlaşıyor-du, hiç yoktan iyiydi bu – dudaklarının hassas derisi, alnındaki saç tutamlarına değiyor, burnunu yanağının nemli yumuşaklığına sürüyordu. Dilinin ucuyla Louise'in kulağındaki kıvrımlı, ince kıkırdağı takip etti.

Louise boynunu eğdi, kulağı omzundaydı; yüzünü çevirip Charles'a baktı. "İnsanlar görecek," dedi fısıltıyla.

"Güzel. Sevdiğim kişiyle evliyim, bu yüzden kendimi açık bir şekilde ifade edebilmek benim için yeni bir merak" – kabullendi – "bir kocanın beni eşek sudan gelinceye kadar dövmeyeceğin-den emin olarak." Bu büyük bir mucizeydi. Onun. Onun Louise'i. Başka bir adamın karısı değil, onun karısı. Onunda, sevmek ve el üstünde tutmak için ve bu engelleri nasıl aşacağını bulabilirse bir aile kurabilmek için.

Louise iyice yaslandı arkaya, arkasındaki yükseklik yirmi metreydi neredeyse. "Charles. Burası yeri değil."

"O yer neresi o zaman, Sevgili Lulu?"

Louise sadece başını salladı, yüzünde şaşkınlık, endişe ve tas-vip etmeme vardı. Ya Charles'dan ya da bu durumdan afallamış görünüyordu biraz, muhtemelen her ikisinden de. "Burada de-ğil," diye yineledi.

Ona göre hiçbir yer, o yer değildi.

Her yer o yer oluyordu, Charles'ın düzeninde.

Charles kendi kanının akışını kulaklarında duyabiliyordu. Lo-uisse çok güzel görünüyordu, tüm o kurdeleler ve dökümlü tafta ve başının tepesine yığılmış bukleler. Harika kokuyordu – ilk ge-ceden hatırladığı yasemin parfümünü sürmüştü, alt notalarında karanfil ve akasya olan parfümünü. Louise bir kucak dolusu ipek gibiydi, Charles'ı itmeye çalışıp kimıldanırken kollarında yumu-şak, abartılı ve idaresi biraz güç gibiydi.

Charles hafifçe eğildi yine elini alabilmek için. Louise biraz sakinleşmiş, durmuştu; uzlaşma. Ancak onun hafif, kesik kesik soluğunun başparmağına değişini hissedebiliyordu Charles. El-bisesi altındaki göğüslerinin inip kalkışını görebiliyordu – eldi-venli elini tekrar çevirip bileğini elinde tutarak başparmağıyla eldivenin düğmelerinin bıraktığı açıklıkları ovalarken.

Charles Louise'in bileğini dudaklarına götürdü, düğmeler boyunca dudaklarıyla hafif dokunuşlar yaptı, sonra müsait olan tek yere bıraktı öpücüklerini: Eldivenin düğmeleri arasındaki boşluklara. Olabildiğince iffetli ve masum görünmeye çalışarak bu açıklıklardan ilkinin diliyle yalayarak ıslattı. Elindekiyle yetinen bir adamdı. Gözlerini kapadı.

"Charles..." Louise elini çekmek istedi.

Charles izin vermedi. "Eldivenini çıkar," diye mırıldandı.

"Charles." Louise nefes nefese kalmıştı. Charles buna inanamıyordu neredeyse. Tuhaf görünen kendi için nefes nefese kalmış olan Louise. "Ben... Şimdiye kadar kimse... Bu..." Konuşmıyordu da.

Charles'ın yaptığı şey çok tuhaf ve yeni şeyler hissettirdi Louise'e. Öyle dolambaçlıydı ki. Louise'in bunlardan haberdar olması öyle olasılık dışıydı ki. Bu, Louise'in cinsel olarak haberdar olmadığı daha bir sürü şeyin var olduğuna işaret ediyordu. Charles Harcourt'un ise bildiği şeyler... görünüşü tüm bu dolambaçlı, akıl çelen, yavaş, güçlü, amansız yapıda uzmanlık kazanmasını gerektiren bu adam, kadınlar daha ne olduğunu anlamadan sinsice onları tavlamis oluyordu.

Bir canavar değildi - vampir ya da karabasan da değil - sadece açıklanamaz bir kaynaktan aldığı olağanüstü bir yeteneğe sahip bir kocaydı, ancak bu becerinin gücü korkutucuydu.

"Yeterince dokunamıyorum sana." Israr etti. "Elini tutmama izin ver." Ekledi. "Çıplak elin."

Öpülen elini çekti, yumruğunu sıkıp göğsüne doğru çekti kolunu Louise.

Ellerini açarak rica etti. "İzin ver. Sadece elin."

"Ama onu tutuş şeklin..." Bitiremedi cümlesini. Etrafına baktı çabucak, bir şey göremedi çünkü Charles onu az ya da çok uçuşum tarafına doğru itmmişti.

Evet, kötüyüm ben, diye düşündü Charles. Louise'in o güzel menekşe rengi gözleri ona baktı, uzun kirpiklerin ve ağır göz kabuğu. Sonra aşağıya baktı ve oldukça büyüleyici bir şekilde alt dudaklarını ısırdı.

Charles'ın testisleri gerildi. Pantolonun önü Louise'in eteğine doğru kalkmıştı hafifçe. Tanrım, dedi içinden. Louise'in elini tekrar alıp çevirdi, yukarı doğru kaldırdı. Düğmeleri kendi açtı, sonra dirseğinden başlayarak eldiveni indirmeye başladı.

Louise onu durduğunda çok da ileri gitmemişti. Louise'in diğer eli çıkıverdi ortaya - buruşmuş eldivenin üzerinde biten bir yumruk, Charles'ın eline hafifçe vurulan bir şeyi tutan bir yumruk: Louise'in yelpazesi. Ve Charles'ın gemideki ilk geceden hatırladığı başka bir şey, Louise'in genç bir teğmeni disipline sokarken önce bir sopa, sonra da süngü olarak kullandığı büyükçe yelpazesi.

Charles bunu gördü, hissetti; gömleğinin manşetine ve başparmağının iç tarafına gelen ahşap çitaları ve gerilmiş ipeğin ufak bir küt sesi çıkardığını duydu. Pek bir darbe denemezdi buna. Ama kan beynine sıçradı - ani bir öfke parlaması. Hayır. Yeterli değil. Bu kadar bol zaman verdiği bir kızıdan istediğini alamamıştı. Kısa evlilikleri boyunca sadece bir kez öptüğü karısından: Tek ama tek bir öpücük. Birden yetersiz geldi bu, dengesiz. Daha fazlasını hak ediyordu.

Ayrıca belki biri kendine çarpmıştı. Emin olamıyordu bundan. İnsanlar yakınlarındaydı, gevezelik ediyor, etraflarında dolanıyorlardı. Charles kısmen kendi iradesiyle karısına doğru daha da yaklaştı, gerçi son santimetre kalabalığın itip kalkmasından kaynaklanmış olabilirdi. Charles birden vücut vücudunda geldi onunla, elbisesine bastırıyordu.

"Charles," dedi nefes nefese. Başını yukarı kaldırmıştı, gözleri kocamandı.

Charles başını hafifçe eğdi – Louise tekrar başını eğmek istemedi. "Hadi ama Lulu," dedi. "Güvendesin. Arkamızda yüzlerce için yanağına koydu ve onu öptü.

Birden bu kadar insanın orada oluşu gerçekten utanç verdi, çünkü Charles'ın başarısı hayret vericiydi. Tabii buna başarı denilirse: Neredeyse iki haftalık evliydi ve nihayet karısını bir erkek ve kadının öpüştüğü şekilde ikinci kez öpüyordu. Derin, şehvetli bir öpücük. Ve Louise de onu öpüyordu – kendini tutarak, ama her şeyi de kontrol altında tutamadan. Sanki bundan hoşlanmış ama hoşlandığı için rahatsız olmuş gibiydi.

Charles onu olabildiğince daha çok öpmek için başını eğdi.

Ve, ahh, Tanrım, bu harikaydı, Louise hoşlansa da hoşlanmasa da. Korkuluklardan atlayıp, aşağıdaki kayalıklara ve ağaçlara doğru düşmek gibiydi. Midesi sarsıldı, sonra sahip olduğu kanın her damlasını vücudunun aşağı kısımlarına çekiyor gibi görünen testislerinin karıncalanmasıyla daha aşağı çekildi. Louise'in ağzının içini diliyle geziyor, yanağının iç tarafındaki yumuşak, camsı, ıslak yüzeye abanıyor, Louise'in – ufak, sıcak, kıvrak – diliyle oynuyordu. Onun dilini kendisi diliyle okşuyor, kur yapıyordu. Charles birden sertleştiğini hissetti, arkalarındaki tepesi güneşi engelleyen, kökleri bayır-daki çam ağacı gibi sertti.

Bir ses, "Affedersiniz," dedi.

Charles geri çekildi, sanki uçurumdan düşüp yere inmiş gibi soluk alıp veriyordu. Louise'i öpmek onu nefes nefese bırakmıştı. Louise'in gözleri yarı kapalıydı, bu bakış Charles'ı anında düzeltmişti. O ve Louise öylece kaldılar, suratları birbirinin dibinde, birkaç kez kesik kesik soluyarak.

"Charles?" diye tekrar sordu ses.

Omzunun üzerinden baktı. Biraz daha dönüp herhangi birinin

Charles'ın sosyal görgü kurallarından ne kadar da sapmış olduğunu görmesine hayatta izin vermezdi.

"Charles? Louise?" Gelen, Charles'ın dirseğinin dibinde duran ve kinayıcı bakışlar atan Isabel Vandermeer'di. "Bir süre içeri girmek istemez misiniz?" Cılız bir gülümseme vardı suratında. Ve açık bir teklif: "Louise'in biraz yorgun göründüğünü düşünüyordum. Belki de onu yukarıda görmelisin, Charles."

"İhm, ah..." Charles mahcup bir şekilde gülümsedi ve cesaretiyle, omzuyla olan temasını sürdürüyordu. Louise'i kendine doğru çekerek kucakladı, kolunu arkasına atmış, belinden çekiyordu.

Louise başını yere eğmiş, ikisinin arasındaki yere bakıyordu; sadece Charles'ın neden olabileceği şekilde kıpkırmızı olmuştu her yeri. "Sorun değil anne. Gitmemiz lazım zaten. Böylesi güzel bir öğleden sonrası için teşekkürler. Çok güzel bir partiydi," dedi Louise.

Ne? diye düşündü Charles. Daha yeni gelmişti. Ah, bu herkesi mutsuz edecekti. Ama onu değil elbette. Keyfi kanatlanmıştı adeta. "Evet, gitmemiz gerek." Ah, evet, ah, evet, dedi Charles için-den. Böyle bir öpüşmeden sonra, bu gülünç evliliği eve giderken arabada tamamına erdirecekti.

Kalabalığın içinde yürüyüp herkesle vedalaşırken tam bir gösteri yaptığını fark etmişti – ve bunun onu çok mutlu ettiğinden başka bir şey söyleyemiyordu. Ve, yazık ki, bunun nedeni sadece Louise'in elini ve bileğini yarı-yemenin verdiği hisse tapması, sonra da diliyle ağzının içinde gezmesi değildi. Charles'ın egosu bu öpüşmeden, karısının şalını alıp kızarmış bir şekilde dışarı çıkmasından sersemlemiş, hayrete düşmüştü. Louise'e istahla bakan bir düzine genç aptalın önünde yaptığı bu gösteriden sarhoş olmuştu birden.

Zavallı, kendine güveni olmayan maymun, diye düşündü. Ama kralların kralıydı o. Onlara en göksel güzellikte yürüyen bir şekilde olsa da). Bu kadın onundu. Arabaya uçarak gitti. Ah, fethettiğini tüm dünyaya haykırıp böbürlenmek istedi, gerçi karısını yapması an meselesiydi.

Ancak arabaya adımlarını attıkları anda Louise öfkeli bir fi-siltıyla, "Eğer tekrar insanların arasında yaparsan bunu, o ukala, tek gözlü suratına şaplağı yersin. Anladın mı beni?" Kendini, el-yayarak Charles'ın yanına oturmasını engelledi.

Kısa süre sonra Charles karşısına oturup "ukala, tek gözlü suratını" ekşitti. "Hayır, seni hiç anlamayacağım. Hoşlanmıştın bundan."

"Beni utandırdın. Bacağını kaldırıp Virgule'ün (Charles'ın Nice'teki iri çoban köpeklerinden biri) bir ağacı işaretlediği gibi işaretleyebilirdin: "Benim" diye."

Charles kollarını kavuşturdu göğsünde. "Sen benimsin."

Louise ona doğru eğildi, karşı çıkıyordu. "Hayır Charles. Ben kendime aidim."

Charles somurttu. Ne yapmış olduğunu açıkça anladığı için tartışmadı bile.

Sessizlik içinde yola çıktılar.

Bölüm 23

Amber simya ilmidir. Bu, dünyanın sihirli olduğunu, tamamen şekil değiştirmenin var olduğunu kanıtlar. Altından daha harika bir şeye dönüşen dışkılar: uygun bir sahil bulana kadar deniz yüzeyinde sürüklenen hazine.

Harcourt Prensi Charles Harcourt

Amberin Doğası ve Kullanım Alanları Üzerine

Sarsıla sarsıla yol boyunca ilerlerken güneş ışığı arabanın camından geçip büyük oranda Charles'ın göğsüne ve yüzüne geliyor, gözlerini kısmasına neden oluyordu: Eğer bir ifade varsa suratında, bu da korkunçtu.

Bir süre bunu seyrettikten sonra Louise belli belirsiz pişmanlık hissetti. Ciddi bir şekilde, "Kıskançlık yapmamalısın," dedi. "Pekala, eğer öyleysem affedersin."

"Bunu kontrol edersen daha iyi olur."

Charles ona suratında asık bir ifadeyle bakıp sordu, "Karımın ve benim insanı hayrete düşüren görüşlerimizi düşündüğümde bundan daha fazla başa çıkamayacağım aklına geldi mi hiç?"

"Sen yetişkin bir adamsın..."

Charles koltukta yanında duran bir şeyi alıp ona fırlattı. Topak şeklinde bir şey göğsüne çarptı.

"Ah, bu oldukça olgun bir hareket." Charles'ın mendili katlanmış ve top gibi düğüm haline getirilmişti.

Charles kahkahayla güldü. "Sen de hayal kırıklığından ya da utanmaktan vazgeçmiyorsun ya da..."

"Aptalca davranmaktan."

"Aynen." Tam olarak. Bu kelime Fransızca'da vızıltılar çıkarıyordu.

Bununla birlikte yine sessizlik içinde yol almaya devam ettiler. Çok güzel, diye düşündü Louise. Araba yokuş aşağı giderken içerisinde garip koktuğunu fark etti. Ufacık yerde zayıf ama tuhaf, gerçekten tuhaf bir koku vardı; kucagında top şeklinde duran mendilden geliyordu koku.

"Bu ne?" Mendili kaldırdı.

Charles ona, sonra da tekrar pencereden dışarı baktı. "Hediye. Sana getiriyordum."

"Hediye mi?" diye tekrarladı Louise.

Charles açıklamadı. Hiç cevap vermeden karamsar bir şekilde gökyüzünü seyrediyordu. Bu pencereden bakınca arabaları yükseklerde, uçuyor gibiydi. Toprak görünmüyordu, sadece ağaçların tepeleriyle yayları ve dingilleri gıcırdatan sallantı vardı. Gürültü.

Koku. Louise dikkatini "hediye"ye vermişti. Bu bir hediye sayılmazdı. Ufak bir şeyin etrafına sarılmış basit bir mendil. Tatlı, güçlü ve yosunlu bu koku Louise keten bezi çözmeye başladığında daha da ağırlaştı. Ortadaki kenarları da yaydı - içinde olan şey her neyse iyi sarılmıştı. Son katı da açtığında ufak, etkileyici olmayan, mumlu-gri bir topak gördü. Yarı saydam, damarlı. Ve koku, güçlü olsa da, hiç de nahoş değildi.

Sadece güçlü. Aslında, dışkı gibi keskin kokuluydu; sadece bunun tatlı, güzel kokan şekli olurdu, eğer mümkün olsaydı bu. Serin, yumuşak, biraz deniz yosunu gibi; kokusu yağmur gibi taze ve temizdi, neredeyse nemli bir ormandaki toprak gibi balçıklıydı.

Bu ufak gri parçanın kırıntıları vardı, parçacıklar - bunların tortu halindeki mürekkep balığı gagaları olduğuna karar vermişti Louise - buna gömülmüş, rengini bulandırmışlardı. Louise bunun ne olduğunu, ne olması gerektiğini biliyordu. Ufak amber topunun mendilden yuvarlanıp eline düşmesine izin verdi. Yumuşaktı. Louise'in sıcaklığı çok hafif erimesine neden olmuştu amberin, katı yağların, mumlu donyağının dokusuna sahipti. Çok ilginçti. Diğer yandan kokusu değişmişti. Daha misk kokuluydu şimdi. Belli belirsiz baharat kokusu, bir şekilde neredeyse Doğu'ya özgü.

"Bu harika bir şey," dedi ona bakmayan adamın hatırı için, yüksek sesle.

Bu, asabi bir bakışla ödüllendirilmesine neden oldu.

Nasıl oluyordu da kızgın olan kişi o oluyordu şimdi? Merak etti Louise. Pancar gibi kızarıp herkese iyi bir eğlence çıkaran kendisiydi.

Bir süre sonra tekrar konuştu, "Kıskanç olmamalıydın. Kendini tutmalısın."

Bunun yerine yan tarafındaki kolçağı tuttu, parmağındaki eklem yerleri bembeyaz olana kadar kavradı. "Tanrım, bu şekilde davranıyorum çünkü sana çok aşığım."

Louise irkildi. Akli durmuştu. Tek söyleyebildiği, "Neden?" oldu. İçten bir soruydu. Daha az içten bir şekilde, aslında alaycı bir şekilde sordu bu kez, "Benden ne istiyorsun?"

Kendini toplamak için biraz bekledikten sonra konuştu Charles: "Hareket şeklinden, dürüstlüğünden, kendine saygı duymandan, kararlı oluşundan dolayı seni seviyorum - öyle bir kararlılık ki bu, seni kendi seçtiğin ama sadece kendi seçtiğin şeylere doğru itiyor. Seçimlerini seviyorum senin: Onlardan biri olmak istiyorum. Ne mi istiyorum?" diye tekrarladı. "Beni seçmeni istiyorum. Özgür iradenle. O çelik gibi iradenin tüm gücüyle, bana doğru düşünmeden gelmeni istiyorum."

Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu, sözlerini bitiriş sek-
linden memnun olmamıştı. Devam etmek için çok huzursuz his-
sediyordu. Sanki bu söyledikleri Louise'e olduğu kadar kendine
de şaşırtıcı gelmişti.

Bir ağız dolusu konuşmuştu. Louise başka bir yere baka-
mıyordu. Charles'ın kelimeleri, aşkını garip ve ayartıcı şekilde
açıklaması, sallanarak aşağı inerlerken, sonra dik bir yokuşu ça-
karlarken arabanın içine egemendi.

Bilinçli olarak bakışlarını önüne düşürene kadar.

Kap şekline getirdiği avuç içlerindeki çakıl taşı büyüklü-
ğünde olan ambere baktı. Görünüşü öyle etkileyici değildi,
kokusuydu olağanüstü. Israrcı, bastırılmaz bir cazibe – iç-
ten hissedilen, görülemeyen. Koku havada asılı kaldı, elinin
gözeneklerine sindi. Bu şimdiye kadar karşılaştığı en güçlü
mis gibi. Bir bahar yağmurunda yere diz çöküp ormanın yer-
deki yosunlu halısını parmaklarınızla yolmak, bunu; yumu-
şak, kabarık öbekleri, ince kökleri, kumlu toprağı burnunuza
tutup koklamak gibiydi.

Amberin görünüşünün cazibesiyle, tam doğasıyla ne kadar az
ilişkili olduğuna hayret etti. Ya da kaynağına:

Böylesi içe işleyen bir kararlılığa sahip bu harika kokunun bir
balinanın çıkardığı kaba yumrulardan oluşması ne kadar tuhaftı.

Eve geldiklerinde Charles arabadan indi. Elini yukarıya, ona
uzattığında Louise kapı aralığında durdu. Eğilmiş, ona bakıyor,
süzüyordu. Charles hâlâ öfkeliydi; saklayamıyordu bunu. Elini
Charles'ın eline koyduğunda, "Biliyor musun, kendine güven-
memene gerek yok. O kadar da çirkin değilsin," dedi Louise.

Ah, çok iyi, diye düşündü Charles. En azından yaptığı aptal
aşk itirafını tartışmayacaklardı.

Sonra tartıştılar gerçi. Dolaylı olarak. Louise aşağı adımını

attı, belli belirsiz gülümsüyordu. "Benim 'iradem'?" dedi. Yarı
soru, yarı alayla.

Charles nasıl cevaplayacağını bilemedi. Louise başını hayır
yanıyordu Charles.

Sonra Charles'ın şaşkınlığını giderip incinmiş duygularını şa-
şırtıcı bir tesirle telafi etti: Charles'ın kolunu tuttu. "Charles,"
tedirgin bir yüz ifadesiydi bu. Daha sonra devam etti, "Kim oldu-
ğumu biliyorum. Bencilim. Ve en samimiyezsiz olduğum zaman-
rum. Neredeyse denemeyi bıraktım. Hareket tarzım mı? Charles,
ben inatçıyım. Kibirliyim. Kadınca şeylere en ufak bir merakım
yok. Sosyal olarak becerikliyim – İki dakika boyunca herhangi
bir kişiye nazik olabilirim – ama bunun tek nedeni başarılı bir
yalancı olmam." Charles ağzını açtığında itirazlarını savuşturdu.
"Ah, biliyorum güzelim – ve buna değer vermen iyi bir şey. Ben
bir sürü şeyim. Ama tatlı değilim. Keşke olabilseydim. Ama sen
öylesin."

Uyarmadan elini kaldırdı. Charles ilk önce boynunu eğdi, bir
gözünü kapatıp başını çevirdi. Louise'in eli, ona getirmekle zeki-
ce bir şey yaptığını düşündüğü amber kokuyordu buram buram.

Sonra durdu Charles – Louise'in parmakları yanağına, bozuk
olan tarafına dokundu, öyle nazikti ki, sadece göz kapağından
aşağıya, hissiz yarasına doğru ilerleyen ılık bir baskı. Louise yü-
zünü inceliyordu; bu, Charles'ın Louise'in gördüğü şeyleri dü-
şünüp korkuyla sinmesine neden oldu. Acıma. Ah, hayır acıma
olmasın. Lütfen. Sonra mükemmel şekilde kabul edilebilecek bir
ses tonuyla mırıldandı, "Hayır, o kadar da çirkin değil."

Açık elini Charles'ın çenesine koydu, sanki kendisine büyü
yapan bir büyücü kadın gibi. Eğer deneseydi hareket edemez-

di Charles. Louise elleriyle yüzünü kavramış, gözleriyle yüzünü inceliyordu. Charles böyle incelendiği için rahatsız, uyuşmuş hissetti. Louise ilgiyle ve dikkatle samimi bir şekilde bakmaya devam etti, sonra soluklanarak konuştu, "Yüzün beni cezpt ediyor, Charles. Senin için bir önemi var mı bilmiyorum ama bu öpücüğün önemsedim ben – ve muhtemelen elimle sevişmeni bile – çünkü insanlar arasında kendimi böyle açık etmekten nefret ediyorum: Senden nasıl tuhaf bir şekilde etkilendiğimi insanlara göstermeme neden olma. Eğer sadık bir şekilde sana bağlı olduğumu başkalarına göstermek istersen bunu yaparken sana katılırım. Buna özen gösteririm." Durakladı, "Bu adil olur. Sen o kadar çok özen gösteriyorsun ki beni anlamak için."

Elini indirdi. Tekrar eteklerini toplayıp yanından geçerek yürüdü. Charles hareket edemiyordu. Tam beş dakika orada, öylece sessiz kalmış, topuklarından başına kadar sıcak basmıştı, kafa derisi karıncalanıyordu. Bu takdir sıcaklığının dalgaları yayılıyordu üstüne bunun ne olduğunu, bu şaşırtıcı "onunla ilgilenme"nin ne olduğunu merak ederken. Tam olarak ne önerilmişti? Bu harika, on sekiz yaşındaki küstah kız tarafından?

Bölüm 24

Parfüm karışımlarında amber, bir kokuyu yoğunlaştırmak için kullanılabilir. Sadece bir dokunuşuyla parfüm yumuşar ve güçlenir. İçindeki yumuşak, ılık ışıktan başlayarak çevresindeki kokuların ısıldamasına neden olur, bu parlaklığın aynı zamanda başka hiçbir maddeyle sağlanamaz.

Harcourt Prensi Charles Harcourt

Amberin Doğası ve Kullanım Alanları Üzerine

Louise'in "onunla ilgilenme" dediği şey buydu herhalde. Charles'in kız kardeşinin yeni doğan kızının o haftaki vaftiz töreninde – büyük tura çıkmış olan budala genç bir şekilde davet ettirilmeyi başarmıştı kendini – Louise Charles'in elini tuttu kilişeden ayrılırlarken. Ailelerini ve arkadaşlarını selamlarken geçen süre boyunca elini bırakmadı. Daha sonra töreni takiben yapılan partide, Charles kuzeninin aptal maskaralıklarını huzursuz bir şekilde dinlerken genç adam da Louise'i etkilemeye çalışıyordu; ama o, odayı boydan boya geçip Charles'in yanına gelmişti. Yanındaki kişileri selamlayıp Charles'in koluna girdi gelişigüzel bir şekilde, sonra parmak uçlarında yükselip eğildi ve onu yavaşlından öptü.

Bu his sersemleticiydi, bir anlığına tafta kumaş kaplı vücudunun koluna ve frakının yenine değmesi, yumuşak dudaklarının kulağının hemen dibinde, yüzünün kötü tarafında olması. Ama bu

duyguyu, ona temas etme hissi çok kuvvetliydi. Louise, Charles'ın nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde, kendine güvensizliğinden dolayı hissettiği kıskançlığı, - aralarında böylesi bir ihtilaf konusu olabiliirdi bu - bir eşin endişesinin zahmetsiz, hoş bir şekilde serbest bırakılmasına dönüştürüyordu.

Louise'in tutumu Charles'ın endişesini azaltmıyordu. Charles hâlâ kendinden daha yakışıklı diğer erkeklerin onun ilgisini çekmeye çalışmasından korkabiliyor ve mutsuz olabiliyordu.

Ama Louise bir şekilde onun tedirginliğini ilgiyle yok etmeye çalışıyordu: Bu hissedilebilir bir hal almıştı, üzerine birlikte üfledikleri bir yanık gibi, ihmalkar bir tutumla sürterek daha da ağırlaştırmaktansa iyileştirmeyi teşvik ettiği bir yanık gibi.

Charles bu anlayışı istememişti. İstedğini bilmiyordu. Louise hâlâ oldukça uzak olabiliyordu. Yüzü ifadesiz olabiliyordu. Aşk ya da ölmeyen tutku vaat etmiyordu; ama bu "bencil" kız Charles'a sahip olduğunu hiç hatırlamadığı bir şey veriyordu: Sevecekle kıvama getirilen Charles'ı yakından, içten anlaması. Ve Charles bu yüzden onu öyle seviyordu ki ne düşüneceğini, nereye bakacağını bilemiyordu neredeyse.

Ekim'in ilk hafta sonunda Nice'e döndüler yeniden. Eve daha yeni girmişlerdi. Charles kendini rahatlatmaya çalışıyordu, ceketi ve yeleğini çıkarmış, kravatını gevşetiyordu ki o ve Louise yemek masasının üzerindeki bir kutuda koca bir buket gül buldular.

Charles bukete iştirilen kartı okuyup zarfın içine geri koydu, "Eğer senin için bir mahsuru yoksa bastonumu şu büyük tura çıkmış olan genç herifin boğazına dolayıp kurumastı için dışarı asacağım."

Louise kahkaha atarak gülleri çöp kutusuna attı.

Charles gülmüyordu, çiçekleri çöpten alıp sert bir cevap yazdı, daha sonra her bir çiçeğin başını koparıp bunları tekrar kutu-

nun içine koydu; bir not, başsız dallar, tomurcuklardan oluşan bir karışım. Tüm bunları bitirdiğinde Louise çoktan gitmişti.

İç çekti. Çiçekleri geri gönderebilirdi ama bu neyi değiştirecekti ki? Çünkü ne kendinin ne de Louise'in paketleyip yollayamayacakları bir adam vardı. Kendisi. Gemideki diğer Charles. Louise'in nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyordu ama nasıl müdahale edeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Nice'e gelir gelmez her zaman gittiği yere gitmişti. Charles da onun arkasından kumsala gitti.

İki hafta kadar yakın bir zaman önce, Charles Louise'in gemideki bu adamdan kurtulduğunu düşünmüştü. Onunki bir ilk aşk vakasıydı. Kötü bir vaka; ama yine de özünde genç bir kadının yetişkin duygularıyla, yetişkin ilişkileriyle ilk deneyimiydi; onun hayatta gerçekleştirdiği ilk aşk macerasıydı. Zamanla, olgunlaştıkça silinirdi izleri. Bu arada önünde Charles olacaktı kanlı canlı, ona sahip oldukları tüm ortak yönlerini, ortak olmayan yönlerinde nasıl mükemmel bir şekilde birbirlerine benzemeye başladıklarını gösterecek olan Charles. Yaşayan, nefes alan bir adam bir anıyı herhangi bir gün gölgede bırakabilirdi.

Ancak oralarda bir şeyler, gemideki Charles, yarım kalan bir iş gibi çekiyordu Louise'i. Charles gemideki ilişkilerinin yoğunluğu hakkında endişelendi. Evliliklerinin ilk gününde küvetten taşıdığı şaşırtıcı derecede incinmiş genç kadın hakkında, sonra parfümü kokladıktan sonra Nice'e gitmek isteyen kadın hakkında endişelendi. Bu ilişki Louise için Charles'ın tahmin ettiğinden daha acı verici bir şekilde bitmişti. Daha az aşık olan sorunlardan da kokuyordu, Louise'in kabul etmeyeceği ya da Charles'ın yalnızca tahmin edebileceği şeylerden. Özellikle, onun hayal etmesini teşvik etmişti. *Ben ne olmamı, kim olmamı istersen oyum.* Louise'in gemideki diğer Charles'ı bir şekilde bir kusursuzluk örneğine dönüştürdüğünden, karanlığın boşluklarını genç kalbi-

nin arzularıyla doldurduğundan korkuyordu; hiçbir gerçek erkeğin karşılamayacağı beklentilerdi bunlar – Louise'i sonsuza kadar bir ideale sadık olmaya itecek bir durumdu bu.

Kumsalda ona doğru ilerlerken Louise ayakta durmuş denizi seyrediyordu, büyük bir olasılıkla Tunus'un görünmeyen sahille-
rine bakıyordu. Bir hayaletle aşık. Bir felakete aşık; Charles bu-
nun böyle olacağını tahmin etmemişti hiç.

Öyleyse git ona anlat, diye düşündü. Şimdi tam zamanydı. Araları iyiydi. Şimdi. Anlat ona. Fakat her gün yüzlerce kez bu kelimeleri düşünüyor, sonra her zaman ağzını açıp şöyle şeyler söylüyordu, "Peki bu genç fırlamaya seni rahat bırakması gerek-
tiğini söylemiş miydin?"

Louise irkildi. Saçları uçtu. Hafif rüzgar buklelerden ufak tutamların çıkmasına neden olmuştu. Bunlardan biri yüzüne vur-
du Charles'a doğru dönerken. Hafif darmadağın olmuş yaratık, gözlerini kırıştırdı. Charles'ın burada olduğunu fark etmemişti.
"Kime?"

"Sana çiçek yollayan İngiliz arkadaşa."

"Ahh." Başını sallayıp rahatladı, tekrar denize bakıyordu. Su, yüzeyinde aniden esen rüzgarların neden olduğu dalgalar dışında sakindi. Hava serindi, sonbaharın ilk yağmuru gelmek üzereydi.
"Evet Charles, söyledim. Ama bazen aptalların anlaması epey zaman alıyor."

Evet, diye düşündü Charles. Önüne baktı, yanlışlıkla azar işi-
miş gibi.

Gemideki kendini hatırlayabiliyordu – ah, nasıl da zekice ve alaycı bir şekilde *aşk* kelimesinden kaçınmıştı. Louise'le sade-
ce sevişmiş, onu dinlemiş, geceler boyu okşamıştı, onun verdiği zevkle mırıldanmış, kendi aklında onu zavallı, hakkında yanlış fikirler edindiği sevgilisi, tatlı arkadaşı, karısı olarak çağırmıştı. Bu kelimeyi hiç söylemeden, gemideki beş günlük tanışıklıkta

Louise Vandermeer'le duygusal olarak evlenmişti. O zamandan beri aynı değildi Charles.

Louise koluna dokundu. Elini alıp avuç içini öptü; bu refleks istediği gibi dokunmasına, onu tutmasına ve öpmesine izin vardı ve Tanrı şahit, bu kadının parmaklarını ve avuç içlerini ve eklem-
lerini ve elinin üstünü, bugüne kadar herhangi bir şekilde sahip olduğu kadınların vücutlarını herhangi bir şekilde sahip
tanıyordu. Sonra, Louise elini sert bir şekilde bir kısımdan daha iyi bir şekilde parmaklarını Charles'ın boynunda gezdirdi, gömleği-
nin yakasının iç tarafına bir dokunuşla; sonra gömleğin önünde, sevincinin yarattığı ani kasılmaları bastırmaya çalışsa da başarılı
göğsünden aşağı doğru avuç içiyle indi. Charles bu saf, şaşırmış olamadı pek.

Pantolonunun bel kısmına gelince elini geri çekti ama – me-
nekşe rengindeki – gözleri, olağanüstü bakışı üzerindeydi hala.
Charles bir şeyler söylemek üzereydi ama ne olduğunu unuttu.

Buraya gelirken düşündüğü mantıklı nedenlerine tutunamıyordu. Tekrar bu şekilde dokunulmaktan başka bir şey yoktu aklında.
Sersemlemiş bir halde söyleyeceği şeyi hatırlamaya çalıştı.
"Bana bahsettiğin şu adam, biliyorsun işte, öldüğünü söyledi-
ğin hani..."

"Hayır." Lafını kesti. Başını sallayarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunu konuşmamıza gerek yok. Önceleri kısıkan ol-
makta haklı olabileceğin tek yer burasıydı; ama artık değil."

Artık değil mi? Charles bunun kendini nereye koyduğunun, artık kendi kendini kıskanmak zorunda olmamasının anlamını çözmeye çalıştı. Sorun değildi. Yapmaya karar verdiği şeyi yap-
caktı. "Louise," dedi. "Sana bir şey anlatmak istiyorum..."

Ve ikisi de durdular. Adını söylemişti. Kendi aklında onu ça-
gırırken kullandığı ad ağzından çıkmıştı. Louise hemen döndü.

Bu adamın yüzünü görmek için baktı. Ve tabii ki o vardı. Onun tuhaf, çekici yüzü. Ama bir anlığına...

Hayır. Sadece, bazen duymak istediği adı söylemişti. Yine de sormadan edemedi. "Neden öyle seslendin bana?"

Bir süre bir şey söylemedi. "Bilmem. Sadece öyle çıktı. Senin tüm adlarına, senin her yönüne sahip olmak hoşuma gidiyor," dedi. "Seni bütün olarak istiyorum, anlıyor musun: Bütün ve içten halini."

Bütün ve içten. Bu ifade ona Charles'ın küvetin önünde soyunduğu günü hatırlattı. Şimdi de aynı şekilde önünde tekrar soyunmaya hazır olduğunu hissetti.

Alaycı bir tonla konuştu. "Bir kere içten oldum.." Kuru, kısa bir kahkahayla durdurdu kendini. "Ama işe yaramadı."

Tekrar denize bakmak için yönünü dönene kadar ona baktı Charles. Sonra usulcacık, "Şimdi de öyle ol. Bana karşı," dedi. Sesi öyle acı verici şekilde içtendi ki.

Bir şeyler söylemeye çalıştı Louise; ama boğazı düğümlenmişti.

Cevap vermeyince, Charles nedenini tahmin ettiğini düşündü. Sonra tekrar başladı. "Bu öldüğünü söylediğin diğer adam..."

Louise lafını böldü. "Gerçekten Charles, bitti bu. Öyle bir bitti ki hem de." Sonra itirafta bulundu. "Ve ölü değil o. Keşke öyle olsaydı."

"Pardon?"

Gözlerini ileriye dikmiş denize bakıyordu. Kocasının yüzüne bakamıyordu. Ama bunu onun için yapacak, tekrar içten olmaya zorlayacaktı kendini. Acemice başladı konuşmaya, "Bir ilişkimiz oldu. Güvenli olması gerekiyordu, anlıyor musun? Ben düşündüm ki - onun görmesine izin verebilirim - şey, tam olarak görmesi değil - Ben..." İç çekti, kendi anlaşılmasız konuşmasına sinirlenmişti. "Onunla..."

Boğazı düğümlendi yine, bu kez sesini de gitmişti. Kelimeleri sadece dudakları ve nefesiyle oluşturarak çıkarmaya zorladı kendini. "Onunlayken, her zamanki sessiz ben yüksek sesle konuşur hale gelmişti."

Bu duraklamasına neden oldu, hâlâ fısıldayarak bu boşluğu hemencecik doldurmaya çalıştı. "Candan olmama izin verebileceğimi düşündüm. Böylelikle ona karşı samimi olmayı deneyebilirken çatallaştı, bir anlığına düzgün çıktı. Sona erdi." Sesi geri fikirlerini karman çorman etsem ya da nefret etsem bunlardan, Sadece bu içtenlik ve onun buna, benim gizemli halime yanıt veriş şekli..."

Bir an konuşamadı. Boğazı tamamen kapanmıştı, acıyordu. Yutkundu, dudaklarını ısırды, sonra şaşırtıcı bir canlılıkla konuştu, "Bu, ona fark ettiğimden çok daha yakın olmama neden oldu. Bunu seviyordum. Kendimi seviyordum. Tüm o hissi seviyordum."

"O sevmeydi. Beni terk etti. Tam olarak planladığımız gibi ama, şey - Bir şeyleri değiştirdiğimi sanmışım, yani ben - Ah..." Başını salladı. "Her neyse. Şimdi düşünüyorum da yakışıklıydı, havalı, gerçek bir Kazanova. Hoş tavırlarıyla insanı kandıran cinsten. Bunu daha önce de yapmıştı eminim." Ekledi, "Ve tüm bu kandırması, beni böyle çabucak soyup sonra da terk etmesi yüzünden: güvenimi istismar etmesi yüzünden ondan nefret ediyorum."

Charles'ın ne diyeceğini duymak için bekledi, yüzünde bir iğrenme ifadesi görürüm korkusuyla bakamıyordu yüzüne. Hiçbir şey demeyince devam etti, "Bunu sana söylememin nedeni, senin benim uzak olma nedenimin görünüşün olduğunu düşün-

DİANNA CARRADON

YOLCU

men. Ama öyle değil. Görünüşünü sevmeye başladım. Sorun sen değilsin.

"Benim. Her zaman hissettim..." Çok hantal, çok tereddütlüydü. Albenisi olmadan, hissiz. Ama devam etti, "Diğer insanlardan kopuk olduğumu her zaman hissettim. Ve şimdi çileden çıkmak üzereyim, tekmeler savurmak istiyorum. Öyle bir henge me var ki içimde." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Çok kızgıyım - Kendime. Sanırım ona da. Büyük bir öfke bu."

Charles konuşana kadar sadece dalga sesleri duyuluyordu, "Öfkeli görünmüyorsun. Kesinlikle o kadar kızgın değilsin..." "Ah, öyleyim, kesinlikle." Louise Charles'a, aslında ne demek istediğini sanki garezmışçesine tam olarak bilemeyeşine ben. Sessizce öfkelenirim: İçten içe kaynarım." Sonunda bunları konuşmak, özellikle Charles'a anlatmak iyi hissettirmişti.

Louise yumuşak bir sesle, net bir şekilde konuştu. "Bu biraz keder, bir kayıp gibi. Onu hatırlamaya devam ediyorum. İstemediğim zamanlarda bile. Ve onu hatırlamam gerçeği beni delirtiyor. Her şey kızdırıyor beni. O beni sinirlendiriyor. O, kilitli, penceresiz bir oda kadar kapalıyken ben açtım, öylesine çıplak. Ve o, bunun üzerinden oyunlar çevirmekte, bunu - gözünü kapalı onun gücüne teslim olmayı - çekici hale getirmekte ustaydı. Bazen düşünüyorum da eğer onu sadece bir dakikalığına bulabilsem, kazara karşıma çıksa, biliyorsun işte..." Kaçamak bir bakış atmayı göze aldı.

Charles ona bakıyordu, yüzü ifadesizdi; bir ipucu yoktu. Mınlıdandı, "Hayır, bilmiyorum. Ne yapardın?"

Louise güldü, şaşırtıcı bir şekilde: İçtenlikle. "Onu yere se erdim, en aşağı, sana bu kadarını söylüyorum. Bundan çok zevk alırdım." İyi huylu bir intikam hissiyle yüksek sesle düşündü, "Ah, o aptal, oyunlar oynayan hovardaya vururdum, yere iter ve

üstüne çıkardım. Affedilemez," dedi. "Böylesi adi, aptal bir yolla kendini eğlendirmesi affedilemez. Aptal."

Bir süre sonra yanındaki ses, "Evet, seni bir damla bile suçlamıyorum. Kahrolası aptal, alçak herifin teki gibi geldi bu kişi bana."

Louise başını öne eğmiş duruyor, daha fazlası için bekliyor. Ayak seslerinin ıslak taşlar arasında kaybolduğunu duyana kadar Charles'ın ondan uzaklaştığını fark etmemişti.

Başını aniden kaldırdı, bir saniyelikine huysuzlandı. Bunları anlatarak onu incitmiş miydi yoksa? Şimdi kızgın olduğu ama eskiden kendisi için önemli birini anlatarak? Güvendiği kişinin kadar incittiğini hatırladığı her şeyden daha fazla kendini incitmiş bir şeyi ona anlatabiliyordu?.. Ona söylemekle iyi etmişti, değil mi?

İyi, kötü, ilgisiz, kumsaldan aşağı yürüyen adam suratını asmış ya da özellikle incinmiş görünmüyordu. Sadece aklında bir sürü şey olan bir adam gibi kendi içinde düşünüyordu.

Soğuk su Louise'in ayaklarının üzerinden bileklerine kadar çıktı aniden. Kendiliğinden eteğini kaldırdı, rüzgarın Charles'ın gömleğini gövdesine yapıştırmasını seyrediyordu. Hafif rüzgar koyu renk saçlarını yana savuruyordu.

Evet, onun görünüşünü seviyordu. Hoştu, boyu posu yerindeydi. Dizi tutulmadığı zamanlarda rahat, düzgün bir yürüyüşü vardı. At sırtında çok fazla zaman geçirdiğinde - dizleri ve uyluklarını çok uzun kullandığında - ilgi çekici bir ritmi vardı yürüyüşünün. Ağrısız bir şekilde yaşamaya gönüllü değil gibiydi - bu durum şimdi iki ya da üç adımda bir hafifçe aksamasına neden oluyordu.

Rüzgar Charles'ın gömleğini sırtına yapıştırdı, sonra dalganın serpintisiyle ıslandı gömlek; ince pamuklu kumaş kürek kemik-

lerinin arasında pantolonunun kemer yerine kadar azalarak giden kaslar arasındaki derin kanala yapışmıştı.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Louise elleriyle burnunu ve ağzını kapadı, bir keşif ifadesi – şaşırma ve merak. Öfkesini ya da diğer adamı ya da bu adamın neden yanından uzaklaştığını düşünmüyordu. Bu adam.

Onu istiyordu.

Ve sadece eline bir öpücük kondurmasını değil. Tüm bedenini istiyordu onun. Ne zaman olmuştu bu? Tuhaf yaralı bir gözü, aksayan bir yürüyüşü olan bu adamı... ve güzel bir sırta ve güçlü omuzlara sahip – ve onun için gerçekten, samimiyetle kaygılanan – bu adamı ne zamandan beri içinde istemeye başlamıştı?

Aman Tanrım, inanamıyordu, ona aşık bile olabilirdi. Kusurlarıyla ve tümüyle, gerçekte; hayal dünyasında değil.

Bu ümit sevindirdi onu ilk önce. Mükemmel bir şekilde işe yarabilirdi: Birbirlerine aşık olabilirlerdi.

Ama ikinci kez düşündüğünde “birbirlerine aşık olmanın” kendine yükleyeceği şeylerin ne anlama geleceği, neler vermek zorunda kalacağıyla ilgili tedirgin olmaya başladı. Evet, olağanüstü güzelliği; sıkıcı. Kesinlikle daha fazla bir şeyler. Ne söylemişti Louise'e? İradesi. Bu onu gülümsetti. İradesi? Bunun hakkında pek bir şey bilmiyordu.

Ama keskin bir zekaya sahip olduğunu biliyordu. Ve, yazık ki, bazen sivri bir dile. Neyse ki, canlı bir hayal gücü de vardı. (Bir anlığına yürüyen kocasının – hareketindeki bir şeyin – gemideki Charles gibi göründüğünü hayal etti. İmkansız bir şeydi bu; çünkü onu gerçekten hiç görmemişti.) Bu tutarlılığa sahipti, böyle umuyordu; üzerinde çalışıyordu bunun. Tekrar güldü. *Hiç düşünmeden kendini ona itiyorsun*, demişti Charles. İradesi. Evet. Bu yeteneğe sahipti. Yakın zamanda farkına vardığı bir şeydi bu. Çelik gibi bir iradesi vardı ve bu, eğer doğru kullanırsa güçlü, iyi bir şeydi.

Tüm bunlar, bunların birleşimi, sevimli miydi? Charles'ın ilan ettiği aşkına rağmen, Louise bunların, kendinin, sevimli olmamasından korktu. Tatlı olmayı, merhametli, iyi ve kibar olmayı istemişti. Bunlara ulaşmıştı; ama hiçbirini kazanması kolay olmamıştı. Diğerlerini umursamadığı anlamına gelmiyordu bu. Charles'ı umursuyordu, emindi bundan. Sadece herkesin, kendi de dahil, çok yüksek bir standartta olmasını istiyordu.

Sonra merak etti, tüm bunlar sorun muydu sanki? Kumsaldaki bu adamı istiyordu; ona layık olup olmadığı umurunda değildi. Ahh, güldü kendine, gerçek ve saf bencilliğin verdiği keyif: hak etmediğin bir şeye sahip olmak.

Eğer Charles kendini sevdiğini düşünüyorsa neden bunu test etmesindi ki. Deneyecek, test edecekti onu. O ve Charles Harcourt'un birbirleri için hissettikleri şeylerin, uzaktan da olsa bu kelimeyle ilişkili olup olmadığını görecekti. Aşkla.

Bir elini cebine sokmuş, gelgitin içinde ağır adımlarla yürüyen kocasını açık açık inceledi. Charles Harcourt gibi birini daha tanımıyordu, tanımamıştı da. O, kendi kendini yaratma konusunda bir büyücü, bir sihirbazdı. Kaderin ona verdiği şeyi almış ve ondan bir şaheser yapmıştı, hoş, kadifemsi bir uyuma sahip bir tarz, güçlü bir karakter, kibarlık, zeka; tüm bunlar görünüşünün tuhaflığıyla yoğunlaştırılmış ya da yumuşatılmış ya da güçlendirilmişti: tüm kısımlarının toplamından çok, çok daha çekici başka bir şeye dönüşmüştü.

Deniz, ayaklarını ıslatıp üşüttüğünde Louise'in derin düşüncelerini böldü. Bu kez eteğini çekememişti. Su geri çekildi ve eteği ayak bileklerine yapıştı. Sonra tekrar ona doğru geldi. Uysal Akdeniz. Denizin maviliği boyunca baktı, uzaklarda yağmurla sıçırıyordu suları, karşı sahile kadar gidiyor gibi görünen kuvvetli bir mavilik. Ah Tanrım. Charles ve Charles, sadece

ters yüz edilmiş. İsteddiği kocasıydı, gitmesini istediği diğerydi. İçinden çıkaramadığı bu hayalet bazen öyle canlıymış gibi oluyordu ki – istediğinden daha fazla hayal gücüne sahipti. Tekrar kocasına baktı ve yüzünü buruşturdu. Bazen onu öyle çok anımsatıyordu ki...

Louise yeni düşünce tarzına uygun hareket etmeyi deniyordu. O gece Charles'ın Nice'teki yatak odasına girdi, bütün modern tesisata sahip geniş bir odaydı burası. Charles duvara gömülü bir lavaboda dişlerini fırçalıyordu.

Louise'i görünce durdu, ağzındaki fırçanın üstünden ona bakıyordu. Louise fırçayı aldı, porselen kabın içinde koydu, sonra Charles'ın yüzünü kendine çekti. Öptü onu. Öyle afallamıştı ki Charles, bir on saniye ona ne yardım ne de müdahale etmeden yaptığı şeyi devam ettirmesine izin verdi, sadece boğazının derinlerinden gelen bir inlemeyle karşılık veriyordu. Hiç şüphe yoktu ki sevmişti bunu. Louise de öyle. Dişleri kaygandı, ağzı kullandığı karbonattan kekre bir tada sahipti. Bu öpücük sudan dolayı tatlı, serin; bir erkeğin ağzının içindeki ısıdan dolayı sıcaktı. Sonra bu adam onu öyle erkeksi bir güçle kavradı ki arka gitti Louise. Omuzları duvara çarptı – ve modern evlerinde ki duvar anahtarları elektrik devresini kesintiye uğrattı.

Anında karanlık.

Kocası bir an durdu, görünüşe göre şaşırmıştı. Neredeyse onu karanlıkta bulamayacakmış gibi. Louise de durdu. İkisi öylece kaldılar orada, sadece nefes alış verişlerinin sesi duyuluyordu.

O an bir şekilde çok şaşırtıcıydı. İkisi için de. Sonra gitti karanlık. Charles ışığı açmıştı. Birbirlerine baktılar. Sanki birisi, başka bir adam aralarına sızmıştı. Diğer Charles. Sanki o an ikisinin de kendini görmesi için dikilmiş, orada duruyor gibiydi.

Yine olmuştu işte. Bir adam. İki adam. Acımasız, açıklanamaz bir benzerlik. Keşke kocası gemide olsaydı, o zaman arala-

rında bir ayırım yapabiliirdi. Ya da yakışıklı ve kararlı, tiksindirici derecede kendine güvenli olsaydı. Onun bazen aksamadan yürüdüğünü biliyordu artık, bu aksaması yüzünden bir keresinde onu kabul etmemeyi düşünmüştü – sonra kendi kendine sormak zorunda kaldı, *Ne için kabul etmeyecektin?*

Hiçbir anlamı olmayan bir hiç için.

Bu yüzden Louise'in aşk ve hislerini ufaktan açığa vurması ilk önce bir işe yaramadı ya da çok az yaradı. Hayatının gidi-değişiklik olmamıştı.

Deniz bir tür saplantı olmuştu onda. Sanki içindeki çatışmanın kaynağı oydu. Nice'teyken sokağın karşısına geçip ona doğru yürüyordu her gün. Grasse'a geri döndüklerinde uçurumlar ya da ağaçlar ya da çatıların arasından onu görmek için hiçbir fırsatı kaçırmadı neredeyse. Eskiden olduğu yerde, Charles'ın yanında olmak istedi. Ama bazen hayaller kuruyordu, bir günlüğüne, bir haftalığına bir tekne kiralayabileceğini düşünüyordu. Eğer denize açılsaydı, rüzgarla süzülerek Tanca'ya ya da Marakeş'e ya da Kazablanka'ya... gidebilseydi her şeyi anlayacaktı. Bu yerlerin isimleri kulağına Cennet ya da Behişt ya da Valhalla* gibi geliyordu. Ya da Cehennem.

Kara kara düşünüp somurtmaktan daha fazlasını yapmayı denedi. Charles'ın ona getirdiği yasemin parfümüyle yüzleşmeyi denedi; ama sonunda yüzleşebildiği şey şişenin kapalı haliydi. Özel öğretmeniyile bir kez buluştu, sonra gelecek ders için yapması gereken okumaları yapmayı unuttu, dersleri de iptal etti. Yemekleri seçer hale gelmişti. Kilo kaybediyordu. Grasse'ta Tino'nun tüm becerilerine rağmen sağlıksız bir alışkanlık edinmişti: Kalkıyor, yatak odasının balkonuna çıkıyor, sonra geceliği

* Behişt: (Farsça) Cennet. Valhalla: İskandinav mitolojisinde savaşçıların girdiği cennet.

içinde oturup yirmi kilometre uzaktaki Akdeniz'i seyrediyor, bu süre içinde hep kasabaya gitmek üzere olduğunu ya da derslerini çalışmak ya da son parti için ya da diğeri için bir teşekkür notu yazmak üzere olduğunu düşünüyordu.

Biraz morali bozuktu, daha fazla bir şey değil. Kendi kendine söylediği buydu. Önemli başarılar arasındaydı, bu durumda hayatı geçici olarak boş kalmıştı. Kendi için konulan bütün hedeflere ulaşmayı başarmıştı: cemiyete tanıtılmış, kendine kur yapılmış sonra da evlenmişti. Kızlara özgü zaferi sona ermişti. Bunun haricinde hayatında yapmak istediği şeyi bulamamıştı; hiçbir şey yapmamasının nedeni buydu. Var olma nedenini arıyordu; bulamamıştı henüz. Bu yüzden onu bulmak için güneşin altında hoş, rahat bir sandalyede onu beklemesi tamamen mantıklıydı.

"Girebilir miyim?"

Louise sarsılarak uyandı. "N-ne?"

Hava kararıyordu. Charles başını yatak odasının balkonuna açılan çift kanatlı kapıdan uzattı. "İçeri giriyorum," dedi. "Sana katılabilir miyim?"

Sandalyesinde doğruldu, kafası karışmıştı. Ona katılmak mı? Neredeydi ki? Güneş nereye gitmişti? Gün nereye gitmişti? "Ben ah..." Ayaklarını uzattı, sonra üzerinde meşhur lavanta rengi sabahlığının olduğunu fark etti, Charles'ın bir renk daha açtığı sabahlığı. Altından hiçbir şey giymemişti. Bir göğsünün neredeyse tamamını gösterecek şekilde açtı önü. Sabahlığın klapalarını çekip sıkıca kapadı. "Bir dakika ver bana Charles." İçeriye girmesini işaret etti.

Charles geri çekilince ayağa kalktı, daha iyi bağladı sabahlığın kemerini, parmaklarıyla saçlarını taradı hemen. Gevşek şekilde toplanmıştı saçları. Darmadağındı Louise.

Yine içerken yakalanan bir sarhoşun hafif öfkeli görünüşüne sahip tembelliği ve usancıyla utanmış bir halde, savunma duru-

munda yatak odasına girdi. Düzensizlik sarhoşu, diye düşündü Louise. "Ne istiyorsun?" diye sordu hiç de kibar olmayan bir tonla.

"Senin için bir şey getirdim." Kolunun altına sıkıştırdığı geniş, düz bir kutuyla dikiliyordu. "Şu sıralar çok mutlu olmadığımı biliyorum. Seni neşelendirmeyi umut ediyordum."

"Beni neşelendirmek zorunda değilsin, Charles. İyiym ben."

"Hayır, değilsin," dedi kocası. Çok güzel giyinmişti, beyaz bir gömlek, ipek kravat, koyu renk pantolon, koyu, canlı renklerde nakışlara sahip hafif gösterişli bir yelek, uzun, resmi fraklarından birini giymişti ve süslü bastonlarından biri vardı.

Geniş kutuyu kolunun altından döndürerek çıkarıyordu, çok doğal bir şekilde yapabildiği bir çeşit hokkabazlıktı bu. Kutu koyu renk kadifeden, dikdörtgendi; kaliteli mücevherler için kullanılan cinsten.

Ah, çok iyi, diye düşündü. Daha fazla taş. Tam ihtiyacı olan şey. En son elli kadar tacı ve kolyesi vardı - Sonra kendini durdurdu.

Kutunun Charles için bir anlamı olduğunu görebiliyordu. Ve bir konuşma hazırlamış olduğunu - yüzünden utanıp sıkıldığını, bir şeyler için çaba gösterdiğini görebiliyordu.

Boğazını temizledi. "Paris'e gidip bunu satın aldım," dedi. "Evlenmeden önce, senin sevgilin olacağımı düşünerek, çok istediğim bir şeydi bu. Hâlâ da istediğim bir şey..." Bunlara eliyle gidin der gibi yaptı, konuşmak istemiyordu bunları.

"Ama bunu sana şimdi verebilirim, çünkü hiç düşünmediğim başka bir şey oldum: senin arkadaşın. Biz gerçek arkadaşlarız, öyle düşünüyorum. Ve bu yüzden şimdiye kadar yüzlerce sevgilim olmasına rağmen sadece tek bir gözde arkadaş ediniyor görüldüğüm için sana" - biraz umutsuz şekilde güldü - "bir evlilik hediyesi vermek istedim." Kutuyu büyük bir rahatlamayla uzattı, çetin görevi sona ermişti.

Kutuyu eline alırken üzerinin gece mavisi rengindeki ipek kadifeyle kaplı olduğunu fark etti Louise. "Ah Charles," dedi. Mücevher ya da değil, bu davranışından mutlu olmuştu. "Charles bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Açsana." Büyük bir gülümseme vardı suratında. Menteşe yaylandı, kapağın dağlanmış gümüşten bordürleri vardı. Kutu parmaklarının hafifçe kanırtmasıyla kolayca açıldı. İçinde...

Siyah inciler vardı. Louise bakakaldı bunlara. Düşürüp kırdığı siyah incilerine öyle çok benziyorlardı ki. Bir dizisi kırılan, sonra da bir geminin güvertesi boyunca zıplayan inciler... yanağının üzerinde yuvarlanan tek bir inci... sonra sallanan bir zeminde çemberler çizerek, yuvarlanarak gezen bir inci... Aslında Louise'in ayaklarının altındaki zemin sallanıyor gibi geldi.

"İşte. Takmama izin ver dedi." Charles.

"Ama -Nasıl - Nereden bildin?" diye sordu.

"Neyi bildim?"

"Bunları sevdiğimi - ah Tanrım - özlemişim..."

"Babanın gönderdiği fotoğrafta ve New York'taki evlerindeki bir tablonda siyah inciler takmıştın. Bunu seveceğine karar verdim. Bu yüzden getirdim."

Evet. Evet, mantıklıydı bu. "Hayır," dedi, akla uygun değildi bu. Bir adım geri attı.

Charles ileri gitti, kutuyu ondan aldı. Bir süre sonra ağırlığı - gramlarla değil de daha çok kiloyle -, yüzlerce siyah incinin göğsüne değişimini hissetti. Ta boğazından başlayıp sabahlığının önünden beline kadar gelen bir sürü dizi.

"Ah Charles, çok nazıksın. Bunlar öyle..." Ağır. Soğuk. Boğazındaki daha yüksek diziler sabahlığının önüne sarkıyordu. Sonra her hareket edişinde bunlar bir başka diziyi çe-

kiyordu; diziler ufak, platinden çubuklarla birbirlerine bağlanmışlardı. Bu arada Charles klipsleri tuturmaya devam ediyordu, kolları Louise'in görüşünü engelliyor, kokusu ona vuruyordu. Zengin amber notalarına sahip turuncgiller aromalı bir misk - şimdi fark etmişti kokuyu Louise. Hiç kocasının kokusuna benzemiyordu, onun kokusuna öyle -Tanrım, bir şekilde sevgilisinin sabununu ya da tıraş kolonyasını almış olması mümkün müydü? Omuzlarının üstünden boynunun arkasını tutmaya çalıştı, aşağıdaki incilerin göğsünün üzerinde karışmasına ve yuvarlanmasına neden oluyordu. "Ben..." Konuşamıyordu.

"Beğenmene sevindim. İşte, izin ver. Yapıyorum; ellerini çek. Saçını klipslere dolaştırıyorsun." Louise'in elini çekti, boynunun aşağısındaki üç ya da dört klipsi daha kapadı, sonra "İşte oldu," deyip geri çekildi.

Daha çok inci, sabahlığının önüne düştü, tuhaf ve korkunç bir histi. Louise kollarını tekrar kaldırdı. Arkasında saçının hemen altındaki klipsleri bulamıyordu. Incileri çıkarmak istediğinden emin değildi. Sevmeye çalışıyordu. Deniyordu.

Klipsleri bulduğunda bunların bir sürü ve inanılmayacak kadar karmaşık olduğunu keşfetti. Hayal kırıklığı çoğaldı. Dirsekleri havada kıvrandı. "Ah Charles, yardım et. Çıkar şunları." Dizileri salladı. Daha çok inci sabahlığının içine düştü, ağırdılar, tıkr tıkr sesler çıkarıyorlardı.

Bir sonraki ani hareketiyle dizilerden sonuncusu da içeri girdi ve tıkırtı ve şingirtı sesiyle hepsi ileri doğru, sabahlığın öndeki parçalarının arasından dışarıya savrulup sabahlığın aralanmasına neden oldu. Bu kuşağın da gevşemesine neden oldu, yavaşça ve sarkarak çözüldü. Sonra da yere düştü. Sabahlığın önü tamamen açılmıştı.

Louise bu lanet incileri vücudundan uzaklaştırmaktan başka

bir şey istemiyordu. Klipslerle gürleşirken göğüslerinin üzerinden yuvarlanarak salınıyorlardı.

Bu diziler göğüs ucuna takıldılar, sonra çılgınca savrulan dizileri gevşetmek için kendini salladığında göğsünün üzerinde yuvarlandılar. "Yardım et bana." Charles'a baktı yalvararak.

Kolye uğursuz, korkunç geldi ona. Engellerinin somutlaşmış hali gibiydi - bu diğer adam, kendi korkuları, kontrol edemediği, bazen kötü bir ruh haline bürünen kendisi. "Lütfen," dedi.

Charles öylece dikiliyordu. "Aman Tanrım." Ağzı bir an açık kaldı. Sonra kapandı. Dudaklarını yaladı. Dikkatlice bakıyordu. "Sen - senin tenin fildişi renginde - ve - ve..." Dikkatini aşağılara düşürmeyi denedi, bakacak güvenli bir nokta aradı, sonra vazgeçti. Bakışlarını bakması gereken son yere dikti. "Ve sarışsın. Antibes'teki kumların renginde."

Kahretsin. "Charles, açamıyorum bunu." Louise'e parmakları tombul, bir işe yaramaz gibi geliyordu. "Sen taktın! Çıkar şunu!"

"Çıkarayım mı?" diye mırıldandı, sanki Louise başka bir şey hakkında konuşuyormuş gibi.

Kolyenin berbat klipsleri seksen yedi parçaydı. Sert, keskin uçlu ve ufacıktılar. Darmadağın saçları inci dizilerinden oluşan bir kabusun içine dolaşmıştı. Ağır, yılan gibi sürünerek giden dizilerden biri göğsünün birinin üzerinden kısımlara ayrılarak iniyordu; cam kadar kaygan, neredeyse canlı, tenini yalayan, titrek dilli bir şerit beline kadar inerek sallanıyordu.

Louise ürperdi. Tüm bedeni titremeye başlamıştı. "Charles..." diyerek yalvardı. "Lütfen." Berbat incilerin dizileri saldırıyordu. Diziler...

Göz yaşları. Ah, hayır, gözyaşları olmasın. Ancak ne kadar çok sinirlenirse boğazı o kadar sıkışıyor, gözleri o kadar yanıyordu.

Kör olası adamsa orada öylece durmuş, hareketsiz, bir aşağı bir yukarı onu süzüyordu, lavanta rengi sabahlığın gölgesinde duran bu arada sanki tam bir iradeyle, kontrol edilemeyecek bir şeyi düzene sokabilecekmiş gibi ağzını sımsıkı kapatmıştı. "Tanrım acı bana," dedi bir solukta, sonra nefes alamıyormuş gibiydi.

"Tanrı belanı versin Charles. İşte." Arkasını döndü, böylelikle sorununu görebilirdi Charles. "Aç şunu."

Arkasından seslendi, "Louise, eğer yakınına gelirim tek açılacak şey ben olurum. Ve sen. Ben..."

"Yardım eder misin, lütfen?" Açmadığı klipsleri şıkırdattı, ağır kolye göğüsleri arasında çarpıp karnına vururken tıkırtılar çıkarıyordu. Dizileri yumruk yaptığı eliyle kavradı. Kıracaktı...

"Dur," dedi Charles. Arkasından geldi. İlik, uzun, kuvvetli Charles klipsleri kavradı.

Ağlama isteği yatıştı, gerçi bir yerlerde daha fazla gerginlik vardı. Ne için? Yardım etmeye çalıştığını fark etti. Aynı zamanda Louise'i kendine doğru çekiyordu. Louise'in parmaklarına hafifçe vurup saçları incilerden ayırdı. Tüm bunların ortasında başını eğip Louise'in boyun kıvrımını öptü.

Isırıyordu öperken, güçlü, ılık ve keskin bir öpücükte bu. Louise'in ellerini bırakmasına, hiçbir şeyi kavramamasına neden oldu. Sonra onu güçlü bir şekilde tutup duvara itti, Louise'in avuç içleri ve yanağı duvar kağıdına değiyordu.

Charles kendi bedeniyle Louise'i sardı, bir eli sanki yavaşça göğsünü cilahyor gibi göğüslerinin üzerindeki inciler üzerine bastırıyor, diğeri de aşağıya, bacaklarının arasına inmiş sertçe okşuyordu.

Bu şekilde Louise'i kendine doğru çekti, kalçalarıyla arkasından itiyordu onu. Geri çekilerek. İleri doğru itilerek. Güçlü bir direnişe yakalanmıştı. Kalçalarındaki hareket - uzun, yavaş,

memnun olmuş bir inleme çıkarırken, sonra daha anlaşılır şekilde "Ah, Tanrım," diye Louise'in kulağına fısıldarken - ufak, gergindi. *Dieu-u-u. Mon Dieu-u-u.*

Ah, Tanrım, doğruydı. Charles onu sıkıca tuttu ve hafifçe itti, ona yaslanıyordu ve zevk, ah, onun verdiği zevk. Güçlüden daha fazlası, ürkütücüden daha fazlası; sağlıklıdan daha fazlasıydı, emindi bundan Louise. Tatlı bir boğulma hissi. Duvara karşı bir santim yukarı kaydı, sonra aşağı, Charles'ın hareketi onu parmaklarının ucuna kaldırıp indirirken yanağı duvara sürtüyordu. Bacaklarının arasındaki eli okşuyor, ileri geri hareket ettiriyor, dokunmayı bırakmıyordu; yukarıdaki eliyse boynundaki şeyi çevirmeye devam ediyordu, bazısı pürüzsüz, yuvarlak incilerden, bazısı sivri bir şekilde kesilmiş boncuklar bir ip üzerinde sıralanmıştı. *Evet. Ah, evet.* Onun kocası. Bunu istiyordu Louise. Düşünemiyordu. Sadece olmasına izin verecekti. *Evet. Charles, beni kucakla. Sev beni. Alabildiğin kadar yakınına al beni.*

"Dön," diye mırıldandı Charles.

Dönmedi. Elleri duvarda öylece duruyordu. Charles arkasındaydı, onun kendini duvar kağıdına bastırırkenki tatlı, boğucu yakınlığından nefes nefese kalmıştı.

"Bana dön, Louise."

İçinde birden bir ayaklanma çıktı. Bir şeyler korkunç derecede yanlış geliyordu. "Çıkar..." dedi, sonra konuşamadı. İncilerle alakası olmalıydı. "Çıkar şu kolyeyi, lütfen."

Charles onu duvara yaslamaya devam etti, ellerini saçlarının altına uzatıp klipsleri çabucak, marifetli bir şekilde çıkarırken bile. Louise incilerin kendi ve duvar arasından düştüğünü, duvara yaslanmış göğsünün ortasında biriktiğini hissetti.

"Kımıldamama izin ver," dedi.

Charles'ın, arkasından çekildiğini hissetti. Charles onu omuz-

larından tutup kendine doğru çevirirken incilerin vücudunun kıvrımları arasından yuvarlanarak aşağı düştüğünü hissetti.

Onu tekrar duvara yaslamıştı, kürek kemikleri duvardaydı, ellerini sabahlığının içine kaydırmış, avuç içleri belinin iki tarafındaydı. Sonra bu sıcak eller arkasından kayıp kalçalarına geldi. Onu orada öylece sım sıkı tutmuş kaldırıyordu. Eğildi, çıplak Louise'i kendine doğru çekip ona doğru itiyordu sonra kendini Louise'i kendi ve duvar arasına sıkıştırmış öpüyordu.

Bu öpücük çılgınlığa yakın bir şeydi. Aç. Zincirlerinden kurtulmuş. Kaçık. Bunun gücü bir an dizlerini bükecek gibiydi - insanı eriten bir şehvet duygusuna doğrudan giden çabuk, insanı kendinden geçiren bir yükseliş - sonra rahatsız edici, sonra biraz korkutucu, sonra tam anlamıyla dehşet verici. Yanlışlık hissi büyüdü. *Onun ağzı. Onun vücudu. Şehvet, özlem, isteksizlik, caziye, karanlıktaki inciler...* tüm bunlar Louise'in aklında ve bedeninde birden hortladılar. Diğer Charles gibi kokuyordu kocası. Eğer içine girseydi, tam olarak!

Hayır. İmkansız. Harika, sadık kocası böyle bir şey yapamazdı.

Ancak kocası dilini Louise'in ağzının derinliklerinde gezdirdiğinde bir ses konuştu. *Hayır, ona benzemiyor: O gemideki sevgilinin ta kendisi. Bu o.*

Hayır - Neden? Ne amaçla? Hayır!

Louise çırpınmaya başladı, içindeki hengamenin fiziksel sonucuydu bu. "Charles, bırak." Onu itip debelendi.

"Ne?" diye mırıldandı Charles. Kaba, duygusuz bir *Quoi?* "Ne oldu, Louise?" Charles'larının kalın, derin sesi - ikisinin de.

Hayır. Kocanın, dedi sert bir şekilde kendi kendine. Ve canlı hayal gücünün sesi. "Uzak dur benden," dedi. "Lütfen Charles..." Sonra bir süre kime konuştuğundan emin olmadan durdu. Sorun değildi. "Lütfen dur," dedi. "Beni yalnız bırak. İyi hissetmiyorum."

Az bile söylemişti. Duvarlar sallanıyordu. Yer dönüyordu sanki. Bacakları titriyordu.

"Lulu?" Charles'ın sesi uzaktan geliyordu. Önündeki serin havayı hissetti.

"Git," diye emretti. Gözlerini yarı araladı. Kocasını geriledi, kesinlikle kocasıydı. Birkaç metre uzaktan Charles Harcourt ona klinik bir vakaymış gibi bakıyordu. "Git!" dedi bir kez daha vurgulayarak.

Bakışları Louise'e çivilenmiş bir şekilde kapıya doğru gitti. Sabahlığının önünü kapatıp kollarını kavuşturdu. Charles oturma odasına girince yavaş, bilinci yerinde olarak ağırbaşlılıkla ileri doğru yürüdü. Yatak odasının kapısını kapadı, bu kendini telaşlandıran adamı dışarıda bıraktı.

Omzunu koyu renk kapılara yaslayıp sürgünün son tık sesini de duydu.

Ve Louise sonra olanları açıklayamıyordu.

Kapı boyunca aşağı doğru kaymaya başladı – derin bir ümitsizlik bir fırtına dalgası gibi yükselip ona doğru çarpıyordu. Kapının dibinde bir yumak gibi oturana kadar ona vurmaya, onu sürüklemeye devam etti. Orada kelimelerle ifade edilemez bir mutsuzluk gelip buldu onu. Adı konulamayan bir şey, açık bir nedeni olmadan. Ya da bir sürü neden vardı; bir sürü memnuniyetsizlik, bir sürü belirgin başarısızlık, bir sürü kendinden nefret etme. Bu his onu aşağılara çekti, şiddetle saldırısı ağlamasına neden oldu. Tutunacak bir şey, bu hissi azaltacak ya da dindirecek bir yol bulamıyordu. Louise yenilgi ve haksızlıktan oluşan karanlık bir havuza gömüldü, aşağılara, en dibine iniyordu; burada, ciğerlerinin derinliğinde yarım saatten fazla hıçkırarak ağlayıp boğuldu.

Tüm bunlar Charles'ı kapının diğer yanına çiviledi, alnını kapıya dayamış, Louise'in yere çöküşünün sesine tanık olmuştu.

Terk edilmiş, afallamış hissetti – kendine şaşıyordu. Ve suçlu. Her şeyin ötesinde suçlu. Louise bir şeyler için yas tutuyordu, muhtemelen kendi için, diğer Charles için. Keşke gerçekten ölü olsaydı.

Charles bunun olabileceğini düşündü.

Devam edemezdi böyle. Yeter. Oturup tüm bu alçakça işi ona açıklama zamanıydı. Artık kendini garantiye almayacak, korumayacaktı. Bu oyunla onu hasta ediyordu.

Bölüm 25

*Bazı Doğu kültürlerinde amberin doğurganlığı
artırdığına inanılır.*

Harcourt Prens Charles Harcourt
Amberin Doğası ve Kullanım Alanları Üzerine

“Harcourt, onu hamile bırakmışsın,” dedi Doktor Olivier. Ertesi öğleden sonra, Louise tüm öğleyi ölü gibi uyuyarak geçirdiği için çağırmıştı onu Charles. “O kadar endişelenme,” dedi. “Karın son derece sağlıklı. Aslında turp gibi. Biraz kilo kaybetmiş olabilir ama bu başlangıçta olabilir bazen. Yeni bebek annesinin iştahını etkiler. En sevilen yiyecekler eskisi gibi tat vermezler. Ve eğer herhangi bir şeylere ağlayıp durursa ciddiye almamalısın. Taze anneler biraz duygusal olabilirler.”

“Hamile,” diye aptal gibi tekrar etti Charles. “Öyleyse – O zaman ne yapayım?”

“Yapmak mı?”

Charles nasıl bir tavsiye istediğini bilmiyordu. Hamilelik Louise’in neşesiz hallerinin nedeni olarak aklına gelen bir şey değildi. Kişi bir süre, şey, herhangi bir meyve ekmeyince verimli bir rahim fikrine atlamazdı hemen. “Hamile,” diye tekrarlardı yine.

Olivier güldü. “Evet ve hiçbir şey yapmana gerek yok. Bu şeyler kendi başlarının çaresine bakarlar. Ayrıca o sadece biraz hamile.”

Çocuk

“Biraz hamile derken?”

“İç doku daha yeni koyulaşmaya, renk değiştirmeye başlamış. Rahim yukarıda, ufacık bir yumru leğen kemiğinden çık-
mış, hiçbir şey sayılmaz bu. Ama kesinlikle eminim. Âdetinin iki hafta geciktğini söylüyor.” Göz attı Charles’a. “Eğer biri sadece bir aylık falan evliyse çok şey gösteren bir işaretir bu.” Tekrar göz attı, sanki sinirli bir şekilde gözü seğiriyormuş gibi. “Bir balayı bebeği.” Charles’ın sırtına sert bir şekilde vurdu. *küt küt* vuruşları *seni iktidarlı köpek seni der gibiydi*. “Tebrikler.” Doktor elini uzattı. “Böyle bir başlangıçla” – Charles’ın kolunu kuvvetlice sarsıyordu – “amcamı hemen yakalarsın. Her tarafın çocuk dolar.”

Doktor gitti ve Charles antrede kalakaldı. Hamile. Onun karısı, karısı olarak hiç yatmadığı kadın hamileydi. Bu biraz hassas olabilirdi...

Ama hayır. Artık hassasiyet falan olmayacaktı. Hamilelik Louise’in üzüntülü halini biraz açıklayabilirdi ama bunun dercesini değil. Ve Charles bunu neyin açıklayacağından son derece emindi. Kesinlikle cesur ve açık sözlü olmalıydı. Odasına gidip ona her şeyi anlatacaktı ve – bu düşünce onu gülümsetti – bu çocuğa sahip çıkacaktı. Bir çocuk. Bir aile. Charles kendini baba olarak düşününce hayretler içinde kaldı. Bir bebek. Onun bebeği.

Mutlu bir şaşkınlık içinde merdivenleri çıktı, açıklamalar, kabullenmeler, özürlerle kendini metin tutmaya çalışıyordu. Uzun, yürekten özür dilemeler. Louise öfkesinin nedenini yanı başında görmek üzereydi. Ve şimdi olaya bir bebek de dahil olduğu için ucuz kurtulacağını düşünemiyordu hiç. Hazırlanmıştı; Louise sinirinden çıldıracaktı. Ama anladığında, onu affettiğinde...

Louise’in yatak odasının kapısında durdu, sonra derin bir nefes alıp kapıya vurdu.

"Gel," dedi Louise.

Charles içeri girip Josette'e başını salladı. "Bizi yalnız bırakır mısın lütfen?" dedi.

Yatağın ayakucuna yürürken kapı kapandı. Louise düne göre biraz daha iyi görünüyordu. Gözleri biraz şişmişti ama rengi iyiydi. Tenteli yatakta uzanmış, başı ve omuzlarını arkaya yaslamıştı. Ne kadar berbat olsa da harika görünüyor, diye düşündü Charles; uykusuz geçen bir gecenin ardından darmadağın olmuş, saçlarının örgüsü bozulup dolaşmıştı, orada içinde kendi çocuğuyla uzanıyordu.

Ve suçlu görünüyordu. Bunu – bir şeyden dolayı suçluluk hissetmesi – fark etmesi bir an şaşırtıcı, sonra neredeyse gülünç geldi. Louise her zaman "ilişki"sinden uzak, önceki bir zamanda, önceki bir hayatta, sonsuzluk kadar uzun bir zaman önce geçmiş gibi bahsetmişti – kendini hamile bırakacak kadar yakın bir zamanda değil.

Louise açıklaması gereken bir şeyler olduğunu düşündü.

Charles eğer bu kadar gergin olmasaydı gülebilirdi. Ellerini ceplerine soktu, bir süre Louise'in örtülerin altında çıkıntılar halinde duran ayaklarına baktı. "İyi misin?" diye mırıldandı.

Evet anlamında başını salladı, bakışları sadece Charles'ın çenesine kadar geliyordu. "Gerçi hâlâ doktorun oldukça utanç verici muayenesinden sonra gururumu onarmaya çalışıyorum," dedi ve ekledi, "Gerçi teşhisinin yanında bu onun yarısı kadar utanç verici." Uysalca sordu, "Sana söyledi mi?"

"Evet."

İkisi bir süre öylece kaldılar: Charles yatağın ayakucunda sakin bir şekilde anlatıp Louise'in kolayca kabullenmesi ve affetmesi için dualar ediyordu. Louise, yüzü hafifçe önüne eğik, rengi sağlıklı; yanakları pembe. Gözleri uzun kirpikleriyle kendilerini göstermiyorlardı, saklanıyorlardı. Kendi kendini suçlayıp mahkum etmiş gibiydi.

"Ona yalan söyledim," dedi Louise.

"Öyle mi?"

"Âdetim dört hafta gecikti. Neredeyse. Biliyor musun, tam evlendiğimiz zaman olması gerekiyordu, bu yüzden tüm o heyecandan falan sadece geciktığını düşündüm. Daha önce de olmuştu. Ama..." İç çekti. "Sanırım öyle olmadı."

"Hayır. Sanmıyorum." Charles başka ne diyeceğini bilemedi. Louise alt üst olmuştu. Kendiyse gerçekten mutluydu. Bir bebek, diye düşünmeye devam etti. İstedığı aile. Charles gülümsedi, sonra örtülerin altındaki ayak parmaklarını eliyle tutup şefkatle, hafifçe salladı. "Her şey iyi olacak," dedi. Nereden başlayacağını bilmiyordu, bu yüzden en iyi kısmı düşünmeden söyleyiverdi: "Yani o benim. Bebek benim."

Louise birden gözlerini ona çevirdi. Bir süre bunu düşündü kaşlarını çatarak. Dudaklarını ısırıldı. "Ah, hayır Charles, gerek yok..."

Daha açık bir şekilde söyledi: "Bebegin babası benim."

Bir an kafası karışmış gibi göründü, sonra uzaklara baktı. "Charles." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Söylediğin şeyi, yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum. Sen tanıdığım en asil, dürüst, harika insan..."

Charles yerinde kımıldandı. "Şey, ben o kadar da..."

"Hayır, hayır. Sen öyle iyi bir adamsın ki." Gerçekten böyle demek istemişti. Başını kaldırıp ona baktı, inanç okunuyordu gözlerinde. Ya da inanmak istemek. "Bu yüzden yani, aramızda kesinlikle daha fazla oyun, yalan olmayacak artık. Bilmeni istiyorum: Sana bahsettiğim ilişki. Gemideydi." Elleriyle ağzını kapatıp başını eğdi. "Tanrım, öyle utaniyorum ki." Sonra başı öne eğik, tatlı Louise olabildiğince ağırbaşlı ve yumuşak görünerek İngilizce bir şeyler mırıldandı, "Korunma hakkında bir şeyler söyledi, bir şeyler işte: Bunu bilerek yaptı, orospu çocuğu."

Charles'ın kaşı kendiliğinden kalktı. Başındaki derinin geriye doğru kaydığını hissediyordu.

Devam etti. "Seni sevdiğim kadar – ve Charles gerçekten seviyorum seni – bu diğerinin hayaleti, ah, bu alçak herif beni kendi halime bırakmayacak. Sadece intikam almak istiyorum – Eğer intikamımı alabilirsem. Ve şimdi bir de bu kahrolası" – *sacre*, bir başka sürpriz, kelimeyi doğru kullanmıştı – "parçası var içimde. Öyle öfkeliyim ki çılgığı basabilirim."

"Bebeği istemiyor musun?"

Bir süre düşündü. "Şey, evet, sanırım istiyorum. Bir bebek fikri hoşuma gidiyor. Heyecan verici bir şey. Ama – Şey, tam olarak bu şekilde olmasını planlamamıştım."

"Hayır," dedi, ona katılarak. "Ama o gerçekten benim Louise. Anlasana..."

"Charles," diye sözünü kesti. "Eğer dünyanın geri kalanının bebeğin senin olduğunu düşünmesini istiyorsan, yanımda durmak istiyorsan sadece çok minnettar olurum. Tabii ki sen ne istersen onu söylerim herkese. Ama ikimizin arasında böyle saçmalıklar olmasın. Lütfen. Bu ilişki hakkındaki her şeyin ortaya çıktığına öyle memnunum ki. Öyle bir rahatlama ki bu. Yalancılıktan nefret ediyorum."

Charles onu seyredip dinledi, yanağının içini kemiriyordu.

"Ve sanırım," dedi, "bu gerçeği anne babamın ve Tino'nun da bilmesi çok iyi olur, çünkü bebek başka biri gibi görünecek. Benim hakkımda daha kötü düşünecekler ama, inan bana, senin hakkında daha iyi düşünecekler. Ve hepimiz bunun hakkında konuşur, açık olur ve paşamdan kurtuluruz, dürüstlikle onu içimden çıkarırız."

"Neyini?"

"Paşamı." Utanarak gülümsedi. "Kendi kendime böyle çağırıyordum onu. Arap'tı sanırım. Ah Charles, bebeğin koyu renk teni

ve kahverengi gözleri olacak kesin. Aman Tanrım. Ah, hayır..." Pişman görünüyordu. Mütevazı. Bütün olarak değerlendirildiğinde bu genellikle kendine hakim, serinkanlı genç yüzde çok da nahoş durmayan bir ifadeydi. "Charles, çok üzgünüm. Hiç kimsenin de gözleri mavi."

"Louise, sana anlatmaya çalıştığım şey..." Yukarıya baktı Louise. "Ah, Charles. Sen çok iyisin." "Hayır." Charles başını salladı. "Anlıyor musun..." Louise de başını salladı. Dinlemiyordu. "Senden daha az bir şey beklemezdim sanırım. Sen şimdiye dek tanıştığım en yüce gönüllü adamsın, Charles Harcourt. Sana, kocam olarak duyduğum saygı çok büyük." Tamamen içten bakışlarını Charles'a sabitledi.

Uzun bir süre ona baktı Charles, sonra bakışlarını kaçırdı, utandı. Pencereye doğru yürüyüp dışarı baktı.

"Sana yasemin satan adam Arap'tı değil mi? Adı neydi?" Doğrudan konuya giriyordu. Charles homurdandı. "Kim? Yaşlı El Bağdad mı?" "Kim?" Louise'in sesi böylesi garip bir tanıştırmadan sonra anlaşılır şekilde telaşlanmıştı. Dikkatlice konuştu, "Sanırım." Tereddüt ettikten sonra devam etti, "Babası o. Onu iyi tanıyor musun?"

"Tanıdığımı düşünürdüm." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve Arap falan değil. Fransız. Dangalak bir Fransız," dedi. "Sadece aşırı gururunu tatmin etmek için bu sahildeki kadınların yarısını aptal bir Don Juan gibi ayartan, kendini Arap gibi ya da işine geldiği gibi tanıtan biri. Ve korkağın en önde gideni." Omzunun üstünden Louise'e bir bakış attı. "Aklma gelmişken, gözleri de açık renk."

Louise alnını kırıştırdı. "Öyle olduğunu sanmıyorum Charles. Kahverengi gözleri vardı."

Louise'e bakmak için döndü. "Bunu gerçekten tartışmayacaksın, değil mi?"

Sabırla, sessizce konuştu, "Şey, kahverengiler Charles."
"Öyle mi? Baktın mı? Gözlerinin ta içine bakıp kahverengi olduklarını gördün mü?"

Ne kadar sinir bozucu. Louise ona inanmıyordu. Sinir bozucudan da öte. Charles fiilen ona gemideki romantik ilişkisinin baş kahramanının kendisi olduğunu söylemişti ve kahrolası kız o herfin diğer şekilde yakışıklı ve tatlı dilli – Aman Tanrım, hem de iki güzel kahverengi göze sahip – olduğundan öyle emindi ki Charles'a inanmıyordu.

Louise oturduğu yerden çarşafılarına bakıyordu, ne hatırladığından emin değildi. Ortadoğu'ya özgü bir başlık içinde, koyu renk gözlüklerin arkasındaki esmer bir yüzdü kısacık sürede gördüğü. Geminin telefonundan duyduğu yumuşak ses – kahverengi gözlü mü peki?

"Ne kadar süredir tanıyorsun onu?"

Omuzlarını silktilti.

"Söylediğin kadar korkunç mu? Yani, ona oldukça kızgın olabilirim ama..."

Charles ona dik bir bakış attı, yüzünde en korkutucu ifadeyle. Sustu. Gerçi korktuğu için değil.

Bu onun için ne kadar eziyet verici bir şey olmalı, diye düşündü Louise. Bu kişi her şeyden önce aşıkane bir not yüzünden çiçeklerin başlarını yolmuş bir adamdı. Şimdiyse yüklü bir siparişin notuyla karşı karşıya kalmıştı – karısının rahmine yazılmış bir not. Sevgilisi hakkında daha fazla soru sormak acımasızlıktı.

Yine de konuştu. "Bana ondan bahsetsene."

Tabii ki bir şey söylemedi kocası. Sadece başını sallayıp uzun bir iç çekti – incinmiş değil, gönüllenenmiş bir adamın öfkesi. İhanete değil, sadece hayal kırıklığına uğramış.

Bunu daha sonra düşünecekti, burada soruları bilgi istemeyi bırakmış ve alenen tepkisini test etmeye başlamıştı.

Charles ağzını açtı.

Louise önce konuştu. "Yakışıklı mı?"

Charles gözlerini kıstı. Öfkeli bir ses tonuyla cevap verdi. "Çirkin."

Kelimeler dudaklarından döküldüğü an beti benzi attı, sonra derin, sesli bir nefes aldı, sanki söylediklerini geri yutabilecekmiş gibi.

Bir anlığına ona anlayış gösterdi. "Ah Charles," dedi. Yine akli karışmıştı, emin olamıyordu.

Konuştukları ne olursa, kim olursa olsun bu çirkinlik bir bakıma onun kendini kabullenmesi gibiydi – Louise'in onun dudaklarından hiç duymadığı cesurca bir kabulleniş. Bir parça gurura mal olmuştu bu Charles için. "Senle ilgili hiçbir çirkin şey yok efendim. Sen tanıdığım en hoş adamsın." Gerçekten böyleydi bu. Derinlerinde hissederek söylemişti bunu. "Seninle tanıştığım andan itibaren bana karşı hep kahramanca davrandın, yaptığın her şeyde ve bana katlanmaya devam ediyorsun. Ve ben bunu her zaman takdir etmedim. Ama bilmeni istiyorum ki şimdi ediyorum ve muhteşem bir kişiliğe ve bildiğim en güzel kalbe sahip olduğunuzu düşünüyorum."

Evet. Onun yakışıklı, üzerine titreyen kocası onu memnun ediyordu. Louise ona hayrandı. Onu seviyordu. O da Louise'i. Her şey mükemmeldi.

Sonra bu tanıdığı en hoş adam ona baktı, odanın diğer tarafındaki pencerenin önünden uzun, sabitlenmiş bir bakışla. Daha sonra tekrar iç çekti ve kapıya doğru yürüdü. Yatağın ayak ucunda tekrar durdu, "Evet. Kahramanım ben." Boğazını temizledi. "Eğer şimdi bir şeye ihtiyacın yoksa Louise, aşağı gidip bir şeyler içmek istiyorum. Bilirsin işte, ufak bir kutlama. Bir bakıma yani." Kabullendi, "Sanırım kafam çok karıştı." Tekrar sordu, "İyi misin?"

"Kesinlikle."

"Peki." Elini saçlarından geçirdi. Sonra frakını düzeltti.

Kibir, diye düşündü. Kocasını kibirliydi. Tabii ki, mümkün olan en hoş şekilde. Ancak elle tutulur bir kibirdi bu, öyle güçlü ve aşıkardı ki, kişi karanlıkta bile hissedebilirdi bunu.

Karanlıkta bile hissedilebilen bir kibir. Bu düşünce, durması-na neden oldu.

Hayır, hayır. Tabii ki hayır. Kocasını mertçe davranmaya çalışsan, iyi bir adamdı. Alçak herifin teki değildi ki oyunlar - Ne? Bir şaka mı? Kocasını için bir alay konusu muydu? Hayır, hayır, kocasını seviyordu onu. Anlayışla. Aşırı derecede hem de. Ondan istediği her şeyi yapıyordu. Sadık ve açık sözlüydü.

Gerçi sonra da, 'zeki bir kadın ne kadar süre kendine yalan söyleyebilir?' oldu sorun.

Louise orada uzanırken anladı. Bir aydan fazla bir süreden beri kafasını karıştıran ikiliğin aslında açık bir şekilde tanımlanmış tek bir varlığa döndüğünü anladı ve şu anda o kişinin ta kendisine bakıyordu: kocasına. Hayır, hayır, diye düşündü yine. Bunu kabul edemezdi. Belki umursamazsa bu, gerçek olmayabilirdi. Charles'a gülümsedi. "Teşekkür ederim, Charles. Çok teşekkür ederim. Bana karşı öyle nazik, öyle iyisin ki."

Onun gidişini seyretti, hâlâ sessizce yatağının yanından geçip kapıya doğru yürüyen adamın aslında kim olduğunu kabullenmiyordu. Bunu kabullenmesi demek tabii ki, yüce gönüllü, sevecen kocasının aslında onun düşündüğü gibi mükemmel bir şekilde sadık ve dürüst olmadığı, belki de doğasında bir iki bozukluk olan dalavereci, pişkin bir insan olduğu anlamına gelecekti. Ve eğer öyleyse, şey, Louise'in en önemli silahı, tüm gelenlere karşı savunması, mükemmel dış duvarları aslında düşündüğü kadar güçlü, her şeye gücü yeter ve koruyucu değil demektir.

Charles onu tanıdıktan sonraki ilk yirmi dört saat içinde buna gülüp geçmişti.

Beş dakika sonra aşağıda dördüncü kez viskisini yenileyen Charles yüksek sesli bir çığlık duydu, kadını bir bağırış, sonra feryat gibi geldi bu ses.

Çok güzel, diye düşündü bardağı tepesine dikerken. Yukarıdaki kadın - biyolojik bir cezanın kurbanı - bir şeyler fırlatıyordu. Bunu takip eden sessizlikte Charles Louise'in iyi olduğundan emin olması gerektiğine karar verdi.

Aksilik yaşamadan merdivenleri çıktı, üst tarafta şaşırtıcı şekilde dengeli olduğunu düşündü dalgın dalgın. Likörün bir kısmının şimdiden kanına karışmış olduğunu hissedebiliyordu, ancak bu, her şeyin sanki daha açık görünüyormuş gibi kandırıcı bir etki yaratmasına neden oluyordu. Louise'in odasının kapısını açtığı anda tüm detaylar ayıkılmışçasına, açık seçik göze çarpıyordu.

Louise geceliği içinde lavabonun önünde dikiliyordu - tatlı bir leylak rengindeydi, Charles şimdiye kadar bunu danteller halinde, sadece o berbat mor sabahlığın içinde görmüştü. Louise gözlerini neredeyse altı metre uzağa, karşı taraftaki duvara fırlattığı, parçalara bölünmüş el ve yüz yıkama leğeni ve sürahidin Charles'a çevirdi. Charles duyguların Louise'in yüzünde uçmasını seyretti: Öfke, umutsuzluk, neredeyse şaşkınlık vardı, kırık parçalara, ardından Charles'a baktığında; Louise yüzünü buruşturdu.

"Sorun değil," diye mırıldandı Charles. Odaya girdi. Louise Charles'ın onu kucaklamasına izin verdi. "Tamam. Bu lanet evdeki her şeyi kırabilirsin."

Daha fazla şey söyleyecekti ama Louise biraz gerileyip avuç içlerini göğsünde gezdirince nefesi kesildi. İki el önündeydi, sonra omuzlarından kollarına kadar indi, sonra hareketsiz kaldı,

elleri arka tarafında, Charles'ın bileklerindeydi ona doğru yaslandığında - kalçalarını telaş verici bir rahatlıkla Charles'a yaslıyordu. Bu şekilde kaldı, dirsekleri arkada, yüzünü buruşturuyor, Charles'ın yüzünü inceliyor, bir şeyler arıyordu. Tanrı bilir neydi aradığı.

Dudakları aralandı, sanki bir şeyler diyecekmiş gibi. Ancak yumuşak, nemli ağzından ses çıkmadı. İç tarafında düzgün, beyaz dişlerin kaygan üst kenarını görebiliyordu Charles. Ve bir şeyler, belki de likör, bir anlığına başının dönmesine neden oldu. Louise'in saçları darmadağındı. Elleriyle Louise'i destekledi, uzun, incecik sırtını avuç içleriyle tutmuş, kolları dolgun ve kadınsı kalçalarının kıvrımında duruyordu. Ve işte bu: dayanılmazdı. Onu öpecekti.

Ancak, şaşırtıcı bir şekilde ilk öpen Louise'di, ayak parmakları üzerinde doğrulmuş, ileri doğru itiyordu. Bu, aç, derin, istekli, sıcak bir öpücüktü, ağzı olması gerektiği gibi ıslak ve sıcaktı. Ancak Charles onun teklif ettiği şeyi aldığı anda - başını yana eğip onu kendine çekerek sardığında ve dilini onun ağzında istediği gibi dolaştırdığında - Louise'in yumrukları göğsüne vurdu iki kez. Şaşırtıcı.

Gerçi Charles bir şeylerin değişmiş olduğunu anlamıştı. Onu kucaklayıp yatağa götürdü, odanın sallanmaya başladığını hissedilen bir adama göre şaşırtıcı derecede çevikti.

Tanrım, Louise yumuşacık ve tatlıydı. Ve Charles aç gözlüydü. Onun en duyarlı, en hassas yerini buldu, sonra parmağını içine kaydırdığında vücudunun sıçramasını, zevkten mırıldanmasını sevdi. Ah, evet, diye düşündü, kaygandı, iyice ıslanmıştı. Oda dönmeye başladı, kısmen viskiden, ama kesinlikle büyük oranda Louise yüzünden.

Pantolonunun önündeki düğmeleri açmaya başladığında Louise mırıldandı. "Anlat bana."

O da öyle yaptı, Louise'in boynunu, yanaklarını, çenesini öperken. "Senin için deliriyorum. Vücudundaki her yere dokunmak istiyorum, seni tüm bedenimle sevmek istiyorum, altımda olmamı, seni hissetmeyi..."

"Hayır," dedi ve itti Charles'ı, kollarından yuvarlanırken. "Ah Charles." Teselli edilemiyordu yine. Kıvrıldı.

Hayır? Louise'in arkasına kıvrıldı o da, onu rahatlatmayı düşünerek kendine doğru çekti -bu arada artık serbest kalmış ereksiyon halindeki penisi iki pürüzsüz, ılık kalçanın arasında - ki vadiye hafifçe dürtüyordu. Ürperdi Charles, Louise'in neden döndüğünü ve diğer tüm ipuçları ever derken bu hayırın ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu. Zavallı adam. Öyle gözü dönmüştü ki. Kalçalarını ileri itti.

Louise'in uylukları arasındaki ufak aralığa, yarıya girdi bir hamleyle ve tüm bedeni gün doğumundaki gökyüzü gibi aydınlandı. Aklı durdu, Louise'in teninin ılık yumuşaklığının penisine değmesi, çok yakınında olması sıcak, parlak bir beyazlıkta gezmesine neden oluyordu. Sonra - gerçek tek gözlü canavar - penisinin ucu, bir su arama çubuğu gibi onun ıslaklığını buldu. Elleriyle kalçalarını kavradı ve daha ne yaptığını anlamadan içindeydi Louise'in.

Louise bir an direndi, gerçi bu pek bir şey değiştirmiyordu çünkü Charles sımsıkı tutuyordu onu. Bedeni Charles'a sımsıkı yapışmış gibiydi, kaygandı, tutuyor, itiyor, sonra bırakıyor ve tekrar kavıyordu, bu hareketleri kaymak yumuşaklığındaki kalçaları arasından diğer uzun, keyif veren okşamayla tamamlanıyordu. İnledi Louise - Charles bunun acıdan mı yoksa zevkten mi çıktığını, anlaşmazlık mı yoksa işbirliği anlamına mı geldiğini anlayamıyordu. Elleri, kollarıyla Louise'i sardı, tüm gücüyle onu kavrayıp tekrar içine girdi.

Ve Louise, tatlı Louise kalçalarına düzgün bir açı vererek ken-

dini Charles'a doğru iterken dizlerinin üstüne doğru eğildi, öyle yerinde, öyle mutluluk verici bir şekilde doğru bir içgüdüydü ki bu. Charles öyle derine indi ki rahim boynuna çarptı. Ve patladı. Buydu. Patlamalar. Charles'ı savuran, görünen bir ağırlığa ve güce sahip parlak güller.

Görünüşte akıl sağlığı yerindeydi, yatağın üstündeki tentenin yavaş bir şekilde sallanıp yuvarlanmasıyla midesi yukarılara çıkıyormuş gibi oluyordu. Viski bu noktada tüm bedenine yayılmıştı, Louise'in mutlulukla kalbini çarptırması tüm damarlarında hızla gezinmesine neden oluyordu içkinin. Vücudunun birkaç santimetre karesi neşe içindeydi; ama geri kalanı kuşatma altındaydı. Ve Louise ise...

Bir şeyler söyledi ama Charles sadece kafasını salladı. Kollarımı gözlerimin üstünden çekmeliyim, diye düşündü, eğer bakışımı bir yere odaklarsa oda daha az hareket edecekti. Kendine verdiği bu tavsiye hatırladığı son şeydi. Yorgunluk, kaygı, baygınlık hali, her ne idiyse, onu ele geçirmişti.

Bölüm 26

Balina avcılarının arasında bir ritüel vardır. Bir ispermeçet balinasını güverteye iter itmez zıpkınlar hayvanın bağırsaklarının arkasına derinlemesine sokulur. Bu zıpkınların uçları, geri çekilince, çabuk kazanılacak bir servetin işaretçisi bir koku verirler.
Harcourt Prensi Charles Harcourt
Amberin Doğası ve Kullanım Alanları Üzerine

Efsane buradan doğmuştu: iki haftalık bir tanışıklığın ardından kaçarak evlenme, halk içinde öpüşmeler – sadece dudaktan değil, parmaklardan ve avuç içlerinden ve eldivenlerin düğmeleri arasındaki bileklerden. Bu tanıklık edilen gerçekler, akşam yemeğini bekleyemeyen, azgın, kelimenin tam anlamıyla alt üst edici sonuçlara sahip bir ilk gecenin dedikodularıyla süslenmişti. Evin hizmetçilerinden, banyodan salona, oradan oturma odasına ve yatak odasına giden su izleri ve ıslak çamaşırlar bırakan bir oyunun ek dedikoduları da geldi. Buna bir de karısına çok düşkün bir erkeğin alabileceği, aşırı değerli bir kolyeyi (bir oyunun açılış gecesinden hemen önce Louise birden ve takdir eder bir şekilde kolyeyi, boğazından çekip kopartmadan takabilmişti) de ekleyince...

Charles'ın bu konuda yapacak bir şeyi kalmadı. Birden kendini tanıştığı her erkeğin idolü ve kıskandığı kişi, her kadının aşk

konusundaki ideali olarak buldu; Louise de kadınlar arasındaki benzeriydi. Harcourt Prensi ve Prensesi Riviera'daki en romantik çift olarak ilan edilmişti - Charles her ne kadar bunu yeniden tanımlamak istese de aileleri, arkadaşları, en sonunda Louise'in hamile olduğunun - Charles şimdi bunu hayatının en kötü cinsel fiyaskosu olarak görüyordu - öğrenilmesinden iki gün sonra sabah gazetesinde haberi okuyan tanıdıklar, yabancılar tarafından onlara bahşedilen bir unvandı bu.

"Evet, birileri zaman kaybetmemiş. Dinlesene şunu," dedi kahvaltıda Louise'e.

Geniş bir alan gerektiğinden Nice'teki büyük yemek masasında oturuyorlardı; çünkü "kahvaltı" şaşırtıcı şekilde ziyafet gibiydi. Bu kahvaltıyı ayarlayan Louise, iştahla yiyordu. Charles gazeteyi okurken sütlü kahvesini içiyordu. "Ve tahmin edin bakalım, kimler küçük prens ya da prenseslerini bekliyor? Kendilerini izlerken kendimizden geçip kalp çarpıntıları yaşadığımız iki muhabbet kuşundan başkası değil: Harcourt Prens ve Prensesi. Dedikodulara göre eski Fransız "kraliyet ailesi"nin yeni kuşağı birazcık erken bile gelebilir. Tebrikler Ekselansları. Görünüşe göre eski kraliyet kanının, kaynama noktasına gelmesi biraz hızlı olabiliyor."

Louise güldü.

Charles gazete kağıdının üstünden ona baktı. Louise uzun yemek masasında Charles'ın çaprazında oturmuş, "Amerikan tarzı" pişirilmiş yumurtasını çatalına taşıyordu. "Ne kadar ahlaksız bunlar böyle!" Gülüşü samimiydi. Eğer cemiyetle ilgili köşe yazılarındaki laf atmaları ahlaksız buluyorsa, görünüşe göre bunlar son derece beğendiği ahlaksızlıklardı. Yumurtalardan bir lokma alırken beraberinde yediği jambon kadar lezzetli.

Charles ağzını büzdü. "Kalp çarpıntıları" demek?"

"Aptallaşıyorlar," dedi Louise.

"Kalp çarpıntıları" demek?" diye tekrar etti. "Banyoda ağlıyorsun ya da beni yüzüme saplağı indirmekle kendin ediyorsun ve bu insanlar kalp çarpıntısı geçiriyor?" Bir gece önceki hafif, taneli araları açılmış gibi sevinmiş olmalarını bile getiremiyordu bile. Bu olay Charles'ın moralini bozmuştu. Tek bildiği Louise'in o zamandan beri ona karşı bir şekilde sinirli ve alıngın olduğuydu. Ve Charles bunun ne ima ettiğini düşünmek bile istemiyordu. Louise sessizleşti ve ekmeğine yağ sürmeye başladı. Charles gazeteyi katladı, "Anne ve baban şüpheleniyorlar mı?"

"Neyden?"

Charles onun karnına, erken doğacak bebeğe doğru işaret etti başıyla.

"Ahh," dedi. "Hayır sanmıyorum. Onlara gerçek babanın kim olduğunu söylemiyor oluşumuza çok memnunuz."

Charles onu ailelerine "gerçeği" söylememe konusunda ikna etmişti. Gülümsedi, en azından bu karnaya ve küçük düşme olayı yolundan temizlenmişti.

Sonra şu duyduklarından hiç memnun olmadı, "Hayır, dürüst olmamız gereken tek kişi babanın kendisi. Nani iletişime geçeriz şu, ah, ne demiştin adına? El Bağdad'la?"

"İletişime falan geçmiyoruz." Charles sert bir şekilde kahve fincanını masaya koydu.

"Bilmeye hakkı var."

Kaşlarını çattı, "Hayır yok."

"Bir çocuğun olacağını bilmek istemez miydin sen olsan?"

"Kesinlikle hayır. Bir gemide kısa bir ilişki yaşadığım bir kadının çocuğunun babası olduğumu söylenmesini kesinlikle istemezdim."

Ona tatlı bir dille yalancısın, diyen şüpheli bir bakış yerleştirdi suratına. "Evet, isterdin," dedi. "Onu akşam yemeğine çağırırsana."

"Ne?" Charles güldü ilk önce.

"Onu akşam yemeğine davet et," dedi.

"Kesinlikle çağırmam." Yemek masasından geri çekilip ayağa kalktı. "Zaten gelmezdi Louise." Fiilen kesindi bu.

"Açıkla. Onu tanıyorsun. Anlat ona..."

Odanın duvarları ilginçti, dört duvardan üçü her boy ve şekil de, çerçeveli aynalarla kaplıydı. Bu hayat boyu süren bir koleksiyon, Charles'ın ilgi alanlarından biriydi; onun ayna galerisi. Bu aynalar Charles konuşurken onu bir sürüymüş gibi yansıtıyorlardı, "Ona bebek hakkında bilgi verebilirim."

"Ona kendim söylemek istiyorum. Gelmesi için ikna et onu."

"Etmem." Daha makul bir şekilde konuştu, "Edemem."

Sanki bu tartışmada bir yerlere ulaşmışlar gibi Louise arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Pekala Charles: Neden edemezsin?" diye sordu.

Neden, neden, neden? Bu kelime Charles'ın aynalardaki yansımaları gibi tekrarlandı. Charles aynada kendi yüzünü gördü, çerçeveli camların her bir parçasında kafası karışık, kararsız bir adamın yüzü vardı. *Neden?*

Çünkü, diye düşündü Charles, yolunu tamamen kaybetmişti. Çünkü çevirdiği entrikalar öyle karmaşık bir hale gelmişti ki önlerinde uzanan yolu bulmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Tam bu noktada o paşasını gömmek istedi. (*Paşası, Tanrı aşkına. Neden kadınlar bu şekilde düşünürlerdi ki?*) Louise bu diğer Charles'a kızgındı; öfkeliydi. Charles Harcourt'a ise hayrandı. Bu yüzden Charles Harcourt onun bu hayranlığını suçluluk duygusu içinde kabul etti. Louise'in onu ideal olarak görmesi Charles Harcourt'un lehine olan tek şey gibi görünüyordu. Bir kahraman aslında. Ama kahramanlar nadiren kurtarılmış bakire kızlarla sevişirdi ve Charles rezil seraserilerin böyle yaptığından kesinlikle emindi.

Anlayış ve yeniden birlikte olabilmeleri için dua etti. Cinsel anlamda Charles Harcourt'un paşasıyla şiddetle karşılaşmasından korkuyordu, bu konu Louise'in bu diğer adamı görme ricası - hayır, talebi - düşünülürken onu özellikle en-

dişelendiriyordu.

Yine kayıp, diye düşündü Charles. Louise'le olan ilişkisinin diğer Charles için ne anlam ifade ettiğini çözemiyordu. Louise ilişkilerinin sığılğından, kandırmacasından nefret ediyordu ama Charles onun bu karanlıktaki hayal adamdan tamamen kurtulmamış olmasından korkuyordu.

Louise her ikisine de önem veriyor görünüyordu. (*Her ikisine de. Bu ifade başının dönmesine neden oldu.*) Öyleyse bu onu nereye koyuyordu?

Hiçbir yere. Bir anlığına şaşkındı.

Sonra, kendiliğinden, çılgın bir fikir geldi Charles'ın aklına. Yaşadığı bu ikileme delice, acı veren bir yanıttı.

Hayır. Bunu düşünmeye bile değmezdi.

Sonra aynalı yemek odalarında dikilir, bir sürü yansımaları seyredirken - hepsi de biraz deli ve bir şeylere muhtaç gibi bakıyordu - bu kötü düşünce yükseldi, bilincine tamamen olmuş bir şekilde geldi. Düşündü, tekrar vazgeçti, sonra bu fikir sürünerek geri geldi aklına ve ciddi bir şekilde düşünülme için ısrar etti.

Paşası geri dönebilir ve boyunun ölçüsünü alabilirdi. Hatta o rezil orospu çocuğu Louise'e kendini onun hayatından çıkarmasına yardımcı olur, incinmiş duygularını tamir eder ve sonra da bir hamlede çıkardı hayatından.

Bu da Charles Harcourt'u kahraman yapardı, Louise'in hayatının merkezinde tek başına olurdu Charles.

Hayır. Tanrım hayır, dedi kendi kendine. Ne aptalca bir fikirdi bu.

Altyapısı uygun değildi bir kere. Daha kendi evinin kapısından çıkıp başka biriymiş gibi davranamıyordu bile. Bu fikir işe yaramazdı, sinsice olduğunu söylemiyordu bile – “kahramanca davranışları ve güzel kalbi” haddini aşmış olurdu.

Ama ya... Ya paşası döner ve asıl amaçlarına ulaşmayı sürdürecektir şekilde davranırsa: Oyunlar oynayan, düşüncesiz alçak herif Charles, nasıl olunması gerektiğini mükemmel bir şekilde biliyorsa mesela?

Ya Louise'in paşasını görme isteği aslında onunla ilişkisini bitirmediği anlamına geliyorsa? Ya paşası tam bir serseri gibi davranır ve Louise de bundan hoşlanırsa – daha önce de olduğu gibi?

Bu karmaşayı ilk başlatan soru buydu işte. Son derece istek uyandıran Louise Vandermeer kolaylıkla, istediği her an yapabileceği şeyi yapar mıydı: çirkin, son zamanlarda her şeyi berbat eden kocasını boynuzlar mıydı?

“Charles?” dedi Louise. “Ne oldu sana böyle? İyi misin?”

Gözlerini kırıştırdı, sonra katlanmış gazeteyi rafa koydu. “Kesinlikle,” dedi. “İyiyim.” Etrafına bakıp ceketini aradı. “Ben, şey...” Bulmuştu. “Kasabaya gidip şu adama telgraf çekiyim, ne dersin?”

“Ne?”

Charles ona baktı, sesindeki tuhaf boğulmaya.

Louise elindeki yarısı yenmiş elmanın üzerinden ona bakıyordu.

Gülümsedi. “Yaşlı El Bağdad,” diye açıkladı. “Ona telgraf çekeğim, gelip gelmeyeceğini anlarım, tamam mı?”

Dürüstlük isteyen adam neredeydi? Louise bilmek istedi. Kim Louise'den onu seçmesini, düşünmeden ona doğru koşmasını istiyordu? Ve kim kendini birden çok, hareket eden bir hedef haline getiren birini seçerdi ki? Kocasını böyle telaşla nereye gidiyordu?

Telgraf dairesine gitmiyordu, bu kesindi. Aklındaki çaprazlık düşünceler nereye götürüyordu şimdi onu?

O ve bu karmaşık adamı aşık mıydılar birbirlerine? Ya da sadece birbirlerine dolanmışlar mıydı?

Louise Charles'in kendileri için yaratmış kadar büyük bir kârlardan haberi olmasaydı – birden her şeyi anlamıştı. İmkansızdı ama durum böyleydi.

Paşasının derin, gür, mükemmel Fransızca konuşan sesi şapkasını nereye bıraktığını hatırlayamadığı için sinirlenmişti. Louise Charles evi ararken arkasından takip ediyordu onu. Topallamıyordu. Ya da her neyse işte. Ya da eğer dikkatli yürürse kontrol edebileceği kadar küçük aksamlar olduğunu fark etti – Louise'in önündeyken her zaman dikkatli yürüyordu.

Kendin ol, gerçekten de. Karanlıkta Louise'e söylediği buydu ama görünüşe göre kendinin uymadığı bir tavsiyeydi bu.

“Tırabzan direği,” dedi Louise. “Tırabzan direğinde.”

Louise onun önüne geçip şapkasını Charles'a uzattı, dün gece yukarı çıkarken bu yuvarlak topuza bırakmıştı şapkayı Charles.

Tatlı adam, güzel adam. Odasına girip kalmasına izin verildiğinde adeta mahvolmuştu Charles. O her zamanki kendine hakimiyeti ya da becerikliliğinden eser yoktu. Ve bu muhteşemdi. Belki vücudunda daha az heyecan vericiydi ama kalbinde derinden, çok derinden memnun etmişti Louise'i. Mutlu olabilirdi, eğer onun doğruyu söylemesini beklemiyor olsaydı.

Ve şimdi. Neydi bu? Kendi kendine telgraf mı çekecekti?

Affedilecek çok şey olmuştu ama affetmişti bunları Louise. Küstah ve zor beğenen Louise Harcourt için bu, ufak bir başarı değildi.

Ve şimdi tek ihtiyacı olan şey, onun dürüst olmasıydı. Anlat

bana Charles. Kendini ifşa et. Bana bırak kendini. Anlat bana. Aklındaki tüm bu aptalca şeyleri anlat bana.

Ama hayır, Charles uzattığı şapkayı aldı. Louise kaşlarını çatı. Dün geceden ve bugünkü kıskırtmasından sonra Charles'ın ağzındaki baklayı çıkaracağından emindi Louise.

Ama bunun yerine onu öptü Charles. Güzel bir öpücük. Onu kollarına çekti ve dudaklarını onunkilere bastırdı, paşasının yapacağı gibi. Büyük, ıslak, tatlı bir öpücük. Hatta kocası öpücüğü yumuşak bir şekilde bitirmiş, sonrasında da düzgün bir şekilde, aksamadan çıkıp gitmişti. Paşasının duruşuyla.

Ah, hiç şüphe yoktu. Sonunda ona bakabilmek harikaydı; aynı zamanda biraz da korkunç.

Charles'ın, ağzında bıraktığı tat Louise'e önceki hareketlerini ve dürtülerini hatırlattı. Bu adam, hiç şüphesiz Louise'in okyanustaki diğer halinin yaptığını düşündüğü tüm sıg entrikaları terbiye etmişti. Louise'i enayi yerine koymuştu. Onu incitmişti, gerçi çok da kasıtlı olarak yapmamıştı bunu. Ve daha da kötüsü her şeyi biliyordu. Kendisi hakkında gönüllü olarak anlattığı tüm o şeyleri, o ve anne babasının prensten saklamaya çalıştıkları her şeyi prens Louise'in ağzından duymuştu.

Soyulmuştu. İki kez soyulmuş. Bir kere gemide. Ve bir kere de kumsalda, kocasına tuhaf da olsa diğer Charles hakkındaki tüm sırlarını anlatmıştı.

"Ah Charles," diye mırıldandı onun gidişini seyrederken. "Daha fazla oyun ve entrika çevirmezsen çok iyi olur. Çünkü eğer yaparsan..." Eğer yaparsa, şey, bu şimdileri ve gelecekleri için çok kötü şeylere işaret edecek demektir.

Louise kafasını salladı. "Gerçeği itiraf etmelisin artık," diye mırıldandı.

Ve gerçekten böyle düşünüyordu. Eğer yaptığı şey buysa,

eğer bu "telgraf çekme" işi eklenilen bir başka düğünse bu karışmanın sonu gelmezdi.

Her şey böyle özetleniyordu: Eğer kendini durduramıyorsun, eğer kendine hakim olamıyorsun... Louise'in daha önce ona söylediği gibi. Eğer aklındaki bana anlatamıyorsun, eğer kendini gösteremiyor, ellerime bırakamıyorsun... Ah Charles, o zaman bütün bir adama nasıl bağlanabilirim?

Ve denemezdi bile bunu.

Louise kendi kendine söz verdi, eğer Charles bu saçmalığı devam ettirecek olursa, eğer tüm bu kıskırtmaları ve beklemesi hiçbir işe yaramazsa, bebeğiyle birlikte gidecekti bu evden. Halde olduğu büyük kahvaltısına geri dönmek daha kolay bir şeydi - ve burada tek başına çıplak bir halde bırakılmazdı en azından.

Bölüm 27

Amber ruhu tarifi: 50 ml amber, 30 misk tanesi ve 20 kalemis tanesini kelle şekerinin içinde toz haline getirin, bir misket limonunun sıyını ekleyin. Bunun içine 1.5 litre saf alkol ruhu dökün ve cam kavanozun ağzını kapatın. Kavanozu 21 gün boyunca at gübresi içine gömüp sabit sıcaklıkta tutun. Tortusu dibe çöken sıvı berrak olacaktır: amber tentürü – en iyi parfümlerin başlangıcı.

Harcourt Prensi Charles Harcourt

Amberin Doğası ve Kullanım Alanları Üzerine

Louise o gece erkenden yatağa gitti. Pek çok akşam olduğu gibi bebek onu o kadar yoruyordu ki akşam yemeği boyunca zor uyanık kalıyordu. En azından neden bu kadar yorgun olduğunun nedenini bilmesine şükrederek Charles'a iyi geceler diledi. Alışkanlık edinmeye başladığı üzere onu nazikçe, dalgın bir şekilde öpüp daha sonra geleceğine söz verdi. Louise'in duyduğu kadar uykuya ihtiyaç duymuyordu sadece.

Bu yüzden dışarıdan sesler geldiğini duyduğunda yalnızdı, sadece yarı uykuluydu. Sesin ne olduğunu çıkaramıyordu tam olarak. Ne olduğunu görmek için kalktığında, *voilà* – balkonunda bir adam olduğunu fark etti. Arkasına sıçradı, bağırdı, sonra bir güçle odasına doğru itilip ağzının üstüne bir el konduğundan ve durmadan susması istendiğinden tam bir çılgılık atmasına izin verilmemişti.

"\$\$\$\$\$. \$\$\$." İngilizce. İngiliz eğitimi almış birinin hafif bir yabancı aksanına sahip sesi –Birden Arapça değil.
"Ch-Charles?" Kimle konuştuğunu bilmesine rağmen Louise

buna inanamıyordu. Kaftan, başlık, loş ışıktaki gölge – Charles'ın kasabadaki siparişleri bunlardı demek. Ve birden Louise'i serseme çeviren bu tanıdık gölge.

Gülmek istedi. Onu itip geldiği yerden, balkondan aşağı atmak istedi.

"Nasıl çıktın buraya?" diye sordu. Tek gözlü – derinlik algısı olmayan –, kötü bir bacağı olan bir adamın ağaçlara tırmanmakla ya da sarmaşıklardan geçerek buraya çıkmakla ya da nasıl becerdiyse işte, bir işi olmazdı. Akli başında bir adamın yüksekliklerden normal olarak korkması gerekirdi.

Eğer düşünecek olursa korkardı da zaten Charles. Louise gözlerini kırıştırdı. Onun Charles'ı diğer seçenekler olsaydı elinde, tırabzanların üzerinden atlamazdı. Öyle aptalım ki, diye düşündü Louise. *Çok aptalım ben.* Bu nasıl gelmemiştii aklına?

"Charles," dedi. Sanki adını tekrarlama onu itiraf etmeye çağırıracaktı.

Tabii ki etmedi, çünkü kendisi, Louise, sinisi düşünceleriyle bu karmaşıklıklar zincirine bir halka daha eklemişti. Daha da aptal gibi hissetti.

Ama söylemeden edemeyecekti. "Charles, sensin!"

"Tabii ki benim. Yarı kör kocan bana dedi ki..."

"Ah, dur! Yapma bunu!"

Charles onu tutmaya çalıştı.

Louise onu kavradı, iki avuç dolusu kaftan; bir avuçuyla omuz tarafında, diğeriyle kolunun üst tarafında bir parçayı tutuyordu. Bir kaya kadar ağır ve hareketsiz adamı sallamayı denedi. "Anlat bana," dedi.

"Anlatıyorum işte." Biraz daha aptallık – daha korkutucu bir aptallık – bastı yüzüne. "Bir ilişki istedin, çünkü kocan çirkindi. Hâlâ da çirkin. Hâlâ bir ilişki istiyor musun?"

"Charles..."

"Ve adım da Alain..."

"Kes şunu, kes artık, kes!" Vurmaya, itmeye çalıştı ama Charles kollarını tuttu. Neredeyse yalvararak konuştu, "Birçok kez bana anlatmaya başladın" – bunun doğru olduğunu fark etti Louise – "şimdi yap işte bunu, ama sonunda o ufak, oyunlar oynayan yan çizmelerin olmadan, tepkilerim tam olarak k-k –" *Kibar olmadığında* demeye çalışıyordu.

Ve Louise kendini onun kollarından kurtarıp odanın karşı tarafındaki döğmelere koştu.

Charles ne olduğunu bile anlayamadan basmıştı ışığın düğmesine.

Charles'ın girdaplar içindeki, kaftanlı benliği birden görünür hale gelmiş, gözlerini kısmış ona bakıyordu. "Louise," dedi.

Louise arkasını döndü. "Ah." Bakamıyordu. Louise çalışma masasındaki en yakın çekmeceyi aniden çekerek açtı. Her şeyi yatağın üzerine fırlatıyordu. İç çamaşırları, mendiller.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Terk ediyorum. Bunu yapamam Charles."

Cevap olarak tek söylediği, "Biliyordun. Bu geceden önce biliyordun." oldu.

Ona döndü, savunmaya geçmişti. "Evet ve sorun bu değil. İki gece önce benimle seviştiğin zaman anladım. İsteddiğim şey bana anlatmandı. Bana anlatmayı *seçmeni* istedim..."

"Denedim..."

"Hayır, denemedin. Her zaman mükemmel anı bekliyordun. Bana söylediğin gibi, hiç düşünmeden bana koşmanı istedim. Bu fikri sevdim. Bunu denemek istedim."

Hafifçe inledi Charles, sonra mırıldandı, "Özür dilerim." Ama Louise'in sırtına söylemişti bunu. Louise elbise dolabının altından bir çantayı hızla çekip çıkardı, içine iç çamaşırlarını tıktırdı, sonra sıkıca kapattı. Çantayı kolunun altına sıkıştırıp, üzerinde geceliğiyle odanın dışına çıktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, Arap elbisesi içinde süzülerek Louise'i takip ediyordu. "Montreal'e mi?"

Louise koridorda ondan daha hızlı yürüyordu. "Hayır, annemlere gidiyorum, sonra da ülkeme."

Charles düşündü, belki, eğer şimdi denerse. Fransızca'ya geçiş yaptı ve görünüşe göre bu dildeki sesi Louise'in durmasına yetmişti. Louise merdivenlerin başında, inip inmekte tereddüt etti.

"Seni incitmek değildi amacım. Çoğu zaman, yaptığım şeyin sana zarar vermeyeceğini düşündüm." Dürüstçe ekledi, "Yani, ilk başta yaptığım salaklık oldu bittiye geldi ve bu yüzden geri dönüşü olmadı. Bunu devam ettirmek, Louise bana çok şeye mal oldu, ah..." Başka bir kelime çıkmadı ağzından. Sadece ifade edemeyeceği kadar fazla hayal kırıklığının anıları.

Louise uzun süre baktı ona, sonra sadece şuna dikkat çekti, "İki kez mi Charles? Öyle kötü hissettiğin için mi iki kez yaptın bunu?" Merdivenlerden inmeye başladı.

"Şimdi. Şimdi anlatmama izin ver Louise. Dur. Söylememi istediğin her şeyi söyleyeceğim."

"Çok geç artık."

Charles, "Hayır," dedi. Louise'e yetişmeye çalışıyordu ama balkona tırmanırken dizini incitmişti. Yapamıyordu. Louise'e seslendi, "Kendimin bile tam olarak anlamadığı bir şekilde adım kendimi bu ilişkiye. Sadece terk etmeyeceğimi biliyorum ve sen de gitmemelisin: bu geminin borda iskelesinden tüyerek gitmek yok. Birlikte yol almalıyız. Bana *güvenebilirsin* Louise. Sadece beni affet ve unut gitsin bunları. Ben de seni affederim."

Yarı yolda dönüp ona baktı, ağzına kadar iç çamaşırıyla dolu çantasını sıkı sıkı tutuyordu elinde. "Beni affedeceksin demek? Ne için?"

"Bunu bana sen yaptırdın," demeyi denedi.

"Tüm bu aptalca şeyleri sana ben mi yaptırdım?" dedi. "Bu hayatımda duyduğum en çocukça, en sorumsuzca saçmalık. Gidiyorum ben." Son basamakları koşarak indi neredeyse.

Aşağıyla kendisi arasında bir merdiven sahanlığı ve bir sürü basamak vardı. Ağrıyan bacağıyla Louise'i yakalayacak kadar aşağı inmesinin imkanı yoktu. Louise'in kendinden daha hızlı koştuğunu, ön kapıya doğru yöneldiğini fark etti.

Kaçmak üzereydi. Becerikliliği zarar görmemiş şekilde. Hayır, kahrolası. Charles tereddüt etti. Bulunduğu yerin yerden ne kadar yüksek olduğu konusunda net bir fikri yoktu. Eğer bütün merdivenleri inerse bir sürü basamak vardı. Üç ya da dört metre, tek bir kattan atladığında. Mümkün göründü. Ellerini korkuluğa koyup yaslandı, sonra üzerinden atladi, bacaklarını yukarıya çekip yana salladı, sonra diğer tarafa.

Düştü. Düştü ve düştü. Birkaç saniyeliğine nerede olduğuna dair net bir fikri yoktu. Havadaydı. Sonra yerde. İyi olan dizini burkarak yere iniş yaptı. Sırtı üzerine yayıldı, kafasını çarpmış, yıldızları görüyordu, gerçi düşünecek kadar bilinci yerindeydi. Ah bu zekiceydi işte.

Ama belki de o kadar aptalca değildi. Louise eli kapı topuzunda durakladı. "Ne yaptın böyle?" dedi dişlerinin arasından. Dudaklarını büzdü kaşlarını çatıp. Sonra yanına geldi. Tekrar etti, "Ne yaptın böyle?"

Yattığı yerden ona baktı, Louise'in suratı üzerine eğilmişti. "Biraz aceleci davrandım sanırım."

Louise'in kaşları kalktı, ses tonu biraz azarlayıcıydı. "Aceleci mi?" dedi.

"Mümkün gibi gelmişti." Kendi kendine baktı, kafası karış-

mişti, üzgündü. "Sadece yerin bu kadar çabuk geleceğini düşünmemiştim. Ufak bir yanlış hesaplama."

"Canın yanıyor mu?" Bağdaş kurmuştu, hâlâ kızgındı ama gitmiyordu da.

Çok da büyük bir yanlış hesaplama değil, diye düşündü Charles. Sırttı, sonra ilk kez inledi. "Haa-y-ır. Yıkıldım. Sinirlerim bozuk. Mahvoldum." Suratını ekşitti.

"Bacağımla muhtemelen kırıldı. Nazik olmak zorundasın Louise. Her şeyin yolunda olduğunu söylemek, beni affetmek ve sonra da devam etmek zorundasın."

"Çok adisin."

"Sen de benim kadar suçlusun."

"Değilim! Daha tanışılmadan önce sana kötü niyetli, çaprazık bir oyun başlatmadım ben..."

"Hayır, başka biriyle olmaya karar verdin. Eğer o gemide başkalarıyla oynayıyor olmasaydın..."

İkisi bir anda konuştular.

"Seninle oynayıyordum ben..."

"... o kör olasınca teğmenle..."

"Seni tanı mıyordum. Seni arıyordum..."

"Onunla karanlıkta birlikte dikilmenize kızdım. Beklemeni istedim..."

"Seni beklediğimi bilmiyordum..."

"... bana saygı duymanı ve sana teklif ettiğim şeyi..."

"Saygı kazandığın bir şeydir. Bunu hak ettiğini bilmiyordum."

"Bana hakaret ettin..."

"Çirkin olduğumu düşünmüştüm." Nefes aldı. "Ve benim de..."

"Ben." Durdu Charles. "Sen mi? Çirkin olduğumu mu düşündün?"

"Şey, evet. Bazen. Bazı davranışlarımda..."

Louise durdu. Sonra gözlerini kıptı ve "Anne ve babam yapar bunu," dedi.

"Neyi yapar?"

"Aynı anda konuşurlar, başka kimse onların konuşmalarından bir şey anlamaz." Güldü. "Ben her zaman bunun tatlı olduğunu düşünürdüm. Kıskanırdım." Louise dizlerini uzatıp oturdu, sonra sırt üstü yere bıraktı kendini, Charles'ın yanına uzandı. "Bu müthiş bir şey!" Müthiş ya da değil, güldü.

Neşesi Charles'a da bulaştı, şimdi o da Louise'in güldüğü şey her neyse ona gülüyordu; ne olduğundan emin değildi. İkisi de oraya uzanmış, antrenin zemininde açıklanamayacak şekilde neşelilerdi. Sonra Louise çığlık attı, "Tatlı!" Gültüğü derinden, neşeyle, bir trampetin çalınışı gibi çıkıyordu. Kendini daha fazla tutamayarak yüzünü ona döndü. "Aman Tanrım, ben tatlıyım." hâlâ gülüyordu, "Biraz geç kalmış olsam da. Ne düşünüyorsun bu konuda?"

Charles elini tuttu Louise'in. "Bence şimdi tam sırası. Bana koş Louise. Sana koşmak istiyorum ben." Biraz durakladıktan sonra sessizce ekledi, "Anlayacağın, seni seviyorum."

Sessizlik.

Sonra onu üzerine çekti, parmaklarını saçlarından geçirdi ve öptü Louise'i.

Louise'de onu öptü, burnundan güçlülle, kesik kesik nefes alıp veriyordu. Charles hatırladı. Onu kokladı – ah, öldürücü darbe: Karanlıkta onun kokusu bütün parfümlerden öteydi, bunların altında, üstünde: Sağlıklı, taze, tatlı, yeşil, sabah sütü gibi; çayır-dan yeni gelmiş, kovaşında ılık, besleyici, kaymağı öyle yoğun ki parmağınızla üstünden sıyrabilirsiniz.

Charles Louise'in dudaklarını yakaladı, sonra o her dönüşünde onu öperek, yeniden öperek takip etti onu. Öyle istekliydi ki. Onu kucaklamaktan gerçekten mutluydu. Ağzından bir kelime çıkartmak zorlaşıyordu. Gerçi Louise hâlâ bir şeyler söylemeye çalışıyor gibiydi. Yukarı katın mahremiyetini istemekle ilgili bir şey. Işıklar açılken.

Evet aslında. Yatak odasındaki bütün ışıklar parlarken: Charles kapıyı kapadı, modern ışıklandırmayı açarken kapudan geriye doğru sendeleyerek, dans eder gibi yürümüşü. Sonra bir düşüş – Louise'i dengesiz bir şekilde yatağa itti –, Louise sırt üstü yatıyordu. Charles kayarak yanına geldiğinde inledi Louise.

Charles'a doğru yuvarlandı ve parmakları ve kıvrılmış avuç içleriyle Charles'ın yüzüne dokundu, yanaklarındaydı elleri. Sonra iki elini gözlerinin, burnunun üzerinden kaydırarak, gemideyken istediği gibi dokunuyordu ona.

"Tek parça halinde olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Hayır." Louise'in üzerine çıktı, sonra birlikte tekrar yuvarlanıp onu üstüne çıkardı. "Bu pozisyon nasıl sence?"

"Ne pozisyonu?"

"Ve duvarlar. Duvarlarda gerçekten iyiyimdir, bundan bahsetmiş miydin sana hiç? Ve sandalyeler. Beni gerçekten görmelisin sandalyelerde."

"Sandalyelerde mi?" Louise gözlerini kısarak Charles'ın yüzüne baktı. "Ah," dedi, sonra kızardı. Koyu, çok koyu bir kırmızı, dudaklarını büzdüğünde bile. "Sanırım duvarları biliyorum. Şimdi, dinle beni Charles – seni aşağıda, yerde bırakıp gitmedim diye her şeyin yolunda olduğunu sanma."

"Hiçbir zaman her şey yolunda olmayacak, Louise." Komik mimikler yapıyordu. "Ne derler bilirsin, her zaman bir şey çıkar. Ama sevgilim, kıymetlim, tatlım sana bir şey diyeyim mi: Tüm yollarım sana çıkıyor, ne kadar dolambaçlı olurlarsa olsunlar. Ve senin yolların da bana çıkıyor. Kal burada. Kaçmayı bırak Louise." Yavaşça yüzüne üflledi, Louise'in gözleri kapandı, başını çevirip hafifçe kamburunu çıkardı. "İçindeki tüm yanıklara serin hava üfleme izin ver." Sonra Louise'in başını kendine doğru çekip ağzına üflledi.

Ve orada, kocasının kuş tüyü yatağına gömülmüş olan Loui-

se ilk adımı attı. Charles'ın pantolon askılarını, sonra da gömleğini çıkardı. Kapalı gözleriyle, sonra yanaklarıyla, dudaklarıyla Charles'ın göğsünde gezindi. O ve Charles görevleri değişmişlerdi. Charles Louise'in arkasındaki düğmeleri açtı ve omuzlarından çıkarttı elbiseyi. Ona baktı, gördüğü şeye dokundu. Aptal adam, bir noktada burnunu onun kamına bastırıp yüksek sesle kokladı, gıcıklayarak.

"Mmmm," dedi. Kalan giysilerini de çıkarmak için yatağın yanında dikildi, iç çamaşırlarını da indirdiğinde çırılçıplaktı. Louise'in gözleri önünde büyük bir gösteri.

"Ah," diye mırıldandı. "Charles öyle hoşsun ki. Öyle biçimli ve erkeksi bir vücudun var ki." Zincirlerinden kurtulmuş bir Herkül. Bereket Tanrısı Priapus. Daha önce de söylediği bir şeyi söyledi ona: "Çok güzelsin."

Charles bir anlığına ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi; ama ne yapacağını biliyordu.

Yatağa çıkıp Louise'in giysilerini çıkardı. Louise başta biraz utandı, üzerindeki ipeklere, tüylere ve lüks aksesuarlara alıştı. o. Charles cesaretlendirdi, "Seni zaten gördüm, unuttun mu? Ge-mide. Gerçi gözlerin bağlıydı."

Evet, ah, evet. Kendini Charles'ın ellerine bıraktı. Ve hiç düşünmeden ona doğru koştu.

Yazarın Notu

Yıllardır, amber ticareti dünya çapında çeşitli ulusal denizcilik ve memelileri koruma yasalarıyla engellenmiş durumdadır. Birleşik Devletler'de bu, 1972 tarihli Deniz Memelilerini Koruma Yasası kapsamındadır ve ithal edilmesi yasalara aykırıdır. Bugün, elimizdeki ambere en yakın olan koku limon otu bitkisi-den elde edilir; bu bitki aynı kimyasal koku maddesinden, büyük miktarda içerir. Amberin kokusu artık nostaljiden başka bir şey değildir ve ispermeçet balinalarının iyiliği için kesinlikle en iyisi hayal gücüne ve kurguya bırakılmasıdır.